

ТЕРИ БРУКС

МОЛИТВЕНАТА ПЕСЕН

Част 3 от „Шанара“

Превод от английски: Елмира Димова, 1995

chitanka.info

ЧАСТ ПЪРВА

ГЛАВА 1

В четирите земи сезоните се сменяха. Късното лято бавно отстъпваше пред настъпващата есен. Отминали бяха дългите, спокойни дни на средата на годината, в които жегата забавяше хода на живота и човек оставаше с чувството, че има достатъчно време за всичко. Все още беше горещо, но дните бяха започнали да се скъсяват, влажният въздух да се изсушава и споменът за неотложност да се пробужда. Смяната на годишните времена беше очевидна във всичко наоколо. В горите на Шейдската долина листата бяха започнали да променят цвета си.

Брин Омсфорд спря до една от цветните лехи, които очертаваха двете страни на главната пътека към дома, и погледът ѝ за миг се загуби сред тъмночервените листа на хвърлящия сянка клен. Той беше огромен, с широк и чепат ствол. Брин се усмихна. Старото дърво ѝ навяваше множество спомени от детството и тя импулсивно го доближи.

Брин беше висока девойка — по-висока от родителите си и брат си Джеър. Висока беше почти колкото Роун Лий. И въпреки че стройната ѝ фигура изглеждаше крехка, тя беше яка като всички тях. Джеър естествено би възразил, но само защото му беше трудно да преглътне факта, че е по-малкият. В крайна сметка момичето си е момиче, смяташе той.

Брин докосна нежно грапавия ствол на клена и го погали. Вдигна глава към преплетените му клони и дългите черни коси се разпиляха назад и откриха лицето ѝ. Ако в този момент някой я видеше, той безпогрешно щеше да познае чие дете е. Преди двадесет години Еритрия изглеждаше като дъщеря си — същата мургава кожа, същите черни очи и нежни женствени черти. Единственото, което Брин не беше наследила от майка си, беше темпераментността. Тя се беше предала на Джеър. По характер Брин приличаше на баща си — невъзмутима, самоуверена и дисциплинирана. Преди време Уил Омсфорд се беше опитал да определи различията в характерите на децата си — поводът беше една по-осъдителна постъпка на Джеър.

Тогава баща им беше отбелязал доста огорчен, че братът е готов да направи всичко, сестра му също, само че не преди да го обмисли. На Брин и досега не ѝ беше ясно към кого беше насочен упрекът.

Отпусна ръце. Спомни си времето, когато беше пяла на клена песента на желанията. Тогава беше малка и изпробваше магията на елфите върху дървото. Беше средата на лятото и с песента на желанията тя превърна характерното за сезона зелено на листата в характерното за есента тъмночервено. Детското ѝ мозъче не виждаше нищо лошо в това. Та червеният цвят е толкова по-красив от зеления. Баща ѝ побесня. Минаха почти три години, докато дървото се възстанови от пораженията, които Брин беше нанесла върху нормалните му функции. Това беше последният път, когато тя и Джеър бяха използвали магията в присъствието на родителите си.

— Брин, моля те, помогни ми да до опаковам багажа. Викаше я майка ѝ. Девојката погали още веднъж стария клен и се запъти към къщи.

Баща ѝ не вярваше напълно в магията на елфите. Преди малко повече от двадесет години той използвал дадените му от друида Аланон камъни на елфите, за да закриля избраната от елфите Амбърл Елеседил при издирването на Огъня на живота. След като използвал магията на елфите се променил. Усетил го още тогава, макар и да не разбрал как станало това. Всичко се изяснило едва след раждането на Брин, а по-късно и на Джеър. Предизвиканата от магията промяна щеше да се проявява не чрез Уил Омсфорд, а чрез децата му. Те щяха да носят в себе си видимите ефекти на магията — те, а може би и много бъдещи поколения на Омсфордови, въпреки че все още не можеше да се докаже, че са носители на магията на песента на желанията.

Брин я нарече песен на желанията. Пожелаеш си нещо, пееш за него и то е твое. Поне така ѝ се стори, когато за пръв път откри, че притежава тази сила. Малка беше, когато разбра, че с песента си може да влияе на поведението на живите същества. Можеше да променя цвета на листата на стария клен. Можеше да успокои разгневено куче. Можеше да накара дива птица да кацне на ръката ѝ. Можеше да се превръща в част от всяко живо същество — или да превърне всяко живо същество в част от себе си. Не знаеше как го постига. То просто се получаваше. Пееше, мелодията и думите се лееха както винаги, без

предварително обмисляне, без предварителна подготовка — сякаш това беше най-естественото нещо в света. Винаги осъзнаваше какво пее, но го пееше безгрижно, в плен на чувства, които не можеше да опише. Те я понасяха, увличаха и потапяха пак в нещо нейно, но някак си ново и желанието ѝ се превръщаше в действителност.

Това беше дар на магията на елфите — или може би проклетие. Поне баща ѝ каза така, когато откри, че тя го притежава. Брин разбра, че дълбоко в себе си той се плаши от това, което камъните на елфите можеха да направят и от това, което усещаше, че му бяха направили.

След като Брин накара кучето им да гони опашката си, докато то едва не издъхна, и направи така, че една цяла зеленчукова градина повехна, баща ѝ взе окончателно решение. Скри камъните на елфите, за да не може никой вече да ги използва. Веднъж, преди няколко месеца, Брин забеляза на лицето на Джеър доста самодоволна усмивка. Той естествено за нищо на света нямаше да си признае, но Брин знаеше колко трудно е да се скрие нещо от брат ѝ. Заподозря го, че е открил скривалището на баща им.

Роун Лий я посрещна на входната врата. Той беше висок и строен. Ръждиво кестенявата му коса беше пристегната през челото с широка панделка и падаше свободно върху раменете му. Дяволитите му сиви очи се присвиха закачливо:

— Няма ли най-последно да ми помогнеш? Върша цялата домакинска работа, а дявол да го вземе, дори не съм член на семейството!

— Докато си тук, би трябвало да бъдеш — смърри го тя. — Какво още има да се върши?

— Ами трябва да изнесем този багаж. Това е всичко.

В предверието бяха струпани кожени куфари и чанти с различна големина. Роун взе най-големите и каза:

— Мисля, че майка ти има нужда от теб в спалнята.

Тръгна по пътеката и Брин се запъти към спалните в задната част на къщата. Родителите ѝ се приготвиха за обичайното есенно пътуване в намиращите се на юг от Шейдската долина общности. Обикновено липсваха от дома най-малко две седмици. Малко лечители притежаваха способностите на Уил Омсфорд, а на петстотин мили в околностите на Вейл не можеше да се намери нито един. По тази причина два пъти годишно, през пролетта и през есента, баща ѝ

пътуваше до околните села и помагаше на хората, които се нуждаеха от познанията му. Еритрия винаги го придружаваше и беше достойна негова асистентка. Тя бе почти колкото него добра в лечението на болните и страдащите. Те двамата не бяха длъжни да правят това и естествено не биха го правили, ако не бяха толкова добросъвестни. Други на тяхно място не биха си давали този труд. Но родителите на Брин имаха силно развито чувство за дълг. Те двамата бяха лечители и отдаваха живота си на тази професия със съответната сериозност и отговорност.

Докато родителите ѝ изпълняваха милосърдната си дейност, Брин оставаше да се грижи за Джеър. Този път Роун Лий беше слязъл от планините и щеше да им прави компания.

Когато Брин влезе в спалнята, майка ѝ я погледна, усмихна се и отметна назад дългата си черна коса. В този момент тя не изглеждаше много по-стара от Брин:

— Знаеш ли къде е брат ти? Ние сме почти готови за път.

Брин поклати глава:

— Мислех, че е с татко. Мога ли да ти помогна с нещо?

Еритрия кимна, прегърна Брин през раменете и я привлече към себе си на кревата:

— Искам да ми обещаеш нещо, Брин. Не искам да използвате песента на желанията, докато ни няма с баща ви. Нито ти, нито брат ти, разбра ли?

Брин се усмихна:

— Аз вече изобщо не я използвам — очите ѝ изучаваха мургавото лице на майка ѝ.

— Знам. Но Джеър не е престанал, макар да си въобразява, че аз не го подозирам. Във всеки случай баща ти и аз не искаме да я използвате, докато ни няма. Нито веднъж. Ясно ли е?

Брин се поколеба. Баща ѝ знаеше, че магията на елфите е част от децата му, но според него това не беше нито хубаво, нито необходимо. Вие сте достатъчно интелигентни и надарени, им беше казал неведнъж. Не са ви нужни номера или хитрости, за да доказвате себе си. Бъдете такива, каквито сте и каквито можете да бъдете, без да използвате песента на желанията. Еритрия повтаряше като ехо съветите на баща им, но по-добре от него разбираше, че децата им не биха ги изпълнили, ако преценяха, че могат да ги пренебрегнат.

За съжаление Джеър рядко проявяваше благоразумие. Брат ѝ беше едновременно импулсивен и отчайващо вироглав. Колкото до използването на песента на желанията той беше склонен да прави точно това, което му доставя удоволствие, стига да му се разминава безнаказано.

И все пак магията на елфите действаше по различен начин при Джеър...

— Брин?

Гласът на майка ѝ я откъсна от мислите:

— Мамо, не виждам какво лошо има, че Джеър иска да се забавлява с песента на желанията. Та това е просто една игра.

Еритрия поклати глава:

— Дори една игра може да бъде опасна, ако се използва неразумно. Освен това отдавна трябваше да ви е станало ясно, че магията на елфите никога не е безопасна. Слушай ме внимателно. Ти и брат ти вече сте достатъчно големи, за да се нуждаете от напътствията на родителите си. Но някой и друг съвет от време на време никога не е излишен. Не искам да използвате песента на желанията, докато ни няма. Тя привлича вниманието. Обещай ми, че няма да я използваш и няма да позволяваш и на Джеър да я използва.

Брин кимна с глава:

— Притесняваш се заради слуховете за Черните Призраци, нали?
— Тя беше чула историите. Напоследък всички в страноприемницата ги разказваха. Черни Призраци — създадени чрез черна магия, без лица, които се появявали безшумно изневиделица. Някои твърдяха, че Господарят на магиите и творенията му отново са се върнали. — Затова ли се безпокоиш?

— Да. — Майката се усмихна на досетливостта на дъщерята. — А сега ми обещай!

Брин ѝ отвърна усмихнато:

— Обещавам.

И все пак цялата тази работа ѝ се струваше нелепа.

Доупаковаха и натовариха багажа за половин час и родителите ѝ бяха готови да потеглят. Джеър се появи от страноприемницата с кутия с любимите на майка му сладкиши, които ѝ даде на прощаване. После се сбогуваха.

— Не забравяй какво ми обеща, Брин — прошепна майка й, когато я целуна по бузата и я притисна до себе си.

Старите Омсфордови се качиха във фургона и бавно потеглиха по прашния път.

Брин ги наблюдава, докато изчезнаха в далечината.

Същия следобед Брин, Джеър и Роун Лий отидоха на разходка в горите на Вейл и се прибраха късно у дома. Слънцето беше започнало да потъва зад хоризонта на Вейл и следобедните сенки на дърветата се удължаваха с приближаването на вечерта. Щяха да бъдат в селото след час, но те толкова често бяха минавали по същия този път, че можеха да откриват пътеките и в тъмнината на нощта. Вървяха бавно и безгрижно и се наслаждаваха на един отминал прекрасен есенен ден.

— Искате ли утре да отидем за риба? — подхвърли Роун. Усмихна се на Брин. — При такова чудесно време е без значение дали ще уловим нещо или не.

Младежът беше най-възрастният от тримата и вървеше най-отпред. Износената и очукана ножница на Меча на Лий висеше на гърба му и се очертаваше леко под ловното наметало. Наследникът на трона на Лий го бил използвал преди много години и той отдавна беше загубил предназначението си. Но Роун винаги се беше възхищавал от старото оръжие, носено от пралядо му Мениън Лий при издирването на Меча на Шанара. Когато бащата забеляза благоговението на сина си към него, му го даде като малък символ на титлата принц на Лий, въпреки че Роун беше по-малкият син. Брин го погледна и се намръщи:

— Ти май си забравил нещо. Утре ще трябва да се занимаем с домакинската работа, както обещахме на татко. Какво ще кажеш по въпроса?

Той сви безгрижно рамене:

— Ще оставим работата по къщата за някой друг път. Тя няма да ни избяга.

— Мисля, че трябва да проучим периферията на Вейл — намеси се Джеър Омсфорд. — Той беше мършав и жилест, с елфски черти като баща си — тесни очи, полегати вежди и леко заострени уши, които се подаваха изпод кичури буйна руса коса. — Струва ми се, че трябва да видим дали няма някакви следи от Призраците Морди.

Роун се изсмя:

— Я кажи какво знаеш за Скитниците, тигре? — Това беше галеното име, с което той се обръщаше към Джеър.

— Ами едва ли нещо повече от теб, предполагам. Ние във Вейл слушаме същите истории, каквито и вие в планините — отговори младежът, — Черни Скитници, Призраци Морди — същества, които се появяват тихомълком от тъмнината. В страноприемницата говорят непрекъснато за тях.

Брин погледна осъдително брат си:

— Това са само празни приказки.

Джеър хвърли поглед на Роун:

— А ти какво мислиш по въпроса?

Брин се изненада, когато планинецът сви рамене и каза:

— Кой знае. Може да е права, но може и да не е.

Изведнъж тя се ядоса:

— Роун, та подобни истории се разказват още от времето, когато Господарят на магиите е бил унищожен и в нито една от тях няма капчица истина. Какво те кара да допускаш сега, че в тях има нещо вярно?

— Не знам дали има. Просто мисля, че те не трябва да се пренебрегват напълно. Нима сте забравили, че по времето на Ший Омсфорд не са вярвали в приказките за Носителите на черепи, докато не станало прекалено късно?

— Точно затова мисля, че трябва да поразгледаме околностите — настоя Джеър.

— И с каква точно цел — упорстваше Брин и гласът ѝ стана по-суров. — Само за да открием нещо толкова опасно като тези същества, за които се говори? И какво ще направиш тогава, ще извикаш на помощ песента на желанията ли?

Джеър се изчерви:

— Ако се наложи, ще го направя. Бих могъл да използвам магията.

Тя го прекъсна рязко:

— Магията не е нещо, с което човек може да си играе, Джеър. Колко пъти трябва да ти го повтарям?

— Просто исках да кажа, че...

— Много добре знам, какво искаше да кажеш. Въобразяваш си, че песента на желанията може да направи всичко за теб, но за

съжалеше, грешиш, по-добре си спомни съвета на татко да не използваме магията. Някой ден тя ще те вкара в ужасна беда.

Брат ѝ я погледна изненадано:

— Какво толкова те вбесява?

Брин наистина се беше ядосала и осъзнаваше, че гневът, ѝ беше безсмислен:

— Съжалявам — извини се тя. — Обещах на майка да не използваме песента на желанията, докато тя и татко не са у дома. Вероятно, затова се разтревожих, когато предложи да търсим следи от Призраците Морди.

В сините очи на Джеър проблясваха гневни искри:

— Кой ти дава право да обещаваш подобно нещо от мое име, Брин?

— Никой, но мама...

— Майка ни не разбира...

— По дяволите, спрете! — Роун Лий вдигна умолително ръце. — Препирните ви ме карат да се чувствам щастлив, че съм отседнал в страноприемницата, а не в къщата заедно с вас. Хайде да забравим всичко това и да решим какво ще правим утре. Ще ходим ли за риба или не?

— Отиваме за риба — прие предложението му Джеър.

— Отиваме за риба — съгласи се Брин. — Но след като отхвърлим малко работа по къщата.

Известно време вървяха мълчаливо. Брин продължаваше да мисли за все по-силното пристрастяване на Джеър да използва песента на желанията. Майка ѝ беше права. Брат ѝ не пропускаше възможността да изпробва песента. За разлика от сестра си той смяташе, че опасността не е чак толкова голяма, защото при него тя действаше по различен начин. Брин беше убедена, че песента на желанията наистина променя външния вид и поведението, а за Джеър то не беше нищо друго, освен илюзия. Когато той използваше магията само се създаваше впечатлението, че нещата се случват. Това му даваше по-голяма свобода на действие и го окуражаваше да експериментира. Правеше го тайно, но въпреки това го правеше. Дори и Брин не беше много сигурна докъде бе стигнал в опитите си.

Следобедът отмина и настъпи вечерта. Пълната луна изгря като фар на източния хоризонт. На небето заблещукаха звезди. С

приближаването на нощта въздухът бързо започна да се захлажда и да се насища със свежото ухание на гората и с тежкия мирис на вехнещи листа. Жуженето на насекомите и пърхането на нощните птици огласяха всичко наоколо.

— Мисля, че трябва да отидем за риба в Рапахаладран — заяви внезапно Джеър.

Никой не му отговори веднага.

— Не знам — проговори най-после Роун. — Бихме могли да отидем на езерата във Вейл.

Брин погледна изпитателно планинеца. Стори ѝ се, че е угрижен.

— Само не и за планинска пъстърва — упорстваше Джеър. — Освен това ми се иска да прекараме една-две нощи в Дълн.

— Можем да направим това и във Вейл.

— Във Вейл ще се чувстваме като в задния двор на страноприемницата — отбеляза Джеър и в гласа му се прокрадна леко раздражение. — В Дълн има няколко места, които не сме проучвали досега. От какво толкова те е страх?

— Не ме е страх от нищо — опита да се защити планинецът. — Просто си мислех... Всъщност, защо не обсъдим това по-късно. Искане ми се да ви кажа какво ми се случи на път за насам. Едва не се загубих. Това куче вълча порода...

Брин поизостана. Все още беше озадачена от неочакваното нежелание на Роун да отидат макар и на кратко пътешествие до Дълн. Толкова често бяха правили такива пътешествия. Наистина ли извън Вейл имаше нещо, от което трябваше да се страхуват? Намръщи се, като си спомни тревогата в гласа на майка ѝ. А сега и Роун. За разлика от нея планинецът не отрече като неверни слухове разказите за Призраците Морди. Напротив, беше необичайно резервиран. Обикновено Роун се присмиваше на подобни истории и ги отхвърляше като измишльотини, също като нея. Защо този път не реагира така? Може би имаше някаква причина да вярва, че приказките не трябва да се отминават с присмех, помисли си тя.

След половин час светлините на селото започнаха да проблясват през дърветата на гората. Вече се беше стъмнило и ярката луна осветяваше пътеката, която водеше надолу към котловината, със сгушеното в нея селце, и постепенно се разширяваше в път. Вече виждаха къщите и чуваха гласовете на обитателите им. Брин усети

първите признаци на умората. С какво удоволствие щеше да се пъхне в леглото и да се отдаде на съня!

Минаха през центъра на Шейдската долина край старата страноприемница, която поколения на фамилията Омсфорд бяха притежавали и управлявали. Тя все още беше собственост на семейството, но след смъртта на Ший и Флик то не живееше там. Сега за страноприемницата се грижеха приятели на Омсфордови, които си поделяха печалбите и разноските с родителите на Брин. Тя знаеше, че баща ѝ никога не се беше чувствал удобно там. Никога не му е било приятно да върти този бизнес. Той искаше да води свой собствен живот и предпочиташе да бъде Лечител вместо съдържател на хан. Само Джеър проявяваше интерес към живота в хана и обичаше да ходи там, за да слуша разказите на пътниците, които минаваха през Шейдската долина — разкази за наситени с емоции приключения, които допадаха на неспокойния дух на младежа от Вейл.

Тази вечер в страноприемницата цареше оживление. Около масите и дългия бар бяха насядали пътници и жители на селото, които се смееха и шегуваха в хладната есенна вечер на чаша бира. Роун се усмихна на Брин и поклати глава. Явно никой не искаше денят да приключи скоро.

След малко стигнаха до дома на Омсфордови — измазана с хоросан каменна постройка, сгущена сред дърветата на малко възвишение. Изминали бяха половината от водещата към входната врата пътека, покрита с калдъръм и оградена с жив плет, когато Брин внезапно спря.

Прозорецът на стаята в предната част на къщата светеше.

— Някой от вас да е оставял лампата да гори, когато излязохме сутринта? — попита тя тихо, въпреки че знаеше отговора.

И двамата поклатиха отрицателно глава.

— Може би някой е наминал да ни види — предположи Роун.

Брин го погледна:

— Къщата беше заключена.

Изгледаха се мълчаливо и усетиха как безпокойството започва да ги завладява. Джеър обаче не се притесни:

— Е, хайде да влезем и да видим кой е вътре — каза той и продължи напред.

Роун го хвана за рамото и го спря:

— Чакай, тигре. Дай да не бързаме толкова много.

Джеър отмести ръката му, хвърли поглед към светлината и отново погледна Роун:

— Ама ти какво? Да не би да мислиш, че вътре ни чака някой от Скитниците?

— Спрете най-после с глупостите си — избухна Брин.

— Много мило от тяхна страна, че са запалили лампата, за да ни предупредят — отбеляза Роун иронично.

Отново погледнаха осветения прозорец, без да знаят какво да правят.

— Е, какво? Тук ли ще прекараме нощта? — запита най-накрая Роун, протегна ръка и извади меча на Лий. — Я да хвърлим едно око вътре. Вие стойте зад мен. Ако нещо се случи, идете до страноприемницата и извикайте помощ. — Поколеба се за миг и добави: — Не искам да кажа, че нещо непременно, ще се случи.

Продължиха по пътеката. Когато стигнаха до входната врата, спряха и се послушаха. В къщата беше тихо. В антрето беше тъмно като в рог. В края на късия коридор се процеждаше малко снопче жълта светлина. Поколебах се за миг, после влязоха в предната стая. Тя беше празна.

— Е, тук поне няма Призраци Морди... — каза Роун. — Нищо, освен...

Така и не довърши изречението си. Една огромна сянка се появи от салона и се очерта в идващата отзад светлина. Беше мъж, повече от седем фута висок, загърнат в черен плащ. Спуснатата назад качулка разкриваше мършаво лице, загрубяло и сурово, сякаш изсечено от камък. Главата и лицето бяха обрасли с твърда черна коса и брада, тук-там прошарени с посивели кичури. Но тримата останаха най-потресени от очите — дълбоко хлътнали и пронизващи изпод огромните вежди, сякаш виждаха всичко, дори и това, което беше скрито.

Роун Лий бързо изтегли меча си и тогава странникът подаде ръка изпод плаща и я вдигна.

— Няма да имаш нужда от него.

Планинецът се поколеба, изгледа другия в тъмните очи и после отпусна меча. Брин и Джеър стояха замръзнали на местата си, неспособни нито да се обърнат и да избягат, нито да отронят дума.

— Няма от какво да се страхувате — каза странникът с дълбок гърлен глас.

Думите му не ги успокоиха напълно, но те се поотпуснаха, когато видяха, че тъмната фигура не направи опит да ги доближи. Брин погледна брат си и видя, че Джеър наблюдава напрегнато странника, сякаш се мъчи да разгадае нещо. Непознатият погледна младежа от Вейл, после Роун и накрая Брин.

— Никой ли не може да ме познае? — измърмори тихо той.

След кратко мълчание Джеър внезапно кимна с глава:

— Аланон! — възкликна той възбудено. — Ти си Аланон!

ГЛАВА 2

Брин, Джеър и Роун седнаха с Аланон на масата в столовата. Доколкото им беше известно, вече двадесет години никой не го беше срещал. Уил Омсфорд беше един от последните, който го беше виждал. Но всички знаеха историите за него. Загадъчен мрачен странник, пътешествал до най-отдалечените краища на Четирите земи. Той беше философ, учител и историк на расите — последният от учените друиди, напътствали расите след унищожаването на стария свят в изграждането на процъфтяващата сега цивилизация. Преди повече от седемдесет години именно Аланон беше повел Ший, Флик и Мениън Лий да издирват легендарния Меч на Шанара, необходим за унищожаването на Господаря на магиите. Същият този Аланон беше отишъл при Уил Омсфорд в Сторлок, където човекът от Вейл усвоявал уменията на лечител. Той го беше убедил да стане водач и защитник на момичето елф Амбърл Елеседил в издирването на силата, необходима да възвърне живота на умиращото дърво Елкрис, за да стане възможно освободените в Западна земя зли духове отново да бъдат затворени. Те знаеха разказите за Аланон. Знаеха и още нещо. Всяка поява на друида означаваше беда.

— Изминах дълъг път, докато те намеря, Брин Омсфорд — каза тихо и уморено високият мъж. — Едно пътешествие, което не мислех, че ще успея да завърша успешно.

— Защо ме търсиш? — попита Брин.

— Защото ми трябва песента на желанията. — Момичето от Вейл и друидът се наблюдаваха известно време мълчаливо. — Странно — въздъхна той. — Преди не осъзнавах, че предаването на магията на елфите на децата на Уил Омсфорд може да има такава далечна цел. Възприемах го само като страничен ефект от използването на камъните на елфите, който не би могъл да се избегне.

— Какво искаш от Брин? — прекъсна го Роун намръщено. Това, което чу, никак не му хареса.

— И бъди малко по-ясен за песента на желанията — добави Джеър.

Аланон не откъсваше очи от Брин:

— Баща ти и майка ти не са тук, нали?

— Не. Няма да ги има най-малко две седмици. Лекуват болните в селата на юг от Вейл.

— Не разполагам с две седмици. Не мога да си позволя да изгубя дори два дни — прошепна огромният мъж. — Трябва да говорим сега и ти трябва да решиш, какво ще правиш. Опасявам се, че този път баща ти няма да ми прости, ако направиш правилния от моя гледна точка избор.

Брин веднага разбра какво има предвид друида:

— Искаш да дойда с теб, така ли? — попита тихо тя.

Той не отговори на въпроса ѝ и продължи:

— Искам да ти кажа за опасността, която е надвиснала над Четирите земи — едно зло, което в никакъв случай не е по-малко от злото, срещу което се изправиха навремето Ший Омсфорд, а после и баща ти. — Подпря ръце на масата и се наведе към нея: — В древността, преди появата на расата на човека, е имало същества, които използвали добри и лоши магии. Сигурен съм, че си чувала за това от баща си. Този свят си отишъл с появата на Човека. Злите същества били заключени зад стените на Забраняващото, а добрите изчезнали с еволюцията на расите — всички, с изключение на елфите. От онези времена обаче останала книга, която била съхранена. Книга за черната магия, за една толкова ужасна сила, от която дори магьосниците елфи се плашели. Нарича се Илдач. Произходът ѝ не е ясен, дори и сега. Изглежда се е появила в началото на зараждането на живота. Злите сили в света я използвали, докато най-после елфите успели да я вземат. И въпреки че знаели силата ѝ, някои магьосници елфи не устояли на изкушението и започнали да се ровят в тайните ѝ. Това ги погубило. Останалите решили да я унищожат, но тя ненадейно изчезнала преди да могат да сторят това. Заговорило се, че после била използвана от време на време през вековете, но никой не успял да го докаже. — Аланон се намръщи. — По-късно Великите войни разрушили стария свят. В продължение на две хиляди години съществуването на човека било принижено до най-ниското му равнище. Едва когато друидите свикали Първия си съвет в Паранор бил направен опит да се съберат знанията на древността, за да могат те да бъдат използвани в помощ на новия свят. Всичките учения,

съхранени през вековете било писмено, било по памет, били представени на Съвета. Целта била да се разгадаят тайните на стария свят. За съжаление не всичко запазено било Добро. Сред изнамерените от друидите книги била и Илдач. Тя била открита от амбициозен млад друид на име Брона, който притежавал блестящ ум.

— Господарят на магиите — вметна тихо Брин.

Аланон кимна утвърдително:

— Той станал Господар на магиите, когато силата на Илдач го покварила. Черната магия погубила и него, и последователите му. Те са застрашавали съществуването на расите близо хиляда години. Брона и последователите му бяха унищожени едва когато Ший Омсфорд успя да овладее силата на Меча на Шанара. — Замълча. После продължи:

— Илдач обаче отново изчезна. Търсих я в развалините на Планината на черепите, след като кралството на Господаря на магиите беше разрушено. Не успях да я открия. Реших, че е изчезнала завинаги. Помислих си, че е погребана завинаги. Тя обаче била открита от секта последователи на Господаря на магиите — хора, бъдещи магьосници от човешката раса, които не са били изложени на силата на Меча на Шанара, в резултат, на което не са били унищожени заедно с Господаря. Все още не знам как, но те успели да открият мястото, където Илдач била скрита, и я върнали в света на хората. Отнесли я навътре в леговището си в Източната земя и далеч от очите на представителите на различните раси започнали да се ровят в тайните на магията. Това станало преди повече от шестдесет години. Никак не е трудно да се досетиш в какво са се превърнали.

Брин пребледня. Наведе се напред и попита:

— Да не би да искаш да кажеш, че всичко започва отначало? Че се е появил друг Господар на магиите и че има други Носители на черепи?

Аланон кимна:

— Тези хора не са друиди като Брона и последователите му, нито пък са се покварили за същия период от време като тях. Но магията извращава всички, които си пъхат носа в нея и се опитват да я овладеят. Разликата е в начина, по който са се променили. Всеки път промяната е различна. Брин сви рамене:

— Не разбирам.

— Всеки път е различно — повтори Аланон. — Магията, добра или зла, се нагажда към този, който я използва и обратното — този, който използва магията, се приспособява към нея. Миналия път създадените от допира й същества летяха...

Изречението увисна във въздуха. Тримата, които го слушаха, се спогледаха.

— А сега? — попита Роун.

Черните очи на Аланон се присвиха:

— Този път злото ходи.

— Призраци Морди! — извика рязко Джеър.

Аланон кимна с глава:

— Гномски израз за „Зъл Скитник“. Те са същото зло под друга форма. Илдач ги е моделирала по същия начин, както Брона и последователите му. Превърнала ги е в жертви на магията, в слуги на силата. Те не принадлежат вече на света на хората, предадени са на царството на мрака.

— Значи все пак слуховете не са слухове, а истина — измърмори Роун Лий. Сивите му очи потърсиха очите на Брин. — Не съм ви казвал досега, защото не исках да ви тревожа ненужно, но минаващи през Лий пътници ми довериха, че ходещите Призраци са дошли на запад от Сребърната река. Затова когато Джеър предложи да прекараме ден-два извън Вейл...

— Призраците Морди са стигнали чак дотам? — прекъсна го бързо Аланон, силно разтревожен. — Кога е станало това, принц на Лий?

Роун се позамисли:

— Преди няколко дни, може би. Точно преди да дойда във Вейл.

— Значи има по-малко време, отколкото предполагах. — Бръчките на челото му станаха още по-дълбоки.

— Но какво правят тук? — полюбопитства Джеър.

Аланон повдигна мрачното си лице:

— Подозирам, че търсят мен.

В стаята настъпи гробна тишина. Друидът ги наблюдаваше изпитателно.

— Слушайте внимателно. Крепостта на Призраците Морди се намира навътре в Източната земя, високо в планина, наречена Рейвънсхорн. Тя е солидна и стара. Построена е от тролите през

Втората война на расите. Нарича се Греймарк. Разположена е на върха на стена от върхове, които ограждат дълбока долина. Илдач е скрита точно в тази долина. — Пое дълбоко въздух и продължи: — Преди десет дни бях край долината. Твърдо бях решен да навляза в нея, да взема книгата от скривалището ѝ и да я унищожа. Книгата е източникът на силата на Призраците Морди. Ако тя бъде унищожена, те ще загубят силата си и вече няма да има заплаха. А тази заплаха, чуйте само какво ще ви кажа за тази заплаха. Призраците Морди не са стояли със скръстени ръце след премахването на Господаря им. Преди шест месеца граничните войни между гномите и джуджетата избухнаха отново. Години наред двете нации се борят за горите на Анар, така че първоначално никой не се изненада от подновяването на войните. Но този път характерът на борбата е съвсем различен и почти никой не знае за това. Гномите се направляват от Призраците Морди. Гномските племена, разпръснати и победени след провала на Господаря на магиите, отново са били поробени от черната магия. Този път те са подвластни на Призраците. Магията дава на гномите сила, каквато те не биха притежавали без нея. По тази причина след възобновяването на граничните войни джуджетата са изтласквани все по на юг. Неотдавна черната магия започна да замърсява и трови водите на Сребърната река. Земята, която те напояват, започна да умира. Когато тя умре напълно, джуджетата също ще умрат и цялата Източна земя ще бъде окончателно погубена. Елфите от Западната земя и граничните жители на Кълхейвън се притекоха на помощ на джуджетата, но помощта им е недостатъчна, за да прекрати ефекта от магията на Призраците. Само унищожаването на Илдач може да спре това, което става.

Внезапно се обърна към Брин:

— Помниш ли разказите на баща си, разказвани му от неговия баща, който пък ги е чувал от Ший Омсфорд, разказите за настъплението на Господаря на магиите в Южната земя? Когато злото дойде, всичко потъна в мрак. Над земята надвисна сянка и всичко под нея повехна и загина. Под тази сянка не вирееше нищо, което не беше част от злото. Сега всичко започва отново, този път в Анар, девойко от Вейл. — Отмести погледа си от нея и продължи. — Преди десет дни стоях на стената на Греймарк с намерението да откроя и унищожа Илдач. Тогава открих какво са направили Призраците Морди. С

помощта на магията те са създали в долината гора сред тресавище, която да предпазва книгата. На езика на магьосничеството това се нарича Мейлморд — издигната от злото преграда, която смазва и поглъща всичко, което се опитва да влезе във владението му, а не е част от него. Разберете, тази жестока гора живее, диша, мисли. Нищо не може да премине през нея. Опитах се, но дори и относително голямата сила, която притежавам, не беше достатъчна. Мейлморд ме отблъсна и Призраците Морди разбраха за присъствието ми. Започнаха да ме преследват, но успях да се спася. И сега ме издирват, след като знаят...

Изведнъж млъкна. Брин хвърли поглед на Роун. Лицето му помръкна още повече.

— Но ако те издирват, те в крайна сметка ще дойдат тук, нали? — възползва се планинецът от моментното прекъсване на разказа.

— Да, накрая ще дойдат. Но това ще стане независимо дали сега ме преследват или не. Разберете, рано или късно те ще се опитат да премахнат всичко, което застрашава властта им над расите. Не може да не сте наясно, че семейство Омсфорд е заплаха за тях.

— Заради Ший Омсфорд и Меча на Шанара ли? — попита Брин.

— Непряко, да. Призраците Морди не са същества на въображението, какъвто беше Господарят на магиите. Така че Мечът на Шанара не може да им навреди. Камъните на елфите, може би. Тази магия е сила, която не може да се пренебрегва, а Призраците знаят, че Уил Омсфорд е участвал в издирването на Огъня на живота. — Замълча. — Истинската заплаха за тях обаче е песента на желанията.

— Песента на желанията? — запита Брин изумена. — Но песента на желанията е само една игра! Тя няма силата на камъните на елфите! Откъде накъде ще бъде заплаха за тези чудовища? Защо те се страхуват от нещо толкова безобидно?

— Безобидно ли? — За миг очите на Аланон проблеснаха, после той ги затвори, сякаш, за да скрие нещо. Мрачното лице на друида беше безизразно и в този момент Брин изпита истински страх.

— Аланон, защо си тук? — попита тя отново, като се мъчеше да не се разтрепери видимо.

Друидът отново отвори очи. На масата пред него малкият пламък на газовата лампа пращеше.

— Искам да дойдеш с мен в Източната земя в крепостта на Призраците Морди. Искам да използваш песента на желанията, да направиш проход в Мейлморд, да откриеш Илдач и да ми я донесеш, за да я унищожа.

Тримата го гледаха онемели.

— Как ще стане това? — попита накрая Джеър.

— Песента на желанията може да премахва въздействието дори и на черната магия — отговори Аланон. — Тя може да променя поведението на всяко живо същество. Способна е да накара дори преградата Мейлморд да приеме Брин, да я пропусне като своя, като част от себе си.

Очите на Джеър се разшириха от изумление:

— Песента на желанията може да направи всичко това?

Брин поклати невярващо глава:

— Песента на желанията е само игра — повтори тя.

— Нима? А не допускаш ли, че ти просто си я възприемала като игра? — погледна я въпросително, друидът. — Не, Брин Омсфорд, песента на желанията е магия на елфите и тя притежава силата на магията на елфите. Все още не си го разбрала, но повярвай ми, наистина е така.

— Не ме интересува дали е така или не. Брин няма да ходи никъде! — намеси се гневно Роун. — Не можеш да я молиш да прави нещо толкова опасно!

Аланон запази самообладание:

— Нямам друг избор, принц на Лий. Също както навремето, когато помолих Ший Омсфорд да тръгне да издирва Меча на Шанара и Уил Омсфорд да тръгне да търси Огъня на живота. И на мен, като на теб, би ми се искало нещата да не са такива, каквито са. Песента на желанията обаче принадлежи на Брин и сега тя трябва да я използва.

— Брин, чуй ме — обърна се Роун към девойката от Вейл. — Говори се и още нещо, за което не съм ти казал. Слухове за това, какво правят Призраците Морди на хората, за извадени очи и изтръгнати езици, за изсушени мозъци, за огън, който изпепелява. Досега не вярвах на тези неща. Възприемах ги като приказки на пияници, разказвани късно вечер край огъня. Но вече не мисля така след всичко, което чух от друида. Не можеш да тръгнеш с него. Не трябва.

— Слуховете, които си чул, са истина — призна тихо Аланон. — Опасност има. Можеш дори да умреш. — Замълча и след малко продължи. — Какво обаче можем да направим, ако не дойдеш с мен? Нима ще се скриете с надеждата, че Призраците Морди ще забравят за вас? Или ще помолите джуджетата да ви охраняват? Какво ще стане, когато джуджетата умрат? Тогава злото ще дойде в тази земя, както направи навремето Господарят на магиите. То ще се разпростира докато не остане никой, който да му се противопоставя.

Джеър стисна ръката на сестра си:

— Брин, ако наистина трябва да тръгнем, ще тръгнем двамата...

— Можеш да бъдеш сигурен, че няма да сме двамата — възрази му тя. — Каквото и да се случи, ти ще останеш тук и никъде няма да ходиш!

— Всички оставаме твърдо тук — Роун извърна лице към друида. — Никъде няма да ходим. Нито един от нас. Ще трябва да измислиш нещо друго.

Аланон поклати глава:

— Не мога, принц на Лий. Нямам друг избор.

Замълчаха. Брин потъна в стола си, объркана и уплашена. Чувстваше се като хваната в капан от усещането за неотложност, което друидът успя да ѝ внуши, от заплетеното кълбо от задължения, които стовари върху раменете ѝ. Свят ѝ се зави от мислите, които запрепусаха в главата ѝ. В този непрестанен бяг една и съща мисъл натрапчиво се връщаше, отново и отново. Песента на желанията е само игра. Магия на елфите — добре, но въпреки това игра! Безобидна при това! Тя не е оръжие срещу зло, с което дори и Аланон не може да се пребори! И все пак баща ѝ винаги беше изпитвал страх от магията. Предупреждавал ги беше да не я използват и винаги беше подчертавал, че тя не е нещо, с което могат да си играят. Самата тя беше решила да убеди Джеър да не я използва...

— Аланон — попита Брин тихо, като извърна слабо си лице към него. — Използвала съм песента на желанията само за да променям съвсем слабо външния вид — цвета на листата на дърветата или цветовете на цветята. Съвсем дребни неща. От няколко месеца вече не правя дори и това. Как може песента на желанията да се използва, за да промени едно толкова голямо зло като гората, която пази Илдач?

Той се поколеба за миг преди да отговори:

— Ще те науча.

Тя поклати глава:

— Баща ми винаги е бил против използването на магията. Неведнъж ни е предупреждавал да не прибъгваме до нея. Веднъж той го направил и оттогава животът му се променил. Аланон, ако той беше тук, щеше да постъпи като Роун и да ме посъветва да не тръгвам с теб. Всъщност той би ми заповядал да ти откажа.

На ъгловатото лице на друида се изписа още по-силна умора:

— Знам, девойко от Вейл.

— Когато баща ми се върна от Западната земя, от издирването на Огъня на живота, той скри камъните на елфите — продължи тя, мъчейки се да събере мислите си, за да се изрази по-ясно. — Веднъж ми каза, че още тогава усетил, че магията на елфите го променила, макар да не разбрал как станало това. Тогава си обещал никога вече да не използва камъните на елфите.

— И това знам.

— И въпреки това ме молиш да тръгна с теб?

— Да.

— Без дори да мога преди това да се допитам до него? Без да мога да го изчакам да се върне? Без дори да се помъча да му обясня?

Изведнъж друидът се ядоса:

— Искаш ли да те улесня, Брин Омсфорд? Моля те да направиш нещо, което не е нито приятно, нито разумно, нещо, което баща ти не би одобрил. Моля те да рискуваш всичко само срещу честната ми дума, че е наложително да го направиш. Искам да ми се довериш, когато може би ти нямаш основание да ми вярваш. Искам всичко това от теб, без да ти предлагам нещо в замяна. Не ти предлагам нищо.

После се понадигна от стола, подпря се на масата, а изражението му беше сурово и застрашително:

— Само едно нещо ще ти кажа. Ако се замислиш сериозно, ще разбереш, че въпреки възраженията, които би могла да изложиш против молбата ми, трябва да дойдеш с мен!

Този път дори Роун се въздържа да му противоречи. Друидът остана известно време така, с широко разперен черен плащ, с ръце, подпрени на масата. Приличаше на човек, изкаран извън кожата си от гняв. Това не беше присъщо на Аланон, поне от представата, която

Брин си беше изградила за него от разказите на баща си, и тя се уплаши.

— Ще обмисля въпроса, както ме молиш — съгласи се тя почти шепнешком. — Само че се нуждая поне от една нощ. Трябва да се помъча да подреда мислите си... чувствата си.

Аланон се поколеба за миг, после кимна:

— Ще говорим пак утре сутринта. И добре си помисли, Брин Омсфорд.

Когато друидът се наклони да си върви, Джеър ненадейно скочи на крака с пламнало лице:

— А аз какво? Къде са моите чувства в цялата тази работа? Ако Брин тръгне, тръгвам и аз! Няма да остана тук!

— Джеър, престани...! — опита се да възрази Брин, но Аланон я стрелна с очи, стана, заобиколи масата и застана до брат й:

— Ти си смел — каза той тихо и постави ръка на слабото рамо на младежа от Вейл. — Но не от твоята магия имам нужда в това пътешествие. Твоята магия е илюзия, а илюзията няма да ни помогне да минем през Мейлморд.

— Може и да грешиш — настоя Джеър. — Освен това ми се иска да помогна!

Аланон поклати глава:

— Ще помогнеш. Трябва да направиш нещо, докато Брин и аз не сме тук. Трябва да отговаряш за безопасността на родителите си, да се погрижиш Призраците Морди да не ги открият, преди да съм унищожил Илдач. Трябва да използваш песента на желанията, за да ги защитаваш, ако силите на мрака дойдат да ги търсят. Ще направиш ли това?

Брин се подразни от увереността на друида, че вече е решено тя да отиде с него в Източната земя. Още по-силно я раздражиха думите му, че Джеър трябва да използва магията на елфите като оръжие.

— Ще го направя, щом трябва — отговори брат й с леко недоволство в гласа. — Само че предпочитам да дойда с вас.

— Друг път, Джеър — отвърна Аланон и свали ръката си от рамото му.

— А може би и аз ще те придружа друг път — заяви остро Брин. — Все още нищо не е решено, Аланон.

Той обърна бавно мрачното си лице към нея:

— За теб няма да е друг път, Брин — каза друидът тихо. — Твоят ред е сега. Трябва да дойдеш с мен. До сутринта ще си го разбрала.

Кимна с глава, мина покрай тях и се запъти към входната врата, плътно загърнат в плаща си.

— Къде отиваш, Аланон? — извика след него девойката.

— Ще бъда наблизко — отвърна той, без да се спре.

Миг след това излезе. Брин, Джеър и Роун Лий гледаха след него.

Пръв проговори Роун:

— И какво сега?

Брин го погледна:

— Сега си лягаме. — Стана от масата.

— Лягаме ли? — погледна я изумен планинецът. — Как можеш да спиш след всичко това? — Махна неопределено с ръка към посоката, в която беше изчезнал друидът.

Тя отхвърли назад дългата си черна коса и се усмихна кисело:

— А какво друго бих могла да направя, Роун? Уморена съм, объркана съм и уплашена. Имам нужда от почивка.

Доближи го, целуна го по челото за лека нощ и му каза:

— Остани тук тази вечер.

Прегърна и целуна Джеър. После нареди:

— А сега, и двамата в леглата. Отиде в спалнята си и затвори вратата зад себе си.

Спа известно време. Сънят ѝ беше неспокоен, изпълнен със сънища, в които подсъзнателните ѝ страхове приемаха формата на търсеци я Призраци. Преследвана и изтормозена, тя се стресна и се събуди. Възглавницата ѝ беше мокра от пот. Стана, облече халата, за да се стопли и безшумно обиколи тъмните стаи на къщата. Влезе във всекидневната, запали газена лампа, намали фитила, седна и се загледа в сенките.

Обзе я чувство на безпомощност. Какво да прави? Много добре си спомняше историите, които баща ѝ разказваше, когато тя беше дете, а дори и разказите на праядо си Ший Омсфорд — какво станало, когато Господарят на магиите слязъл от Северната страна, за нахлуването на армиите му в Калахорн, за тъмнината, която обгърнала цялата земя при идването му. Откъдето минел Господарят на магиите светлината угасвала. Сега нещата се повтаряха — войни между гноми и джуджета, Сребърната река отровена, а заедно с нея и земята, която

тя изхранва, и тъмнина, която пада над Източната земя. И този път има начин да се спре всичко това, да се попречи на мрака да се разпростре. И този път член на семейство Омсфорд е помолен да поеме пътя, призван, защото май не беше останала никаква друга надежда.

Сви се в топлината на халата. Май — това е ключовата дума, използвана от Аланон. В каква степен това „май“ отговаряше на действителното положение на нещата? Каква част от всичко, което той ѝ каза, е истина и колко полуистина? Всичките истории на Аланон бяха едни и същи. Друидът притежаваше огромна сила и знания, но споделяше с другите само част от тях. Винаги казваше само това, което преценяваше, че трябва да каже, но никога нещо повече. Манипулираше другите за собствената си цел, а често държеше в дълбока тайна тази негова цел. Когато човек изминаваше пътя на Аланон, той го правеше с пълното съзнание, че ще го измине на тъмно.

И все пак пътят на Призраците Морди можеше да е още потъмен, ако те наистина са друга форма на унищоженото от Меча на Шанара зло. Тя трябва да съпостави тъмнината на единия с тъмнината на другите. Възможно е Аланон да е неискрен и да манипулира членовете на семейство Омсфорд, но той е приятел на Четирите земи. Това, което правеше, го правеше за да предпази расите, а не да ги нарани. Всичките му досегашни предупреждения се бяха оказвали верни. Явно нямаше основание да предполага, че този път той не е прав.

Но дали магията на песента на желанията е достатъчно силна, за да проникне през препятствието, изобретено от злото? Брин не можеше да повярва. Та нали песента на желанията беше само страничен ефект от използването на магията на елфите? Тя не беше оръжие. Аланон обаче беше убеден, че тя е единственото средство, с помощта, на което може да се премине през черната магия — единственото средство, след като и неговата сила не беше помогнала.

Чу шум от стъпки на боси крака и се стресна. Роун Лий се показа от сенките, доближи се до нея и седна:

— И аз не мога да спя — измърмори той и премигна от светлината на лампата. — Какво реши?

Тя сви рамене:

— Нищо. Не знам какво решение да взема. Непрестанно се питам какво би направил баща ми на мое място.

— То е ясно — изсумтя Роун. — Би ти казал да забравиш това. Цялата идея е прекалено опасна. Той би ти казал и още нещо, както го е правил неведнъж — на Аланон не може да се гласува доверие.

Брин отметна назад дългата си черна коса и се поусмихна:

— Ти май не си ме чул добре, Роун. Казах ти, че се питам, какво би направил баща ми, а не какво би ме посъветвал. Има разлика, разбираш ли? Какво щеше да направи, ако бяха помолили него? Нямаше ли да тръгне, както го е направил, когато Аланон е отишъл в Сторлок преди двадесет години. Тогава татко е знаел, че на Аланон изобщо не може да се вярва, но в същото време е, знаел, че притежава магията, която е могла да бъде полезна и която никой друг освен него на притежавал.

Планинецът се поразмърда неспокойно на стола си:

— Но, Брин. Песента на желанията е..., как да кажа, тя не е същата като камъните на елфите. Самата ти го каза. Тя е просто игра.

— Знам. И точно това усложнява нещата — както и фактът, че баща ми би се ужасил само при мисълта, че мога да се опитам да използвам магията като някакъв вид оръжие. — Замълча. — От друга страна магията на елфите е странна. Силата ѝ не винаги е ясна. Понякога тя е неразбираема. Така е било и с Меча на Шанара. Ший Омсфорд не е разбирал как такова малко оръжие ще може да разгроми един враг, толкова всемогъщ като Господаря на магиите, до момента, в който не му се наложило да го изпробва. Той просто му се доверил...

Роун се наведе рязко към нея:

— Ще ти кажа още веднъж — това пътешествие е прекалено опасно. Призраците Морди са прекалено опасни. Дори и Аланон не може да мине през тях. Той сам ти го каза! Съвсем друго щеше да бъде, ако трябваше да използваш камъните на елфите. Те поне притежават достатъчно голяма сила, която е в състояние да унищожава същества като тези. Какво можеш да направиш с песента на желанията, ако се изправиш срещу тях? Ще им пееш, както си пяла на този клен ли?

— Не ми се подигравай, Роун — присви очи Брин.

Роун поклати бързо глава:

— Не ти се подигравам. Прекалено много се безпокоя за теб, за да го правя. Просто не мисля, че песента на желанията може да бъде някаква защита срещу същества като Призраците! Брин отмести

погледа си и се загледа през прозорците в нощта. Наблюдаваше потъналите в мрак дървета, които се полюшваха от вятъра — ритмично и грациозно.

— Работата е там, че и аз не вярвам в това — призна тихо тя. Известно време мълчаха, всеки потънал в собствените си мисли. Мрачното, уморено лице на Аланон не излизаше от съзнанието на Брин, едно витаещо, упорито преследващо я привидение, което я обвиняваше. Трябва да дойдеш. До сутринта ще си го разбрала. Отново го чу да произнася тези думи, със същата убеденост, с която ги беше изрекъл, преди да тръгне. Но какво можеше да я убеди, че наистина трябва да го последва, питаше се тя. Колкото повече разсъждаваше, толкова повече се объркваше. Всички аргументи бяха налице и всички бяха стройно подредени — както тези за тръгване с Аланон, така и онези за оставане у дома. Везните не се накланяха нито в едната, нито в другата посока.

— Ти би ли тръгнал? — попита тя неочаквано Роун. — Ако песента на желанията беше твоя, а не моя?

— В никакъв случай — отговори той, без да се замисли — прекалено бързо, малко троснато.

Лъжеш, Роун, помисли си тя. Заради мен, просто, защото не искаш да тръгна, затова лъжеш. Ако се позамислиш малко по-дълбоко, ще започнеш да се съмняваш също като мен.

— Какво става тук? — попита уморен глас от тъмнината.

Обърнаха се и видяха Джеър, който стоеше в хола и мигаше сънливо. Той се доближи и се вгледа в лицата им.

— Просто си говорим, Джеър — отвърна Брин.

— Дали да тръгнеш за магическата книга?

— Да. Защо не отидеш обратно в леглото?

— А ти ще отидеш ли? Имам предвид за книгата?

— Не знам.

— Тя не би тръгнала, ако имаше капчица разум в главата си — измърмори Роун. — Това пътешествие е ужасно опасно. Кажи й, тигре. Тя ти е единствена сестра и ти едва ли искаш Злите Скитници да я заловят.

Брин му хвърли гневен поглед:

— Джеър няма право на мнение по въпроса, така че престани да го плашиш.

— Него ли? — Лицето на Роун беше червено. — Защо да плаша него? Теб искам да уплаша, по дяволите!

— Ако искате да знаете, изобщо не ме е страх от Черните Скитници — заяви твърдо Джеър.

— Да бе, може би те трябва да се страхуват от теб! — заяде се Брин.

Джеър сви рамене и се прозя:

— Може би е редно да изчакаш някаква възможност и да поговориш с татко. Можем да му изпратим съобщение или да измислим нещо друго.

— Е, най-после да чуя нещо разумно — подкрепи идеята му Роун. — Поне обсъди въпроса с Уил и Еритрия.

Брин въздъхна:

— Чу какво каза Аланон. Няма никакво време.

Планинецът скръсти ръце пред гърдите си:

— Ще трябва да изчака, ако се наложи. Брин, баща ти може да е на съвсем различно мнение. В края на краищата той е човек с опит, пък е и използвал магията на елфите.

— Брин, той би могъл да използва камъните на елфите! — възкликна Джеър със светнали очи. — Може да дойде с теб и да те защитава с помощта на камъните на елфите, както е направил с момичето елф Амбърл!

Изведнъж Брин разбра всичко. Тези няколко думи й дадоха отговора, който тя търсеше. Аланон беше прав. Тя трябваше да отиде с него. Само че досега причината не й беше минала през ума. Баща й щеше да настоява да я придружи. Той щеше да вземе камъните на елфите от скривалището и да тръгне с нея, за да я защитава. А тя трябваше да избегне точно това. Баща й щеше да бъде принуден да наруши обещанието си никога вече да не използва камъните на елфите. Пък и нищо чудно изобщо да не й разреши да отиде с Аланон, а да тръгне с него вместо нея, за да предпази от опасност нея, майка й и Джеър.

— Искам отново да си легнеш, Джеър — каза изведнъж тя.

— Но аз само...

— Хайде, моля те. Ще разискваме подробно въпроса утре сутринта.

Джеър се поколеба и после попита:

— А ти какво ще правиш?

— Ще остана още само няколко минути, обещавам. Просто искам да бъда за малко сама.

Джеър я изгледа недоверчиво, после кимна с глава:

— Добре. Лека нощ. — Обърна се и се запъти към тъмнината. — Надявам се, че и ти ще си легнеш.

Брин погледна Роун. Познаваха се от съвсем малки и понякога си четяха мислите, без да разменят нито дума. Моментът беше такъв.

Планинецът стана бавно. Проговори с глас, който не търпеше възражение:

— Е, добре, Брин. И аз разбирам. Само че идвам с теб. Чуваш ли ме? И ще бъда до теб до края.

Тя поклати бавно глава. Без да каже нещо друго, той се отдалечи и я остави сама.

Минутите се изнизваха. Тя отново премисли нещата, като отсяваше внимателно аргументите. Накрая стигна до същия отговор. Не можеше да позволи на баща си да престъпи клетвата си заради нея, да рискува и отново да използва камъните на елфите, от които се беше отрекъл. Не можеше да направи това.

Стана, духна пламъка на газената лампа и излезе, но не се запъти към спалнята, а към входната врата. Отвори я тихо и се измъкна в нощта. Вятърът облъхна лицето ѝ, хладен и наситен с мириса на есен. Няколко минути стоя неподвижно в сенките пред къщата, после се запъти към градините зад нея. Звуците на нощта изпълваха тишината, един равномерен ритъм на невидим живот. В края на градините, под короната на огромен дъб, тя се спря и се огледа очаквателно.

Миг след това се появи Аланон. Не знаеше защо, но беше сигурна, че той ще дойде. Черен като сенките наоколо му, той се отдели безшумно от дърветата и застана до нея.

— Реших — прошепна тя с равен глас. Тръгвам с теб.

ГЛАВА 3

Сутринта дойде бързо, с бледа сребриста светлина, която заструи през мъглата на зората в гората и прогони сенките на запад. Неспокойният сън на обитателите в дома на семейство Омсфорд беше прекъснат. Те започнаха подготовката за отпътуването на Брин в Източната земя. Роун отиде до страноприемницата, за да осигури коне, хамути, оръжие и храна. Брин и Джеър опаковаха дрехите и необходимите за лагеруване вещи. Заловиха се за задачата си делово. Почти не разговаряха. Нямаха какво толкова да си кажат. И на двамата не им се говореше.

Особено на Джеър Омсфорд. Той се движеше бавно из къщата и вършеше работата, си, потънал в мрачно мълчание. Криво му беше, че Брин и Роун ще тръгнат на изток с Аланон, а той ще остане у дома. Това беше първото нещо, което решиха сутринта, почти веднага след като се събуди. Събраха се като предишната нощ в столовата и набързо разискаха решението на Брин да отиде в Анар — решение, за което, според Джеър, единствено той не беше още уведомен. После се сблъска с непреклонността им — докато Брин и Роун са на пътешествието, той ще си седи у дома. Е вярно, друидът не остана много доволен от упорството на Роун, който непрестанно повтаряше, че ако Брин тръгне, той ще я последва, защото тя се нуждае от някой, на когото да разчита, някой, на когото да се доверява. Да, друидът изобщо не беше доволен от това. Всъщност той се съгласи Роун да ги придружава едва когато Брин призна, че ще се чувства по-добре, ако Роун е до нея. Но когато Джеър вметна, че тя ще се чувства още по-добре, ако и той е до нея — в крайна сметка и той притежава магията на песента на желанията и може да я защитава — и тримата подскочиха като ужилени и казаха категорично не. Прекалено опасно е, заяви Брин. Пътуването е ужасно дълго и рисковано, добави Роун. Освен това той трябва да остане в къщата, припомни му Аланон, има задължения към родителите си, трябва да използва магията си, за да ги пази.

След тези думи друидът изчезна някъде и не му даде никаква възможност да спори с него по въпроса. Роун си въобразяваше, че светът започва и свършва с Брин, затова той естествено никога не би тръгнал против желанията ѝ, а Брин вече беше взела решението. И така приключи всичко. Част от проблема със сестра му естествено беше в това, че тя не го разбираше. Всъщност Джеър почти беше убеден, че в повечето случаи тя не разбираше истински дори самата себе си. В един момент по време на приготовленията, докато Аланон и Роун все още бяха в града, той повдигна въпроса за камъните на елфите:

— Брин! — Опаковаха одеалата в мушама. — Брин, знам къде татко е скрил камъните на елфите.

Тя моментално го погледна:

— Подозирах, че знаеш.

— Ами той беше толкова потаен за тях, че...

— А ти не обичаш тайните, нали? Извади ли ги от скривалището?

— Само за да ги погледам — призна той, после се наведе към нея. — Слушай, Брин, мисля, че трябва да ги вземеш със себе си.

— За какво са ми? — В гласа ѝ прозвуча гневна нотка.

— За да те пазят. Заради магията.

— Магията ли? Никой друг не може да използва магията им освен татко. И ти го знаеш много добре.

— Кой знае. Може пък...

— Наясно си и с чувствата му към тези камъни на елфите. Не мислиш ли, че е достатъчно ужасно, че тръгвам на това пътешествие, а сега и ново двайсет — да взема камъните на елфите със себе си. Ти май не си даваш ясна преценка за това, а, Джеър?

В този момент Джеър се вбеси:

— Ти си тази, която не си дава ясна преценка. И двамата знаем на какви опасности ще бъдеш изложена. Ще се нуждаеш от всякакъв вид подкрепа. Камъните на елфите биха могли да ти бъдат от голяма помощ. Единственото, което се иска от теб, е да разбереш как да извлечеш силата им. Може и да успееш.

— Никой, освен онзи, за когото те са предназначени, не може...

— Да използва камъните? — Почти беше заврял лицето си в нейното. — Но възможно е това да не се отнася за теб и мен, Брин. Та

нали ние вече носим магията на елфите вътре в себе си? Притежаваме песента на желанията. Нищо чудно да можем да накараме камъните на елфите да се задействат!

Последва дълго, напрегнато мълчание.

— Не — каза най-после тя. — Не, обещахме на татко никога да не се опитваме да използваме камъните на елфите...

— А не си ли спомняш, че той ни накара да му обещаем още нещо — да не използваме магията на елфите? Но ние я използваме — дори ти, от време на време. И не е ли точно това, което Аланон иска да направиш, когато стигнете до крепостта на Призраците Морди? Кажиде! Така че би ли ми казала каква е разликата между използването на песента на желанията и използването на камъните на елфите? Магията на елфите си е магия на елфите!

Брин беше втренчила тъмните си очи в него — един отнесен, невиждащ поглед. После отново се зае с одеалата:

— Няма значение. Няма да взема камъните на елфите. Хайде, помогни ми да завържем одеалата.

И така приключи разговора им по този въпрос, също както и с отиването в Източната земя. Никакви разумни обяснения. Тя просто си беше наумила да не взема камъните на елфите, независимо дали би могла да ги използва или не. Джеър изобщо не можеше да проумее това. Не разбираше сестра си. Ако беше на нейно място, той щеше да вземе камъните на елфите, без да се замисли. Щеше дори да намери начин да ги използва, защото те бяха могъщо оръжие срещу черната магия. Но Брин... Брин не беше способна да види липсата на логика в поведението си — съгласява се да използва магията на песента на желанията, а отказва да използва магията на камъните на елфите.

През останалата част от сутринта той се опитваше да си обясни аргументите на сестра си или липсата на аргументи. Часовете бързо отминаваха. Роун се върна с конете и с припасите. След като натовариха багажа обядваха набързо в хладната сянка на дъбовете в задния двор. После внезапно Аланон отново се появи, толкова черен в средата на деня, колкото и в най-тъмната нощ и зачака с търпението на самата смърт. Изведнъж се оказа, че няма никакво време. Роун раздруса силно ръката на Джеър, потупа го грубо по гърба и изтръгна

от него обещанието, че ще се грижи за родителите си, когато се върнат. После Брин прегърна брат си и го притисна силно до себе си:

— Сбогом, Джеър — прошепна тя. — И не забравяй, че те обичам.

— И аз те обичам — едва продума той и я прегърна.

Минута по-късно тримата се качиха на конете и поеха по прашния път. Махнаха му с ръце за сбогом и той им отвърна. Джеър гледа след тях, докато се изгубиха от погледа му и изтри една сълза, която неволно се беше търкулнала от очите му.

Същия следобед Джеър, се премести в странноприемницата. Направи го заради предупрежденията на Аланон, че Призраците или съюзниците им гноми може би вече търсят друида в земите на запад от Сребърната река. Ако враговете им стигнеха до Шейдската долина, домът на Омсфордови щеше да бъде първото място, където биха претърсили. Освен това в странноприемницата беше много по-интересно. Стаите й бяха пълни с пътуващи от всички земи. Всеки от тях си имаше своя история, която да разкаже и своя новина, която да сподели. Джеър предпочиташе възбудата на разговорите, разменени на чаша бира в хана пред суката в празната къща.

Докато вървеше към странноприемницата с вързопче лични вещи топлината на следобедното слънце облекчи малко разочарованието, от което все още не можеше да се освободи, че не го бяха взели със себе си. В интерес на истината основанията да остане в къщи бяха наистина сериозни. Някой трябваше да обясни на родителите му, когато се върнат, какво се беше случило на Брин. Нямахше да е лесно. За миг си представи физиономията на баща си, когато чуеше какво е станало и поклати унило глава. Баща му щеше да се разстрои. Вероятно щеше да настоява да тръгнат след Брин. Дори можеше да вземе и камъните на елфите със себе си.

Внезапно на лицето му се изписа решителност. Ако това станеше, той щеше да тръгне с него. Този път нямаше да позволи да го оставят у дома.

Ритна окапалите листа по пътеката пред него и те се разпръснаха като цветен дъжд. Баща му естествено, нямаше да приеме нещата по този начин. Нито майка му, поне в този случай. Той обаче ще има на разположение цели две седмици, през които да измисли как да ги убеди да действат така.

Позабави крачка и се отдаде на приятната мисъл. После я отхвърли. Това, което се искаше от него, е да каже на родителите си какво се е случило на Брин и Роун и след това да ги придружи до Лий, където да останат под закрилата на бащата на Роун докато свърши издирването. Това се очакваше от него и затова той щеше да го направи. Естествено Уил Омсфорд можеше да не приеме плана, но Джеър беше син на баща си, така че той би трябвало да има някоя и друга собствена идея.

Усмихна се и ускори крачка. Трябваше да помисли по въпроса.

Денят дойде и отмина. Джеър Омсфорд обядва в странноприемницата със семейството, което я държеше вместо родителите му. Предложи да им помогне на следващата сутрин във всекидневната работа и се отправи към салона, за да послуша историите на търговците и пътниците, които минават през Вейл. Мнозина споменаваха за облечените в тъмни плащове Черни Скитници. Никой не ги беше виждал, но всички знаеха че те съществуват — олицетворение на злото, способни да те изпепелят само с един поглед. Същества, дошли от света на мрака, предупреждаваха мъжете шепнешком с дрезгави гласове и всички наоколо кимаха в съгласие. По-добре е никога да не ги среща човек. Дори и Джеър изпитваше леко безпокойство при мисълта за тях.

Прибра се в стаята си малко след полунощ, заинтригуван от разказите на посетителите на хана. Спа дълбоко, събуди се при зори и цялата сутрин помага в работата около хана. Вече не се чувстваше толкова нещастен, че го бяха оставили. В крайна сметка и неговата роля беше важна. Ако Призраците Морди наистина знаят за магическите камъни на елфите и дойдат да търсят притежателя им, Уил Омсфорд щеше да изпадне в не по-малка беда от дъщеря си — а кой знае, може би положението му щеше да бъде дори по-опасно от нейното. Джеър трябваше да си отваря очите на четири, за да не допусне нещо лошо да се случи на баща му, преди той бъде предупреден.

Джеър свърши работата си до обед и се запъти навътре в гората зад хана. Наоколо нямаше никой и в продължение на няколко часа Джеър си прави експерименти с песента на желанията. Използва магията по различни начини и остана доволен от властта, която можеше да упражнява. Отново се замисли върху предупреждението на

баща им да се въздържат да използват магията на елфите. Уил Омсфорд просто не разбираше. Магията беше част от него и той я използваше така естествено, както използваше ръцете и краката си. Не можеше да се преструва, че тя не съществува, както не можеше да си въобрази, че няма ръце и крака. И майка му, и баща му непрекъснато повтаряха, че магията е опасна. И Брин казваше това понякога, макар че не звучеше много убедително, защото и тя я използваше. Сигурен беше, че му говореха така, защото той беше по-малък от Брин и се притесняваха за него. Досега не се беше случило нищо, което да го подтикне да си мисли, че в магията има нещо опасно. Докато това не стане Джеър възнамеряваше да продължи да я използва.

Когато първите сенки на ранната вечер започнаха да се прокрадват в светлината на следобедта той тръгна обратно към страноприемницата. Хрумна му, че няма да е зле да се отбие до дома — просто, за да се увери, че всичко е наред. Заключение беше къщата, естествено, но това не му пречеше все пак да хвърли едно око. В крайна сметка грижата за дома беше част от задълженията Му.

Поразмисли и накрая реши да остави това за след вечеря, защото беше ужасно гладен. Винаги когато използваше магията ужасно много огладняваше.

Вървеше по пътеката към страноприемницата, вдишваше уханието на есенния ден и си мислеше за следотърсачите. Винаги им се бе възхищавал. Те бяха особен вид мъже, способни да проследят движението на всичко живо само като проучват земята, по която минават. Мнозинството от тях се чувстваха повече у дома си сред пуцинатаците, отколкото в установените общности. Повечето предпочитаха компанията на себеподобните си. Навремето, преди много години, Джеър беше разговарял с един такъв мъж. Няколко пътника, които случайно бяха попаднали на него, го бяха довели в страноприемницата със счупен крак. Възрастният човек остана в хана почти една седмица, докато чакаше да се оправи, за да може да продължи пътя си. Отначало мъжът не обръщаше никакво внимание на Джеър, въпреки упоритостта на момчето. Между другото той не искаше да си има вземане-даване с когото и да било. Джеър обаче му показва част от магията, нещо съвсем незначително. Старият човек се заинтригува и започна да разговаря с него. В началото не беше много

словоохотлив, но после се отпусна. А какви истории имаше за разказване този старец...

Джеър свърна по пътя пред хана, тръгна към страничния вход, широко усмихнат при спомена за изживяванията му със стареца. В този момент видя гнома.

За миг си помисли, че има зрителна халюцинация и се закова на място, здраво стиснал дръжката на вратата, докато се вглеждаше напрегнато през пътя в оградата на конюшнията, където стоеше жълтата кокалеста фигура. Сбръчканото лице на другия се обърна към него, острите му очи потърсиха неговите и в този момент Джеър разбра, че очите му не го лъжат.

Бързо влезе в страноприемницата и затвори вратата. Опита да се успокои. Гном! Какво прави гном в Шейдската долина? Пътник, може би? Но малко гноми идваха насам — всъщност почти никой от тях не напускаше очертаната на горите на Източната земя. Той дори не можеше да си спомни откога не беше виждал гном по тези места. Сега обаче тук имаше гном. И нищо чудно той да не беше сам.

Бързо се отдръпна от вратата и тръгна по коридора. Спря до един прозорец, който гледаше към пътя. Надникна предпазливо над перваза. Лицето му беше напрегнато, а очите му се взираха към вътрешния двор и оградата зад него. Гномът не беше мръднал от мястото си и продължаваше да гледа към страноприемницата. Младежът от Вейл се огледа. Наоколо май нямаше никой друг.

Облегна се на стената и се зачуди какво да прави. Присъствието на гнома тук в този момент случайно съвпадение ли беше с неотдавнашното предупреждение на Аланон, че Призраците Морди ще ги потърсят или не? Джеър се насили да забави дишането си. Един гном не представляваше сериозна опасност. Младежът долови миризмата на говеждо задушено и усети колко е гладен. Без повече да се колебае се запъти право към кухнята. Най-доброто, което можеше да направи, е да обмисли нещата по време на вечеря и да си състави план на действие. Ще се помъчи да си представи как би реагирал Роун, който, ако беше на негово място, щеше да знае какво да предприеме. Джеър трябваше да се опита да направи нещо.

Задушеното говеждо беше много вкусно, но Джеър, въпреки глада, не можеше да се съсредоточи върху яденето, след като знаеше, че гномът е отвън и наблюдава. Изведнъж се сети за камъните на

елфите, които бяха в празната къща. Ако гномът беше дошъл по заповед на Черните Призраци заради тях, той може би беше тук и заради Омсфордски и Аланон. Нищо чудно да не беше сам и те вече може би търсеха...

Побутна чинията, допи бирата си и се доближи до прозореца. Надникна предпазливо. Гномът го нямаше.

Сърцето му заби лудо. Ами сега? Затича се обратно към салона. Трябваше да се върне в къщата. Трябваше да провери, дали камъните са там, а после... Позабави крачка. Не знаеше какво да прави след това. Трябваше да разбере. Отново се затича. Най-важното в момента беше да види дали някой се беше опитал да влезе в къщата.

Излезе през страничната врата, през която беше влязъл, и се запъти към задната част на сградата. Трябваше да мине по друг път, в случай че гномът наистина беше дошъл заради него. А дори и да не беше тук по тази причина, той може би е станал подозрителен, ако е забелязал любопитството на младежа от Вейл към него. Не трябваше да се спирам и да го заглеждам, помисли си Джеър гневно. Трябваше да продължа, без да спирам, а после да се върна. Сега обаче вече беше твърде късно.

Коридорът завършваше с врата в най-задната част на сградата. Младежът спря, послуша се, отново се обвини за глупостта си, отвори вратата и излезе. Навън беше хладно дърветата на гората хвърляха сенки върху стените и покрива на страноприемницата. Небето потъмняваше. Джеър се огледа и тръгна към дърветата. Можеше да пресече гората, за да избегне пътя към дома, докато...

— Мислиш да се поразходиш ли, момче?

Джеър изтръпна. Гномът излезе бавно от тъмнината пред него. Лицето му беше сурово, с груби черти, изкривено от злобна усмивка. Гномът го беше чакал.

— Видях те, момче. Достатъчно бързо те забелязах. Смесени черти — наполовина елф, наполовина човек. Не се срещат много като теб. Веднага те познах. — Спря се на няколко крачки от него с ръце на хълбоците, а кривата му усмивка не слизаше от лицето. Кожено наметало на обитател на горите обвиняваше набитото тяло. Към ботушите и маншетите бяха прикрепени множество саби и ножове, а един къс меч висеше на кръста му. Ти си младият Омсфорд, нали? Момчето Джеър?

Думата момче опъваше нервите му.

— Стой настрана от мен — предупреди Джеър, който се беше уплашил и отчаяно се мъчеше да прикрие страха в гласа си.

— Да стоя настрана от теб? — изсмя се ехидно гномът. — А ти какво ще направиш, ако не те послушам? Ще ме тръшнеш на земята, може би? Ще ми вземеш оръжията? Смелчага, а?

Гномът отново се изсмя, ниско и гърлено. За пръв път Джеър осъзна, че той му говореше на използван от обитателите на Южната земя език, а не на грубия гномски. Гномите много рядко използваша чужд език, освен собствения си. Те живееха изолирано и не искаха да имат нищо общо с обитателите на другите земи. Този гном явно е прекарал доста време в Източната земя, за да говори толкова свободно езика.

— А сега, момче — прекъсна гномът мислите му — предлагам ти да бъдем разумни — ти и аз. Търся друида. Каж ми къде е, тук или някъде другаде, и ще те оставя на мира. Джеър се поколеба:

— Друид ли? Не познавам никакви друиди. Не мога да разбера за какво...

Гномът поклати глава и въздъхна:

— Номера, а? Толкова по-зле за теб, момче. Май няма да се разберем с добро.

Тръгна към Джеър с протегнати напред ръце. Джеър инстинктивно отскочи. После използва песента на желанията. Преди това се поколеба за миг, една моментна несигурност, защото никога не беше изпробвал магията върху друго човешко същество, но накрая се пристраши. Изсъска тихо. Моментално се появило множество змии, които се увиха около протегнатите ръце на гнома. Той изпищя от ужас и размаха отчаяно ръце, като се мъчеше да се освободи от змиите. Джеър се огледа, видя счупен клон на дърво с размерите на голям бастун, сграбчи го с двете си ръце и го стовари върху главата на гнома, който изохка и падна неподвижен на земята.

Джеър хвърли клона. Ръцете му трепереха неудържимо. Дали го беше убил? Внимателно коленичи до поваления гном и го хвана за китката. Напипа пулса му. Гномът не беше мъртъв. Само беше изпаднал в безсъзнание. Младежът се изправи. Какво да прави сега? Гномът търсеше Аланон. Той знаеше, че друидът е идвал в Шейдската долина, знаеше... дявол знае какво друго знаеше! Във всеки случай

знаеше прекалено много, за да си позволи Джеър да остане във Вейл, особено след като използва магията. Поклати гневно глава. Не трябваше да я използва. Не трябваше да издава тайната си. Сега обаче вече беше твърде късно за съжаление. Не мислеше, че гномът е сам. Сигурно има и други, вероятно в къщата. Там трябваше да отиде, защото това беше мястото, където бяха скрити камъните на елфите.

Огледа се, а мозъкът му работеше усилено. На няколко десетки крачки от него имаше дървен сандък за боклук. Затегли гнома за краката, отвори капака, хвърли го в сандъка, затвори го с капака и прикрепил металния лост. Неволно се усмихна. Тази дървена кофа за боклук беше добре направена. Гномът щеше да остане известно време в нея.

Забърза се обратно към страноприемницата. Не трябваше да губи време, но не можеше да тръгне, без да се обади на ханджията. Иначе жителите на общността щяха да претърсват околностите за него. Изчезването на Брин и Роун беше друго нещо. Просто каза на хората от Вейл, че са отишли на гости в Лий, а той останал, защото не му се ходело. Съвсем различно щеше да бъде, ако и Джеър изчезнеше. Нямаше да има кой да обясни защо го няма. Престори се на безгрижен, усмихна се обезоръжаващо, съобщи, че е променил решението си и че рано на следващата сутрин ще последва сестра си и Роун в планината. Ще прекара нощта в къщата, за да опакова багажа си. Когато съдържателят на страноприемницата поиска да разбере какво го е накарало да промени внезапно решението си той бързо обясни, че е получил известие от Брин. Изчезна от хана преди да има време за други въпроси.

Скри се в гората и се затича в тъмнината към дома. Потъна в пот, разгорещен от възбуда и очакване. Не беше уплашен — поне засега — може би защото не се беше замислил достатъчно сериозно върху това, което прави. Освен това, повтаряше си непрестанно той, беше взел мерки за този гном, нали?

Клоните на дърветата удряха лицето му. Продължаваше да тича, без да се предпазва от ударите, вперил поглед напред в тъмнината. Познаваше добре този участък на гората. Въпреки тъмнината намираще лесно пътя. Движеше се като котка и се вслушваше в звуците наоколо.

На петдесет ярда от дома той потъна в малка група от борове. Продължи да тича, докато не видя тъмния силует на къщата през обсипаните с иглици клони. Клекна и се огледа. Никакъв звук, никакво движение, никакъв признак на живот. Всичко изглеждаше нормално. Спря се и отметна кичур коса, който беше паднал върху лицето му. Никак не е сложно. Просто трябва да се вмъкне в къщата, да вземе камъните на елфите и да се измъкне. Щеше да е лесно, ако наистина никой не го наблюдаваше...

Нещо се раздвижи сред дъбовете в задната част на къщата — мигновена сянка, после нищо. Джеър пое дълбоко въздух и изчака. Минутите течаха. Наоколо жужаха насекоми, но той не им обръщаше внимание. После нещото отново се размърда. Този път той го видя ясно. Беше човек. Не, не човек, бързо се поправи Джеър, а гном.

Отпусна се назад. Е, добре де, гном или не, той трябваше да влезе в къщата. След като имаше един, сигурно имаше и други, които чакаха и наблюдаваха. Те обаче не знаеха кога или дали изобщо младежът ще се върне. Потта се стичаше по гърба му, а устата му беше пресъхнала. Времето течеше. Той трябваше да се измъкне от Вейл, но не и без камъните на елфите.

Нямаше друг избор, освен да използва песента на желанията.

Настрои гласа си по собствено желание — бръмченето на комарите около него, които продължаваха да се мотаят в топлината на ранната есен, все още недокоснати от зимния студ. Промъкна се през борове към оредяващата гора. Изпробвал беше този номер един-два пъти преди, но никога при такива изключителни обстоятелства. Движеше се тихо и се мъчеше да превърне гласа си в част от нощта в гората. Знаеше, че ако го прави както трябва, щеше да остане невидим за очите, които го наблюдаваха. Бързо се доближаваше до къщата. Отново забеляза гнома, който стоеше сред дърветата зад къщата. После изведнъж забеляза още един, вдясно от него до високите храсти пред дома, после още един, на отсрещната страна сред елите. Никой не гледаше към него. Искаше му се да бяга, да бяга със скоростта на нощния вятър, за да стигне по-бързо до тъмнината на къщата. Продължаваше обаче с равномерна крачка и пееше с равен, наподобяващ жуженето на комарите, глас. Молеше се да не То видят. Молеше се да не погледнат към него.

Пресече поляната и се шмугна в храсталаците, а очите му шареха наоколо и търсеха гномите. Докато вървеше си мислеше, че най-добре ще е да мине през задната врата, скрита в сенките на високи храсти, които все още бяха покрити с цветове...

Неочаквани викове долетяха някъде иззад къщата и го уплашиха. Кръвта му се смрази. Спря рязко. Гномът излезе изпод дъбовете зад дома на Омсфордови. Дългият му нож проблясваше на лунната светлина. Отново чу виковете, после внезапен смях. Острието се наклони. Шумовете идваха някъде надолу от пътя. Бяха съседи, които си говореха и се шегуваха в топлата есенна нощ. Куртката на Джеър прогизна от пот. Младежът за пръв път изтръпна от ужас. На десетина ярда от него гномът отново изчезна сред дъбовете, откъдето беше излязъл. Гласът на човека от Вейл се разтрепери, после премина в по-висока гама. Той оставаше невидим и бързо продължи напред.

Спря пред вратата и престана да пее, като се мъчеше да се овладее. Затършува по джобовете си и накрая откри ключа.

Пъхна го в ключалката и предпазливо откряна вратата. Тя се отвори безшумно. Мигом се шмугна в къщата.

Отново спря в тъмнината. Нещо не беше наред. Просто го усещаше. Беше чувство, което смразяваше кръвта. Нещо не беше наред. Къщата... къщата не беше както трябва. Имаше нещо необичайно... Застана безмълвен и зачака сетивата му да разкрият това, което беше скрито. Бавно осъзна, че освен него вътре имаше и нещо друго, нещо ужасяващо, нещо толкова зло, че самото му присъствие насищаше въздуха със страх. Каквото и да беше, то сякаш присъстваше едновременно навсякъде, отвратителен черен плащ, обгърнал дома на Омсфордови като покров. Нещо, нашепваше съзнанието му, нещо...

Призрак Морд.

Дъхът му спря. Скитник — тук, в дома му! Вцепени се от ужас. Убедеността, че не греши, изцеди и последната му капчица смелост. Джеър усети, че нещото го чакаше в тъмнината на съседната стая. То знаеше, че той е тук и беше дошло за него. Нямах да може да му се противопостави!

Обзет от паника, за миг реши, че ще успее да се спаси и избяга. После помисли за родителите си, които щяха да се върнат, без да са предупредени, ако той се провалеше, и за камъните на елфите,

единственото оръжие, което би уплашило Черните Скитници. Те бяха скрити само на няколко крачки от него.

Престана да мисли. Просто се задейства. Като безшумна сянка се плъзна към каменното огнище в кухнята. Пръстите му започнаха да опипват грапавата повърхност. Накрая, на третата полица, камъкът се отмести при докосването. Ръката му напипа малка кожена торбичка.

Чу шум в съседната стая.

После задната врата се отвори и в рамката ѝ се появи едра фигура. Джеър се притисна към стената на огнището, скрит в сенките, готов да хукне. Но фигурата го отмина, без да намали крачка, с наведена напред глава, сякаш търсеше пътя си. Отиде в стаята в предната част на къщата и младежът дочу тих, гърлен глас, който прошепна нещо на съществото, което чакаше там.

В следващия миг Джеър плю на петите си. Втурна се обратно през отворената врата и отново се скри в сенките на разцъфналите храсти. Доста време тича, преди да се обърне. Видя, че гномът, който беше влизал в къщата, го наблюдаваше, скрит сред дъбовете. Хукна към прикритието на дърветата, по-бързо, по-бързо! — крещеше той наум.

Без да се обръща повече, Джеър Омсфорд изчезна в нощта.

ГЛАВА 4

Бягството се оказа мъчително. Навремето братята Омсфорд бяха избягали от Вейл под прикритието на нощта, преследвани от черни същества, които щяха да ги тормозят надлъж и нашир по Четирите земи. Изминали бяха повече от седемдесет години, откакто Ший и Флик се бяха измъкнали от страноприемницата в Шейдската долина и едва успяха да се спасят от изпратените от Господаря на магиите крилати Носители на черепи, които трябваше да ги унищожат. Джеър знаеше историята. Почти на неговата възраст те бяха избягали на изток към Кълхейвън и джуджетата. Джеър Омсфорд в никакъв случай не беше по-некадърен от тях. Той също беше отгледан в Шейдската долина и знаеше някои неща за оцеляването в непозната среда.

Докато бягаше през гората на Вейл, взел със себе си само дрехите на гърба си, ножа, който всеки жител на Вейл носеше затъкнат в колана и малката кожена торбичка с камъните на елфите, скрита в куртката, той беше уверен, че е способен да стигне невредим до набелязаната от него цел. Не беше се паникьосал. Единственото, което изпитваше, беше остро чувство на очакване. Само за миг почувства истински страх, докато стоеше в кухнята на дома, скрит сред сенките на голямото огнище, заслушан в тишината. Съзнаваше, че една единствена стая го дели от някакъв Призрак, усещаше, че самото му присъствие насища със злото, което носи в себе си, въздуха, който Джеър дишаше. Но това остана зад гърба му, в тишината, която оставаше в миналото, докато той тичаше неотклонно напред. Сега мислите му бяха ясни и категорични.

Решил беше да отиде в Лий. За това му трябваша три дни, но той и преди беше ходил дотам. Така че не го беше страх, че ще се загуби. Освен това помощта, която не можеше да намери във Вейл, можеше да получи в Лий. Шейди Вейл беше малко селце. Жителите му не бяха подготвени да се противопоставят на Черните Скитници, нито на съюзниците им гноми. Лий обаче беше град. Управлението на планинските области беше в ръцете на монарх, а защитата им — в ръцете на редовна армия. Бащата на Роун Лий беше крал и добър

приятел на семейство Омсфорд. Джеър щеше да му каже какво го беше сполетяло и да го убеди да изпрати някой от патрулите си да потърсят родителите му и да ги предупредят за опасността, която ги чакаше във Вейл. После всички щяха да се приютят в града до връщането на Аланон, Брин и Роун. Според Джеър планът беше чудесен и не виждаше причина, поради която можеше да се провали.

И все пак младежът от Вейл не искаше да рискува и да оставя нещо на случайността. Точно затова взе камъните на елфите от скривалището, където някой можеше да ги открие, макар че деянието му щеше да разкрие на баща му, че той през цялото време е знаел къде са скрити.

Докато тичаше през гората към края на долината се опитваше да си припомни всичко, което възрастният следотърсач му беше казал за това, как се прикриват следи. Джеър и старецът просто си играеха на прикриване и откриване на следи. Всеки си измисляше нови и различни положения на въображаемите преследвания, които представляваха играта им и всеки доставяше удоволствие на другия с безспирната си находчивост. Следотърсачът се осланяше предимно на опита си, а Джеър на безграничното си въображение. Сега играта на приключения се беше превърнала в действителност и само въображението нямаше да е достатъчно. Той се нуждаеше от опита на стареца и затова се мъчеше да си спомни всичко, което беше научил от него.

Времето беше от първостепенно значение за него. Колкото по-бързо стигнеше до планините, толкова по-скоро патрулите щяха да тръгнат да търсят родителите му. Каквото и да се случеше, те не трябваше да бъдат оставени да се върнат във Вейл не предупредени. Така че не можеше да си губи времето, за да заличава следите си, които водеха на изток. Пък и, откровено казано, не беше голям майстор в тази област. Освен това не беше сигурен, че гномите и черният им господар ще тръгнат да го преследват. Допускаше, че ще го направят, особено след като разберат, че беше затворил гнома в дървената кофа за боклук. Но преди това те ще трябва да открият следите му, а това щеше да ги позабави дори ако се досетеха в коя посока е тръгнал. Беше ги изпреварил и трябваше да запази предимството си. Ще тича бързо, без да се колебае, защото вече беше избрал посоката, а те ще трябва да

се помъчат да го настигнат. Дори да успеят да го настигнат Джеър ще може да използва песента на желанията, за да се защити.

До полунощ успя да стигне до източната страна на долината, която подслоняваше Шейди Вейл, изкачи се на върха на осеяния с камъни склон и се скри в Дълн. Луната и звездите му помагаха да открива пътя си сред тъмната гора. От време на време забавяше крачка, за да щади силите си. Все по-силно усещаше умората, но искаше да прекоси Рапахаладран преди да спре за почивка. Това означаваше, че трябва да върви до зазоряване и ходенето щеше да е изтощително. Дълн беше трудно проходима гора, дори и при идеални условия, а през нощта тъмнината я превръщаше в истински опасен лабиринт. Джеър обаче и преди беше минавал нощно време през гората, затова беше убеден, че ще успее да се справи и този път. Следеше зорко плетеницата на гората пред себе си и продължаваше напред.

Времето се изнизваше бавно и мъчително, но накрая нощното небе започна да изсветлява и утрото да се задава. Джеър беше изтощен. Тялото му беше станало безчувствено от умората, а ръцете и лицето му бяха нарязани и насинени от клоните на дърветата. Все още не беше стигнал до реката. За пръв път се притесни, че може би беше обърнал посоката и беше вървял прекалено на север или на юг. Сега беше сигурен, че се движи на изток, защото слънцето изгряваше точно пред него. Но къде е Рапахаладран? Пренебрегна умората и безпокойството си и продължи напред.

Най-после, един час, след изгрев слънце, Джеър стигна до брега на реката. Водите на Рапахаладран бяха дълбоки и бързи, и се пенеха на юг през тъмната и тиха гора. Джеър се отказа от намерението си да прекоси реката сега. Твърде опасно щеше да бъде да се опитва да я прекоси, без да е отпочинал. Избра си група от борове до реката, легна под хладината на клоните и заспа.

Събуди се по залез слънце. В първия момент не можа да се ориентира къде се намира. Испита смътно безпокойство. След няколко минути си спомни къде е и какво го беше накарало да стигне дотук. Видя, че се свечерява и се притесни, че е спал толкова дълго. Възнамерявал беше да спи до обед, след което да продължи бягството. Цял ден загубен в сън беше твърде много. Преследвачите му са имали прекалено много време, за да го настигнат.

Тръгна надолу по брега на реката, наблиска лицето си със студена вода, за да се разсъни напълно и после се залови да търси храна. Изведнъж си даде сметка, че не беше ял нищо през последното денонощие. Съжали, че когато тръгна да бяга, не загуби няколко минути, за да вземе със себе си хляб и сирене. Докато търсеше сред дърветата горски плодове и кореноплодни растения се улови, че отново мисли за предполагаемите си преследвачи. Дали не се притесняваше напразно. Може би никой не си правеше труда да го търси. В крайна сметка за какво им беше притрябвал той? Те търсеха Аланон. Гномът му го каза. Най-вероятно беше след бягството му от Вейл да са продължили пътя си, търсейки друида. Ако бяха направили това, той съвсем безпричинно се тормозеше в момента.

Ако обаче грешеше...

През есента трудно се намираха боровинки, затова Джеър беше принуден да се задоволи с корени, които можеха да се ядат и с няколко стъбла от ревен. Въпреки недоволството от участието си по принцип, той се почувства доста добре, след като приключи с яденето. Реши, че и Роун Лий не би се справил по-добре в неговото положение. Отървал се беше от гнома, измъкнал беше камъните на елфите изпод носа на един Скитник и на патрул от гноми преследвачи, избягал беше от Вейл и сега успешно напредваше към Лий. Представи си за момент изненадата на лицето на сестра си, когато ѝ разкаже всичко, което му се беше случило.

После, най-неочаквано, му мина ужасяващата мисъл, че всъщност той не знаеше, дали някога ще види отново Брин. Сестра му бе отведена от Аланон в сърцето на същото зло, което беше нахлуло в дома им и го беше прогонило от Вейл. Отново си спомни всичко, което беше изпитал в присъствието на това зло — ужасното, непреодолимо чувство на паника. Брин беше отведена в самото леговище на това зло. Там нямаше само един, а много Черни Скитници. Тя нямаше никаква защита срещу тях освен силата на магията на друида и песента си на желанията. Как би могла Брин да се надява, че ще се противопостави на подобно нещо? И какво ще стане, ако я открият, преди да е стигнала до книгата...?

Прогони мисълта си. Въпреки различията в характерите, той и сестра му бяха близки. Джеър я обичаше и вероятността, че можеше да

й се случи нещо, го измъчваше. Повече от всякога съжали, че не му бяха позволили да я придружи до Анар.

Погледна на запад, където слънцето потъваше в короните на дърветата. Светлината бързо избледняваше. Време беше да прекоси реката и да продължи пътя си на изток. Отрязва с ножа няколко клони, пристегна ги с ленти от борова кора и направи малък сал, върху който постави дрехите си. Не му се искаше да върви в студената есенна нощ с мокри дрехи на гърба, затова реши да преплува реката гол и да се облече на отсрещния бряг.

Когато салът беше готов той го занесе до реката и изведнъж си спомни един от уроците на възрастния следотърсач. Говориха за начините, по които човек може да се отърве от преследвачите си. Водата е най-доброто средство за замаскиране на следи, заяви старецът с присъщата си тайнственост. Следите не могат да се проследят във вода — ако разбира се, не си толкова глупав, че да се опиташ да се измъкнеш от преследвач в плитчина, където отпечатъците от стъпките ти ще останат в калта. Но дълбоките води, виж, те са съвсем друго нещо. Това е най-доброто. Течението винаги те влече надолу. Дори ако преследвачът успее да открие следите ти на брега на реката и да разбере, че си я прекосил — не е задължително да си я прекосил, естествено, но това е друга хитрина — той ще трябва да открие следите на отсрещния бряг. Така че — и точно тук се крие гениалността на номера — ако е умен, преследваният ще нагази в дълбоки води и ще заплува нагоре по течението, за да може да излезе на отсрещния бряг на място, по-нагоре от мястото, където свършват следите му. Защото преследвачът ще знае, че е отнесен надолу по течението, нали? И къде мислиш, че ще започне да търси? Той няма веднага да се сети да търси нагоре по течението.

Подобни хитрости винаги бяха правили силно впечатление на Джеър и сега той реши да ги приложи на практика. Възможно беше никой да не го следи, но от други страна не можеше да бъде сигурен. Оставаха му още два дни път до Лий. Ако някой го следеше, урокът на стария следотърсач щеше да му даде още по-голяма преднина.

Свали ботушите, пъкна ги под мишница заедно със сала, после изгази няколко ярда нагоре по течението, докато стигна до място, където коритото се стесняваше. Реша, че се е изкачил достатъчно.

Свали останалите си дрехи, постави ги на сала и се потопи в студените води на реката.

Почти веднага течението го понесе и го задърпа бързо надолу. Остави се да го влече и заплува, като теглеше с едната си ръка сала. Шумовете на гората потънаха в пенливия бяг на реката. Нощното небе потъмня, когато слънцето потъна зад дърветата. Джеър се отблъскваше силно с крака и бързо се доближаваше до отсрещния бряг.

Накрая краката му опряха в дъното, меко и кално. Той се изправи и студеният нощен въздух обгърна тялото му. Взе дрехите си от сала, после го бутна навътре в реката и загледа как течението го понесе надолу. След малко излезе на брега, изтръска водата от тялото си и отново се облече. Наоколо насекомите жужаха, малки шумове в тъмнината. На отсрещния бряг дърветата на гората приличаха на черни стъбла, които чезнеха в сгъстяващата се мъгла на нощта.

Изведнъж сред тези тъмни стъбла нещо прошава. Джеър се вцепени. Вторачи очи в мястото, където забеляза движението, но там вече нищо не помръдваше, каквото и да е било то. Пое дълбоко въздух. Стори му се — само за миг — че беше човек.

Бавно, предпазливо, той отстъпи към дърветата зад него, без да изпуска от очи отсрещния бряг и зачака движението да се повтори. Нищо не помръдна. Набързо се дооблече, провери, дали камъните на елфите са на мястото си, после се обърна и тръгна безшумно през гората. Може би така му се беше сторило, помисли си той.

Цяла нощ вървя, като отново се ориентираше по луната и звездите, които тук-там прозираха през клоните на дърветата. Където гората се разреждаше, вървеше в бавен тръс. Вече не беше толкова сигурен, че никой не го следи. Когато беше сам със спомена за онези няколко минути, които прекара у дома с онова черно същество зад него, той се бе чувствал в безопасност. Но мисълта, че сега някой или нещо, е там някъде зад него и го преследва, го паникьоса. Въпреки че есенната нощ беше хладна, той се потеше, а сетивата му бяха изострени от страх. Мислите му непрестанно се връщаха към Брин. Представяше си я самотна като него — самотна и преследвана. Искаше му се да е до нея.

Изгревът на слънцето го свари на път. Още не беше излязъл от Дълн и неспокойствието му не беше го напуснало. Беше уморен, но не чак толкова много, че да изпитва неотложна нужда от сън. Продължи

да върви, докато слънцето се издигна пред него в златиста омара. Тънки струйки светлина се промушваха през сивотата на гората и се отразяваха от вехнешките листа и зеления мъх с цветовете на дъгата. Улови се, че от време на време хвърля поглед назад.

След няколко часа гората свърши и се появи хълмиста тревиста местност. В далечината се мерзелееха планините. Тук беше топло и приятно. Дишаше се по-свободно, отколкото в гората и Джеър веднага се почувства по-добре. Колкото повече изминаваше от тревистата местност, толкова по-познати му ставаха околностите. Минавал беше по този път при едно посещение в Лий точно преди една година, когато Роун го беше завел в ловната си хижа в подножието на планината. Останали бяха в нея няколко дни и ходеха да ловят риба в езерата наоколо. Хижата беше на около два часа път на изток, а в нея имаше подслон и меко легло. Там можеше да си отпочине и бодър да поеме отново привечер. Мисълта за леглото го съблазни и той взе решение.

Без да обръща внимание на умората, която изпитваше, Джеър продължи на изток. Колкото повече се доближаваше до планините, толкова по-широки ставаха хълмовете. Един-два пъти той се обърна и огледа местността, от която идваше, но тя беше безлюдна.

По обед стигна до хижата — постройка от дърво и камък, сгушена сред група борове в края на гората. Намираше се на върха на хълм с изглед към тревистата местност, но отдалеч не се виждаше от дърветата. Джеър изкачи уморено каменните стъпала, които водеха към вратата, потърси ключа, който Роун криеше в цепнатина на камъните и забеляза, че бравата е счупена. Внимателно вдигна резето и надникна вътре. В хижата нямаше никой.

Естествено, че няма никой, изруга се той наум, с очи, натежали за сън. Защо пък трябва да има някой?

Затвори вратата и огледа набързо безупречно подредената вътрешност — дървени и кожени мебели, рафтове с хранителни запаси и готварски съдове, бар, каменна камина. После доволен се запъти към спалните помещения. Спря до първата врата, отвори я и се тръшна на широкото легло.

След няколко секунди заспа.

Когато се събуди беше почти тъмно. През пердетата на прозорците есенното небе беше тъмно синьо, изпъстрено със

сребристата светлина на залязващото слънце. Събуди се от някакъв шум — тих стържещ звук на ботуши, които вървят по дъсчен под.

Моментално скочи на крака, още полусънен стигна до вратата, отвори я и погледна навън. Тъмната стая в предната част на хижата беше празна и засенчена. Джеър премина и се втренчи в Мрака. В този момент забеляза нещо.

Входната врата беше отворена.

Отиде в салона. Не можеше да повярва на очите си и премигваше сънено.

— Пак ли се каниш да се разхождаш, момче? — чу зад себе си познат глас.

Извърна се като обезумял. Само че прекалено бавно. Нещо го удари по главата и искри блеснаха пред очите му. Строполи се на пода и загуби съзнание.

ГЛАВА 5

Все още беше лято. Мърмидън се спускаше от планините и се вливаше в огромното Езеро на дъгата. Всичко наоколо беше зелено и свежо, една смесица от тревиста местност и гора, от хълмове и планини. Водата на реката и на множеството ѝ притоци напояваха земята и я поддържаха влажна. При всеки изгрев на слънцето мъглата от езерото се понасяше на север, разпръскваше се и се настаняваше в земята, като ѝ даваше живот и за след дните на лятото. Въздухът беше наситен с благоуханни изпарения, а мирисът на есента все още не се усещаше.

Брин Омсфорд седеше сама на едно възвишение с лице към мястото, където езерото и реката се съединяваха. Беше спокойна. Денят почти беше отминал, а слънцето блестеше ярко в червеникаво-златисто на западния хоризонт. Лъчите му оцветяваха в пурпурночервено сребристите води, които се простираха пред нея. Никакъв полъх на вятър не нарушаваше спокойствието на приближаващата вечер. Повърхността на езерото беше огледално гладка и спокойна. Високо горе удивителната дъга, от която езерото носеше името си, се простираше от единия до другия му край и цветовете ѝ се очертаваха по-контрастно на изток на сивия фон на приближаващата нощ, където небето потъмняваше. Жерави и гъски се носеха грациозно в гаснещата светлина, а крясъците им нарушаваха дълбоката тишина.

Брин беше потънала в мисли. Четири дни бяха минали, откакто беше напуснала дома и беше тръгнала на пътешествие, което щеше да я отведе навътре в Анар, много по-далеч от всяко друго пътуване досега. Минали бяха четири дни, а тя все още беше детето, което се държеше за полата на майка си, доверявайки ѝ се сяпо. От Шейди Вейл тръгнаха на север през Дълн, после на изток по крайбрежието на Рапахаладран, и отново на север, и после пак на изток по брега на Езерото на дъгата, до мястото, където се вливаше Мърмидън. Аланон нито веднъж не си направи труда да обясни нещо.

И Роун, и тя бяха молили друида да даде някакво обяснение. Неведнъж бяха задавали въпросите си, но друидът не им отговаряше. Щял да им каже по-късно. Ще получите отговори на въпросите си по-късно. Засега просто трябва да ме следвате. И така, те го бяха следвали, както ги беше помолил, обезпокоени и все по-недоверчиви. Обещаха си бяха да изтръгнат някакви обяснения преди да стигнат Източната земя.

Друидът обаче не им даваше основание да вярват, че обещанието, което си бяха дали, ще се изпълни. Загадъчен и затворен, той се държеше настрана от тях. През деня, докато вървяха, той яздеше пред тях. Не криеше, че предпочита да бъде сам. Вечерта, когато спираха да нощуват, той ги оставяше и се отдалечаваше в сенките на нощта. Нито ядеше, нито спеше, поведение; с което като че ли искаше да подчертае разликата между тях и да увеличи разстоянието. Дебнеше ги както ястреб плячката си, никога не ги оставяше сами и не им позволяваше да се отдалечат сами.

Досега, поправи се тя. Тази вечер, на четвъртия ден, Аланон неочаквано ги напусна. Спряха да пренощуват тук, където Мърмидън се вливаше в Езерото на дъгата. Внезапно друидът се запъти към гората край водите на реката и изчезна, без да каже нещо. Момичето от Вейл и планинецът то наблюдаваха как се отдалечи, без да могат да повярват на очите си. Накрая, когато стана ясно, че той наистина ги беше оставил сами — за колко време можеха само да гадаят — решиха да не се притесняват за него и се заловиха да приготвят вечерята. И трите дни бяха яли риба, първо уловена в Рапахаладран, после в Езерото на дъгата, така че ентузиазмът им към рибата временно се беше изпарил. По тази причина Роун, въоръжен с ясенов лък и стрели, предпочитано от Мениън Лий оръжие, тръгна да търси друга храна. Брин събра дърва за огън, после седна на възвишението и се отдаде на уединението на момента.

Аланон! Той беше загадка, която предизвикваше да бъде разгадана. Твърдо решен да запази земята, той беше приятел на народа й, благодетел на расите и защитник срещу злото, на което те сами не биха могли да се противопоставят. И все пак защо той толкова старателно укриваше причините за всичко, което правеше? На моменти приличаше на враг, на злодей, на унищожител, на всичко, срещу което твърдеше, че се бори.

Друидът беше разказал на баща ѝ историята на стария свят на магьосничеството, от който се появили всички магии заедно със съществата, които ги бяха овладели. Независимо дали е добра или лоша, бяла или черна, магията по своята същност е една и съща, защото властта ѝ се корени в силата, благоразумието и целта на този, който я използва. В крайна сметка каква е била разликата между Аланон и Господаря на магиите в борбата им за завладяването на Меча на Шанара? И двамата — друиди — изучили магията от книгите на стария свят. Разликата е била в характерите. Единият е бил покварен от силата, а другият се запазил чист.

Кой знае. Може да е така, а може и да не е така. Сигурна беше, че баща ѝ би възразил. Той би казал, че друидът е покварен от силата също като Господаря на магиите, само че по различен начин. И животът на Аланон е подвластен на силата, която е овладял, както и на тайните на прилагането ѝ. Чувството му за отговорност е по-благородно, а целта му не чак толкова егоистична, но той също е станал жертва. Вярно, че у него имаше някаква странна тъга, въпреки суровото му, на моменти почти застрашително поведение. Брин се замисли за чувството на тъга, което друидът пораждаше у нея — тъга, която баща ѝ със сигурност никога не беше усетил — и се чудеше защо тя я усещаше толкова остро.

— Върнах се.

Девойката подскочи стреснато и се обърна. Викаше я Роун, който стоеше сред боровете под възвишението, където щяха да нощуват. Тя стана и тръгна към него.

— Виждам, че друидът все още не се е върнал — каза планинецът, когато го доближи. Свали двете диви кокошки от рамото си и ги хвърли на земята. — Може да извадим късмет и той изобщо да не се върне.

— А може би това няма да е чак толкова голям късмет — отбеляза Брин.

Той сви рамене:

— Зависи от гледната точка.

— Каква е твоята гледна точка, Роун?

Той се намръщи:

— Ами аз не му вярвам.

— Би ли ми казал защо?

— Заради това, за което се представя — защитник срещу Господаря на магиите и Носителите на черепи, защитник срещу злите духове, освободени от света на магьосничеството, а сега се прави и на защитник срещу Черните Призраци. Но забележи, той винаги е защитник с помощта на някой член от семейство Омсфорд. И аз знам историята, Брин. Тя винаги е една и съща. Той се появява неочаквано, предупреждава за опасност, която застрашава расите, и единственият, който може да помогне и да я премахне, е някой от семейство Омсфорд. Потомци на елфите от рода Шанара и на магиите, които им принадлежат — това са Омсфордови. Първо Мечът на Шанара, после камъните на елфите, а сега песента на желанията. Но никога нещата не са точно такива, каквито изглеждат, нали?

Брин поклати бавно глава:

— За какво говориш, Роун?

— Говоря за това, че друидът се явява изневиделица и разказва история, която трябва да осигури помощта на Ший или на Уил Омсфорд. А сега и твоята помощ. И всеки път е едно и също. Той казва само това, което трябва да каже. Разкрива само толкова, колкото е необходимо. Останалото го пази в тайна. Укрива част от истината. Не му вярвам. Аланон си играе с живота на хората.

— И мислиш, че прави това и с нас?

Роун пое дълбоко въздух:

— А ти не мислиш ли така?

Брин замълча, преди да отговори:

— Не съм сигурна.

— Значи и ти не му се доверяваш?

— Не съм казвала такова нещо.

Планинецът я гледа известно време, после бавно седна срещу нея и скръсти крака:

— Все пак няма ли да ми кажеш? Вярваш ли му или не?

Тя също седна:

— Все още съм разколебана.

— Тогава какво по дяволите правиш тук?

Брин се усмихна на нескритото му възмущение.

— Тук съм, Роун, защото той има нужда от мен. Виж, в това съм убедена. За всичко останало, което ни каза, не съм сигурна. А това, което пази в тайна, аз сама трябва да открия.

— Ако можеш.

— Ще го откроя.

Тя се усмихна, стана и се доближи до него. Нежно го целуна по челото.

— Ето защо исках да си с мен, Роун Лий, за да ме защитаваш. А ти не тръгна ли с нас точно по тази причина? — Той се изчерви силно и промърмори нещо неразбираемо. Брин неволно се засмя. — Защо не оставим темата за друг път и не се заловим с кокошките. Умирам от глад.

Запали огън, докато Роун почистваше птиците. После ги сготвиха и изядоха. Хапнаха и малко сирене, пийнаха бира. Ядоха мълчаливо, седнали на върха на малкото възвишение и наблюдаваха потъмняващото нощно небе и луната, която хвърляше бледата си сребриста светлина върху водите на езерото.

Вече се беше стъмнило, когато приключиха с вечерята, а Аланон още не се беше върнал.

— Ерин, помниш ли какво каза преди малко, че съм тук, за да те защитавам? — попита Роун, след като се върнаха до огъня.

Тя кимна.

— Да, така е — тук съм, за да те защитавам. Не бих позволил да ти се случи нещо лошо — никога. Предполагам, че го знаеш.

Поколеба се, преди да продължи. Тя му се усмихна в мрака:

— Да, знам.

— Е, добре — поразмърда се той смутено, и вдигна очуканата ножница на меч на Лий. — Има и друга причина, заради която съм тук. Надявам се, че ще можеш да ме разбереш. Тук съм, за да докажа нещо на себе си. — Отново се поколеба. Търсеше думите, с които да ѝ обясни. — Аз съм Принц на Лий, но това е само титла. Просто съм роден с нея — също като братята ми, а всички те са по-големи от мен. И този меч, Брин. — Вдигна високо ножницата с оръжието. Те не са истински мои. Те са на праядо ми. Това е меч на Мениън Лий. Винаги е бил негов, откакто го е носил при издирването на Меча на Шанара. Сега аз го нося — както и ясеновия лък — защото Мениън Лий ги е носил, а на мен ми се иска да бъда като него. Но не съм.

— Не знаеш, дали не си — вметна бързо тя.

— Точно там е въпросът — продължи той. — Никога не съм направил нещо, за да откроя какво бих могъл да бъда. Това донякъде е

причината, за да съм тук. Искам да разбера. Мениън го е разбрал по този начин, като тръгнал да издирва Меча на Шанара, като защитник на Ший Омсфорд. Нищо чудно и аз да успея.

Брин се усмихна:

— Може би ще успееш. Във всеки случай радвам се, че ми го каза. — Тя замълча. После продължи: — Сега пък аз ще ти кажа една моя тайна. И аз дойдох по същата причина. И аз трябва да докажа нещо на себе си. Не знам, дали ще мога да направя това, което Аланон очаква от мен. Не знам дали съм достатъчно силна. Родена съм с песента на желанията, но никога не съм знаела какво трябва да правя с нея. Убедена съм, че има някаква причина да притежавам магията. Може би ще разбера каква е тя от Аланон. — Брин постави ръката си на рамото му. — Ето, виждаш ли, в крайна сметка не сме чак толкова различни един от друг, нали, Роун?

Поговориха си още малко и постепенно дрямката ги налегна с напредването на нощта и умората от ходенето през деня ги надви. Накрая млъкнаха и приготвиха леглата си. Ясна и прохладна, есенната нощ ги обгърна в самотата и спокойствието си, когато те си легнаха до жаравата на огъня и се завиха в одеалата.

Заспаха почти веднага.

Не видяха високата, облечена в черно фигура, която стоеше в сенките на боровете в мрака зад светлината на огъня.

Когато се събудиха на следващата сутрин видяха, че Аланон се беше върнал. Той седеше на кух дънер само на няколко ярда от тях. Високата му суха фигура приличаше на призрак в сивкавата светлина на зората. Наблюдаваше ги мълчаливо, докато се миеха и закусваха. Изобщо не им каза къде е бил. Няколко пъти девойката от Вейл и планинецът го погледнаха открито, но той се направи, че не ги забелязва. Едва след като опаковаха багажа и доведоха конете, за да ги оседлаят, той стана и се приближи до тях.

— Има промяна в плановете — заяви друидът. Погледнаха го, без да кажат нещо. — Няма да продължаваме на изток. Тръгваме на север към Драконовите зъби.

— Драконовите зъби? — изуми се Роун. — Защо?

— Защото така се налага.

— Налага се за кого — озъби се Роун.

— Само за ден-два — отговори Аланон и насочи вниманието си към Брин, без да обръща внимание на вбесения планинец. — Трябва да видя някого. Когато свърша, отново ще тръгнем на изток и ще завършим пътуването си.

— Аланон — произнесе тихо Брин името му. — Кажи ни защо трябва да тръгнем на север.

Друидът се поколеба. Лицето му беше мрачно. После кимна с глава:

— Е добре. През нощта баща ми ме повика. Моли ме да отида при него и аз съм длъжен да го сторя. В живота той е бил друидът Бремен. Сега духът му се появява от отвъдния свят през водите на Рога на Хадес в Шейлската долина. След три дни, призори, той ще говори с мен.

Бремен — друидът, който се спасил от избиването на Съвета на Паранор, когато Господарят на магиите слязъл от Северната земя по време на Втората война на расите и който изковал Меча на Шанара. Колко отдавна е било всичко това, помисли си Брин, припомняйки си легендата. После, точно седемдесет години по-късно, Ший Омсфорд отишъл с Аланон в Шейлската долина и видял как духът на Бремен се надигнал от Рога на Хадес и разговарял със сина си. Предупредил го какво ги очаква, пророкувал...

— Той вижда в бъдещето, нали? — попита неочаквано Брин като си спомни, че духът е прозрял, съдбата на Ший. — Ще ни каже ли нещо за него?

Аланон поклати глава, изпълнен със съмнение:

— Може би. Но дори и да каже нещо, то ще разкрие само отделни фрагменти от това, което ще се случи, защото бъдещето все още не е ясно оформено в пълната си цялост. По тази причина то задължително трябва да бъде поставяно под съмнение. Само сигурните неща могат да бъдат известни, но дори и тях не винаги можем да разберем. — Сви рамене. — Във всеки случай той ме вика. Нямаше да го направи, ако не ставаше въпрос за нещо изключително важно.

— Това не ми харесва — заяви Роун. — Ще загубим още три дни, а може би и повече. Време, през което бихме могли да прекосим Анар. Призраците вече ни търсят. Самият ти ни го каза. Просто ще им дадем допълнителна възможност да ви открият — теб и Брин.

Друидът го погледна втренчено. Погледът му беше студен и суров.

— Не бих изложил живота на момичето на опасност, без да е необходимо, нито пък твоя.

Роун почервения от гняв, а Брин се доближи до него и стисна ръката му:

— Стига, Роун. Може би идеята Да отидем до Рога на Хадес е добра. Може би ще научим нещо за бъдещето, което ще ни помогне.

Планинецът не откъсваше очи от Аланон.

— Нещото, което най-много ще ни помогне, е да чуем малко повече истина за това, за което сме се заловили! — отвърна й грубо той.

— Е, добре. — прошепна Аланон и изведнъж фигурата му сякаш се удължи още повече. — Каква част от истината би искал да узнаеш от мен, принц на Лий?

— Ще ти кажа — упорстваше Роун. — Настояваш Брин да дойде с теб в Източната земя, защото нямаш достатъчно сила, за да преминеш през препятствието, което не позволява достъпа до книгата на черната магия. Ти, който си пазител на тайните на друидите, който притежаваш достатъчно сила, за да унищожис както Носителите на черепи, така и злите духове! Въпреки това се нуждаеш от нея. А какво притежава тя, което ти не притежаваш? Песента на желанията. Нищо повече. Само това. А песента няма силата дори на камъните на елфите! Тя е просто една игра на магия, която променя цвета на листата и кара цветята да цъфтят! Що за защита е това?

Аланон го изглежда мълчаливо, после се усмихна леко. Усмивката му беше тъжна:

— Що за сила, наистина? — промърмори той. Изведнъж погледна Брин. — И ти ли, като планинеца, те съмняваш? Опитваш ли се да вникнеш по-надълбоко в същността на песента на желанията? Да ти покажа ли нещо от това, как тя се използва?

Каза го рязко, но Брин кимна с глава:

— Да.

Друидът мина покрай нея; хвана юздите и се качи на коня си.

— Тогава ела с мен и ще ти покажа, девойко от Вейл — отвърна ТОЙ;

Потеглиха мълчаливо на север през гората, по протежението на Мърмидън. Светлината на изгряващото слънце се промъкваше през клоните на дърветата, а сенките на планината Рън образуваха тъмна стена вдясно от тях. Яздиха повече от час — една мрачна и безмълвна процесия. Накрая друидът им даде знак да спрат

— Оставете конете — нареди той.

Тръгнаха на запад към гората. Друидът преведе момичето от Вейл и планинеца през един хребет, после пое през мъчнопроходима падина. След няколко минути, през които си пробиваха с труд пътя през преплетените шубраци, Аланон спря и се обърна.

— А сега, Брин — посочи той храста пред тях — представи си, че това е препятствието на черната магия, през което трябва да минеш. Как ще използваш песента, за да си пробиеш път през него?

Тя се огледа несигурно:

— Не знам точно...

— Не знаеш точно? — поклати глава той. — Спомни си какво си правила, за да задействаш магията. Наистина ли си я използвала, както каза принцът на Лий, за да променяш цвета на листата на дърветата през лятото и да ги оцветяваш в есенни багри? Използвала ли си я, за да накараш цветята да цъфтят, а растенията да се развиват? — Тя кимна. — Значи си я използвала, за да променяш цвета, формата и поведението. Направи това и тук. Накарай храста да ти направи път.

Брин го изгледа и кимна с глава. Това беше нещо, което тя никога не се бе опитвала да прави и не беше сигурна, че е способна. Освен това отдавна не беше използвала магията. Но защо да не опита? Започна да пее тихо. Гласът ѝ беше нисък и равен, а песента се сливаше със звуците на гората. После бавно смени регистъра, повиши тона на гласа си и го извиси така, че в един момент всичко наоколо замря. Думите идваха без предварителна подготовка, спонтанно. Усещаше ги някак интуитивно, протегнала ръце към храста, който беше препречил пътя ѝ. Непроходимата плетеница бавно отстъпи, листата и клоните се отдръпнаха и огънаха назад в лъскаво зелени ленти. Малко по-късно пътят към центъра на падината беше отворен.

— Прекалено лесно, не мислиш ли? — каза друидът, но това не беше въпрос. — Я да видим къде ще ни отведе пътеката ти.

Той отново ги поведе напред, загърнал плътно около тялото си черния плащ. Брин хвърли поглед на Роун, който сви рамене, като

искаше да покаже, че нищо не разбира. Последваха друида. След няколко минути той отново спря и посочи към един бряст с приведен и закърнял ствол сред сянката на по-висок и по-широк дъб. Клоните на бряста се бяха вплели в клоните на дъба и се увиваха нагоре в безуспешен опит да достигнат до слънчевата светлина.

— Този път задачата ти е малко по-трудна, Брин — каза внезапно Аланон. — Този бряст ще се почувства много по-добре, ако успее да достигне до слънчевите лъчи. Искам да го изправиш нагоре и да го освободиш от дъба.

Брин погледна недоверчиво към двете дървета. Клоните им бяха здраво преплетени.

— Не мисля, че ще мога да го направя — каза тя тихо.

— Опитай.

— Магията не е достатъчно силна...

— Въпреки това опитай — отвърна той рязко.

И тя започна да пее. Песента на желанията обгръщаше останалите звуци на гората, докато накрая не остана нищо друго. Единствено песента се извисяваше ясно в утринния въздух. Брястът потръпна, клоните му затрептяха в такт с песента. Брин премина в по-висока гама. Усети, че дървото се противопоставя и думите ѝ станаха по-рязки. Залинелият ствол на бряста се отдръпна от дъба, клоните му започнаха да го дерат и късат, а листата му да се изтръгват от него.

После, съвсем ненадейно, цялото дърво сякаш се извиси и изригна дъжд от отделни клони и листа, които се посипаха върху падината. Изумена, Брин отстъпи назад, закри лицето си с ръце, а песента ѝ мигновено замря в тишината. Щеше да падне, ако не беше Аланон, който я прихвана и я задържа в ръце, докато дъждът не спря. После я извъртя към себе си.

— Какво стана...? — започна тя, но той бързо постави пръст върху устните ѝ.

— Сила, девойко от Вейл — прошепна той. — Сила в песента ти на желанията, която е много по-могъща, отколкото си предполагала. Брястът нямаше да може сам да се освободи от дъба. Клоните му бяха прекалено сковани, прекалено здраво преплетени. Въпреки това той не можа да устои на песента ти. Нямаше друг избор освен да се освободи, въпреки че в крайна сметка това за него означаваше самоунищожение.

— Аланон — Тя поклати невярващо глава.

— Ти притежаваш тази сила, Брин Омсфорд. Както всички магии, така и тази си има и тъмна страна. — Друидът приближи лицето си до нейното. — За теб е било игра да сменяш цвета на листата на дърветата. Я си помисли какво щеше да стане, ако беше докарала до логичен завършек смяната на сезоните, която си предизвикала. Дървото щеше да премине от есента в зимата, от зимата в пролетта, от един сезон в друг. Накрая щеше да премине през целия цикъл на живота си и да умре.

— Друиде... — предупреди го Роун и тръгна към него, но мрачния поглед на Аланон го накара да замръзне на място.

— Не се меси, принц на Лий. Нека чуе истината. — Черните му очи отново се вгледаха в очите на Брин. — Играла си с песента на желанията, както би направила с някоя интересна играчка, защото си мислила, че това е единственото ѝ предназначение. И все пак си знаела, че не е само това, девойко от Вейл. Усещала си го някъде дълбоко в себе си, и то винаги. Магията на елфите винаги е била нещо повече от игра. Твоята магия е магията на камъните на елфите, придобила друга форма при Предаването ѝ от кръвта на баща ти в твоята кръв. В теб има сила, много по-могъща от всички предишни, все още спяща, може би, но безспорно голяма. Само за момент се замисли за същността на магията, която притежаваш. Песента на желанията може да променя поведението на всяко живо същество! Не можеш ли да разбереш какво означава това? Податлив храст може да ти стори път, да те допусне до място, където никой преди не е бил. Неподатливи на прегъване дървета също могат да бъдат накарани да се огънат, въпреки че се съсипват от усилието. След като можеш да оцветяваш листата на дърветата, значи ти можеш да ги лишаваш от цвят. След като можеш да караш цветята да цъфтят, значи ти можеш да ги накараш и да повехнат. След като можеш да даваш живот, Брин, значи ти можеш и да го отнемаш.

Тя го гледаше ужасена, без да мигне:

— Какви ги говориш? — попита тя с пресипнал глас. — Искаш да кажеш, че песента на желанията може да убива? Че аз ще я използвам, за да убивам? — Да не мислиш, че...?

— Ти помоли да ти покажа нещо от използването ѝ — прекъсна я Аланон. — Просто изпълних молбата ти. Сега обаче съм сигурен, че ти

никога вече няма да се съмняваш, че магията е нещо повече от това, което си допускала.

Мургавото лице на Брин почервения от гняв:

— Вече не се съмнявам, Аланон. Но и ти трябва да си наясно. Дори да е така, аз никога няма да използвам песента на желанията, за да убивам! Никога!

Друидът улови погледа и суровото му изражение се посмекчи:

— Дори ако това се налага, за да спасиш собствения си живот? Или живота на планинеца, може би? Дори и тогава?

Тя не отвърна поглед и повтори:

— Никога.

Друидът я гледа известно време, сякаш искаше да прецени доколко сериозно вярва в това, което казва в момента. После изведнъж се обърна и се запъти към склона на падината.

— Е, видя достатъчно, Брин. Трябва да продължим пътуването. Помисли добре върху това, което научи...

Черната му фигура се скри в храсталаците. Брин стоеше там, където я беше оставил. Изведнъж усети, че ръцете ѝ треперят. Господи, това дърво! Начина, по който се разтнесе и разпадна...

— Брин.

Роун стоеше пред нея. Протегна ръце и я хвана за раменете. Тя потрепна при допира му.

— Не можем да продължим с него, вече не. Той си играе с нас, както е правил и с всички други преди. Зарежи го, него и глупавото му издирване и се върне с мен във Вейл.

Тя го изгледа, после тръсна глава:

— Не. Необходимо беше да видя това.

— По дяволите, нищо от всичко, което виждаме, не е необходимо. — Свали ръцете от раменете ѝ и хвана ножницата на меча на Лий. Ако още веднъж направи подобно нещо, ще действам без да се замисля...

— Не, Роун. — Хвана го за ръцете. Отново беше спокойна, осъзнала изведнъж, че нещо ѝ беше липсвало. — Той направи това не за да ме стресне или сплаши. Направи го, за да ме научи, принуден от необходимостта да се бърза. Видях го в очите му. Ти не го ли забеляза?

Той поклати глава:

— Нищо не видях. Каква необходимост да се бърза?

Тя погледна в посоката, в която беше изчезнал друидът:

— Нещо не е наред. Има нещо.

Отново се замисли за унищожението на дървото, за предупреждението на друида и за това, в което се беше заклела. Никога! Погледна към Роун:

— Мислиш ли, че мога да използвам песента на желанията, за да убивам? — попита тихо тя.

Той се поколеба само за миг и отвърна:

— Не.

Дори ако се налага, за да спася живота ти? — помисли си тя. Ами ако той е застрашен не от дърво, а от живо същество? Дали бих го унищожила, за да те спася? О, Роун, я си представи, че то би могло да бъде човешко същество!

— Ще ме придружиш ли в това пътуване? — попита го тя.

Младежът ѝ се усмихна с най-чаровната си усмивка:

— До момента, в който намерим тази проклета книга и я разкъсаме на парчета.

Наведе се и я целуна леко по устата. Тя го прегърна и притисна към себе си.

— Нищо лошо няма да ни се случи — чу го да казва.

— Знам — отговори тя.

Само дето вече не беше сигурна.

ГЛАВА 6

Когато Джеър Омсфорд дойде в съзнание видя, че е здраво завързан за стъблото на едно дърво. Вече не се намираше в ловната хижа, а на празно пространство, заобиколено от борове, които се извисяваха около него като часови на пост. На около десетина крачки пред него гореше малък огън, който хвърляше бледите си отблясъци в тъмнината на смълчаните дървета. Над земята беше паднала нощ.

— Събуди ли се, момче?

Познатият груб глас дойде от тъмнината вляво от него и той се обърна бавно нататък. В светлината на огъня видя клекнала, приведена фигура. Джеър се канеше да отговори, когато изведнъж осъзна, че беше не само завързан, но и с превръзка на устата.

— О, извинявай, затова. Нямахте как, трябваше да ти запуша устата. Никак не ми се искаше да изпробваш още веднъж магическата си песен върху мен. Даваш ли си сметка колко време загубих, докато се измъкна от онази дървена кофа за боклук?

Джеър се облегна на дървото и си спомни. Гномът при страноприемницата, онзи, който го беше проследил, настигнал в хижата на Роун и ударил по главата...

Присви очи при спомена и усети, че главата му пулсираше в мястото, където беше ударена.

— Голям номер, онзи със змиите, — подсмихна се гномът. Стана, доближи се до огъня и седна на няколко крачки от пленника си. Тесните зелени очи го изучаваха замислено. — Мислех, че си безобиден, момче, че не си някоя хрътка на друида. Толкова по-зле за мен, а? Стоях си спокойно там, сигурен, че така ще се уплашиш, че веднага ще ми кажеш това, което ме интересува — ще ми кажеш всичко, само и само да се отървеш от мен. Увиващи се около ръцете ми змии и удар по главата с огромна тояга, ето това ми даде ти. Късмет имам, че все още съм жив!

Квадратното жълто лице се понаведе:

— Това, естествено, беше грешка от твоя страна. — Късият му показалец се вдигна рязко и гномът каза: — Трябваше да ме

довършиш. Но ти не го направи и ми даде още една възможност. Може би това ти е в стла, като имам предвид, че си от Вейл. Както и да е. Щом се измъкнах от дървения сандък тръгнах след теб като лисица след заек. Много лошо за теб, защото нямаше да те оставя да се измъкнеш след всичко, което ми причини. Онези глупаци са те оставили да им избягаш. Само че на мен не ми минават тези номера. Търсих следите ти три дни. За малко да те хвана при реката, но ти вече я беше прекосил. Не можех да открия следите ти през нощта. Трябваше да почакам. Накрая те пипнах в тази хижа, нали? Засмя се весело, а Джеър почервения от гняв. — О, не ми се ядосвай. Просто си върших работата. Пък и за мен това беше въпрос на чест. През всичките тези двадесет години никой досега не е бил по-добър от мен. И изведнъж ми се изпречва някакво си момче. Не можех да го преживея. А, да. Ударих те толкова силно, че изпадна в безсъзнание. Нямаше как, трябваше да го направя. Нали ти казах вече, не можех да рискувам втори път с магията.

Той стана и се приближи с няколко крачки. На лицето му беше изписано нескрито любопитство.

— Магия беше, нали? Как се научи да я правиш? В гласа е, нали така? Накара змиите да се нахвърлят срещу мен с помощта на гласа си. Страхотен номер. Уплаши ме до смърт. Помислих си, че нищо друго не може да ме изплаши толкова много. — Направи пауза и после добави: — Освен Скитниците, може би.

В очите на Джеър проблесна страх при споменаването на Скитниците Морди. Гномът забеляза и кимна:

— Има защо да се страхува човек от тях. Целите черни — от главата до петите. Черни като нощта. Не бих искал да ме преследват. Чудя се как си минал край онзи, зад къщата...

Изведнъж млъкна и се наведе напред.

— Гладен ли си, момче?

Джеър кимна. Гномът го изгледа замислено, после стана.

— Знаеш ли какво ще ти кажа? Ще ти поразхлабя превръзката и ще те нахраня, ако обещаеш, че няма да използваш магията си върху мен. Пък и тя едва ли ще ти помогне, докато си вързан за това дърво. Е, ако тези твои змии не са в състояние да прегризат въжетата. Ще те нахраня и ще можем да си поговорим. Другите няма да ни настигнат до утре сутринта. Е, какво ще кажеш?

Джеър помисли малко, после кимна в съгласие. Умираще от глад.
— Значи се разбрахме. — Гномът се приближи и свали превръзката от устата му. Стисна здраво брадичката му с едната си ръка: — А сега искам думата ти. Да я чуя. Никакви магии.

— Никакви магии — повтори Джеър, премигвайки.

— Добре де, добре. — Гномът го пусна. — Ти си човек, който държи на думата си, обзалагам се в това. Човек е добър само когато спазва обещанията си, знаеш ли? Извади от пояса си манерка от твърда кожа, отвори я и я приближи до устните на младежа от Вейл. — Пий. Хайде, само една глътка.

Джеър отпи от непознатата течност. Гърлото му беше пресъхнало и стегнато. Беше бира, силна и горчива, която опари вътрешностите му. Джеър се задави. Гномът затвори манерката и я върна на мястото ѝ. После седна и се ухили:

— Казвам се Слантър.

— Джеър Омсфорд. — Джеър още не можеше да преглътне. — Предполагам, че знаеш името ми.

Слантър кимна:

— Да. Наложих ми се да разбера и нещо повече. Ама че в преследване ме въввлече.

Джеър се намръщи:

— Как успя да ме настигнеш? Не мислех, че някой може да го направи.

— А, това ли било? — изсмя се гномът. — Е, не всеки би могъл да те залови. Но аз не съм всеки.

— Какво искаш да кажеш?

Гномът се разсмя:

— Ами искам да кажа, че съм следотърсач, момче. С това се занимавам. И ако искаш да знаеш, правя го по-добре от всички останали. Затова ме взеха със себе си, онези другите. Затова съм тук. Търся следи.

— Моите ли? — попита изумен Джеър.

— Не, не твоите. На друида! Онзи, когото наричат Аланон. Неговите следи търсех. Ти просто ми пресече пътя не когато трябваше.

Джеър се смая. Този гном беше следотърсач? Тогава няма какво да се чуди защо не се беше измъкнал от него, както би успял да заличи следите си от всеки друг. Но защо търсеше Аланон...?

Слантър поклати безпомощно глава и стана:

— Виж какво, ще ти обясня всичко, но първо, нека да хапнем. Трябваше да те нося от онази хижа цели две мили. Може да изглеждаш дребен, но тежиш повече за ръста си. Апетитът ми доста се изостри, докато ти си почиваше. А сега стой мирен. Ще сложа нещо на огъня.

Слантър донесе една раница от отсрещната страна на полянката, извади няколко съда и след няколко минути говеждото със зеленчуците къкреше на огъня. Джеър усети миризмата на готвено и устата му се напълни със слюнка. Умираще от глад. Не беше ял като хората откакто напусна страноприемницата. Пък и трябваше да поддържа силите си. Те щяха да му трябват, ако имаше късмет да се измъкне от гнома. А той беше твърдо решен да го направи при първа възможност.

Когато задушеното беше готово, Слантър го донесе и го нахрани, без да отвързва ръцете му. Яденето беше великолепно и те го изядоха всичкото с един крайцник хляб и малко сирене. Слантър пи доста бира, но сипа в чаша и на Джеър.

— Задушеното никак не беше лошо, ако мога да си позволя да отбележа — каза той накрая, приклепнал до огъня, докато почистваше тигана. — Понаучих някои неща с течение на годините.

— Откога си следотърсач? — попита го Джеър, изпълнен с любопитство.

— От много отдавна. Започнах да се уча, когато бях на твоята възраст. — Свърши с почистването на съдовете, стана и се върна при младежа от Вейл. — Какво знаеш за следотърсачите?

Джеър му разказа накратко за стария следотърсач, който навремето беше отседнал в страноприемницата, за разговорите им и за игрите им на следотърсачество, с които убиваха времето, докато мъжът чакаше кракът му да се оправи. Слантър слушаше мълчаливо, а на грубото му жълто лице беше изписано нескрито любопитство. Когато Джеър свърши разказа си, гномът се облегна и острите му очи се загледаха отнесено нанякъде:

— Навремето бях като теб, много, много отдавна. За нищо друго не си мечтаех, освен да стана следотърсач. Накрая напуснах дома си заедно с един стар човек от границата. Тогава бях по-млад от теб. Напуснах дома си и от Източната земя отидох в Калахорн, а после в Северната земя. Не съм се връщал повече от петнадесет години. Бродил съм по всички земи, знаеш ли. И всяка една от тях е оставила

по нещичко у мен, както и родната ми Източна земя. Странно, но това ме кара да се чувствам някак си бездомен. Гномите не ми се доверяват напълно, защото прекалено дълго съм бил навън. Аз пък съм видял прекалено много какво има по света, за да бъда същият като тях. Аз съм гном, който не е гном. Научих повече, отколкото те някога ще могат да научат, затворени в горите на Източната земя. И те го знаят. Трудно ме понасят. И все пак ме уважават, защото съм най-добър в това, с което се занимавам.

Погледна рязко Джеър:

— Затова съм тук. Защото съм най-добрият. Друидът Аланон — оня, когото ти не познаваш, спомняш ли си? — е идвал в Рейвънсхорн и Греймарк и се е опитал да премине през Мейлморд. Само че нищо не може да мине през този ад, нито друид, нито дявол. Призраците разбраха, че е бил там и тръгнаха след него. Изпратиха един Скитник, патрул от гномите преследвачи и мен, да го следим. Проследихме го до селото ти и зачакахме някой да се покаже. Мислехме, че все някой ще се появи, макар че беше ясно, че друидът вече беше изчезнал. И кой мислиш се препречи пред очите ми? Ти.

Мислите на Джеър препуснаха в главата му. Колко знае? Известна ли му е причината, поради която Аланон беше дошъл в Шейдската долина? Знаеше ли за...? Изведнъж се сети за камъните на елфите, които пъкна набързо в джоба на куртката си, когато избяга от Вейл. Дали са още в него? Дали Слантър не ги беше открил? По дяволите!

Без да отмества очи от гнома той се поразмърда леко и се притисна до въжетата, за да провери дали ще усети допира на камъните върху тялото си. Разбра, че е безнадеждно. Връзките така бяха омотали дрехите му, че той не можеше да разбере какво беше оставено по него. Не смееше да погледне надолу, дори и за миг.

— Въжетата малко те стягат, а? — попита внезапно гномът.

Той кимна:

— Просто се опитах да се понаместя. — Помъчи се да седне и да се отпусне. После поднови разговора: — Защо си направи труда да ме проследиш, след като трябва да вървиш по следите на Аланон?

— Защото преследвах Аланон, за да открия къде отива. Свърших си работата. Той дойде в селото ти, в семейството ти. После се върна в Източната земя — прав ли съм? О, не е нужно да отговаряш. Поне не

на мен. Но ще трябва да отговориш на онези, които дойдоха с мен тази сутрин. Те са малко бавни, но пипат здравата. Трябваше да ги оставя, за да мога да те хвана. Знаеш ли, искат да разберат нещо за посещението на Аланон. Искат да знаят защо е дошъл. И за твое нещастие, искат да научат още нещо.

Млъкна многозначително и впи поглед в Джеър.

Младежът пое дълбоко въздух:

— Нещо за магията — прошепна той.

— Интелигентно момче. — Усмивката на Слантър беше жестока.

— А какво ще стане, ако не им кажа?

— Ще бъде глупаво от твоя страна — каза тихо гномът.

Загледаха се в упор, без да продумат.

— Призракът ще ме накара да кажа, нали? — попита накрая Джеър.

— Не Призракът ти е проблемът. Той тръгна на север след Аланон. Проблемът ти е седът.

Младежът от Вейл поклати глава:

— Седът ли? Какво е сед?

— Сед означава гном вожд. В случая това е Спилк. Той командва патрула. Доста неприятна личност. Не ме харесва, разбираш ли? Същински гном от Източната земя. В момента, в който те погледне, ще ти пререже гърлото. Той ти е проблемът. По-добре е да му отговориш на въпросите, които ще ти зададе. — Сви рамене и продължи. — Кажеш ли на Спилк това, което го интересува, аз ще направя, каквото мога, за да те освободят. В крайна сметка ние не се бием с хората от Вейл. Бием се с джуджетата. Не искам да те разочаровам, но не ти си важният в случая. Магията ти е това, от което те се интересуват. Абе, ако отговориш на въпросите мисля, че ще те освободят достатъчно бързо.

Джеър го изгледа подозрително:

— Не ти вярвам.

Слантър се отдръпна назад:

— Така ли? Добре тогава, давам ти честната си дума. Тя е също толкова безценна, колкото й твоята. — Гъстите му вежди се повдигнаха въпросително. — Тя значи за мен точно толкова, колкото и твоята, момче. Повярвай ми.

Известно време Джеър мълча. Не е ли странно, помисли си той, че гномът му казва истината? След като обеща, че ще направи всичко Джеър да бъде освободен, той ще го направи. След като мисли, че Джеър ще бъде освободен, ако отговори на въпросите, той сигурно ще бъде освободен. Джеър се намръщи. От друга страна, откъде накъде ще се доверява на един гном?

— Не знам — измърмори той.

— Не знаеш? — Слантър поклати отчаяно глава. — Нямаш никакъв избор, момче. Не отговориш ли, Спилк ще започне да те обработва. Ако пак не отговориш, ще те предаде на Скитниците. И какво мислиш, че ще ти се случи тогава?

Джеър се вцепени от ужас. Изобщо не искаше да мисли какво щеше да му се случи тогава.

— Мислех си, че си умен — продължи гномът, а сбръчканото му жълто лице се изкриви в гримаса. Находчив. Начинът, по който се промъкна край онези там. Дори успя да се измъкнеш от Скитника. Бъди хитър. Какво значение има сега какво ще кажеш на някого си? Какво значение има, че ще кажеш на седа защо е идвал друидът у вас? Пък и друидът вече го няма. Едва ли ще го хванат от тази страна на Източната земя. Той така или иначе едва ли ти е казал нещо изключително важно, нали? А магията, те просто искат да знаят как си я научил. От друида, може би? Или от някой друг? — Замълча за малко, но Джеър не каза нищо. — Както и да е. Просто им кажи как си я научил и как я използваш. Виж колко е просто, а ще се измъкнеш невредим. Никакви номера, само им кажи истината. Направиш ли това, те ще те оставят на мира.

Отново изчака да чуе какво ще каже Джеър, но и този път младежът замълча.

Слантър сви рамене:

— Все пак помисли си по въпроса.

Стана, протегна се, и се доближи до Джеър. Усмихна се весело и отново сложи превръзката на устата му:

— Съжалявам, че не ти предоставям удобства за спане, но не искам повече да рискувам. Доста добре те опознах.

Все още с усмивка на уста донесе едно одеало, уви Джеър с него и подпъхна краищата му там, където въжетата бяха привързани към дървото, за да не се размества. После се доближи до огъня и го

разпръсна с крака. В слабите отблясъци на жарта Джеър видя, как едрото му тяло се скри в тъмнината.

— Господи, докъде паднах, да преследвам някакъв си младеж от Вейл — мърмореше си гномът под носа. — Какво прахосване на таланта. Поне да беше джудже! Можеха поне да ми дадат да преследвам някакво джудже. Що за идиотизъм! Друидът се върна да помага на джуджетата, а аз стоя тук и следя това момче...

Помърмори още малко, повечето, от което беше неразбираемо и после гласът му замря.

Джеър Омсфорд остана сам в тъмнината и се чудеше какво да прави на следващата сутрин.

Спа лошо през нощта, притеснен от възетата, преследван от сянката на това, което го очакваше. Под какъвто и ъгъл да погледнеше бъдещето, то изглеждаше мрачно. Не можеше да очаква помощ от приятелите си. Та нали никой не знаеше къде се намира. Всички, и родителите му, и Брин, и Аланон, и Роун, си мислеха, че се намира в безопасност в страноприемницата в Шейди Вейл. Не можеше и да предугади действията на онези, които го бяха пленили. Въпреки уверенията на Слантър, той не се надяваше, че ще бъде освободен, независимо от това, на колко въпроса ще отговори. Пък и как би могъл да отговаря на въпроси за магията? Слантър явно смяташе, че тя е нещо, което може да се научи. Щом гномите разберат, че тя не е придобита способност, а талант, с който той беше роден, ще поискат да научат още нещо. Ще го закарат в Източната земя, при Призраците Морди...

Така мина нощта. От време на време задрямваше, забравяйки неудобствата и тревогите, надвит от умората, но всеки път за кратко. Накрая, някъде към сутринта, изтощението си каза думата и той потъна в дълбок сън.

Още не беше се съмнало, когато Слантър го раздруса грубо и го събуди.

— Ставай — нареди гномът. Другите са тук.

Джеър отвори очи и премигна сънливо в сивотата на приближаващия ден. Въздухът беше студен и влажен, и той го усещаше въпреки одеалото, с което все още беше завит. Над тъмните стволове на боровете беше паднала гъста есенна мъгла. Цареше гробна тишина. Горският живот все още не се бе пробудил. Слантър се наведе

над него и охлаби въжетата, с които беше вързан за дървото. Наоколо не се виждаха други гноми.

— Къде са те? — попита той, когато Слантър му свали превръзката от устата.

— Наблизо. На около стотина ярда надолу по склона. — Слантър сграбчи куртката на младежа от Вейл и го вдигна на крака. — А сега не искам никакви номера. Пази магията за себе си. Освободих те от дървото, за да можеш да заприличаш малко на човек, но веднага пак ще те завържа, ако ми извъртиш някой номер. Ясно ли е?

Джеър кимна бързо с глава. Ръцете и краката му все още бяха вързани с въжета, а краиниците му бяха така стегнати, че му беше трудно да стои прав. Стоеше с гръб към бора. Мускулите го боляха. Дори да можеше да се освободи, той нямаше да е способен да избяга надалеч. Главата му беше замаяна от умора и от внезапно връхлетял го страх, докато чакаше силите му да се възстановят. Да отговаря на въпросите, го беше посъветвал Слантър. Да не бъде глупак. Но какви отговори да им даде? Какви отговори биха приели те?

После изведнъж колона от тъмни фигури се очерта в сумрака. Движеха се тежко през гората. Двама, трима, шест, осем. Джеър ги наблюдаваше как се появяваха едни по един от мъглата, едри, загърнати във вълнени наметала на обитатели на гората. Гноми — груби жълти лица се подаваха изпод прилепналите към главите им качулки, ръце с дебели пръсти, стиснали копия и сопи. Никой не продума, докато се нижеха през празното пространство, но проникателните им очи не се откъсваха от пленения младеж от Вейл, а в погледа ми нямаше и следа от доброжелателство.

— Това ли е той?

Гномът, който проговори, беше в началото на колоната. Беше як, мускулист, с огромни гърди. Заби в земята върха на тоягата, която стискаше здраво в покритите с белези, възлести ръце и бавно я завъртя.

— Е, той ли е?

Гномът хвърли поглед на Слантър, който кимна. После отново погледна Джеър. Бавно свали качулката от главата си. Лицето му беше широко, чертите му груби, изсечени. Изучаваше младежа от Вейл с жестоки, безизразни очи.

— Как се казваш? — попита той тихо.

— Джеър Омсфорд — веднага отговори младежът.

— Какво търсеше друидът в дома ви?

Джеър се поколеба. Не можеше да реши какво да отговори. Нещо неприятно проблясна в очите на гнома. С неочаквано движение на ръцете той вдигна тоягата и замахна през краката на младежа от Вейл. Джеър падна, останал без дъх от болка. Гномът застана мълчаливо над него, после се протегна, сграбчи куртката му и ю вдигна отново на крака.

— Какво правеше друидът в дома ти?

Джеър преглътна, като се мъчеше да не издава страха си:

— Дойде при баща ми — излъга той.

— Защо?

— Камъните на елфите са у баща ми. Аланон ще ги използва като оръжие срещу Призраците Морди.

Настъпи дълго мълчание. Джеър дори престана да диша. Ако Слантър беше открил камъните в куртката му, той щеше да е вече разкрит и уличен в лъжа. С него щеше да е свършено. Чакаше с очи, впити в гнома.

— Къде са те сега? Друидът и баща ти? — попита най-последният другият.

Джеър имаше чувството, че ще умре.

— Тръгнаха на изток. — Поколеба се, после добави: — Майка ми и сестра ми са на юг от Вейл. Аз трябваше да ги чакам да се върнат.

Гномът изръмжа нещо неразбираемо. Длъжен бях да ги предпазя, помисли си Джеър. Спилк го наблюдаваше внимателно. Той не отмести поглед. Не можеш да кажеш, че лъжа, мислеше си той. Не можеш.

После кривият му показалец се повдигна от тоягата.

— Занимаваш ли се с магии?

— Аз... — Джеър огледа тъмните лица около себе си.

Тоягата се вдигна и го удари бързо, силно през коленете. Джеър отново падна. Гномът се засмя, очите му бяха жестоки. Отново вдигна Джеър на крака.

— Отговори ми — правиш ли магии?

Джеър кимна безмълвно, онемял от болка. Едва се държеше на крака.

— Покажи ми. — заповяда му гномът.

— Спилк. — Гласът на Слантър наруши тишината. — Може би ще трябва да помислиш малко над молбата си.

Спилк хвърли поглед на Слантър, после отново обърна очи към Джеър.

— Покажи ми.

Джеър се поколеба. Тоягата отново се надигна. Този път Джеър беше нащрек, но не можеше да се движи достатъчно бързо, за да избегне удара. Тоягата попадна върху лицето му. Главата му се пръсна от болка и от очите му рукнаха сълзи. Свлече се на колене, но дебелите ръце на Спилк се вкопчиха в куртката му и той отново беше поставен на крака.

— Покажи ми! — настоя гномът.

Тогава Джеър бе обзет от гняв, толкова силен гняв, че направо изгаряше тялото му. Изобщо не помисли какво прави. Просто премина към действие. От устните му се изтръгна бърз, приглушен вик, който внезапно се превърна в ужасяващо съскане. Мигновено Спилк беше покрит с огромни сиви паяци. Гномът сед се развика ужасен и като обезумял се мъчеше да се освободи от големите космати насекоми. Гномите зад него се разпръснаха, като размахваха копията и тоягите си, мъчейки се да не позволяват на паяците да се докопат до телата им. Седът попадна под множеството удари, които се сипеха отвсякъде, мъчеше се да се освободи от ужасните същества, които така упорито се впираха в него. Писъците му огласиха утринния въздух.

Джеър продължи песента си още малко и после спря. Ако ръцете и краката му не бяха вързани и ако главата му не беше още замаяна от удара на Спилк, той щеше да се възползва от объркването в резултат на песента на желанията и да се помъчи да избяга. Но Слантър се беше погрижил това да не стане. После гневът му го напусна и той потъна в мълчание.

Спилк продължи да се търкаля по земята още няколко секунди като продължаваше да тегли неистово дрехите си. Изведнъж осъзна, че паяците си бяха отишли. Бавно се вдигна на колене. Дишаше тежко и учестено. Нараненото му лице беше изкривено, докато очите му не попаднаха на Джеър. Вдигна се на крака и с вой се втурна към младежа от Вейл с протегнати към него кокалести ръце. Джеър залитна назад и краката му се омотаха във въжетата. След миг гномът връхлетя

върху му. Върху лицето и главата на младежа се изсипа порой от юмруци. Болка и ужас пронизаха тялото му.

После му причерня пред очите и той припадна.

Дойде на себе си няколко минути по-късно. Слантър беше клекнал до него и мокреше лицето му с парче плат, натопено в студена вода. Смъдеше го от водата и той подскочаше при всяко докосване.

— В главата ти има повече пясък, отколкото мозък, момче — прошепна гномът. — Добре ли си?

Джеър кимна и протегна ръка, за да опипа лицето си. Слантър я бутна встрани.

— Недей. — Избърса го леко още няколко пъти и после се усмихна леко. — Знаеш ли, уплаши стария Спилк почти до смърт. Почти до смърт!

Джеър погледна край Слантър към патрула, който се беше скупчил в другия край на откритото пространство и го наблюдаваше внимателно. Спилк стоеше сам с лице, потъмняло от гняв.

— Трябваше да го спра — каза Слантър. — Иначе щеше да те убие. Щеше да ти смаже главата.

— Той ме помоли да му покажа магията — с мъка измърмори Джеър. — Това и направих.

Думите му явно развеселиха гнома и той си позволи още веднъж да се усмихне, прикривайки лицето си от седа. После обгърна с ръка раменете на Джеър и го постави да седне. Сипа малко бира и му даде да пие. Младежът я преглъщаше трудно и се давеше.

— Сега по-добре ли си?

— По-добре — призна Джеър.

— Тогава слушай. Усмивката беше изчезнала. — Отново трябва да ти сложа превръзката на устата. Сега си оставен на моите грижи. Другите не искат и да чуят, че могат да имат нещо общо с теб. Трябва да бъдеш завързан и с превръзка на устата, освен когато се храниш. Така че внимавай. Пътуването ще бъде дълго.

— Дълго пътуване докъде? — Джеър изобщо не си направи труда да прикрие тревогата в очите си.

— На изток. В Анар. Ще бъдеш отведен при Призраците Морди. Спилк така реши. Искат те да се запознаят с магията ти. — Гномът поклати важно глава. — Съжалявам, но не мога да ти помогна... след това, което направи.

Преди Джеър да успее да каже нещо Слантър отново стегна превръзката през устата му. После охлаби каишите, които пристягаха глезените на Джеър и вдигна младежа на крака. Извади късо въже, завърза единия край за колана му, а другият пристегна на собствения си колаи.

— Спилк — извика той.

Гномът сед се обърна, без да каже дума и тръгна към гората. Останалите от патрула го последваха.

— Съжалявам, момче — каза още веднъж Слантър.

Те двамата излязоха от откритото пространство и навлязоха в мъглата на ранното утро.

ГЛАВА 7

През целия ден гномите водиха Джеър през гориста хълмиста местност, която на запад граничеше с Лий. Те се възползваха от прикритието на дърветата и избягваха по-лесно достъпните пътища. Следваха неотклонно пътя и целта си. Преходът беше дълъг и изтощителен за младежа от Вейл. С всяка изминала крачка възетата все по-силно се впираха в тялото му и ограничаваха движенията му, Гномите явно виждаха това, но се правеха, че не забелязват. Не се интересуваха и от това, че темпото изцежда силите на пленника им. Сурови, закоравели ветерани от пограничните войни на Източната земя, те бяха свикнали с бързите преходи в най-трудно проходими местности и при най-неблагоприятни условия. Преходи, които понякога продължаваха дни наред. Джеър беше издръжлив, но не можеше да се мери с тези мъже.

Когато към свечеряване стигнаха до бреговете на Езерото на дъгата и се запътиха към едно заслонено заливче, Джеър с мъка влачеше краката си. Отново го вързаха за едно Дърво, нахраниха го набързо, дадоха му няколко глътки бира и той моментално заспа.

Следващият ден мина по същия начин. След като се събудиха на сутринта, гномите го поведоха на изток по бреговете на езерото, граничещи със северната планинска местност, където можеха да се прикрият в Черните дъбове. Този Ден гномите спираха три пъти за почивка — един път в средата на сутринта, после по обед и накрая в средата на следобед. През останалата част те вървяха. И Джеър вървеше с тях. Тялото го болеше, краката му се покриха с мехури и кървяха. Докаран до ръба на изтощението, той не се предаваше. Не искаше да им достави удоволствието да го видят смазан дори и за миг. Решителността му даваше сила и той упорито вървеше в крак с тях, без да изостава.

През цялото време докато вървяха той не преставаше да мисли за бягство. Не допускаше мисълта, че няма да избяга. Въпросът беше кога. Дори знаеше как ще го направи. Никак нямаше да е трудно. Просто ще се направи невидим за тях. Те няма да очакват това, защото

мислеха, че магията му се ограничава само в създаването на въображаеми паяци и змии. Не допускаха, че Джеър можеше да прави и други неща. Рано или късно той щеше да има тази възможност. Ще го освободят точно за толкова време, колкото да може да използва магията още веднъж. Необходима му беше само една минутка. Достатъчно, за да избяга. Толкова сигурен беше в това, че виждаше ясно всичко в съзнанието си.

Сега имаше и нещо друго, което правеше бягството му още по-неотложно. Слантър му беше казал, че Скитникът, който беше дошъл във Вейл заедно с патрул от гноми, Отново тръгнал на изток, за да търси Аланон. Но как щеше да разбере друидът, че Призраците Морди са по петите му? Единствено Джеър можеше да го предупреди и младежът от Вейл беше убеден, че трябва да намери начин да направи това.

Плановете за бягството продължаваха да се въртят в главата му, когато в късния следобед те навлязоха в Черните дъбове. Огромните черни стволове се издигаха като стена около тях и на моменти скриваха слънцето. Навлизаха дълбоко в гората, като следваха пътека, която вървеше успоредно на брега на езерото и лъкатушеше на изток в мрака. Тук, сред тези дървета, беше по-хладно, тъмно и тихо. Подобно на пещера, която потъваше дълбоко в земята, гората ги прие и погълна.

По залез слънце спряха да пренощуват на малка полянка, сгушена сред дъбовете. Младежът от Вейл се облегна на покрито с мъх, много по-широко от него дърво — все още завързан и с превръзка на устата — и се загледа в Слантър, който бъркаше с черпак телешкото задушено, което къкреше в тенджерата върху огъня. Въпреки умората и обезвереността, Джеър се улови, че изучава гнома и разсъждава върху противоречията, които беше забелязал в характера му. Цели два дни беше имал възможност да наблюдава Слантър. За него гномът си беше останал същата загадка, както при първия им разговор след залавянето му. Що за птица беше той? Вярно, беше гном, но в същото време не приличаше на гном. Той със сигурност не беше гном от Източната земя. Не беше като гномите, с които се движеше. А и те самите като че ли усещаха това. Джеър го виждаше в отношението им към него. Търпяха го, но го и избягваха. Слантър сам го беше признал. По своеобразен начин и той беше чужд на своите, също като младежа от Вейл. Имаше обаче и нещо друго. В характера на гнома имаше нещо,

което го държеше настрана от другите — начин на мислене, може би, някаква интелигентност. Той беше по-умен от тях. Това най-вероятно се дължеше на факта, че той беше вършил неща, които те не бяха правили. Умел следотърсач, пътувал из Четирите земи, гном, който беше нарушил традициите на народа си и беше напуснал отечеството си. Видял беше неща, които те не бяха виждали. Разбираше неща, които те не можеха да разберат. Научил беше много.

Въпреки всичко това, той беше тук. Защо?

Слантър тръгна полека от огъня, доближи се до него с чиния задушено и приклепна. Махна превръзката му и започна да го храни.

— Не е лошо, нали? — черните очи наблюдаваха младежа.

— Вкусно е.

— Ако искаш, ще ти дам още — Слантър разсеяно разбърка яденето. — Как се чувстваш?

Джеър го погледна право в очите:

— Цялото тяло ме боли.

— Краката?

— Най-вече краката.

Гномът постави чинията на земята:

— Я дай да видя.

Изтегли ботушите и чорапите му и започна да разглежда покритите му с мехури крака. Поклати бавно глава, бръкна в торбата си и извади малка тенекиена кутия. Отвори я, загреба с пръсти някакъв червеникав мехлем и започна бавно да го втрива в отворените рани. Мехлемът беше хладък и успокояваше болката.

— Ще отнеме част от болката, ще стегне кожата ти и ще я направи по-безчувствена, докато вървиш — каза той. Втри още малко от мехлема, погледна го и се усмихна. — Костелив орех си, няма що.

Джеър не каза нищо. Наблюдаваше гнома, докато свърши с мазането на краката, после подновиха храненето. Прегладнял беше и изяде две чинии със задушено.

— Я си пийни от това — След като приключи с яденето Слантър поднесе до устните му манерката с бира.

Той неохотно отпи няколко глътки, чумерейки се.

— Не знаеш кое ще ти подейства добре — каза му гномът.

— Не и тази гадост — намръщи се Джеър.

Слантър седна на петите си:

— Преди малко чух нещо, което си мисля, че трябва да знаеш. Новината не е добра за теб. — Млъкна и хвърли поглед през рамо. — Спилк каза, че в края на Черните дъбове ще ни чака Скитник.

Джеър се смрази:

— Откъде знае това?

Слантър сви рамене:

— Подозирам, че срещата е предварително уговорена. Помислих си, че трябва да знаеш това. Ще стигнем на другия край на Черните дъбове утре.

Утре? В миг всичките надежди на Джеър се изпариха. Как ще се спаси до утре? Времето беше недостатъчно! Въобразил си беше, че ще има на разположение цяла седмица, ако не и повече, преди да навлязат дълбоко в Анар и да стигнат до крепостта на Призраците Морди. А сега се оказва, че преходът ще приключи утре? Какво да прави?

Слантър го наблюдаваш, сякаш четеше мислите му:

— Съжалявам, момче. На мен не ми пука.

Джеър го погледна в очите и се помъчи да не издаде отчаянието с гласа си:

— Тогава защо не ме пуснеш?

— Да те пусна ли? — изсмя се гномът беззвучно. — Ти май забравяш кой с кого е, а?

Отпи голяма глътка бира и въздъхна. Джеър се облегна назад и попита:

— Защо си с тях, Слантър? Ти не си като тях. Не си от тях. Не си...

— Момче! — прекъснато рязко гномът. — Момче, та ти нищо не знаеш за мен! Абсолютно нищо! Така че не ми казвай на кого приличам и от кои съм! Просто помисли за себе си!

Последва дълго мълчание. В центъра на празното пространство другите гноми се бяха събрали около огъня и пиеха бира от голяма кожена кана. Когато поглеждаха от време на време към него, Джеър забелязваше блясъка на жестоките им очи. В тях виждаше отразени подозрението и страха им.

— Ти не си като тях — повтори той тихо.

— Може би — съгласи се Слантър неочаквано, с поглед втренчен в тъмнината. — Само че съм видял достатъчно в този живот, за да вървя срещу течението. Посоката на вятъра се промени. Сега той духа

право от изток и всичко по пътя му ще бъде пометено. Всичко! Ти май още нищо не си забелязал. Призраците Морди са сила, каквато никога не съм допуснал, че може да съществува и цялата Източна земя им принадлежи. Но така е само днес. Утре... — Той поклати бавно глава. — Времето сега е такова, че един гном не трябва да бъде нищо друго, освен гном.

Отново отпи от бирата и предложи на Джеър. Младежът от Вейл отказа. Мозъкът му работеше усилено.

— Слантър, ще ми направиш ли една услуга — попита той.

— Зависи.

— Би ли отвързал ръцете и краката ми. Съвсем за малко, — Гномът присви черните си очи. — Просто искам да ги поразтъркам, изобщо не ги усещам. Вързан съм вече цели два дни. Пръстите ми са изтръпнали. Моля те. Обещавам ти, че няма да опитам да избягам. Няма да използвам магията.

Слантър го погледна изпитателно:

— Досега ти удържаше на думата си.

— Пак няма да я престъпя. Ако искаш, не отвързвай ръцете и краката ми. Просто ми дай само секунда отдих.

Слантър го гледа известно време, после кимна с глава. Приближи се, клекна до младежа, разхлаби възлите на въжетата около раменете и китките му. Джеър започна внимателно да се масажира. Първо разтри ръцете, после китките и раменете, и накрая тялото си. В тъмнината пред себе си видя, че в ръката на Слантър проблясна острието на нож. Не вдигаше очи и не издаваше мислите си. Действаше бавно и не преставаше да миели, че не трябва да му позволи да се досети, не трябва да му позволи да разбере.

— Е, достатъчно — изсумтя внезапно Слантър и отново затегна въжетата. Джеър седеше спокойно и не му се противопоставяше. След като приключи с връзването Слантър го попита:

— Сега по-добре ли си?

— Да — отговори младежът тихо.

— Време е за сън — каза гномът, отпи още малко бира и провери въжетата. — Съжалявам, че нещата се развиха по този начин, момче. И на мен не ми харесва тази работа, не по-малко, отколкото на теб.

— Тогава ми помогни да избягам — помоли го Джеър шепнешком.

Слантър го загледа безмълвно. Лицето му беше безизразно. Постава внимателно превръзката на устата на Джеър и стана.

— Ако знаеш само как ми се иска никога да не се бяхме срещали — измърмори той. После се обърна и отдалечи.

Джеър се отпусна върху дъба. Утре. След един ден той ще бъде в ръцете на Призраците Морди. Потръпна от ужас. Трябваше да се спаси преди това. Трябваше да намери някакъв начин и да го направи.

Вдишваше дълбоко хладния въздух. Сега поне знаеше нещо, което не му беше известно преди — нещо много важно. Слантър не се беше досетил. Разхлабил беше въжетата и беше дал на Джеър няколко минути свобода — време, през което младежът върна живота в крайниците и тялото си, време, през което ги беше облекчил за малко от болката и неудобството.

Време беше да провери, дали камъните на елфите са все още у него.

Зората сякаш дойде прекалено бързо, пробивайки си път през сивотата на навъсените Черни дъбове. Трети ден гномите водеха Джеър на изток. Огромните буреносни облаци, които се носеха от север, не пропускаха топлината на слънчевите лъчи. През листата на дърветата духаше силен студен вятър и напомняше за приближаването на зимата. Увити в късите си наметала, гномите вървяха с наведени глави срещу вихрушката от пръст и листа, без да спират.

Как мога да се спася?

Как?

Въпросът не излизаше от мислите му докато младежът от Вейл се мъчеше да не изостава от гномите, които го бяха пленили. Всяка крачка отмерваше изтичането на секундите, които му оставаха, минутите, часовете. Този един единствен ден беше всичкото време, с което разполагаше. Не знаеше как, но през този ден той трябваше да изнамери начин да се освободи и да използва песента на желанията. Всичко щеше да стане просто само за няколко секунди.

Но моментът все не идваше. Джеър не се съмняваше, че той щеше да дойде — поне досега. Времето обаче така бързо изтичаше! Изминала беше почти половината от сутринта, а те бяха на път вече няколко часа. Изведнъж се обвини, че не се е възползвал от възможността, която Слантър му беше предоставил предишната нощ, когато се съгласи да охлаби въжетата. Разполагал беше с достатъчно

време, за да избяга. Щяха да са му необходими само няколко секунди, за да обездвижи гномите и да ги покрие с нещо толкова отвратително, че да не могат да мислят за нищо друго, освен как да се отърват от него. През това време той щеше да освободи глезените си от въжетата. После му трябваша още няколко секунди, за да повиши тона на гласа си, да стане невидим и да изчезне. Опасно, да, но той можеше да го направи — ако, разбира се, не беше дал думата си. И какво толкова, ако не беше удържал на обещанието си? Та той го беше дал само на някакъв си гном!

Въздъхна. И все пак, не беше точно така. Дори дадена на един гном, думата му си беше дума. Дадената дума беше въпрос на чест. Тя не беше нещо, което да те обвързва само когато ти е удобно, или да се изхлужва или запокитва като дреха при смяна на сезоните. Ако се отметнеше от нея веднъж, това щеше да му отвори вратичка за множество извинения да се отмята и занаяпред.

Освен това не беше сигурен, че би могъл да постъпи така със Слантър. Независимо, че той беше гном. Странно, но той се беше привързал към него. Не, не би го нарекъл точно привързаност. Онова, което изпитваше към него, по-скоро беше уважение. Кой знае? Може би у него виждаше нещо от себе си, просто, защото и двамата бяха по-различни от другите. Във всеки случай не смяташе, че е способен да изиграе подобен номер на Слантър дори когато ставаше дума за спасението му, независимо какво го очакваше.

Ритна окапалите листа пред себе си и продължи напред в смрачения есенен ден. Подозираше, че ако Роун Лий беше в неговото положение, вече щеше да има план за бягство. И то съвсем не лош. Джеър обаче нямаше никаква представа какъв щеше да бъде той.

Сутринта отмина. По обед вятърът стихна, но докараният от него студ се задържа във въздуха между дърветата. Напред теренът ставаше все по-неравен, местността пресечена и камениста. По спускащите се на юг склонове имаше множество вдълбани ровини, които осейваха пътя им. Пред тях все още се простираше стена от дъбове — невъзмутими гиганти, незасегнати от вековете. Те нехаят за такъв незначителен живот като моя, помисли си Джеър, когато погледна към огромните извисяващи се черни чудовища. Обградени са ме и аз няма къде да избягам.

Пътеката лъкатушеше надолу по стръмен насип. Сред дъбовете се появи самотна група от борове и ели, толкова плътно оградени от огромните черни стволове, че приличаха на пленници, сковани и уплашени. Гномите навлязоха в полумрака под тях като негодуваха изнервени от клоните, които се завираха в лицата им и ги драскаха. Джеър сведе глава и продължи напред. Дългите иглички се забиваха болезнено в лицето и ръцете му.

След малко излязоха от плетеницата от клони и се озоваха на широка поляна. От скалите в отсрещния ѝ край малко поточе се стичаше на тънка струя и образуваше вир.

До вира стоеше един мъж.

Гномите се стреснаха и спряха. Мъжът пиеше вода от алуминиева манерка. Облечен беше в черно — свободно падаща куртка и панталони, наметало, каквото носеха обитателите на гората, и ботуши. На земята до него имаше черна кожена торба, а до нея дълга сопа. Дори и тя беше черна. Направена беше от полиран орех. Мъжът им хвърли бегъл поглед. Имаше вид на обикновен жител на Северната земя, който пътуваше. Лицето му беше загоряло и изсушено от слънцето и вятъра, а светлата му коса беше почти посребряла. Очите му с цвят на кремък ги стрелнаха, после се извърнаха. Приличаше на стотиците пътници, които всеки ден минаваха отгук. Но в момента, в който видя мъжа, Джеър инстинктивно усети, че той не беше от тях.

Спилк също усети, че в мъжа има нещо необикновено. Седът хвърли бърз поглед на гномите, сякаш искаше да се увери, че бяха точно девет на брой, после премести погледа си върху Джеър. Явно му стана неприятно, че странникът беше видял пленника им. Поколеба се за миг, после тръгна напред. Джеър и останалите то последваха.

Безмълвно гномите стигнаха до най-отдалечената страна на вира, без да отделят очи от странника. Той не им обърна никакво внимание. Спилк мина пред другите и напълни меха си за вода от струята, която се стичаше от скалите, след което отпи няколко големи глътки. Един по един останалите гноми направиха същото — всички, с изключение на Слантър, който стоеше до Джеър без да помръдва. Младежът от Вейл погледна гнома и видя, че той се беше втренчил в непознатия. На грубото му лице беше се изписало нещо, нещо...

Познаваше ли го?

Неочаквано непознатият вдигна очи, безизразни и празни. За секунда спря погледа си на Джебър и после се извърна към Спилк:

— Надалеч ли отивате — попита той.

Спилк изплю водата:

— Не си пъхай носа в чужди работи.

Странникът сви рамене. Допи водата в манерката, наведе се, напълни я отново и я прибра в торбата си. Когато се изправи, черната сопа беше в ръката му.

— Този човек от Вейл наистина ли е толкова страшен?

Гномите го зяпнаха онемели. Спилк отмести манерката си, стисна здраво тоягата, заобиколи вира и застана пред хората си.

— Кой си ти? — изръмжа той.

Странникът отново сви рамене:

— Не съм някой, когото би искал да познаваш.

Спилк се усмихна недружелюбно:

— Тогава разкарай се оттук, докато все още можеш. Това не те засяга.

Непознатият не се помръдна. Сякаш обмисляше положението.

Спилк се приближи с една крачка към него:

— Казах ти, това не те засяга.

— Девет гнома преследвачи, които вървят през Северната земя и водят със себе си човек от Вейл, когото са вързали като прасе и са му запушили устата? — Лека усмивка премина през загорялото му лице. — Може и да си прав. Може би това не е моя работа.

Наведе се, вдигна торбата си, метна я на рамо и се отдалечи от вира, минавайки пред гномите. Джебър, който за миг беше обзет от надежда, усети как тя бързо се изпарява. В един момент му се стори, че непознатият има намерение да му помогне. Понечи да се върне до вира, защото умираше от жажда, но Слантър го спря. Гномът продължаваше да гледа странника, силната му ръка стисна рамото на младежа и го отдръпна на няколко крачки от останалите.

Непознатият отново спря:

— Кой знае, може пък и да грешиш. Стоеше на не повече от пет-шест крачки от Спилк. Седът го гледаше втренчено и не можеше да повярва на очите си. Лицето му се беше изкривило от гняв. Гномите зад него се споглеждаха неспокойно.

— Стой зад мен — изсъска тихо Слантър в ухото на Джеър и мина пред него.

Непознатият се доближи още повече до Спилк:

— Защо не пуснеш човека от Вейл? — предложи той кротко.

Спилк размаха тежката тояга към главата на непознатия. Той беше бърз, но странникът се оказа още по-бърз и парира удара със сопата си, след което се доближи леко и бързо още повече. Вдигна сопата и нанесе удар — един, после още един. Първият улучи седа в стомаха и той се преви на две. Вторият се стовари върху главата му и той се строполи на земята като чувал с картофи.

За миг всички останаха неподвижни. После останалите гноми се разкрещяха ужасени и нападнаха с извадени от ножниците мечове, размахали брадви и копия; Точно седем на брой, те нападнаха черната фигура. Когато видя какво се случи после, Джеър захвапа превръзката на устата си, която не му даваше възможност да издаде звук. Със скоростта на стрела странникът отблъсна нападението, размахвайки сопата. Други двама гноми бяха покосени и разбити черепа. Останалите се нахвърлиха като обезумели върху му, докато той размахваше на всички страни черната си сопа и избягваше ударите им. Изпод наметалото проблясна острието на къс меч, който непознатият стискаше в ръката си. След няколко секунди още трима гноми лежаха проснати на земята и кръвта бавно изтичаше от телата им.

От седемте нападатели бяха останали само двама. Непознатият приклепна пред тях, като продължи да размахва късия си меч. Гномите бързо се спогледаха и отстъпиха назад. После единият забеляза Джеър, полу скрит зад Слантър. Изостави спътника си и се хвърли към човека от Вейл. Младежът се изуми, когато видя, че Слантър му препречи пътя, стиснал дълъг нож в ръка. Нападателят се развика гневно, когато разбра, че го предават и на свой ред размаха оръжието си. От разстояние двадесетина ярда непознатият заприлича на завихрило се петно. Нападна ненадейно, като змия, замахна напред с ръка и гномът безмълвен се свлече на земята, с дълъг нож, забучен в гърлото му.

Това беше достатъчно за другия гном. Без да се интересува от нищо друго, той се втурна стремглаво и изчезна в гората.

Останаха само Джеър, Слантър и непознатият. Гномът и странникът останаха известно време лице срещу лице, без да кажат дума, готови да се нападнат.

— И ти ли? — попита непознатият тихо.

Слантър поклати глава:

— А, аз не — каза гномът и отпусна ръката, която стискаше дългия нож. — Знаем кой си.

Странникът като че ли не се изненада, само кимна с глава. Посочи с меча си гномите, които лежах на земята между двамата:

— Какво ще кажеш за приятелите си?

Слантър погледна убитите:

— Приятели ли? Не, не тези. Несгодите на войната ни събраха и извървахме доста дълъг път заедно. Глупаци, истински глупаци. — Черните му очи погледнаха право в очите на странника. — За мен пътуването свърши. Време е да тръгна по друг път.

Протегна ръка и с дългия си нож разряза въжетата, с които беше вързан Джеър. Пъхна ножа в ножницата и махна превръзката от устата на младежа от Вейл.

— Днес ти май имаш късмет, момче — промърмори той. — Животът ти току-що беше спасен от Гарет Джакс!

ГЛАВА 8

Всички бяха чували за Гарет Джакс, дори и в селца като Шейди Вейл. Наричаха го Майсторът на бойните изкуства. Той така се беше усъвършенствал в ръкопашния бой, че нямаше равен на себе си. Независимо с какво се биеше — било с оръжие, без значение какво е то, било без оръжие, с ръце, крака или тяло, нито едно живо същество не можеше да го надвие. Някои дори твърдяха, че той е най-добрият от всички, живели на този свят досега.

Историите за него се бяха превърнали в легенда. Разказвах се вечер по кръчмите, когато приключили с работата за деня, мъжете сядаха на чашка, в селските ханове от дошли отдалеч пътници или край огъня и огнищата, когато паднеше нощта и мракът заприличваше на връзка, която като че ли още повече се заздравяваше от споделените неща. В тези късни часове на отмора неминуемо се разказваше някоя и друга история за Гарет Джакс. Никой не знаеше откъде беше дошъл. Този период от живота му беше забулен в догадки и слухове. Но всеки знаеше поне едно място, където той е бил и съответно случка, която да разкаже. Повечето от историите не бяха измислени. Винаги имаше поне двама свидетели, които бяха присъствали на събитието. Някои от случките бяха известни на всички. Разказвани бяха и преразказвани на дълъг и шир по цялата Южна земя и в някои други части извън нея.

Джеър Омсфорд ги знаеше всичките наизуст.

Една от историите, може би първата беше за гноми, които нападали и тормозели отдалечените села на Калахорн в източните покрайнини. След като били разбити от Граничния легион, нападателите се разпаднали на малки групи — в повечето случаи не повече от пет-шест души — и продължили да тероризират незащитените ферми и селца. Патрули на Легиона периодично претърсвали земите; но нападателите през това време се укривали. Един ден банда от десет гноми нападнала фермерски дом, намиращ се на юг от мястото, където Мърмидън се влива в Раб. В къщата били само съпругата на фермера, децата му и един странник, почти момче, който се отбил да хапне и да преспи срещу някои дребни услуги в

домакинството. Този странник затворил семейството в скривалището, където се криели при буря и посрещнал нападателите, които се опитвали да влязат с взлом в къщата. Убил осем, а другите двама избягали. Заговорило се, че след тази случка нападенията се разрешили. Оттогава името на странника Гарет Джакс не слиза от устата на мало и голямо.

Известни бяха и други истории. В Арборлон той обучил специална част на Вътрешната гвардия, за да може да защитава краля на елфите Андър Елеседил. Подготвил специални части на Граничния легион в Тирзис, а после в Керн и Варфлийт. Известно време участвал в граничните войни между джуджетата и гномите, като показвал на джуджетата как да си служат с оръжие. Известно време се скитал навътре в Южната земя, бил се в гражданските войни между щатите на Федерацията. Говореше се, че в тях той бил убил много хора и си създал много врагове. Вече не можел да се върне в Южната земя...

Джеър се сепна, когато усети, че мъжът го гледа втренчено, сякаш четеше мислите му. Целият се изчерви:

— Благодаря — едва продума той.

Гарет Джакс не отговори. Изучава го още малко със студените си безизразни очи, после се обърна. Късият меч изчезна под гънките на наметалото и мъжът в черно започна да разглежда трупове на гномите, които лежаха неподвижно наоколо. Джеър го следи известно време с очи, после погледна крадешком Слантър:

— Този наистина ли е Гарет Джакс? — прошепна той.

Гномът го стрелна гневно:

— Абе аз нали вече ти казах? Невъзможно е да се забрави човек като него. Срегнах го преди пет години, когато обучаваше войници на Легиона във Варфлийт. Тогава работех за Легиона, просто ей така, за да убивам времето. Вече бях много печен, но в сравнение с него... — Сви рамене и продължи. — Няма да забравя веднъж... имаше няколко души, упорити типове, вманиачени да преминат някакво обучение или нещо подобно. Тръгнаха след Джакс с насочени копия. Той беше с гръб към тях. Нямаше никакво оръжие. Четирима бяха, и всичките по-едри от него. — Гномът поклати глава при спомена. — Двама от тях уби, другите двама ги различи. И всичко стана светкавично, докато мигнеш и край. Видях го с очите си.

Джеър отново погледна облечената в черно фигура. Легенда, разправяха хората. Но за него се говореха и други неща. Наричаха го убиец-наемник, нелоялен тип, задължен единствено на този, който му плаща. Нямаше спътници. Винаги се движеше сам. Нямаше и приятели. Твърде опасно беше.

Защо тогава му спаси живота?

— Този е още жив.

Майсторът на бойните изкуства се беше навел над Спилк. Слантър и Джеър се спогледаха и се приближиха, за да се уверят.

— Здрав череп — измърмори Гарет Джакс. — Изгледа ги, когато застанаха до него. — Помогнете ми да го вдигна.

Тримата изтеглиха Спилк от средата на поляната в края ѝ, после го подпряха на един бор. Майсторът на бойните изкуства извади въжетата, които бяха използвали за Джеър и завърза ръцете и краката на седа. Доволен от себе си, той се отдръпна от гнома и погледна двамата, които го наблюдаваха.

— Как се казваш, младежо от Вейл? — попита той.

— Джеър Омсфорд — отговори Джеър, притеснен от стоманено сивите очи, които го гледаха.

— А ти? — попита странникът гнома.

— Слантър — отвърна следотърсачът.

През суровото лице на непознатия премина сянка на недоволство:

— Надявам се, че ще ми кажеш какво правеха деветте гнома с този младеж от Вейл?

Гномът се намръщи, но разказа всичко, което се беше случило, след като беше срещнал младежа в Шейди Вейл. За голяма изненада на Джеър той дори каза на непознатия какво му беше направил, за да избяга. Когато гномът свърши разказа си, странникът отново се обърна към Джеър.

— Вярно ли е това, което казва?

Джеър се поколеба, после кимна с глава. Не, разбира се, че не — не всичко. Част от него беше измислено, историята, която той беше разказал на Спилк. Но сега нямаше смисъл да уточнява нещата. По-добре беше да си мислят, че баща им наистина е с Аланон, заедно с камъните на елфите. Поне докато Джеър не разбере на кого може да се довери.

Последва дълго мълчание докато Майсторът на бойните изкуства обмисляше положението.

— Е, добре. Мисля, че не трябва да те оставям сам в тази местност, Джеър Омсфорд. Освен това ми се струва, че не би било добре за теб да те оставям в компанията на този гном. — Слантър почервеня от гняв, но си прехапа езика. — Според мен най-добре е да дойдеш с мен. Така ще съм сигурен, че си в безопасност.

Джеър го погледна неуверено:

— Да дойда с теб къде?

— В Кълхейвън. Имам среща. Ако друидът и баща ти са отишли в Източната земя, много вероятно е да ги открием там. Ако ги няма, поне ще намерим някой, който да те заведе при тях.

— Но аз не мога... — започна Джеър, но се спря. Не можеше да им каже за Брин. Трябваше да внимава за нея. Но не можеше и да продължи на изток! — Не мога да направя това — завърши той. — Имам майка и сестра, които са някъде в селата на юг от Вейл. Те не знаят какво се е случило. Трябва да ги предупредя.

Гарет Джакс поклати глава:

— Много е далеч. Нямам време. Ще отидем на изток и при първа възможност ще ги уведомим. Пък и ако това, което ми каза, е истина, много по-опасно ще бъде, ако се върнем, отколкото, ако продължим напред. Гномите и Призраците вече знаят за теб. Знаят къде живееш. Веднага, щом открият, че си избягал, отново ще те потърсят там. Не те спасих само за да те оставя да бъдеш отново заловен в момента, в който си тръгна.

— Но...

Твърдите сиви очи го смразиха:

— Решено е. Тръгваш на изток. — Хвърли бърз поглед на Слантър. — А ти върви където щеш.

Прекося поляната, за да вземе торбата и сопата си. Джеър го наблюдаваше, без да знае какво да прави. Да каже ли на мъжа истината или да тръгне на изток? Но какво щеше да се промени, дори да кажеше истината на Гарет Джакс? И в двата случая Майсторът на бойните изкуства май нямаше да го съпроводи обратно до дома.

— Е, дано да имаш късмет, момче — каза Слантър, който беше застанал пред него и имаше нещастен вид. — Не ми се сърдиш, надявам се.

— Къде отиваш? — попита го Джеър.

— Има ли значение? — отвърна гномът и хвърли зъл поглед на Гарет Джакс. После сви рамене. — По-добре ще си с него, отколкото с мен. Отдавна трябваше да си поема пътя.

— Не съм забравил, че ми помага, Слантър, през цялото това пътуване — вметна бързо Джеър. — И знаеш ли, мисля си, че пак би ми помогнал, ако се наложи.

— Грещиш! — срязва го гномът. — Просто ми беше жал, че ти не... Виж какво, и аз, като Спилк, бих те предал на Призраците, защото това би било най-разумното. Ти и Майсторът на бойните изкуства не осъзнавате срещу какво се изправяте!

— Видях те как се изправи срещу гнома, който тръгна да ме напада! — упорстваше Джеър. — Какво ще кажеш за това?

Слантър изсумтя и отвърна гневно:

— Ако изобщо имах някакъв мозък в главата си, щях да те оставя в ръцете им. Знаеш ли какво си причиних? Сега не мога дори да се върна в Източната земя! Гномът, който избяга, ще им разкаже всичко за мен! Или Спилк, когато се освободи! — Вдигна безпомощно ръце. — По дяволите, не ми пука! Поне за страната ми. Не съм бил там от години. На Призраците няма да им е трудно да проследят някакъв си жалък гном. Ще прекарам известно време на север, или може би в градовете на юг. Ще оставя нещата да следват естествения си ход.

— Слантър...

Гномът неочаквано се обърна рязко и изсъска:

— Но този, той не е по стока от мен! — Махна гневно с ръка по посока на Гарет Джакс, който отново пиеше вода от вира. — Отнася се към мен сякаш аз съм направил всичко това — сякаш аз съм виновен! Дори не бях чувал за теб, момче! Дойдох тук, защото преследвах друида! Никак не ми беше приятно да те открия и предам на Призраците!

— Слантър, чакай малко! — Споменаването на Призраците Морди припомни на младежа от Вейл нещо, което той почти беше забравил, облекчен, че е свободен. — Я ми кажи нещо за Черния скитник, който трябваше да ни чака на другия край на Черните дъбове.

Слантър се подразни, че тирадата му беше прекъсната:

— Какво искаш да знаеш за него?

— Той ще ни чака, нали? — попита тихо Джеър.

Гномът се поколеба, после кимна:

— Разбрах какво те вълнува. Да, ще бъде там. — Намръщи се. — Просто мини по друг път. Заобиколи го.

Джеър се приближи до него:

— Ами ако той реши да го очисти? — посочи към Гарет Джакс.

Слантър сви рамене:

— Ами тогава ще има един Майстор на бойните изкуства по-малко на този свят.

— И един по-малко от моята порода.

Изгледаха се мълчаливо.

— Какво искаш от мен, момче? — попита накрая гномът.

— Да дойдеш с нас.

— Какво?! — Ти си следотърсач, Слантър. Можеш да ни прекараш през Скитниците Морди. Моля, те, ела с нас.

Слантър разтърси енергично глава:

— Не. Говориш за Източната земя. Не мога да се върна там. Поне не сега. Освен това искаш аз да те закарам до Кълхейвън. Аз! Джуджетата ще си умрат от кеф!

— Само до границата, Слантър — настояваше Джеър. — После ще си тръгнеш по пътя. Не те моля за нищо друго.

— Ужасно много съм поласкан! — озъби му се гномът. Гарет Джакс се доближаваше към тях. — А бе я зарежи тази работа! И без това този не ме иска.

Гарет Джакс погледна гнома, после премести очи върху Джеър.

— Той е следотърсач — отбеляза младежът от Вейл. — Би могъл да ни помогне да избегнем срещи с Призраците Морди. Би могъл да ни покаже безопасен път на изток.

Майсторът на бойните изкуства сви безразлично рамене:

— Негова си работа. Да прави каквото ще.

Настъпи дълго, неловко мълчание.

— Слантър, ако тръгнеш с нас, ще ти покажа нещичко от начина, по който действа магията — проговори накрая Джеър.

Лицето на гнома изведнъж се оживи:

— Виж, за това си заслужава... — Изведнъж млъкна. — Не! Какви ги дрънкаш? Да не би да си въобразяваш, че можеш да ме подкупиш? Това ли си мислиш?

— Не — отговори бързо Джеър. — Аз просто...

— Само че не можеш — сръза го другият. — Подкупи не вземам! Аз да не съм...! — Изсумтя презрително, неспособен да намери думи, с които да изрази какво не е. После продължи: — Е, ако толкова много настояваш, ако това за теб е много важно, добре тогава, ще дойда. Щом искаш да дойда, ще дойда — но не срещу подкуп! Ще дойда, защото искам да дойда. По свое собствено желание, разбираш ли? И само до границата — нито крачка по-нататък! Не искам да си имам работа с джуджетата! Джеър го изгледа учудено, после му подаде ръка. Слантър я пое важно и я раздруса.

Решиха да оставят Спилк там, където си беше. Той щеше да загуби доста време, докато се освободи, но в крайна сметка щеше да се измъкне. В най-лошия случай щял да изгризе въжетата, отбеляза Слантър язвително. Ако започнеше да вика за помощ, някой можеше да го чуе, но трябваше да бъде предпазлив. В Черните дъбове бродеше една изключително зла порода горски вълци и виковете биха могли да привлекат вниманието им. Вълците обаче можеха да пристигнат просто, за да пият вода...

Спилк дойде в съзнание, когато Джеър и спътниците му се канеха да тръгват, и чу последните им думи. Замаян и разгневен, якият гном ги заплаши, че краят им ще бъде жесток, когато ги настигнел, а в това нямало никакво съмнение. Не обърнаха внимание на заплашите — макар че Слантър като че ли се разтревожи, когато ги чу — и след няколко минути седът остана сам.

Сега Джеър се намираше в една доста странна компания — гном, който го беше проследил, заловил и държал като пленник цели три дни и пословичен авантюрист, който беше избил много хора, много повече от годините, прекарани от него на този свят. И ето ги сега тримата заедно, обвързани в съюз, който според Джеър беше направо смайващ. Какво правеха тези двамата с него? Гарет Джакс можеше да продължи пътя си без да се обременява с Джеър, но не го направи. Той рискува собствения си живот, за да спаси живота на младежа от Вейл и после реши да го поеме временно под покровителството си. Защо човек като Гарет Джакс постъпи така? И Слантър можеше да отхвърли молбата му за помощ и да избегне всичко, което стоеше между тях и Анар. Той знаеше каква опасност го грози. Знаеше също, че Гарет Джакс изобщо не му се доверява и щеше непрекъснато да следи изкъсо всяко негово

движение. Въпреки това най-неочаквано, почти мазохистично, той реши да тръгне с него. И отново възникваше въпросът защо?

Джеър обаче се озадачи най-много от собствените мотиви, когато се замисли за тях. Е добре, тяхното решение да го последват беше странно. Ами неговото какво беше? Какво търсеше той с тях двамата? Допреди малко Слантър беше негов похитител, който го беше държал в плен! И наистина го беше страх от Гарет Джакс, спасителя на Джеър. Мислите на младежа от Вейл непрекъснато се връщаха на случилото се — Майстора на бойните изкуства изправен срещу онези гноми — бърз, безпощаден, ужасяващ, черен като смъртта, която сееше около себе си.

За миг си представи мислено картината, но веднага я прогони от съзнанието си.

Какво пък чак толкова! Непознати се срещат по пътя и продължават заедно, защото така щяха да бъдат в по-голяма безопасност. Точно така трябваше да гледа на случилото се, реши Джеър. Трябваше да бъде благоразумен. В края на краищата сега той беше свободен и не се намираше в реална опасност. Ако поискаше, след миг можеше и да не е тук. Само един напев от песента на желанията, изпят с шепота на вятъра, и той щеше да изчезне. Мисълта за тази възможност го успокояваше. Ако не се намираше толкова навътре в Черните дъбове, ако не бяха тези Призраци Морди, които го преследваха и ако нямаше такава крещяща нужда да открие някъде някаква помощ...

Стисна силно зъби. Безсмислено беше да разсъждава върху нещо, което би могло да бъде, но не е. Имаше прекалено много други грижи. Най-важното беше да не забравя, че не трябва да говори нищо за Брин и за камъните на елфите.

Вървели бяха по-малко от половин час, когато стигнаха до открито пространство, на което се смесваха няколко следи. Слантър, който ги водеше през тъмната гора, спря и им посочи отпечатъците от стъпки, които водеха на юг.

— Оттук — заяви той.

Гарет Джакс го погледна с любопитство.

— На юг ли?

Слантър склочи гъстите си вежди:

— На юг. Черният скитник ще мине през местността на Сребърната река и ще прекоси Блатото на мъглите. Това е най-бързият и най-лесен път, поне за тези зли духове. Те не се страхуват от нищо, което обитава блатото. Ако искаме да се възползваме от малкото възможности, с които разполагаме, трябва да тръгнем на юг покрай блатото, да минем през Черните дъбове и после да свърнем на север над низините.

— Пътят е прекалено дълъг — измърмори Майсторът на бойните изкуства.

— Той поне ще ни изведе там, където отиваме! — изрепчи се гномът.

— Не можем ли някак си да се промъкнем край него?

Слантър сложи ръце на кръста си и изпъчи якото си тяло:

— А защо да не прелетим над него, а? Ха-ха. Нямах никакво понятие за какво говориш!

Гарет Джакс замълча, впил очи в гнома. Слантър изглежда усети, че беше попрекалил. Стрелна с поглед Джеър, поизкашля се нервно и сви рамене:

— Е, какво пък чак толкова казах. Просто не познаваш Призраците Морди така добре, колкото аз. Не си живял сред тях. Не си виждал какво могат да правят. — Пое дълбоко въздух. — Те се прокрадват тихо и незабелязано от мрака, сякаш са отломки от самата нощ. Когато минават край теб, никога не можеш да ги видиш, никога не можеш да ги чуеш. Само ги усещаш — усещаш, че се приближават. — Джеър потръпна от ужас, когато си спомни за онзи Призрак в Шейди Вейл, чието невидимо присъствие усети точно зад стената. — Не оставят никакви следи откъдето минават — продължи Слантър. — Появяват се и изчезват точно така, както подсказва и името им. Призраци Морди. Черни скитници.

Млъкна и поклати глава. Гарет Джакс погледна Джеър. В момента младежът от Вейл отново преживяваше чувството, което беше изпитал онази нощ, когато се върна у дома си във Вейл и откри, че един от тях го чакаше.

— Не искам да рискуваме да се натъкнем на някой Призрак Морд — каза той тихо.

Майсторът на бойните изкуства намести торбата на рамото си:

— Тогава тръгваме на юг.

Целия следобед вървяха на юг през Черните дъбове и следваха пътеката, която се виеше като змия между дърветата. Над гората се спусна мрак и сивата светлина на деня бързо изчезна в нощта. Рядка мъгла започна да се провира между дърветата, влажна и лепкава, и постепенно се сгъсти. Все по-трудно ставаше да се следи пътят. На места пътеката се губеше в мъглата. Нощни звуци започнаха да огласят насищания се мрак и те никак не бяха приятни.

Слантър спря и ги попита дали искат да пренощуват тук. И двамата мъже чакаха да чуят какво ще каже Джеър. Вкочанен и уморен, младежът от Вейл бързо се огледа. Наоколо се извисяваха огромни дъбове с черни стволове и ги ограждаха като стена на масивна крепост. Дърветата бяха обгърнати в мъгла и сенки, а там някъде сред тях дебнеше Черен скитник.

Джеър Омсфорд стисна здраво зъби, за да преодолее болката и изтощението, и поклати отрицателно глава. Тримата продължиха пътя си.

Над поляната, където Спилк седеше завързан за големия дъб, също падна нощ. Цял следобед гномът се беше мъчил да разхлаби възлите и да се освободи от въжетата, които го стягаха. През деня никой не мина оттам. Никой не се спря да пие вода, нито някой жаден пътник, нито някой вълк дори. Размазаните тела на патрула му лежаха неподвижни там, където бяха паднали, безформени фигури в мрака.

Свирепото му лице се напрягаше, когато се напъваше да разхлаби въжетата. След около час той щеше да бъде свободен и щеше да тръгне по петите на онези, които му бяха причинили всичките тези мъки. Щеше да ги преследва, докато ги настигнеше и унищожеше...

Видя пред себе си сянка и вдигна глава. Висока черна фигура, облечена в плащ с качулка на главата, същество на смъртта, отделило се от нощта. Спилк се вцепени от ужас:

— Господарю! — прошепна той с дрезгав глас.

Черната фигура не отговори. Тя просто стоеше там и го гледаше от високо. Обезумял, седът заговори, без да си поема дъх. Изричаше наполовина думите в желанието си да обясни колкото се може по-бързо какво се беше случило. Разказа всичко, което го беше сполетяло — за облечения в черно странник, за предателството на Слантър и за младежа от Вейл, който се бе спасил с помощта на магическия си глас.

Мускулестото му тяло се бореше с въжетата, които го стягаха здраво, а думите не му помагаха да прогони страха, който стягаше гърлото му:

— Опитвах се! Господарю, аз наистина се опитах! Освободи ме! Моля те, освободи ме!

Гласът му секна от възбуда и пороят от думи спря. Той отметна назад глава и тялото му се затресе от ридания. За миг фигурата над него остана неподвижна. После една мършава ръка в черна ръкавица се протегна към главата на гнома и изстреля червен огън. Спилк изкрещя — един единствен, ужасен вик.

Облечената в черно фигура отдръпна ръката си, обърна се и отново се скри в нощта. Изчезна така, както се беше и появила — абсолютно безшумно.

Безжизненото тяло на Спилк лежеше на поляната омотано във въжетата, с широко отворени изцъклени очи.

ГЛАВА 9

Над високото назъбено било на Драконовите зъби тъмносиньото нощно небе започна да сивее. Луната и звездите избледняха и на изток хоризонтът се просветли с приближаването на зората.

Мрачните очи на Аланон проследиха непроходимата стена наоколо и се плъзнаха по канарите и върховете на чудовищните стари скали — голи и опустошени от вятъра и годините. Погледът му се спря тревожно там, където камъкът се разделяше точно на две. Долу пред него се простираше Шейлската долина, прагът към забранения Палат на кралете, убежище на духовете на вековете. Изведнъж лицето му се натъжи. Огромна маса от черни камъни, които лъщяха като натрошено и безразборно нахвърляно матово стъкло, се спускаше към долината и образуваше неравна пътека. В центъра на скалата имаше езеро. Тъмните води бяха мътни, зеленикаво черни. Повърхността се надигаше лениво в леки кръгообразни вълнички. Приличаше на отвара в огромен казан, разбърквана от нечия невидима ръка с бавни механични движения. Цареше тишина, не нарушавана дори от лек полъх на ветреца.

— Татко — прошепна той беззвучно.

Чу поскърцване на ботуши и се обърна. За миг бе забравил двамата си спътници. Те се появиха от сенките на скалата под него и го доближиха. Мълчаливо се загледаха в пустата долина.

— Това ли е? — попита кратко Роун.

Аланон кимна утвърдително. В гласа и очите на планинеца се прокрадна подозрение. То винаги се забелязваше. Младежът изобщо не се опитваше да го крие.

— Шейлската долина — каза тихо друидът. Тръгна напред и се запуска по осеяната с камъни лъкатушеца пътека. — Трябва да побързаме.

В очите на момичето от Вейл също имаше подозрение и недоверие, макар че тя се опитваше да не ги издава. Винаги беше така. Хората, които го придружаваха, никога не му вярваха. Ший Омсфорд и Флик също го бяха подозирали, когато ги поведе да издирят Меча на

Шанара, както и Уил Омсфорд и девойката елф Амбърл, с които тръгна да търси Огъня на живота. Може би вината беше в него. Доверието е нещо, което трябва да се извоюва. То не се дава сляпо. А за да го извоюва, човек трябва на първо място да бъде открит и честен. Аланон никога не е бил такъв — и никога нямаше да бъде такъв. Той пазеше тайни, които не можеше да сподели с никого и винаги трябваше да завоалира истината, защото истината не може да се каже, тя трябва да се научи. Трудно му беше да не споделя това, което знаеше, но ако го издадеше, той щеше да загуби доверието, което му беше гласувано и което си беше спечелил с толкова много труд.

Погледна назад, за да се увери, че момичето от Вейл и планинецът го следват. После отново се загледа в разпръснатите камъни в краката му и продължи да подбира мълчаливо пътя. Лесно можеше да се откаже от доверието, което поддържаше, да разкрие всичко, което знаеше за съдбите на онези, които съветваше, да издаде тайните, които криеше и да остави нещата да се развиват по начин, различен от определения от него.

Друидът обаче знаеше, че никога нямаше да може да направи това. Подчиняваше се на по-висши норми на съществуване и не изменяше на моралното задължение. Те бяха неговият живот и неговата цел. Ако това означаваше, че той трябва да понесе тяхното подозрение, значи така трябваше да бъде. И независимо, че беше жестоко, трябваше да плати цената.

Само че се чувствам ужасно уморен, помисли си той. Татко, уморен съм.

Когато стигнаха долината, Аланон спря. Момичето от Вейл и планинецът застанаха до него и той ги погледна. Вдигна ръка и посочи към езерото:

— Рогът на Хадес — прошепна той. — Баща ми ме чака там и аз трябва да отида при него. Ще стоите тук, докато ви извикам. Не мърдайте от това място. Каквото и да се случи, стойте тук. Освен мен и вас, тук са само мъртвите.

Те не казаха нищо, само кимнаха с глава. Очите им неспокойно шареха натам, където водите на Рога на Хадес се движеха кръгообразно и безшумно. Друидът ги изгледа изпитателно и се отдалечи. Докато приближаваше езерото странна тръпка на очакване премина през тялото му, сякаш се намираще в края на едно дълго

пътуване. Винаги беше така, помисли той, спомняйки си миналото. Винаги беше изпитвал странното чувство, че се завръща у дома. Навремето Паранор беше домът на друидите. Друидите вече ги нямаше и сега той усещаше повече като роден дом тази долина, отколкото крепостта. Всичко започваше тук и свършваше тук. Именно тук той се връщаше и намираще съня, който възобновяваше живота му след като приключеше поредното си пътуване из Четирите земи и оставяше тленната си обвивка да виси наполовина в този свят и наполовина в света на мъртвите. Тук двата свята се докосваха, малка пресечна точка, която му даваше краткотраен достъп до всичко, което е било и всичко, което щеше да бъде. Най-важното от всичко обаче беше, че тук той откриваше баща си.

Впримчен, прокуден, в очакване да бъде освободен!

Прогони мисълта от главата си. Вдигна мрачните си очи към проясняващото се небе на изток, после отново се загледа в езерото. Ший Омсфорд беше идвал тук веднъж, преди много години, заедно с брат си Флик и с останалите от малката група, която тръгна да издирва Меча на Шанара. Предсказано беше, че един от тях ще се загуби. Така и стана. Ший беше повлечен към водопада под Драконовия ръб. Друидът си спомни недоверието и подозрението, които другите от групата бяха проявили към него. А той ги беше обичал — и Ший, и Флик, и Уил Омсфорд. Чувствал беше Ший като собствен син, — а и той би могъл да му бъде, може би, ако му беше позволено да има син. Чувствата му към Уил Омсфорд бяха повече като към боен другар. Те просто си бяха поделили отговорността при издирването, което трябваше да възстанови Елкрис и да спаси елфите.

Мрачното му лице се сбръчка още повече. А сега Брин, момиче, което притежаваше сила, по-могъща от силата на всичките си предци. Тя пък какво ли щеше да бъде за него?

Стигна до брега на езерото и спря. Остана неподвижен, загледан в дълбините на водите му. Ах как му се искаше... После бавно вдигна ръце към небето и цялото му тяло започна да излъчва сила. Рогът на Хадес се разпени неспокойно. Водите на езерото се разбушуваха, закипяха и засвистяха. Фонтан от пръски изригна към небето. Пустата долина се разтреса и забоботи, сякаш беше изтръгната от продължителен, дълбок, лишен от сънища сън. После от дълбините на езерото се разнесоха викове, тихи и ужасни.

Ела при мен, зовеше беззвучно друидът. Освободи се.

Виковете се засилиха. Станаха по-пронизителни и по-нечовешки — заключени души, които крещяха оковани във веригите си и се мъчеха да се освободят. Цялата смрачена долина се огласи от воплите им, а изригналият от мрачните води на Рога на Хадес фонтан изсвистя с явно облекчение. Ела!

От разбунените тъмни води се надигна духът на Бремен. Прегърбено от старост, мършавото му тяло приличаше на прозрачно сив скелет в нощта. Ужасната фигура се изправи и застана на повърхността срещу Аланон. Друидът бавно загърна по-плътно черния плащ, сякаш искаше да се стопли. Вдигна мрачното си лице под качулката и впи очи в празния, невиждащ поглед на баща си.

Аз съм тук.

Духът вдигна ръце, но не го докосна. Въпреки това Аланон усети как студената им прегръдка го обгърна, сякаш беше самата смърт. Гласът на баща му, тих и тъжен, долетя до него:

— Векът свършва. Цикълът се затваря.

Студът вътре в него стана още по-непоносим и го вкочани като лед. Думите бяха изречени на един дъх. Чу ги всичките, всяка една прокълтя в ушите му мъчително ясно, въпреки това те бяха нанизани и стегнати като възли на връв. Изслуша ги в мълчаливо отчаяние. Вцепени се от страх, страх, какъвто не беше изпитвал никога досега. Най-после разбра какво беше предвидено да бъде, какво трябваше да бъде и какво щеше да бъде.

Мрачните му черни очи плувнаха в сълзи.

Уплашени и безмълвни Брин Омсфорд и Роун Лий стояха там, където ги беше оставил друидът. Видяха как духът на Бремен се появи от дълбините на Рога на Хадес. Полазиха ги ледени тръпки. Не от полъх на странстващ вятър. Вятър не духаше. Изтръпнаха от вида на духа на Бремен. И двамата бяха с лице към него. Видяха го как застана пред Аланон, окаян, същински скелет. Видяха как духът вдигна ръце, сякаш искаше да прегърне и повлече черната фигура на друида към дъното. Не чува нито дума от това, което той каза. Въздухът около тях ехтеше от пронизителните писъци, които се носеха от езерото. Скалата се друсаше и стенеше под краката им. Ако можеха, щяха да избягат, без да се обръщат назад. Сигурни бяха, че в този момент смъртта се разхождаше свободно наоколо.

Внезапно всичко свърши. Духът на Бремен се обърна и потъна бавно в мътните води. Виковете се извисиха, неистов вопъл на страдание. После замряха. Езерото се разбушува и отново закипя. Не след дълго водата се оттегли, завъртя се бавно за последен път и се успокои.

На изток ръбът на слънцето надникна над нащърбеното било на Драконовите зъби и заля сенките на отиващата си нощ със сребристо сивкава светлина.

Брин чу учестеното дишане на Роун и стисна ръката му. На брега на Рога на Хадес Аланон се свлече на колене и отпусна глава.

— Роун! — прошепна тя с пресипнал глас и се втурна напред. Планинецът я сграбчи и ѝ припомни какво им беше казал друидът. Тя обаче не го изслуша, изтръгна се и хукна към езерото. Младежът мигновено я последва.

Наведоха се над Аланон. Очите му бяха затворени, лицето бледо. Брин докосна ръката му. Студена беше като лед. Друидът май беше изпаднал в транс. Момичето от Вейл погледна питащо Роун. Младежът сви рамене. Тя хвана огромния мъж и леко го раздруса.

— Аланон — прошепна Брин.

Черните очи потрепнаха, отвориха се и я погледнаха. За миг девойката от Вейл видя ясно през тях. Безгранична тъга. И страх. И никаква вяра. Потресе се и бързо отстъпи назад. После всичко, което беше видяла, изчезна. Лицето му потъмня от гняв:

— Казах ви да не мърдате от местата си — стана той рязко.

Брин не обърна внимание на яростта му:

— Какво стана, Аланон? Какво видя?

Друидът не отговори веднага. Зарял беше поглед в мътните зелени води на езерото. После поклати бавно глава и прошепна:

— Баща ми.

Брин стрелна с очи Роун. Планинецът се намръщи.

Девойката не се отказа. Докосна леко ръкава на друида и отново попита:

— Какво ти каза той?

Бездънните черни очи се вторачиха в нейните:

— Каза ми, че времето ни се изплъзва, девойко от Вейл. Преследват ни от всички страни. Така ще бъде до окончателния край. Краят е предопределен. Не ми каза обаче какъв ще бъде той.

Единственото, което каза е, че този край ще дойде, че ти ще го видиш, че за нашата идея ти си едновременно и спасител, и унищожител.

Брин го погледна смаяно:

— Какво значи това, Аланон?

Той сви рамене:

— Не знам.

— Страхотно обяснение, няма що. — Роун стана и се загледа в планините.

Брин не сваляше очи от друида. Сигурна беше, че има и още нещо.

— Какво друго ти каза той? — упорстваше тя.

Друидът поклати отрицателно глава:

— Нищо друго. Това беше всичко.

Той лъжеше! Брин веднага го усети. Казали си бяха и нещо друго, нещо лошо и ужасно, което Аланон не беше готов да разкрие. Уплаши се. Вече изобщо не се съмняваше. Това беше поличба. Тя, също като баща си и працядо си, щеше да бъде използвана за цел, която не разбира.

Спомни си какво ѝ беше казал преди малко. Спасител и унищожител на идеята им — тя щеше да бъде едновременно и двете. Така бил предсказал духът на Бремен. Възможно ли е това?

— Каза ми и нещо друго — обади се неочаквано Аланон, но Брин веднага усети, че ще ѝ каже не това, което криеше. — Паранор е в ръцете на Призраците Морди. Проникнали са през магията, която охранява достъпите до него. Завзели са го преди два дни. Сега тършуват из залите и търсят написаните от друидите исторически книги и тайните на древността. Всичко, което открият, ще увеличи силата, която те вече притежават.

Изглежда ги — първо единия, после другия — и продължи:

— А ако някой не ги спре, те ще ги намерят, рано или късно. Това не трябва да става.

— Надявам се, че не разчиташ на нас да ги спрем — вметна Роун.

Аланон присви черните си очи:

— Няма кой друг.

Планинецът почервения:

— А те колко са на брой?

— Десетина-дванадесет Призраци. И група гноми.

Роун го изгледа изумен:

— Да не би да си въобразяваш, че ние ще успеем да ги спрем? Ти, аз и Брин? Само ние тримата? И какво трябва да направим?

Изведнъж очите на друида засвяткаха гневно, застрашително. Роун Лий усети, че беше прекалил, но вече беше късно. Не помръдна от мястото си, когато друидът се доближи до него:

— Принц на Лий, още от самото начало ме подозираш — каза Аланон. — Правех се, че не забелязвам. Повече от ясно е, че обичаш девойката от Вейл. Затова дойде като неин покровител. Само че ми дойде до гуша. Ти премина всякакви граници. Непрестанно поставяш под въпрос моята цел. Не спираш да се питаш дали съм прав, когато твърдя, че тя трябва да бъде постигната. И знаеш ли какво искам да ти кажа? Ти не можеш да схванеш същността. Просто защото си предубеден!

Роун запази самообладание:

— Не съм настроен против теб. Просто съм на страната на Брин. Когато между двамата ви има противоречие, аз заставам на нейна страна, друиде.

— Тогава стой винаги с нея! — извика другият и изтегли меча на Лий от ножницата, която беше прихваната с ремък на гърба му. Роун пребледня. Сигурен беше, че огромният мъж имаше намерението да го убие. Брин се втурна към тях и извика, но друидът вдигна ръка и я спря:

— Не се доближавай, девойко от Вейл. Това си е наша работа — между мен и принца на Лий.

Той впи очи в лицето на Роун. Погледът му беше суров и пронизващ:

— Ще я защитаваш ли, планинецо, както аз я защитавам? — Ако се наложи, ще я защитаваш ли наравно с мен?

— Да — каза Роун твърдо и прикритият страх отстъпи пред непоколебимостта.

Аланон кимна:

— Тогава ще ти дам силата, която ти е необходима за това.

Стисна здраво ръката на Роун и без усилие го изтика на самия край на Рога на Хадес. После му върна меча на Лий и посочи мътните зелени води.

— Потопи върха на меча във водата, принц на Лий — заповяда той. — Но се пази да не намокриш ръката си и дръжката. Дори и най-лекото докосване на Рога на Хадес до човешка плът носи смърт.

Роун го погледна нерешително.

— Направи, каквото ти казвам — нареди му грубо друидът.

Роун стисна зъби. Започна бавно да потапя меча на Лий, докато острието му не се скри напълно в кипежа на водите на езерото. То потъна без никакво съпротивление, като че ли езерото нямаше дъно, а брегът беше някакъв край на отвесна скала, която пропадеше в бездна. Когато металът се допря до езерото, водата около него закипя, засвистя и забълбука, сякаш някаква киселина разяждаше метала. Въпреки уплахата си Роун се насили да държи здраво острието във водата.

— Достатъчно — каза друидът. — Извади го.

Роун изтегли бавно меча от езерото. Излъсканият преди метал на острието беше почернял. Водите на рога на Хадес бяха прилепнали по повърхността и се виеха спираловидно, сякаш бяха живи.

— Роун! — прошепна ужасено Брин.

Планинецът стискаше здраво меча. Протегна напред ръка, без да откъсва очи от водата, която се омотаваше и усукваше около металната повърхност.

— А сега се дръж здраво — заповяда му Аланон и повдигна високо ръка изпод черния плащ. — Не мърдай, принц на Лий!

От пръстите му изригна син огън — поредица от тънки ослепителни пламъци, които преминаха по цялата дължина на острието. Те пареха, обгаряха, разтапяха метала и го спояваха с водата. Синият огън лумна с ослепителна светлина и го нажежи до бяло, но горещината не премина от острието в дръжката на меча. Роун Лий отмести очи без да престава да стиска здраво оръжието.

Миг по-късно всичко свърши. Друидът наведе ръка и огънят изчезна. Роун Лий погледна меча. Острието беше чисто, излъскано и бляскаво черно, ръбовете му твърди и заострени.

— Погледни го по-отблизо, Роун Лий — му каза Аланон.

Младежът се подчини. Брин също се наведе. Те двамата се възряха в черната, огледална повърхност. Дълбоко в метала, се движеха бавно и вълнообразно мътнозелени петна от светлина.

Аланон се доближи и каза:

— Това е магията на живота и смъртта, слети в едно цяло. Това е силата, която сега ти принадлежи, планинецо. Тя вече е твоя отговорност. Ти ставаш покровител на Брин Омсфорд също като мен. Ще имаш същата сила, както и аз. Този меч ще ти я даде.

— Как? — попита тихо Роун.

— Като всички мечове и този сразява и отблъсква удари, само че не плът и кръв, не желязо и камък, а магии. Злата магия на Скитниците Морди. Пресечена или блокирана, тази магия няма да действа. И така, ти вече си посветен и обвързан. Ще бъдеш щит, който ще стои пред това момиче от този момент до края на пътуването. Ще бъдеш нейният защитник, аз те направих такъв.

— Но защо... защо ми даде...? — заекна Роун.

Друидът не отговори. Обърна се и се отдалечи. Младежът от Вейл го проследи със смаян поглед.

— Не е честно, Аланон! — извика Брин след него. Вбесена беше от това, което той беше направил на Роун. Гледаше втрещено отдалечаващата се фигура. — Какво право имаш...?

Не успя да довърши изречението си. Внезапно последва ужасяващ взрив, който я повдигна и запрати на земята. Червени пламъци обгърнаха Аланон и той изчезна.

На мили от тях, на юг, Джеър Омсфорд, уморен и с болки по цялото тяло, излезе бавно от нощните сенки и навлезе в неприветливата мъгла и здрача на утрото. Дърветата и тъмнината се отстраниха като внезапно дръпната тежка завеса. Новият ден се появи. Наоколо беше пусто, плътната мъгла създаваше впечатление, че се намира в огромна гробница, изолиран от останалия свят зад непроницаемите ѝ стени. Тя започваше на петдесетина ярда от него и всичко свършваше там. Сънените му очи се взираха в пътеката, покрита със сухи клони и зеленикава вода, която се простираше малко пред него в мъглата и все още не можеше да разбере какво се беше случило.

— Къде сме — измърмори той.

— Благото на мъглите — отговори Слантър.

Джеър го погледна мълчаливо и срещна уморените очи на гнома.

— Пресекли сме прекалено близко. Ще трябва да го заобиколим.

Младежът кимна и се опита да събере мислите си. До него Гарет Джакс беше мрачен и замислен. Суровите му безизразни очи се плъзнаха по лицето на Джеър и после се взряха в блатото. Майсторът на бойните изкуства мълчаливо направи знак на Слантър и гномът тръгна в обратна посока. Джеър ги последва. В очите на Гарет Джакс не забеляза умора.

Цялата нощ вървяха — един безкраен изнурителен поход из лабиринта на Черните дъбове, който се беше превърнал за младежа в далечен, смътен спомен, в късче време, потънало в изтощение. Единствено непоколебимостта му го крепеше на крака. След известно време дори страхът го напусна и той престана да чувства преследването като непосредствена заплаха. Сякаш беше спал, докато беше вървял, защото не можеше да си спомни какво се беше случило. Въпреки това много добре знаеше, че не беше спал. Спомняше си само безкрайния поход...

В един момент една ръка го дръпна от ръба на езерото. Доста се беше отклонил от пътя.

— Гледай къде вървиш, младежо — подвикна му Гарет Джакс. Джеър измърмори нещо под носа си и продължи напред, залитайки.

— Момчето едва се държи на краката си — изсумтя Слантър, но никой не му отговори.

Младежът от Вейл потърка очи. Слантър беше прав. Останал беше почти без капчица сила. Нямаше да може да издържи още много.

Въпреки умората обаче продължи напред. Вървял беше часове наред, влачейки се през мъглата и сивкавия здрач. Препъваше се не виждащ зад яката фигура на Слантър и смътно усещаше мълчаливото присъствие на Гарет Джакс до него. Загубил беше всякакво чувство за време. Единственото, което продължаваше да усеща беше, че все още е на крака и че не спира да върви. Всяка крачка беше следвана от друга, поставяше единият крак пред другия и всеки път това представляваше отделно осезаемо усилие. А пътеката нямаше край. Докато...

— По дяволите — изръмжа Слантър и внезапно цялото блато сякаш се взриви. Вода и тиня изригнаха като гейзер във въздуха и се изсипаха върху смаяния младеж от Вейл. В тишината на утрото се разнесе тътен, силен и пронизителен, и нещо огромно се извиси почти над Джеър.

— Обитател на блатото — изкреця Слантър. Джеър залитна назад, объркан и уплашен от огромната фигура, която се извисяваше пред него. Туловището беше покрито с люспи и по него се стичаше блатна тиня, лицето приличаше на муцуна с разтворени челюсти. Завършващите с криви нокти крайници се протягаха към него. — Джеър се помъчи да отстъпи, обзет от неистов страх, но краката не се подчиняваха, обездвижени от изтощение. Огромното туловище беше вече точно над него и сянката му прикриваше здрача. Дъхът беше силно зловонен.

После нещо изсвистя от едната му страна, събори го и го изтласка извън обсега на ноктите на чудовището. Замаян, Джеър видя Слантър да размахва яростно извадения си меч срещу огромното същество, което се протягаше към него. В случая обаче оръжието беше смешно нищожно. Чудовището замахна и го изби от ръката на гнома. В следващия миг огромната ръка се уви здраво около тялото на нападателя.

— Слантър — изкреця Джеър като се опитваше да се вдигне на крака.

Гарет Джакс вече се беше задвижил. Той скочи напред, като размазана сянка, замахна с черната сопа към зиналата челюст на съществото и я заби дълбоко в меката тъкан на гърлото му. Обитателят на блатото изръмжа от болка, стисна силно челюстите си и строши сопата. Завършващите с криви нокти ръце бръкнаха в гърлото, за да извадят парчетата и отново събориха Слантър на земята.

Гарет Джакс повторно се хвърли върху съществото с изваден къс меч. Метна се толкова бързо, че Джеър почти не видя как се озова върху раменете на чудовището, избягвайки ръцете му. Заби дълбоко острието в гръкляна на Обитателя на блатото, от който бликна тъмна кръв. После бързо отскочи встрани. Съществото се изрева силно, явно много го болеше. Олюля се и препъвайки се, започна да отстъпва обратно в мъглата и тъмнината.

Слантър се мъчеше да стане, олюлявайки се. Гарет Джакс го изпревари, застана до Джеър и го вдигна. Младежът се вторачи в него изумен, с изпълнени със страхопочитание очи.

— Никога не съм виждал... Никога не съм виждал някой... да действа с такава светкавична бързина! — промълви той.

Гарет Джакс не му обърна внимание. Стисна го здраво за яката и го повлече към дърветата. Слантър ги последва бързо.

След няколко секунди откритото пространство остана зад гърба им.

Друидът беше обгърнат от червен огън. Червените пламъци се виеха около него и блестяха ярко и зловещо на сивкавия фон на зората. Замаяна и полузаслепена от взрива, Брин с мъка застана на колене и прикри очи. Сред пламъците Аланон се беше прегърбил до сгрените от светлината черни камъни и слабо синьо сияние отблъскваше пламъците, които го бяха обвили. Тя разбра, че това беше щит, защита срещу ужаса, който щеше да го унищожи.

Девојката от Вейл отчаяно затърси с очи причинителя на този ужас и го откри на разстояние по-малко от двадесет ярда. Там, застинал в светлата златисто-жълтеникава светлина на слънцето, сякаш спуснал се иззад хоризонта, се очертаваше силуетът на висока черна фигура с вдигнати, протегнати напред ръце, от които изкачаха червени пламъци. Скитник Морд! Веднага разбра какво беше това. Доближил се беше безшумно, най-неочаквано, и беше нападнал друида. Без да има някаква възможност да се отбранява, Аланон беше останал жив само благодарение на инстинкта си.

Брин стана. Закреця като обезумяла срещу черното същество, което беше нападнало друида, но то не се помръдваше и пламъците продължаваха да се стрелкат от ръцете упорито и непрестанно по посока, на свилия се Аланон. Те се виеха около сгърченото му тяло и се хвърляха безпощадно в светлосиния щит, който ги отблъскваше. Тъмночервената светлина проблясваше и се отразяваше към небето и всичко, до което се докоснеше, се превръщаше в кръв.

Роун Лий се втурна напред и застана пред Брин, приведен като звяр, готов за скок:

— Сатаната! — извика яростно той.

Издигна високо черното метално острие на меча на Лий, без да се замисли дори за миг на кого помага или за кого излага живота си на опасност. В този момент той беше правнукът на Мениън Лий, бърз и дързък, както си беше представял праядо си, воден от инстинкта. Изкреця бойния вик на праотците си и се втурна в атака.

— Лий! Лий!

Хвърли се в огъня и замагна с меча, който разсече оковалия Аланон кръг. В същия миг пламъците се разпиляха, сякаш бяха от стъкло и се разсипаха на парчета от свитото тяло на друида. Огънят продължаваше да излита от ръцете на Скитника Морд. Но мечът в ръцете на червенокосия младеж ги привличаше като магнит желязо. Огънят се втурваше към черния метал и изгаряше, но не докосваше ръцете на Роун. Сякаш мечът го поглъщаше. Принцът на Лий стоеше точно между Скитника Морд и друида, с вертикално изправен пред себе си меч, от който тъмночервените пламъци отскача.

Аланон се надигна, също толкова черен и ужасен, колкото и съществуването, което го беше издебнало, вече освободен от обгърналите го пламъци. Сухите му ръце се подадоха изпод плаща. Той ги вдигна и от тях се разхвърчаха сини пламъци. Те се удариха в Скитника Морд, повдигнаха го от земята и той отхвъркна назад, сякаш беше ударен от таран. Полите на плаща му се развяха и Брин чу ужасен, беззвучен писък. Друидът още веднъж изстреля огън от ръцете си и миг след това черното същество се превърна в прах.

Огънят стихна в тънки ленти от дим и разпиляна пепел и Шейлската долина потъна в тишина. Мечът на Лий се отпусна и черният метал издаде остър звук при падането. Роун Лий сведе глава. В очите му беше изписано изумление. Брин се доближи до младежа, прегърна го и го притисна до себе си.

— Брин — прошепна той тихо. — Този меч... силата...

Не успя да довърши изречението. Сухата ръка на Аланон обгърна нежно раменете му.

— Не се плаши, принц на Лий. — Гласът на друида прозвуча уморено, но убедително. — Ти наистина притежаваш тази сила. Токущо го показва. Ти действително си покровител на девойката от Вейл, а в случая и на мен.

Високият мъж задържа още малко ръката си на рамото на младежа, после тръгна обратно по пътеката, която ги беше извела дотук.

— Бил е само един — викна им той. — Ако имаше други с него, щяхме да ги видим досега. Хайде. Свършихме си работата тук.

— Аланон — провикна се Брин след него.

— Хайде, момиче. Времето тече. Паранор се нуждае от помощта ни. Незабавно трябва да отидем там.

Без да се обръща, друидът тръгна по пътеката, която извеждаше от долината. Те го последваха безмълвно и смирено.

ГЛАВА 10

Джеър и спътниците му излязоха от Черните дъбове едва в средата на сутринта. Пред погледа им се откри хълмиста местност — възвишения на север, низини на юг. Нямаха сили да се възхищават на гледката. Смазани от умора те едва се довлякоха до група кленове с обагрени в яркочервено от есента листа. След секунди вече спяха.

Джеър нямаше представа дали някой от спътниците му смяташе да остава на пост, докато той спи, но привечер Гарет Джакс го събуди. Неспokoен, че все още се намират толкова близо до Блатото на мъглите и Черните дъбове, Майсторът на бойните изкуства искаше да намери по-безопасно място за през нощта. Низините Батълмаунд криеха множество опасности, затова тримата се отправиха на север към възвишенията. Ободрени донякъде от съня, вървяха почти до полунощ. Спряха да пренощуват сред овошки и храсти. Джеър настоя този път и той да будова наравно с тях.

На следващия ден продължиха на север. В късния следобед стигнаха до Сребърната река. Бистрите ѝ води проблясваха в гаснещите лъчи на слънцето и лъкатушеха на запад през обраслите с дървета брегове и хълмисти плитчини. Следваха течението на реката на изток към Анар и до свечеряване се бяха отдалечили доста от Езерото на мъглите и Черните дъбове. Не срещнаха никой по пътя си и не видяха никакви следи нито от гноми, нито от Черни скитници. За момента изглеждаше, че никой не ги преследва.

Вече беше нощ, когато откриха на едно възвишение малка полянка, заградена от кленове и орехови дървета. Спряха да пренощуват. Решиха да рискуват и запалиха малък огън. След като хапнаха топла храна седнаха край огъня и се загледаха в бавно гаснещия огън. Нощта беше ясна и топла. Осеяли черния фон на небето звездите трепкаха ярко. Песента на птици, жуженето на насекоми и тихото ромолене на бързите води на реката в далечината изпълваха нощната тишина. Хладният въздух беше наситен със сладникавия тежък мирис на загниващи листа и храсти.

След кратко мълчание Слантър най-неочаквано заяви:

— Май няма да е зле да посъбера малко дърва — и се вдигна с мъка на крака.

— Искаш ли да ти помогна — предложи Джеър.

Гномът му хвърли поглед, без да крие раздражението си.

— Да съм те молил за нещо? Мога да се оправя и сам, момче.

Намръщен той тръгна бавно в тъмнината.

Джеър отново се отпусна назад, скръсти ръце пред гърдите си и се замисли. Типично за отношенията между тримата, откакто бяха тръгнали на път — почти не си говореха, а когато някой благоволяше да обяви намеренията си, го правеше пестеливо и с неохота. Гарет Джакс не го изненадваше с това поведение. Той си беше мълчалив по характер, така, че нежеланието му да споделя каквото и да било с тях беше нормално. Слантър обаче беше словоохотлив, затова младежът от Вейл се притесняваше от неочакваната му сдържаност. Джеър предпочиташе гномът да се държи както преди — да бъде нахакан, бърбърив, почти като някой грубоват чичо, който вдига скандали за щяло и нещяло. Само че сега той се беше променил. Затворил се беше в себе си, издигнал беше непроходима бариера срещу него — сякаш пътуването с Джеър му беше противно.

Замисли се по-сериозно за причината и реши, че нямаше начин да не е така. В крайна сметка още от самото начало Слантър изобщо не беше искал да тръгва с тях. Дойде само защото Джеър го беше предизвикал. Сега беше тук, един гном в компанията на младеж, който до неотдавна беше негов пленник, и на един мъж, който му нямаше и капчица доверие. И защо? Само за да им помогне да стигнат невредими до хора, които бяха във война със собствения му народ. Той не би трябвало да го прави, още повече, че помагайки на Джеър, той предаваше своите и се превръщаше в изгнаник.

Имаше и нещо друго. Случката с Обитателя на блатото. Слантър се беше притекъл на помощ на младежа и беше проявил невероятна смелост, която Джеър все още не можеше да си обясни. Тогавашната реакция на гнома съвсем не беше характерна за приспособенец и егоист като него. Само като си помислеше как се бяха развили нещата — не успя да отбие атаката на Обитателя на блатото, стана негова жертва и беше принуден да разчита на Гарет Джакс да го спаси. А това явно го измъчваше. Слантър беше следотърсач, а следотърсачите по

природа са горди. Те се чувстват задължени да защитават хората, които водят, а не обратното.

От малкия огън се разхвърчаха искри, които отвлякоха вниманието на младежа. Той видя на около пет-шест крачки от себе си Гарет Джакс, който се беше облегал на стар дънер и се мъчеше да улови погледа му. Джеър отново се запита какъв ли беше характерът на Майстора на бойните изкуства.

— Струва ми се, че още веднъж трябва да ти благодаря — сви той колене и ги обгърна с ръце. — Ти ме спаси от онова същество при Блатото на мъглите.

Мъжът отмести очи и пак се загледа в огъня. Джеър го наблюдава известно време и се чудеше дали да продължи.

— Мога ли да те попитам нещо — реши се най-после той.

Майсторът на бойните изкуства сви рамене. Искеше да покаже, че му е безразлично.

— Защо спаси живота ми? Не само при блатото от онова същество, но и в Черните дъбове, когато гномите ме бяха пленили? — Неумолимите очи отново се впиха в неговите и той припряно продължи, без да обмисля думите. — Просто не мога да разбера какво те е подтикнало да постъпиш така. Та ти изобщо не ме познаваше. Съвсем спокойно можеше да продължиш пътя си, без да се намесваш.

Гарет Джакс отново сви рамене:

— Ами аз това и направих. Продължих си пътя.

— Какво искаш да кажеш?

— Твоят път съвпаднаше с моя. Това имам предвид.

Джеър сви вежди:

— Откъде си знаел накъде ме водят?

— На изток, естествено. Накъде другаде би могъл един патрул от гноми да води пленника си?

Джеър се намръщи още повече. Нямаше какво да отвърне на този довод. И все пак казаното от Майстора на бойните изкуства изобщо не обясняваше кое го беше накарало да му спаси живота.

— Все още не мога да разбера защо ми помогна — упорстваше той.

Лека усмивка премина през лицето на мъжа:

— Не ти приличам на човек, който е способен да проявява човещина, така ли?

— Не съм казвал подобно нещо.

— Не беше необходимо да го казваш. Във всеки случай ти си прав. Не съм такъв човек.

Джеър беше вперил поглед в него и не знаеше дали да не прекрати разговора.

— Казах ти, че не съм — повтори Гарет Джакс. Престанал беше да се усмихва. — В противен случай отдавна нямаше да съм жив. Най-добър съм в изкуството да оцелявам.

Последва дълго мълчание. Джеър се чудеше как да продължи. Майсторът на бойните изкуства се наведе към топлината на огъня.

— Ти ме заинтригува — каза той тихо и го погледна. — Може би затова спасих живота ти. Предизвика любопитството ми, а на мен вече малко неща ми правят впечатление.

Млъкна, зареял поглед в далечината. След малко отново обърна очи към Джеър и се вгледа в лицето му. Изучаваше го:

— Видях те целия овързан, със запушена уста под охраната на патрул от въоръжени до зъби гноми. Стори ми се странно. Те май се страхуваха от теб. Любопитството ми се разпали. Прииска ми се да разбера с какво толкова ги беше уплашил. — Сви рамене и продължи: — Помислих си, че си струва труда да те освободя.

Джеър го гледаше, без да откъсва поглед. Любопитство? Затова ли му се беше притекъл на помощ Гарет Джакс? Заради някакво си любопитство? Не, невъзможно. Сигурен беше, че имаше и нещо друго.

— Уплашиха се от магията — каза неочаквано Джеър. — Искаш ли да видиш как действа?

Майсторът на бойните изкуства отмести поглед и се загледа в огъня:

— По-късно, може би. Още не сме свършили пътешествието. — Имаше вид на човек, който изобщо не се вълнува от магии.

— Затова ли ме взе със себе си до Кълхейвън? — не се отказваше Джеър.

— Донякъде — отвърна кратко той и млъкна.

Младежът от Вейл го погледна притеснен:

— А другата причина?

Майсторът на бойните изкуства не отговори. Дори не го погледна. Облегна се на падналия труп на дървото, загърна се в черното си пътено наметало и се загледа в огъня.

Джеър се опита да го подхване по друг начин:

— Какво ще кажеш за Слантър? Защо помогна на него? Спокойно можеше да го оставиш на Обитателя на пънове.

Гарет Джакс въздъхна:

— Можех, да. А това щеше ли да те направи по-щастлив?

— Разбира се, че не. Какви ги говориш?

— Ти май си ме представяш като човек, който не мръдва пръста си, ако няма лична изгода от това. Не трябва да вярваш на всичко, което се разправя за мен. Млад си, но не си глупав.

Джеър се изчерви.

— Но ти не харесваш много Слантър, нали?

— Не го познавам достатъчно добре, за да го харесвам или не — отговори мъжът. — Признавам, че общо взето по принцип не питая особено добри чувства към гномите. Но той на два пъти изложи живота си на опасност заради теб. Така че си заслужи да бъде спасен. — Отново го погледна. — Освен това, ти го харесваш и не искаш да му се случи нещо лошо. Прав ли съм?

— Прав си.

— Е това само по себе си вече е доста любопитно, не мислиш ли? И преди казах, ти просто ме заинтригува.

Джеър кимна замислено и отвърна:

— Знаеш ли, и ти си ми интересен.

Гарет Джакс отмести поглед встрани:

— В такъв случай и двамата ще има върху какво да мислим по време на пътуването ни до Кълхейвън.

Млъкнаха, решили да изоставят темата. Младежът от Вейл изобщо не остана доволен, когато разбра причината, която беше накарала Майстора на бойните изкуства да помогне на Слантър и на него. Явно беше обаче, че тази вечер той нямаше да научи нищо повече. Гарет Джакс беше загадка, която трудно можеше да бъде разгадана.

Огънят беше почти угаснал и Джеър си спомни, че Слантър, който беше отишъл за дърва, още го няма. За миг се зачуди дали не трябва да го потърси, после се обърна към Гарет Джакс:

— Нали не мислиш, че на Слантър може да му се е случило нещо лошо? Доста отдавна тръгна.

Майсторът на бойните изкуства поклати отрицателно глава:

— Той може сам да се грижи за себе си. — Стана и разпръсна с крак въглените. — Вече не ни трябва огън.

Върна се до падналия ствол, уви се в пътното си наметало и почти веднага заспа. Джеър полежа известно време, като се вслушваше в тежкото дишане на мъжа и се взираше в тъмнината. Накрая и той се загърна в наметката си и се отпусна. Все още се тревожеше за Слантър, но се успокояваше с думите на Гарет Джакс, че гномът е способен сам да се грижи за себе си. Пък и изведнъж ужасно му се доспа. Пое дълбоко топлия нощен въздух и затвори очи. За момент мислите му се зареяха към Брин, Роун и Аланон. Чудеше се къде ли бяха сега. После загуби нишката и заспа.

Застанал на една височина над Сребърната река Слантър също беше потънал в мисли. Сигурен беше, че е време да се маха. Стигнал беше дотук, защото това проклето момче го беше принудило да тръгне. И на всичкото отгоре то беше имало нахалството да му предлага подкуп, пикльото му с пикльо. Какво си въобразяваше? Че той е способен на подобна низост? Да взема подкупи от деца! Ама добре го изработи, няма що. Постигна своето. Силното желание на момчето да бъде в компанията му беше достатъчно. Пък и момчето беше симпатично. Костелив орех, няма що!

Гномът подпря брадичка на свитите си колене и ги обгърна с ръце. И все пак глупаво беше от негова страна да се залавя с тази работа. Вървеше право в устата на врага. Е, вярно че джуджетата не му бяха лични врагове. Хич не му пукаше от джуджетата. Но в момента те воюваха с гномските племена, а това, според него, променяше нещата и нямаше нищо общо с чувствата му към тях. Само като видеха, че е гном.

Поклати глава. Поел беше прекалено голям риск. И то единствено заради това момче, което може би изобщо не знаеше какво точно иска. Обещал му беше да го заведе до границата на Анар, а те почти бяха стигнали до нея. До вечерта на следващия ден сигурно щяха да са в периферията на горите. Е, можеше ли някой да го обвини, че не беше удържал на думата си.

Слантър пое дълбоко въздух и стана. Време беше да се маха. Цял живот беше живял по този начин — като всички следотърсачи. В началото момчето сигурно щеше да се разстрои, но после щеше да го преглътне. Пък и според него то едва ли щеше да бъде в опасност, след

като Гарет Джакс се грижеше за него. Не се съмняваше, че момчето щеше да бъде по-добре така.

Тръсна нервно глава. И откъде накъде наричаше Джеър момче. Когато напусна дома си, Слантър беше по-малък от него. Ако се наложеше, Джеър можеше да се грижи сам за себе си. Той наистина нямаше нужда нито от Слантър, нито от Гарет Джакс. Нямаше да има нужда от когото и да било, докато притежава магията, която го пазеше.

Слантър все още не тръгваше. Обмисли нещата още веднъж. Да, ама нямаше да научи нищо повече за магията. Виж, това вече никак не е хубаво. Магията го беше заинтригувала, начинът, по който гласът на момчето можеше... Не, в никакъв случай. Той вече беше взел решение. Един гном в Източната земя не трябваше да се мотае близо до джуджетата. Най-добре за него щеше да бъде да се държи за своите си хора. Сега обаче той не можеше да направи дори и това. Най-разумното щеше да бъде да се промъкне безшумно до лагера, да си вземе нещата, да прекоси реката и да тръгне на север към граничните райони.

Сбърчи вежди. Кой знае дали пък не се бе размекнал просто, защото младежът от Вейл наистина приличаше на момче...

— Слантър, я се стегни и престани с тези глупости!

Извърна се бързо и потъна в нощта.

Сънища връхлетяха спящия Джеър Омсфорд. Възседнал кон, младежът изкачваше възвишения, галопираше през поляни, носеше се в дълбоки и тъмни гори, а вятърът пищеше в ушите му. До него яздеше Брин, с развята и невероятно дълга коса. Не си говореха, но всеки четеше мислите и живееше в съзнанието на другия. Продължаваха да яздят, без да спират. Прекосяваха земи, просторни, диви, неспокойни, в които никога преди не бяха стъпвали. Отвсякъде ги дебнеха опасности. Огромен Обитател на блатото, целият пропит със зловоние. Гноми с изкривени жълти лица, застинали в цинични усмивки, които издаваха злите им намерения. Призраци Морди, безплътни фигури без лица, зловещи. Движеха се безшумно в мрака. Имаше и други същества. Безформени чудовища. Човек не можеше да ги види. Само ги усещаше. Присъствието им беше по-ужасяващо и от най-отвратителното лице, което можеше да се види. Тези творения на злото ги преследваха и доближаваха. Протегнатите към тях ръце с криви нокти и челюсти раздираха въздуха. Очите им блестяха като въглени в

най-черната нощ. Опитваха се да свалят Джеър и Брин от конете и да ги разкъсат на парчета. Но винаги когато съществата ги доближаваха, миг преди да постигнат целта си, бързите коне се изплъзваха и отнасяха братя и сестрата надалеч.

Преследването обаче продължаваше. То нямаше край като всяко друго преследване. Продължаваше и продължаваше. Едно безкрайно бягане към хоризонта. Е, вярно. Съществата, които ги преследваха, не успяваха да ги настигнат. Но в момента, в който те се измъкнаха от лапите им, се изпречваха други. Чакаха ги. В началото братът и сестрата бяха бодри и оптимистични. От тях бликаше енергия. Чувстваха се свободни. Нищо не можеше да ги настигне. Равностойни бяха на онези, които ги преследваха. После нещо се промени. Промяната пропълзя неусетно. Пълзеше ли, пълзеше. Коварно същество. Загнезди се. Нямаше име. Нашепваше какво ще стане. Няма да спечелят надбягването. Съществата, от които бягали, били част от самите тях. Нито един кон, колкото и да е бърз, не можел да ги отнесе достатъчно надалеч и да ги спаси. Само да се погледнели какво представляват и щели да разберат истината.

Давай! Джеър изрева силно и пришпори коня си. Гласът обаче не спираше да шепне. Небето все повече притъмняваше. Земята загуби багрите си. Всичко наоколо посивя и застина. Давай! — крещеше неистово той. Изведнъж се обърна и потърси Брин. Инстинктивно усещаше, че с нея нещо не беше наред. Видя пред себе си олицетворението на ужаса. После Брин изчезна. Черното чудовище я беше настигнало и погълнало и се доближаваше... доближаваше...

Джеър се стресна и отвори широко очи. Лицето му беше обляно в пот. Дрехите под наметалото бяха станали вир вода. Над главата му звездите блещукаха кротко. Нощта беше тиха и спокойна. Въпреки това не можеше да се отърси от съня, от съществото, толкова ярко и живо в съзнанието му.

Бързо отметна наметалото. Седна и се огледа наоколо. Слантър не се виждаше никакъв. На няколко крачки от него Гарет Джакс спеше непробудно. Нищо не се бе променило. Нищо освен огънят.

От сенките на нощта се появи фигурата. Мършав сух старец. Прегърбен от годините, загърнат в бяло наметало. Сребристо белите му коси и брада очертаваха съсухрено, благо лице. Опипваше пътя с бастун. Доближи до светлината на огъня, усмихна се сърдечно и спря.

— Здравей, Джеър — поздрави той.

Младежът от Вейл го гледаше недоумяващо:

— Здравей.

— Знаеш ли, сънищата могат да бъдат прозрения. Сънищата могат да бъдат и предупреждения от какво да се пазим...

Джеър седеше, без да пророни ни дума. Старецът тръгна внимателно към младежа от Вейл и когато го доближи, се наведе предпазливо. Дребно човече. Силен вятър можеше да го издуха от лицето на земята.

— Познаваш ли ме, Джеър? — попита тихо старецът. — Хайде, помъчи се да си спомниш.

— Не... — понечи да каже Джеър, но се спря. Думите на непознатия сякаш пробудиха нещо дремещо дълбоко в него. Веднага се сети кой стои пред него.

— Кажи как се казвам — усмихна се старецът.

Джеър преглътна и едва продума:

— Ти си Кралят на Сребърната река.

Старият мъж кимна утвърдително:

— Аз съм това, което ти каза, но съм и твой приятел. Навремето бях приятел на баща ти, а преди него и на праядо ти — мъже, чиито съдби бяха преплетени от една и съща цел, мъже, отдали живота си на земята и на нуждите ѝ.

Джеър го гледа известно време втренчено, после изведнъж се сети за спящия Гарет Джакс. Нямаше ли Майсторът на бойните изкуства да се събуди?

— Той ще спи, докато аз говоря — беше отговорът на незададения му на глас въпрос. — Никой няма да дойде и да ни безпокои тази нощ, дете на живота.

Дете ли? Джеър се наежи. Но в следващия миг гневът му се изпари, когато видя лицето на стареца. То излъчваше топлота, доброта, любов. Никой не можеше да се разсърди на този човек, нито да изпитва лоши чувства към него. Единственото чувство, което той пораждаше, беше уважение.

— А сега чуй какво ще ти каза — прошепна старецът. — Имам нужда от теб, Джеър. Превърни се целият в слух и зрение, за да можеш да разбереш всичко.

После всичко около младежа от Вейл сякаш се стопи и в съзнанието му започнаха да изплуват образи, които постепенно придобиваха ясни очертания. Чуваше гласът на стареца, който му говореше. Думите стигаха до ушите му странно приглушени и тъжни и даваха живот на виденията.

Пред него се простираха горите на Анар. Видя и Рейвънсхорн, огромната продълговата планинска верига, която се извисяваше черна и зловеща на фона на кървавочервено слънце. Сребърната река лъкатушеше под върховете ѝ, тънка ярка ивица светлина сред мрачните скали. Той я следваше нагоре по течението, високо в планините и накрая стигна до извора ѝ, който се намираше на висок самотен връх. Водите извираха дълбоко от недрата на земята, изкачваха пътя си през скалата и когато стигнеха върха, се разливаха и поемаха дългия си път на запад.

Имаше и нещо друго — нещо освен извора. Под върха, скрит в мъгла и тъмнина, се намираше огромен ров, ограден от всички страни с назъбени скали. От рова до върха се виеше дълга стълба, наподобяваща тънка каменна нишка. По нея се движеха Призраци Морди, със зловещи и потайни лица. Вървяха в колона по един. Накрая всички стигнаха върха. Застанаха в редица и погледнаха към извора. После всички едновременно се доближиха до него и потопиха ръцете във водите му. Мигновено водата се замърси, отрови и от кристално чиста се превърна в мръсно черна. Тя потече надолу по планината, просмукваше се в земята на запад през гъстите гори на Анар, където живееха джуджетата, после продължи към земята на Краля на Сребърната река и накрая към Джеър...

Отровена! Думата внезапно прободя съзнанието на младежа от Вейл. Сребърната река е отровена и земята умираше...

Внезапно образите изчезнаха. Джеър премигна и отвори очи. Старецът отново беше пред него и се усмихваше благо.

— От дълбините на Мейлморд Призраците Морди изкачиха пътеката, която води до извора на Сребърната река — прошепна той. — Те я наричат път към Извора на небесата. Полека-лека ефектът на отровата се засилва. Сега има опасност водите на цялата река да се отровят. Когато това стане, Джеър Омсфорд, животът, който те поддържат, от най-отдалечените части на Анар до Езерото на дъгата, ще започне да умира.

— А ти не можеш ли да спреш това? — попита ядосан младежът от Вейл и лицето му се сви от болка, като си спомни какво му беше показано. — Не можеш ли да отидеш при тях и да им попречиш, преди да е станало прекалено късно? Нима твоята сила не е по-голяма от тяхната?

Кралят на Сребърната река въздъхна:

— В собствена ми страна аз съм господарят. Но само там. Освен това нямам сили. Правя всичко, което мога, за да поддържам водите в околностите на Сребърната река чисти, но не мога да направя нищо за земите отвъд тази страна. Пък и нямам достатъчно сила, за да отблъсквам вечно отровата, която постоянно се стича в реката. Рано или късно ще стана безпомощен.

Двамата мълчаха и се гледаха, осветени от проблясъците на огъня. Джеър мислеше усилено.

— Ами Брин? — изведнъж възкликна той. — Тя и Аланон тръгнаха към източника на силата на Призраците Морди, за да го унищожат! Когато те направят това отравянето няма ли да спре?

Старецът го погледна в очите:

— Виждал съм сестра ти и друида в сънищата си, дете. Те няма да успеят. Те са носени от вятъра перца. И двамата ще загинат.

Кръвта на Джеър се смрази от ужас. Изглежда стареца потресен, без да може да продума. Ще загинат! Брин ще си отиде завинаги...

— Не — едва изрече той със свито гърло. — Не е възможно, ти грешиш.

— Тя може да бъде спасена — отвърна тихо старецът. — Ти можеш да я спасиш.

— Как — прошепна Джеър.

— Трябва да отидеш при нея.

— Но аз не знам къде е тя!

— Трябва да отидеш там, където знаеш, че тя ще отиде. Реших ти да отидеш вместо мен и да поемеш ролята ми на спасител на земята. Става дума за живот. Всички ние сме свързани с нишки, разбираш ли, но те са вързани на възли. Нишката, която, ти държиш, е тази, която ще отвърже другите и ще ги освободи.

Джеър не разбираше какво му говори стареца, пък и не го интересуваше. Единствената му грижа беше да спаси Брин.

— Кажи ми какво трябва да направя. Старият човек кимна:

— Първо трябва да ми дадеш камъните на елфите. Камъните на елфите!

Джеър пак ги беше забравил. Магията им беше силата, която му беше необходима. Тя щеше да попречи на магията на Призраците Морди и на злото, което те биха използвали, за да ги спре!

— Можеш ли да направиш нещо, че да ми служат? — попита веднага младежът от Вейл, докато ги вадеше от куртката си. — Можеш ли да ми покажеш как да отключвам силата им?

Кралят на Сребърната река поклати глава:

— Не мога. Силата им не принадлежи на теб. Тя принадлежи единствено на онзи, на когото е дадена непринудено, а магията не е била дадена на теб.

Джеър се отдръпна обезсърчен:

— Тогава какво трябва да правя? Каква е ползата от камъните, щом като...?

— Огромна, Джеър — прекъсна го кротко старецът. Но ти трябва да ми ги дадеш. Завинаги.

Джеър се изуми. За пръв път, откакто го беше срещнал, младежът се усъмни дали трябва да му се доверява. Той беше измъкнал камъните от дома си с риск да загуби живота си. Неведнъж му се беше налагало да ги предпазва от зли ръце, за да ги използва като защита на семейството си срещу Призраците Морди. А сега от него искаха да предаде единственото оръжие, което притежава. Просто невероятно.

— Дай ми ги — повтори кроткият глас.

Джеър се поколеба, борейки се срещу нерешителността си. После ги подаде на Краля на Сребърната река.

— Много добре — похвали го старецът. — Проявяваш характер и разум, също като предците си. Спрях се на теб точно заради тези качества. Именно те ще те поддържат...

Той пъхна камъните в робата си и извади друга торбичка:

— В тази торбичка има Сребърен прах, който възвръща живота на водите на Сребърната река. Трябва да го занесеш до Извора на небесата и да го разпръснеш в отровените води. Ако направиш това, водите отново ще станат чисти. След това ще намериш начин да възвърнеш здравия разум на сестра си.

Да ѝ върна здравия разум? Джеър поклати учудено глава. Какво имаше предвид старецът?

— Тя ще загуби разсъдъка си — отново прочете мислите му Кралят на Сребърната река. Гласът ти ще ѝ помогне да намери обратния път към себе си.

Джеър все още не разбираше. Тъкмо се канеше да задава въпроси, за да си изясни нещата, когато старият мъж поклати бавно глава:

— Слушай ме внимателно, момче. — Протегна сухата си ръка и постави торбичката със Сребърния прах в ръцете му. — Сега ние сме обвързани. Разменихме си доверие, Същото може да стане и с магиите. Твоята магия не ти върши работа, моята е безполезна за мен. Затова задържам твоята и ти давам моята. Отново бръкна в робата си:

— Камъните на елфите са три на брой — по един за ума, за тялото и за сърцето. Тези магии са взаимно преплетени и пораждат силата на камъните на елфите. Следователно ти ще получиш три магии. Първо тази.

Старецът държеше блестящ кристал на сребърна верижка.

Подаде го на Джеър и каза:

— За ума. Кристал на видения. Когато му пееш той ще ти показва лицето на сестра ти, независимо къде е тя. Използвай го, когато искаш да научиш какво прави. А то ще ти е необходимо, защото трябва да стигнеш до Извора на Небесата преди тя да е стигнала до Мейлморд.

Постави ръка на рамото на Джеър:

— За тялото. Сила, която ще ти помага в трудни положения в пътуването на изток и ще ти бъде защита срещу опасностите, които ще те сполетяват. Тази сила ще откриеш в онези, които ще те съпътстват, защото няма да бъдеш сам в пътуването. Всеки от тях ще носи мъничко от магията. Тя започва и свършва тук. — Той посочи към спящия Гарет Джакс. — Той винаги ще ти се притичва на помощ, когато изпаднеш в голяма беда. Ще бъде твой покровител докато най-после стигнеш до Извора на Небесата.

Отново се обърна към Джеър:

— И за сърцето, дете, последната магия — желание, което ще ти служи най-добре. Можеш да използваш песента на желанията един единствен път и тя няма да бъде илюзия, а реалност. Тази магия ще спаси сестра ти. Използвай я, когато застанеш пред Извора на Небесата.

Джеър поклати недоумяващо глава:

— Но как да я използвам? Какво трябва да направя?

— Не мога да ти казвам нещо, което ти сам трябва да решиш — отговори Кралят на Сребърната река. — След като разпръснеш Сребърния прах във водите на Извора на Небесата и те отново станат чисти, хвърли Кристала на виденията. Там трябва да откриеш отговора.

Старецът се наведе напред и вдигна мършавата си ръка:

— Но те предупреждавам. Трябва да стигнеш до Извора на Небесата преди сестра ти да навлезе в Мейлморд. Писано е, че това ще стане, защото друидът вярва безгранично в магията ѝ. Ти трябва да бъдеш там, когато тя ще пристигне.

— Ще бъда — прошепна Джеър и стисна здраво Кристала на виденията.

— Залагам прекалено много на теб. Сега земите и расите зависят от теб и ти не трябва да ги изоставяш. Но ти си смел. Ще им бъдеш верен. Кажи го на глас, Джеър.

— Ще им бъда верен — повтори Младежът от Вейл. Кралят на Сребърната река стана бавно — същински дух в нощта. Изведнъж Джеър изпита невероятна умора, която го теглеше надолу. По цялото му тяло се разля топлина и спокойствие.

— Ти си част от мен — чу той думите на стареца, тихи и далечни. — Дете на живота — магията те прави такъв. Всичко се променя, но миналото се движи напред и се превръща в това, което ще бъде. Така беше с праядо ти и с баща ти. Така е и с теб.

Старецът изчезваше, разсейваше се като дим в светлината на огъня. Джеър се взираше след него, но очите му бяха толкова замъглени от съня, че не можеше да ги фокусира добре.

— Когато се събудиш, всичко ще бъде както преди, с изключение на това, че аз бях при теб. А сега спи, дете. Спи спокойно.

Очите на Джеър се затвориха покорно и той заспа.

ГЛАВА 11

Вече се беше съмнало, когато Джеър се събуди. Слънчевите лъчи се промъкваха през заоблаченото синьо небе и затопляха земята, все още влажна от утринната роса. Той се протегна мързеливо и усети миризмата на хляб и месо. Клекнал до огъня с гръб към младежа от Вейл, Гарет Джакс приготвяше закуската.

Джеър се огледа. Слантър го нямаше. Всичко ще бъде както...

Изведнъж си спомни какво се беше случило през нощта и моментално се разсъни. Кралят на Сребърната река. Дали пък не беше сънувал? Погледна ръцете си. В тях нямаше никакъв Кристал на виденията. Заспа стиснал здраво Кристала — ако изобщо имаше някакъв кристал — в ръцете си. Опипа земята наоколо, после ловното си наметало. Пак не откри никакъв кристал. Значи наистина е било сън. Трескаво зарови в джобовете на куртката си. В единия от тях напипа нещо. Камъните на елфите — или торбичката със Сребърния прах? Продължи да опипва неспокойно тялото си.

— Търсиш ли нещо?

Джеър се стресна, погледна нагоре и видя Гарет Джакс, който го наблюдаваше. Поклати бързо глава и каза:

— Не, аз просто... — заекна той.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — попита мъжът.

Джеър изобщо не го чу. Не, това не беше сън. То беше реалност. Всичко се беше случило точно така, както си спомняше. Едната му ръка се плъзна по предната част на куртката, напипа верижката, спусна се по нея и усети издутината на Кристала, завързан в долния ѝ край.

— Искаш ли нещо за ядене или не? — попита го отново Гарет Джакс с леко раздражение в гласа.

— Да. Аз... да, искам — измърмори Джеър, стана и се доближи до него. Мъжът напълни една чиния с ядене и му я подаде.

Младежът прикри възбудата си и започна да яде.

— Къде е Слантър? — попита след малко, след като отново се сети за липсващия гном.

Гарет Джакс сви рамене:

— Изобщо не се е връщал. Потърсих го наоколо преди да се заловя със закуската. Следите му ме отведоха до реката. Тръгнал е на запад.

— На запад? — Джеър спря да яде. — Но това не е пътят за Анар.

Майсторът на бойните изкуства кимна:

— Страхувам се, че приятелят ни е преценил, че ни е придружавал достатъчно дълго. Точно това е проблемът с гномите. На тях никога не може да се разчита.

Джеър беше разочарован. Е добре, Слантър беше решил да върви по свой собствен път. Но защо се беше измъкнал по този начин? Защо поне не беше казал нещо? Помисли още малко, насили се да продължи да яде и прогони разочарованието. Имаше много по-належащи неща, с които трябваше да се занимае тази сутрин.

Премисли отново всичко, което Кралят на Сребърната река му беше казал предишната нощ. Трябваше да изпълни една задача. Трябваше да отиде дълбоко в Анар, в Рейвънсхорн и в леговището на Призраците Морди на върха, наречен Извора на Небесата. Пътуването щеше да бъде дълго и опасно, дори за опитен преследвач. Джеър впи поглед в земята. Щеше да тръгне, разбира се. В това нямаше никакво съмнение. Вярно, че беше готов на всичко и твърдо решен, но въпреки това трябваше да си признае, че не беше опитен преследвач. Всъщност той нямаше опит в нищо. За тази задача щеше да се нуждае от помощ. Но къде ще я намери?

Погледна с любопитство Гарет Джакс. Този човек ще е твой покровител, беше му обещал Кралят на Сребърната река. Давам му сила да устои на опасностите, които ще те сполетят при пътуването. Той ще бъде винаги до теб, когато имаш нужда от него.

Джеър се намръщи. Дали Гарет Джакс знаеше всичко това? Очевидно старецът не беше се явявал на Майстора на бойните изкуства, както беше се явил на младежа. Иначе мъжът вече щеше да е казал нещо по въпроса. Значи Джеър трябваше да му обясни. Но как можеше младежът от Вейл да накара Майстора на бойните изкуства да го придружи дълбоко в Анар. За тази цел той трябваше да го убеди, че всичко, което щеше да му разкаже, не е било просто сън. Но как?

Все още обсъждаше въпроса, когато, за негова най-голяма изненада, Слантър се появи от гората.

— Остана ли нещо за ядене? — попита гномът начумерено.

Без да каже дума Гарет Джакс му подаде една чиния. Гномът остави торбата на земята, седна до огъня, сипа си огромна порция и отчупи голям комат хляб. Джеър го наблюдаваше. Слантър изглеждаше изтощен, сякаш не беше мигвал цяла нощ. Гномът улови погледа му:

— Притеснява ли те нещо? — изръмжа той.

— Не — отмести бързо погледа си Джеър и след малко отново го погледна. — Просто се чудех къде се беше дянал.

Слантър остана наведен над чинията:

— Реших да спя край реката. Там е по-хладно. Тук до огъня е много горещо. — Джеър хвърли поглед на оставената на земята торба и гномът рязко вдигна глава. — Взех я, за да мога да поразузная нагоре по реката. Ей така, за всеки случай. Искаше ми се да се уверя, че нищо... — Внезапно избухна. — Не съм длъжен да ти давам обяснения, момче! Има ли някакво значение какво съм правил? Сега съм тук, нали така? Остави ме на мира.

Продължи да яде настървено. Джеър погледна крадешком Гарет Джакс, но Майсторът, на бойните изкуства като че ли нищо не беше забелязал. Младежът от Вейл отново се обърна към Слантър. Той естествено, лъжеше. Следите му водеха надолу по течението на реката. Така каза Гарет Джакс. Защо беше решил да се върне? Освен ако...

Джеър спря на средата на мисълта. Идеята беше толкова налудничавата, че той не можеше да я възприеме. И все пак дали Кралят на Сребърната река не беше използвал магията си, за да върне гнома? Като нищо би могъл да го направи, мислеше си Джеър, а Слантър никога нямаше да научи какво му е било сторено. Старецът може би беше преценил, че Джеър ще се нуждае от следотърсача гном, който познаваше цялата Източна земя.

После изведнъж му хрумна, че Кралят на Сребърната река може би беше довел и Гарет Джакс заради него, че Майсторът на бойните изкуства му се беше притекъл на помощ в Черните дъбове само защото старецът беше пожелал да бъде така. Възможно ли беше това? Затова ли Гарет Джакс го беше освободил, без изобщо да осъзнава истинското положение на нещата?

Джеър седеше изумен и мълчеше, забравил за храната. Това обясняваше неохотата и на двамата — и на следотърсача, и на авантюриста, да разискват причините за действията си. Но ако то беше

истина, тогава и Джеър може би беше доведен тук с помощта на подобна манипулация. Колко от нещата, които му се бяха случили, бяха дело на стареца?

Гарет Джакс довърши закуската си и гасеше огъня. Слантър също беше на крака и мълчаливо нагласяше торбата на рамото си. Джеър ги изгледа и се чудеше какво да прави. Знаеше, че не би могъл ей така просто да си мълчи.

— Време е да тръгваме — викна му Гарет Джакс и махна с ръка. Слантър вече беше в края на поляната.

— Чакайте... Спрете само за минутка.

Двамата се обърнаха и го загледаха. Той бавно стана и се провикна:

— Преди това трябва да ви кажа нещо.

Разказа им всичко. В началото нямаше такива намерения, но едното повличаше след себе си другото, когато се налагаше да дообясни нещата. Приключи разказа си преди да се усети. Каза им за посещението на Аланон във Вейл и за историята на Илдач, за това, че Брин и Роун бяха тръгнали с друида на изток, за да си пробият път в Мейлморд и накрая им разказа за появата на Краля на Сребърната река и за задачата, която той беше възложил на Джеър.

Когато свърши последва дълго мълчание. Гарет Джакс се върна при падналия ствол, седна на него и сивите му очи се вторачиха в младежа от Вейл:

— Аз трябва да ти бъда покровител? — попита той тихо.

Джеър кимна:

— Така каза той.

— А какво ще стане, ако аз откажа?

Джеър сви рамене:

— Не знам.

— Чувал съм фантазьорски истории, но тази е най-налудничавата, която се стоварва на нещастната ми глава! — възкликна внезапно Слантър. — Накъде биеш, като ни разказваш всичките тези безумия? Какво целиш? Не си въобразяваш, надявам се, че някой от нас двамата е повярвал дори и на една дума от това, което ни разказа?

— Ако щете вярвайте. Казах ви истината — настоя Джеър и не се помръдна от мястото си, когато гномът тръгна към него.

— Истината! Какво знаеш ти за истината? — развика се скептичният Слантър. — Разговарял си с Краля на Сребърната река, така ли? Той ти дал някаква магия, така ли? И сега от нас се иска да се завлечем дълбоко в Анар, така ли? И то не само в Анар, ами в самите зъби на Черните скитници. Ти си луд, момче! От всичките ти бръщолевения това е единствената истина!

Джеър бръкна в куртката си и извади торбичката със Сребърния прах:

— Ето прахът, който той ми даде, Слантър. Виж и още нещо. — Той свали сребърната верижка с Кристала на виденията от врата си. — Е, какво ще кажеш? Нещата, които ми даде, са у мен, точно както ви казах. Погледни ги, за да се увериш.

Слантър размаха ръце:

— Не искам нищо да гледам! Не искам да имам нищо общо с тези неща! Направо се чудя какво търся тук! — Изведнъж се обърна. — Чуй какво ще ти кажа! Няма да дойда в Анар, дори да имаш хиляда кристала и цяла планина от Сребърен прах! Намери си някой, който вече не милее за живота си, а мен ме остави на мира!

Гарет Джакс стана. Приблужи се до Джеър, взе торбичката от ръката на младежа от Вейл, охлаби връзките и надникна в нея. После погледна Джеър:

— Прилича ми на пясък — каза той.

Джеър бързо погледна в торбичката. Съдържанието ѝ наистина изглеждаше като пясък. Предполагаемият Сребърен прах не проблясваше със сребристи оттенъци.

— Естествено цветът може да е само маскировка, предпазна мярка срещу крадци — отбеляза замислено Майсторът на бойните изкуства.

Слантър го погледна ужасено:

— Ама ти да не би наистина да вярваш...

Гарет Джакс го прекъсна грубо:

— По принцип не вярвам на нищо, гноме. — Извърна поглед към Джеър и го загледа изпитателно. — Хайде да изпробваме магията. Извади Кристала и му попей.

Джеър се поколеба:

— Ама аз не знам как.

— Не знаеш как ли? — подметка саркастично Слантър. — По дяволите!

Гарет Джакс не помръдна:

— Мисля, че сега е моментът да разберем как ще стане това, не мислиш ли?

Джеър се изчерви и погледна Кристала. И двамата не бяха повярвали на нито една негова дума. Въпреки това не можеше да ги вини. И той нямаше да повярва, ако не се беше случило именно на него. Но то се бе случило и всичко беше прекалено убедително, за да не бъде истина.

Пое дълбоко въздух:

— Ще опитам.

Започна да пее тихо на Кристала. Държеше го внимателно между дланите си, сякаш се страхуваше да не го счупи. Сребърната верижка висеше между пръстите му. Пееше, без да знае какво трябва да пее, нито какво трябва да направи, за да даде живот на Кристала. Гласът му беше тих и нежен, призоваваше Кристала да се задейства и да му покаже Брин.

Кристалът реагира почти моментално. Сред дланите му блесна ярка светлина. Той така се уплаши, че едва не го изтърва. Светлината беше нещо живо. Затрептя с бял блясък и започна да се уголемява. Накрая придоби размерите на детска топка. Гарет Джакс приведе сухото си лице и се загледа напрегнато. Слантър тръгна към тях през поляната.

Внезапно лицето на Брин Омсфорд се появи сред светлината, мургаво и красиво, оградено от планини с голи стръмни склонове на фона на зора, също толкова неприветлива като самата планина.

— Брин — прошепна Джеър.

За миг му се стори, че тя ще отговори, толкова реален беше образът ѝ сред светлината. Но очите ѝ бяха толкова далечни, а гласът му не достигаше до ушите ѝ. После видението изчезна. Джеър така силно се развълнува, че забрави да пее и магията на Кристала изчезна. В същия момент светлината угасна. Джеър подържа още малко Кристала в заключените си длани.

— Къде беше тя? — попита той възбудено.

Гарет Джакс сви рамене:

— Не съм много сигурен. Може би... — но не довърши.

Джеър се обърна към Слантър, но и гномът го гледаше недоумяващо:

— Не знам. Всичко стана толкова бързо. Как го направи, момче? Благодарение на песента, нали? Това е магията, която притежаваш.

— И магията на Краля на Сребърната река — добави бързо Джеър. — Е, сега вече вярвате ли ми?

Слантър се намръщи и поклати глава:

— Няма да отида в Анар — измънка той.

— Имам нужда от теб, Слантър.

— Нямах нужда от мен. С магия като тази ти не се нуждаеш от никого. — Гномът му обърна гръб. — С песента си ще стигнеш до Мейлморд, също като сестра си.

Джеър потисна яда, който се надигаше в него. Пъхна отново Кристала и торбичката със Сребърния прах в куртката си.

— Тогава тръгвам сам — заяви той гневно.

— Не засега. — Гарет Джакс метна торбата си на рамо и тръгна през поляната. — Преди това ще те изпратим до Кълхейвън, гномът и аз. После сам ще можеш да разкажеш историята си на джуджетата. Друидът и сестра ти трябва вече да са изминали този път или най-малкото джуджетата са уведомени, че те са тръгнали натам. Във всеки случай трябва да видим дали някой от тях ще разбере нещо от всичко, което ни разказа.

Джеър се забърза след него:

— Какво искаш да кажеш, че съм си измислил всичко това? Спри за малко и ме изслушай. Защо ми е да го правя? Каква причина бих могъл да имам? Хайде де, кажи ми!

Гарет Джакс грабна наметалото и одеалото на младежа от и му ги подхвърли, докато вървяха:

— Не си губи времето да ме разпитваш какво мисля — отвърна той спокойно. — Ще ти отговоря, когато съм готов.

Двамата изчезнаха сред дърветата и тръгнаха по пътеката, която водеше на изток по крайбрежието на Сребърната река! Слантър ги наблюдава, докато се загубиха от погледа му с изкривено от гняв лице. После вдигна торбата си и се забърза след тях, като си мърмореше нещо под носа.

ГЛАВА 12

През по-голямата част от деня Брин Омсфорд и Роун Лий вървяха с Аланон на север към Крепостта на Паранор. Избраната от друида пътека беше дълга и заобиколна. Пътуването беше бавно и трудно. Местността беше насечена от стръмни склонове, тесни проходи и затрънен горски пущинак, затова пък нямаше гноми, Призраци Морди и други зли същества, които биха могли да нападнат нищо неочакващия пътник. Точно по тази причина Аланон я беше избрал. Той беше твърдо решил независимо от всичко, което можеше да ги връхлети в това пътуване, никога повече да не излага на смъртна опасност живота на момичето от Вейл.

Ето защо не ги преведе през Палата на кралете, както беше направил навремето с Ший Омсфорд. Едно минаване оттам щеше да ги принуди да изоставят конете и да вървят пеша през подземните пещери, където бяха погребани кралете на миналото и при всяка крачка можеха да се задвижат капани. Там стражи дебнеха всеки, който се опитваше да премине. Не ги прекара и през Раб до Прохода Дженисън. Това предполагаше да яздят сред открито пространство, където можеха да бъдат лесно забелязани. Пък и един такъв поход щеше да ги отведе прекалено близко до горите на Източната земя и до врага, който те се опитваха да избегнат. Вместо това друидът ги поведе на запад по крайбрежието на Мърмидън през гъстите гори, прикриващи по-ниските склонове на Драконовите зъби, които водеха от Шейлската долина към гористата планина на Тирзис. Яздеха на запад, докато най-послед стигнаха прохода Кенън, висока планинска пътека, която ги отведе далеч в Драконовите зъби, на мили разстояние на север сред горите около замъка на Паранор.

Призори на третия ден те се спуснаха от Кенън в долината под него. Ранното утро беше сиво и неумолимо като стомана. Небето беше заоблачено, а въздухът студен като през зимата.

Яздеха един зад друг по тесния проход между голите и сурови склонове на планината. Имаха чувството, че животът беше спрял. Вятърът се носеше по пустите скали в яростни пристъпи и те вървяха с

наведени глави, за да не ги отнесе. Долу се простираше гористата долина, където се намираше замъкът на друидите — мрачен и отблъскващ. Рядка мъгла скриваше от погледа островърхата кула на крепостта в далечината.

Докато язدهа Брин Омсфорд се бореше с натрапчивото усещане за предстояща опасност. Някакво предчувствие, което се появи веднага след като напуснаха Шейлската долината и оттогава не я изоставяше. Преследваше я тайно и коварно, една навъсена и неприветлива сянка като земята, през която яздеше, нещо изплъзващо се, което дебнеше сред скалите и зъберите. То притичваше от едно място на друго и я наблюдаваше притворно и злонамерено. Свита в пътното наметало, мъчейки се да извлече всичката топлина от надиплените му гънки, Брин остави коня да я води по тясната пътека, изтормозена от присъствието, което усещаше, че я следва неотклонно.

Може би лошото ѝ предчувствие се беше породило най-вече от Призрака Морд, а не толкова от противния ден, от тайните намерения на друида; когото следваше или от страха, който я облада, когато разбра силата на песента на желанията. Причината за предчувствието ѝ беше Призракът. Аланон я беше уверил, че нямало други. Но това беше толкова ужасно зло същество. Появи се безшумно, нападна светкавично и безпощадно, а после изчезна пак така бързо, както се беше появило, оставяйки след себе си само пепел. То сякаш беше нещо, което идваше в живота от смъртта, където отново се връщаше, без лице, без форма, нещо без самоличност, но толкова ужасяващо.

Не можеше да няма и други. Не знаеше колко бяха на брой, пък и не искаше да знае. Сигурно бяха много и всички те я търсеха. Усещаше го инстинктивно. Призраци Морди — независимо къде се намираха, независимо какви им бяха тъмните намерения — те щяха да я издирват. Друидът каза, че бил само един. А този един ги беше открил. След като един го беше сторил, значи и другите можеха да ги открият. И как така този един беше успял да ги намери? Аланон беше отминал въпроса и без да отговори. Съществото по някакъв начин беше изникнало на пътя им и тръгнало след тях. Сега чакаше подходящия момент да ги нападне, когато преценеше, че друидът е отслабнал. Брин обаче допускаше, че то беше проследило друида още когато той е тръгнал да бяга от Източната земя. Ако предположенията ѝ бяха верни, значи то е отишло първо в Шейдската долина, и при Джеър!

Странно, но преди известно време, за един кратък миг, докато следваше пътя си в сивотата на утрото, сама с мислите си, оградена от вятъра и студа, тя усети докосването на брат си. Испита чувството, че той я гледа. Видението му сякаш се приближаваше някъде отдалеч, през разстоянието което ги делеше. Сякаш искаше да я открие, докато тя си пробиваше път през огромните скали на Драконовите зъби. Но в миг докосването изчезна и Джеър остана далеч, толкова далеч, колкото и дома, в който го беше оставила, за да го пази.

Тази сутрин тя се притесни за безопасността на Джеър. Призракът може да е отишъл първо в Шейдската долина и да е открил Джеър въпреки уверенията на Аланон. Друидът не допускаше подобно нещо, но на него не можеше да се вярва напълно. Аланон пазеше тайни и всичко, което разкриваше, беше онова, което искаше да се знае — нищо повече. Той винаги се беше държал така с Омсфордрави, още с първата му поява при Ший.

Отново се замисли за срещата му с духа на Бремен в Шейлската долина. Между тях се случи нещо, което друидът предпочете да скрие — нещо ужасно. Въпреки уверенията му в обратното, той беше научил нещо, което го беше разстроило неимоверно много. Нещо, което дори го беше уплашило. Дали пък това, което беше научил, не се отнасяше и до Джеър?

Тази мисъл я преследваше. Усещаше, че ако нещо се случеше на брат ѝ и друидът разбереше, той нямаше да ѝ го каже. Нямаше да допусне нищо да попречи на задачата, която ѝ беше отредил. Когато решеше твърдо нещо, той беше не по-малко потаен и ужасен, отколкото врага, който те се мъчеха да надвият. В това отношение той я плашеше също толкова, колкото и враговете им. Все още се притесняваше за това, което той направи с Роун.

Роун Лий я обичаше. Нищо, че не ѝ го беше казвал на глас, но то се подразбираше. Тръгнал беше с нея заради любовта си. Искане да бъде сигурен, че тя има до себе си човек, на когото винаги може да се довери. Усещаше, че Аланон не е този човек. Друидът обаче беше променил намеренията на Роун и в същото време му беше затворил устата. Той беше оспорил ролята, която Роун сам беше си определил, ролята на покровител. Когато младежът прие предизвикателството, той превърна планинеца в по-слаб вариант на самия него, като даде магия на Меча на Лий.

Мечът, стара и очукана реликва, беше само символ, който Роун носеше със себе си, за да му напомня наследените смелост и непоколебимост, присъщи на рода Лий. Друидът обаче превърна символа в оръжие, с което планинецът може би щеше да се стреми към бойни подвизи, често плод на собствената му фантазия. Като направи това, Аланон просто им внуши, че ролята на Роун като покровител е много по-велика от тази, която тя и планинецът си бяха въобразявали. Друидът беше превърнал Роун Лий в нещо, което можеше да унищожи младежа.

— Никога не бях допуснал, че е възможно да изпитам това, което ми се случи — каза ѝ Роун, когато останаха сами първата нощ след като напуснаха Шейлската долина. Не звучеше много убедително, но беше възбуден. Трябваше да мине доста време, докато се престраши да сподели чувствата си с нея. — Силата сякаш се взриви в мен. Брин, дори не зная какво ме накара да направя това. Просто се задействах. Когато видях Аланон обгърнат в пламъци просто се втурнах в атака. Докато мечът се връзваше в тях аз усещах силата му. Превърнал се бях в част от него. В този момент изпитах чувството, че нищо не може да ми се опре.

Лицето му пламна при спомена:

— Знаеш ли, Брин, вече не се страхувам дори от друида!

Брин повдигна очи и погледна към горите под нея, все още обвити в сумрака на полу светлината на неприветливия есенен ден. Предчувствието ѝ се процеждаше през скалите и се промъкваше край извивките на прохода, бързо като котка и уверено. Няма да покаже лицето си, докато не ни нападне, помисли си тя. А после ще ни унищожи. Просто го усещам. Един глас шепне в мислите ми за Джебър, за Роун, за Аланон, но най-вече за Призраците Морди. Нашепва ми тайни, които никой не ми е разкривал, в мрачната сивота на този угнетителен ден и в мъглявия здрач на това, което ни очаква.

По пладне бяха в гората. Яздиха целия следобед. Следваха пътеката сред мъгла и сумрак, провираха се между огромни дървета и бодливи храсталаци. Гората беше пуста, лишена от живот и багри, бездушна като стомана в сивотата на есента. Листата бяха придобили пепеляво кафеникав цвят, сбърчени от студа като подплашени същества. Навремето тук са бродели вълци, огромни сиви чудовища и са нападали всеки, който е дръзвал да навлезе в земята на друидите.

Вълците обаче бяха изчезнали, времето им отдавна беше отминало и сега единственото, което беше останало, беше скованост и пустота. Всичко наоколо пораждаше чувството, че нещо си отива в небитието.

Вече се смрачаваше, когато Аланон им даде знак да спрат. Усещаха умора и болки по цялото тяло от целодневното яздене. Завързаха конете сред група огромни дъбове и им дадоха малко вода и храна, колкото да не издъхнат. Продължиха напред пеша. С приближаването на нощта мракът около тях се сгъстяваше, а в тишината се разнесе тих, далечен грохот, който увисна във въздуха. Несломим и самоуверен, друидът ги поведе напред, като подбираше пътя с чувството на човек, който познава местността. Нито за миг не се поколеба. Безмълвни като сенките наоколо, тримата се промъкваха между дърветата и шубраците и постепенно се сляха с нощта.

— Какво ли ни предстои да правим? — шепнеше си Брин наум. На каква ли тъмна цел на друида ще служим тази нощ?

В един момент дърветата пред тях се разрешиха. В сивкавия здрач се извисяваха скалите на Паранор, отвесни и високи, а на върха им се виждаше замъкът на друидите, наречен Централната кула на крепостта. Тя се издигаше високо в небето, забит в земята чудовищен гигант от камък и желязо. Боботенето, което бяха чули преди малко, идваше от крепостта и планината, върху която тя беше изградена. Колкото повече приближаваха, толкова по-силно ставаше то — равномерно, угнетяващо тракане на механизми, което се носеше някъде отдалбоко и разкъсваше тишината наоколо. Пламъкът на факлите приличаше на очи на сатаната, които надничаха от тесните, покрити с решетки прозорци, кървавочервени и зловещи на фона на нощното небе. Димът им се виеше и разпръсваше в мъглата. Някога друидите бяха влезли в залите отвъд и това е било време на просвещението и на голямото обещание за човешките раси. Тази епоха обаче беше отминала. Сега единствените обитатели на Паранор бяха гномите и Призраците Морди.

— Чуйте ме — изведнъж прошепна Аланон и те се наведоха към него. — Слушайте какво ще ви кажа и не задавайте въпроси. Духът на Бремен ме предупреди. Паранор е в ръцете на Призраците Морди. Те търсят в стените на крепостта скритите истории на друидите, за да увеличат силата си. И в миналото тя е била завземана от врагове, но те винаги са били прогонвани. Този път обаче нещата могат да се развият

по друг начин. Това ще означава края на всичко, което е било досега. Векът свършва и Паранор трябва да изчезне от лицето на земята.

Планинецът и девойката от Вейл погледнаха изумени друида.

— Какви ги говориш, Аланон? — попита вбесена Брин.

Очите на друида блестяха в нощта:

— Казах, че докато съм жив и вие докато сте живи — а може би и докато са живи вашите деца и децата на вашите деца — нито един човек няма да стъпи зад стените на Крепостта след тази нощ. Ние ще бъдем последните. Ще влезем в крепостта през тунелите в по-ниската ѝ част. Призраците Морди и гномите, които тършуват вътре, все още не знаят за тях. Ще отидем там, където силата на друидите е престоляла векове наред и с тази сила ще изолираме крепостта от човечеството. Трябва обаче да побързаме, защото всичко, което бъде открито в Крепостта тази нощ, ще загине — дори и ние, ако не сме достатъчно бързи. В момента, в който магията бъде открита, няма да има време да се спасим от нея.

Брин поклати бавно глава:

— Не разбирам. Кому е нужно това? Защо никой няма да може да влезе в Паранор след тази нощ? Ами работата, която ти вършиш?

Друидът докосна нежно бузата ѝ.

— Това е края, Брин Омсфорд.

— А Мейлморд — Илдач...

— Всичко, което правим тук служи на друга цел и не може да ни помогне в диренето. — Тя почти не чуваше гласа му.

— Ами ако ни видят? — обади се ненадейно Роун.

— Ще трябва да се бием, за да се измъкнем — отвърна му Аланон. — Трябва да го направим. Помни, че първото ти задължение е да защитаваш Брин. Не се отказвай каквото и да се случи. Започне ли магията да действа, не се обръщай назад, не се колебай. — Той се наведе напред и сухото му лице се доближи до лицето на планинеца. Помни и още нещо, че сега ти притежаваш силата на магията на друидите в мечата си. Нищо не може да те спре, принц на Лий. Нищо.

Роун Лий кимна сериозно и този път не постави под съмнение думите на друида. Брин поклати бавно глава, а предчувствието заподскача пред очите ѝ.

— Девойко от Вейл. — Друидът ѝ говореше и тя го потърси с поглед. — Не се отделяй от принца на Лий и от мен. Остави ни да те

предпазваме от опасностите, които могат да те сполетят. Не прави нищо, което може да изложи живота ти на опасност. Ти трябва да останеш жива. Твоят живот е по-важен от живота на всички останали, защото ти си ключът към унищожаването на Илдач. Издирването е пред теб и ти трябва да го довършиш. Друидът протегна двете си ръце и я хвана за раменете: — Разбра ме, нали? Ако те оставя тук, няма да си в безопасност. Ако можех да гарантирам сигурността ти, щях да те оставя. Тук ще е по-опасно за теб, отколкото ако тръгнеш с нас и дойдеш в Крепостта. Тази нощ смъртта витае в цялата гора, а ти трябва да си далеч от нея.

Замълча и зачака отговора ѝ. Брин кимна бавно с глава:

— Не ме е страх — излъга тя.

Аланон отстъпи назад:

— Тогава да започваме, И да не чувам никакви приказки. Искам пълна тишина, докато не си свършим работата.

Изчезнаха като сенки в нощта.

ГЛАВА 13

Аланон, Брин и Роун Лий се промъкваха през гората. Вървяха безшумно и бързо през лабиринта от дърветата, които се извисяваха остро към небето като ограда от черни шипове около капан. Всичко наоколо беше стихнало. Между полу оголените от приближаващата есен клони се виждаха късчета от заоблаченото нощно небе, прихлупено и зловещо. Високо горе в кулите на крепостта пламъци на факли проблясваха гневно с яркочервена светлина.

Брин Омсфорд беше уплашена. Предчувствието не преставаше да шепне в съзнанието ѝ и тя крещеше беззвучно, изпаднала в безмълвно отчаяние. Вървеше бързо напред без да се заглежда в дърветата, клоните и храсталаците, които се мяркаха край погледа ѝ. Трябваше да се спасят, мислеше си тя. Да се спасят от това същество, което ги застрашаваше. Не, нямаше да успеят, ще бъдат унищожени, те... Въздухът започна да не ѝ достига. Скоро усети студени тръпки върху кожата на разгорещеното си от напрежението тяло. Чувстваше се изпразнена и самотна.

После тримата се озоваха пред огромните скали, върху които се намираше крепостта. Аланон, приведен и съсредоточен, опипваше камъка пред него. Премести се на няколко крачки вдясно и продължи да търси. Брин и Роун го наблюдаваха. След малко друидът се изправи и отдръпна ръце. Нещо в камъка поддаде, част от него се отвори и зейна черна дупка. Аланон им направи знак да го последват. Те влязоха слепешката и каменната врата се затвори зад тях.

Известно време останаха в тъмнината, без да виждат нищ и се вслушваха в тихите звуци на друида, който обикаляше около тях. После лумна ярка светлина и пламъци затрептяха по покритата с катран горна част на факлата. Аланон я подаде на Брин, запали друга за Роун и трета за себе си. Намираха се в малко затворено помещение с една единствена тясна стълба, която водеше нагоре в скалата. Аланон им хвърли бърз поглед и започна да се изкачва.

Стъпало след стъпало те се изкачваха все по-нагоре в планината. Стотици стъпала, хиляди стъпала, а стълбата все не свършваше.

Тунели прорязваха прохода и разделяха пътя им на две, но те не се отклоняваха от стълбата, по която се качваха и следваха извивките и завоите нагоре в тъмнината. Сред скалите беше топло и сухо. Тишината се нарушаваше от непрестанния грохот на механизми на пещ, който долиташе някъде далеч пред тях. Брин потискаше паниката, която полека лека я обземаше. Усещаше планината като живо същество.

Най-после стълбата свърши. Застанаха пред огромна, обкована с желязо врата, закрепена с панти в камъка на планината. Аланон се наведе към вратата, докосна леко клиновете, с които тя беше закрепена и вратата се отвори. Отвътре се чу шум — засмукване и изтласкване на бутала и движение на лостове, който изпълваше малкото помещение, където се намираха и ги блъсна в ушите като рев на някой гигант, изтръгнал се от оковите си. Горещината опари лицата им. Аланон надникна през отвора и се промъкна през него. Брин и Роун закриха лица и го последваха.

В помещението, където се намираше пещта, имаше огромна черна яма, която зееше дълбоко в земята. Механизмите на пещта боботеха неуморно и монотонно, като поддържаха естествения огън на земята и изпомпваха горещината му в помещенията на крепостта. Врагът, който чакаше горе, отново беше пуснал в действие пещта, която не беше използвана от времето на Господаря на магиите. Сега усещането за нежеланото присъствие ехтеше натрапчиво и беше потискащо. Аланон бързо ги поведе по тясната метална стълба, която се виеше около ямата. Стигнаха до една от няколкото врати, които извеждаха от помещението. Друидът докосна пантите и тя моментално се отвори. Беше тъмно като в рог. Те тръгнаха, протегнали факлите пред себе си, залитайки от непоносимата горещина. Затвориха вратата.

Отправиха се по коридора пред тях и след малко стигнаха до стълба, която се отклоняваше. Аланон се заизкачва по нея и те го последваха. Напредваха в мрака бавно и по-предпазливо.

Този път усещането, че не са сами, беше непогрешимо. Ослушваха се.

Зад тях, някъде долу, шумно се затръшна врата и те застинаха неподвижно. Тръсъкът проехтя в тишината. После пак нищо. Продължиха, превърнали се в слух и зрение.

В края на стълбата имаше друга врата. Спряха и се послушаха. Аланон докосна скрита брава, отвори вратата и продължи напред. Отново следваше коридор, който завършваше с врата, после друг коридор, и пак стълба, и отново врата и още един коридор. Стените на крепостта бяха прорязани от скрити коридори — празни и черни. Мухъл и паяжини насищаха въздуха с мириса и усещането за застояло. Плъхове се втурваха подплашени напред, малки стражи, които предупреждаваха за приближаването им. Въпреки това в замъка на друидите никой нищо не чуваше.

В един момент някъде от залите на крепостта се разнесоха гласове в тунела, в който неканените гости вървяха приведени и скрити. Гласовете бяха слаби и тихи, приглушен шепот, който ту долиташе, ту се губеше, но явно идваше доста отблизо. Устата на Брин беше пресъхнала и тя не можеше да преглътне. Димът от факлите смъдеше в очите. Имаше чувството, че се превива под тежестта на скалата, която беше прихлупена толкова ниско над нея. Сякаш беше попаднала в капан. Наоколо, скрито в мъгляви полу светлини и сенки, предчувствието танцуваше.

Най-после и този тунел свърши. Внезапно мракът изчезна и светлината на факлите им разкри каменна стена, която препречваше пътя им. Нямаше никакви врати, които да се отворят, нито никакви коридори, които да ги отведат нанякъде. Аланон не се поколеба нито за миг. Насочи се право към стената, наклони глава към повърхността ѝ, за момент сякаш се вслуша в нещо, после се обърна към Брин и Роун Лий. Вдигна предупредително пръст към устните си и кимна леко с глава. Брин пое дълбоко въздух, за да се вземе в ръце. Жестът на друида беше повече от ясен. Предстоеше им да влязат в крепостта.

Аланон се обърна към гладката стена. Докосна камъка и една скрита малка врата се отвори безшумно навътре. Един подир друг тримата влязоха.

Озоваха се в малък кабинет без прозорци. Всичко в него беше напластено с прах, а въздухът миришеше на плесен. В стаята цареше пълен безпорядък. Книгите бяха съборени от полиците, които опасваха стените на помещението и лежаха разхвърляни безразборно по пода, без корици, с разкъсани страници. Тапицерията на фотъйлите беше раздрана и съдържанието изтърбушено, а една тръстикова маса и

няколко стола с високи облегалки прекатурени и запокитени из стаята. Имаше дори отковани дъски от дюшемето.

Аланон огледа с гневен поглед вандалщината, която бледата светлина на факлите разкри пред очите им. После, без да продума, се отправи към най-отдалечената стена, протегна ръка към празните етажерки и докосна нещо. Шкафът за книги бавно се отмести и зад него се откри тъмен свод. Друидът им махна с ръка да се приближат, после се промъкна през отвора и освети с факлата стената вдясно. Тя беше изградена от гранитни блокове, гладка и добре изолирана от въздуха и прахта. Аланон плъзна бързо пръстите си по камъка.

Брин и Роун стояха неподвижно и го наблюдаваха. Изведнъж погледите им се отклониха в друга посока. Тънка ивица светлина очертаваше в тъмнината на стаята врата, която водеше от кабинета в залите на крепостта. Някъде иззад вратата долитаха гласове.

Под свода пръстите на Аланон се спряха върху гранитната стена. Той се наведе и започна да изучава нещо съсредоточено. Внезапно от мястото, където беше поставил пръстите си, камъкът заблестя с тъмносиня светлина, която започна да струи и да напират навън. Блясъкът се превърна в пламък, който лумна беззвучно през гранита и изчезна. Зад срутената стена се показаха рафтове с дебели книги с кожена подвързия — томове на историята на друидите. В коридора, водещ към кабинета, гласовете се чуваха все по-близо.

Аланон бързо свали една от обемистите книги, запъти се към средата на стаята и се спря до празна дървена маса. Отвори дебелия том и запрелиства бързо страниците му. Почти веднага намери това, което търсеше, и се зачете.

Към приглушените и груби гласове отвън се добави и шум от стъпки на обути в ботуши крака. Зад вратата имаше поне пет-шестима гноми.

Брин промълви почти беззвучно името на Роун, с широко отворени от ужас очи. Планинецът се поколеба, после бързо ѝ подаде факлата си и изтегли мечата на Лий. С два скока се озова пред врата и залости здраво резето.

Гласовете и тропота на ботуши се засилиха и заглъхнаха. Гномите бяха отминали с изключение на един. Някой натисна дръжката, мъчейки се да отвори вратата. Брин отстъпи по-дълбоко в сенките на стаята. Молеше се онзи отвън който и да беше той, да не

види светлината на факлата и да не усети миризмата на дима. Молеше се вратата да не се отвори. Дръжката подскочи още няколко пъти нагоре-надолу и накрая спрелият се пред вратата започна да се мъчи да я отвори насила.

Най-неочаквано Роун Лий освободи резето, дръпна рязко към себе си вратата и изтегли нищо не подозирация досадник в стаята. Гномът нададе вик на изненада. В следващия миг дръжката на меч на планинеца се стовари върху главата му и жертвата се строполи в безсъзнание на пода.

Роун бързо затвори вратата, отново я залости и се отдръпна. Брин се затича към него. В свода Аланон поставяше обратно тома, който беше прегледал, на мястото му на полицата. Направи кръгообразно движение с ръка пред сборниците на историята на друидите и гранитната стена отново се появи. Грабна факлата от поставката, отдалечи се бързо от свода и върна на мястото етажерката, която прикриваше скривалището. После махна на момичето от Вейл и на планинеца да го последват и отново се скри в коридора, от който бяха дошли. След малко кабинетът беше зад гърба им.

Върнаха се в лабиринта от тунели, целите вир вода от страх и напрежение. Нищо наоколо не се беше променило — гласовете, които ту се доближаваха, ту се отдалечаваха, монотонното боботене на пещта, което се извисяваше някъде отдолу, като далечен грохот.

Аланон пак им даде знак да спрат. Отново стояха пред врата, потънала в прах и покрита с паяжини. Безмълвно друидът направи знак, с който искаше да им каже да угасят факлите в прахта на прохода. Отново влизаха в крепостта.

Излязоха от мрака на коридора и се озоваха в зала, осветена от факли, с блестящ месинг и полирано дърво. Всичко в старинната крепост беше покрито с дебел пласт прах, но въпреки това застланата под нея пищност продължаваше да искри като малки бляскави късчета в надиплените сенки. Дълъг коридор чезнеше далеч в мрака, дъбовите стени бяха обилно окичени с гоблени и картини, срещу тях високи ниши с орнаменти от друга епоха. Притиснали гърбове към малкия вход, девойката от Вейл и планинецът се огледаха бързо. Салонът беше празен.

Аланон ги поведе наляво по тъмен коридор, като се плъзгаше от една сянка в друга, промъкваше се край малки петънца от димящи

факли и тъмносиви проблясъци на нощта, които се промушваха през високите прозорци с решетки, издигащи се високо към небето над укрепленията отвън. В залите на старинната крепост цареше странна тишина, сякаш в нея не беше останало нищо живо, освен тях. Тя беше нарушавана единствено от бумтенето на пещта под тях. Брин отмести поглед от тъмния салон към осветения от факли вход. Очите ѝ шареха и търсеха. Къде ли бяха Призраците Морди и подвластните им гноми? Една ръка я сграбчи за рамото и тя подскочи. Беше Аланон, който я привлече в сенките на ниша, в която имаше няколко високи врати.

Изведнъж, сякаш в отговор на незададения на глас въпрос на Брин, отекна вик на уплаха, който прозвуча остро и пронизително в тишината на крепостта. Момичето се извъртя рязко по посока на гласа. Идваше от кабинета. Удареният от Роун гном беше дошъл в съзнание.

После всичко наоколо се огласи от стъпки, които тропаха по каменния под и кънтяха в тишината. От всички посоки се разнесоха виковете. Мечът на Роун Лий проблесна слабо в здрача и планинецът бутна Брин пред себе си. Аланон, който вече беше отворил желязната врата, изтегли Брин и Роун от светлината и затръшна вратата зад тях.

Стояха върху тясна площадка и премигнаха в дима от факли, които осветяваха една стълба. Тя се виеше като змия нагоре край каменните стени на масивната кула, която се извисяваше около тях. Огромна и черна, тя създаваше впечатлението, че се издига на невероятна височина. Всъщност тя се спускаше дълбоко в земята в самите им крака, точно под тясната площадка, на която стояха, в една бездънна яма. Площадката и стълбите, и нищо друго освен гладката повърхност на стените, които се простираха в непрогледния мрак без начало и без край.

Брин отстъпи към желязната врата. Това беше Централната кула на крепостта, в която се намиреше светинята на друидите. Онези, които навремето бяха дошли от Кълхейвън с Ший Омсфорд, са вярвали, че Меча на Шанара се съхранява тук. Гледката беше чудовищна. Приличаше на кладенец, издълбан от единия до другия край на земята от някакъв гигант.

Роун Лий пристъпи към края на площадката, но Аланон моментално го дръпна назад:

— Не се доближавай, планинецо! — прошепна той свирепо.

Отвън виковете се засилиха, а тичащите стъпки се чуваха навсякъде около тях. Аланон тръгна по тясната стълба, с гръб към стената на кулата.

— Не се доближавайте до мен! — предупреди ги той.

След няколко крачки беше на най-горния край на стълбата. Извади мършавите си ръце изпод черния плащ и ги вдигна високо. Пръстите му бяха свити и изкривени. Започна да говори нещо, което момичето от Вейл и планинецът не разбираха. Произнасяше думите тихо, с потиснат гняв.

В отговор от дълбините на ямата се разнесе остро съскане.

Друидът бавно наведе ръцете си, с обърнати надолу длани, с пръсти, наподобяващи животински нокти. От ъглите на свирепо изкривената уста, от очите и ушите му, и от камъка, върху който стоеше, струеше пара. Брин и Роун го наблюдаваха ужасени. От ямата долу отново се разнесе съскане.

После от ръцете на Аланон избухна син огън, огромен пламък, който се стрелна надолу в тъмнината, остави след себе си диря от искри, грейна ярко ниско долу, проблясна с отвратително зелен цвят и изчезна.

Изведнъж всички шумове в кулата замряха. Зад железните врати тревожните гласове и тропота на крака продължаваха да се чуват, тихи и хаотични, но вътре в самата кула нямаше никакъв звук. Аланон се облегна изтощен на стената зад него, притиснал силно ръце към тялото, с клюмнала глава, сякаш изтерзан от непоносима болка. Парата беше престанала да излиза от тялото му, но камъкът, на който стоеше и стената, която се беше подпрял, бяха обгорени.

Ямата отново просъска, а кулата се разтресе шумно.

— Погледнете надолу — нареди Аланон с пресипнал глас.

Планинецът и момичето от Вейл надникнаха в ямата. Дълбоко долу се виеше зелена мъгла. Приличаше на течен огън, който пълзеше по стените на кулата. Съскаше подобно на глас, неестествен и изпълнен с омраза. Мъглата бавно полепна по свените и започна да се усуква около камъка, сякаш беше вода. После бавно се закатери нагоре.

— Идва! — прошепна Роун.

Аланон отново беше до тях и отново ги отдръпна от ръба на площадката. Приблужи лицата им до своето. Черните му очи святкаха

като нажежени въглени:

— А сега бягайте! — заповяда им той. — Не се обръщайте назад! Не поглеждайте встрани! Бягайте от кулата на крепостта и от тази планина!

После отвори със силен замах вратата на кулата и се озова в залите на крепостта. Там гъмжеше от гноми преследвачи. Когато друидът се появи, те се обърнаха и го изгледаха. Грубите им жълти лица бяха застинали от почуда. От протегнатите ръце на друида изригна син огън, който ги обгаряше и понасяше като листа, завихрени от внезапен пристъп на вятър. Когато пламъците ги застигаха, те надаваха пронизителни викове и се разпръсваха ужасени от жестокия отмъстител. Появи се Призрак Морд, черно същество без лице, увито в плащ. Друидът се обърна към него и изстреля син огън, който се заби в Призрака с невероятна сила. Миг след това на мястото на Морда беше останала само пепел.

— Бягайте! — викна той на Брин и Роун, които стояха като вцепенени на вратата.

Те хукнаха след него, стрелвайки се край гномите, които лежаха на пътя им, втурнали се през задимената светлина на факлите към коридорите, по които бяха дошли. След миг залата остана празна. После гномите отново се появиха и контраатакуваха, един ужасен клин от бронирани жълти тела, които крещяха и размахваха гневно копия и къси мечове. Аланон само с един изстрел на синия огън на друид отби нападението и разчисти пътя. От един страничен коридор се появи втора група от гноми. Роун се обърна, извадил меча на Лий. Докато нападателите го приближаваха, той извика бойния вик на родината си и се хвърли в мъглата пред него.

Зад тях се появи Призрак, после друг препречи пътя им. От черните ръце на Мордите изкачаха червени огньовете, но друидът ги парираше със собствения си огън. Пламъци лумнаха във всички посоки и в един момент стените и завесите пламнаха. Брин се долепи до една стена и прикри очи с ръце. Аланон и Роун се отбраняваха от двете ѝ страни. Гномите прииждаха отвсякъде. Появиха се и други Призраци, безмълвни черни чудовища, които изникваха изневиделица от тъмнината и нападаха. Роун Лий заряза битката с гномите и се нахвърли със скок срещу един, който се беше примъкнал прекалено близко. Острието на Меча на Лий се спусна, разсече Морда на парчета

и го превърна в пепел. Пламъците на нападателите хвърчаха от всички страни и обгаряха тялото на планинеца, но той ги отблъскваше, а черното му острие поемаше силата на ударите. С гневни викове Роун Лий си разчисти пътя към стената, до която се беше свила Брин. Лицето му пламна от силна възбуда и матово-зелени ивици пробягаха яростно по черния метал на меча. Той я сграбчи за ръката, вдигна я на крака и я бутна напред. Аланон се мъчеше да стигне до вратата, през която бяха дошли от катакомбите. Тялото му се извисяваше сред дим, огън и биещи се тела. Приличаше на оживяла сянка на смъртта.

— През вратата, планинецо — извика друидът, докато отблъскваше нападателите, които се мъчеха да го повалят на земята.

Внезапно избухна червен огън, който обгърна всички. Останаха изумени от невероятната му сила. Аланон се обърна и от ръката си избълва огън, плътна синя стена, която мигновено ги скри от очите на преследвачите. Успяха някак да се промъкнат през огъня на Призраците Морди, като се измъкваха тичешком край разпръснатите гноми, които се опитваха да ги спрат. Централната кула на крепостта на друидите се огласяше от викове и степания, докато стигнаха до вратата, която търсеха. Моментално я отвориха и преминаха невредими през нея.

Обгърна ги мрак. Воят на нападателите моментално изчезна зад вратата, през която бяха излезли. Аланон бързо събра разхвърляните факли, запали ги и тримата хукнаха отново назад към катакомбите. Тичаха през коридорите и тесните вити стълби. Зад тях крясъците на преследвачите отново се засилиха, но пътят напред беше чист. Втурнаха се в помещението с пещта, прелетяха край огъня и грохота на механизмите и се спуснаха по стълбата, която ги отведе дълбоко в недрата на планината. Все още никой не препречваше пътя им.

До ушите им внезапно долетя някакъв нов звук, все още далечен, но пропит от страх — нестихващ вопъл на ужас.

— Започва се — им викна Аланон през рамо. — Бързо, бягайте!

Стенанията зад гърба им ставаха все по-неистови и те се втурнаха в устремен бяг. Онези, които бяха останали зад стените на Централната кула на крепостта на друидите, изживяваха нещо невъобразимо.

— Господи, мъглата! — викът проряза като с нож съзнанието на Брин.

Тичаха надолу по стълбите към основата на планината, следвайки извивките и завоите на тунелите. Воят на попадналите в капана ги преследваше неотлъчно. Изминаваха едни стълби и тръгваха по други, и все тичаха и тичаха.

Най-после стълбите свършиха и те отново бяха пред скрития в скалата вход. Аланон ги блъсна припряно пред себе си и ти изведе в хладния мрак на гората отвън.

Стоновете продължаваха да ги преследват.

Ноцта измина бавно. Малко преди зазоряване Аланон и спътниците му най-после излязоха от долината на Паранор. Съсипани и одърпани спряха на една гола скала високо на изток от крепостта и погледнаха назад. Старинната крепост беше обгърната от зелена мъгла, която се виеше зловещо и я скриваше от погледа. Небето се проясни и в един момент мъглата започна да се вдига като було и постепенно да се разсейва във въздуха.

С пукването на зората мъглата изчезна.

— Край — прошепна Аланон.

Брин и Роун Лий се загледаха вторачено. Долу островърхата скала, върху която преди се намиреше крепостта на друидите, се извисяваше в светлината на утринното слънце — опустяла и гола. Виждаха се само останки от разрушени постройки. Замъкът на друидите беше изчезнал.

— Така е написано в историческите книги. Това беше предсказанието. — Аланон продължи тихо. — Духът на Бремен знаеше истината. Магията, която е била предопределена да унищожи крепостта, е по-стара от нея. Сега Централната кула я няма. Тя отново се оттегли в скалата на планината, а заедно с нея и всички, които останаха вътре. — На лицето му беше изписана неописуема тъга. — Това е краят. Паранор го няма вече.

Но те бяха живи! Брин усети, че я обзема невероятна твърдост, въпреки мрачния тон на друида. Предчувствието ѝ я беше излъгало и те са живи — и тримата!

Аланон срещна погледа на момичето от Вейл и те сякаш си споделиха една неизречена тайна, която и двамата не разбираха напълно. После друидът обърна коня си и тръгна. Брин и Роун го последваха. Друидът ги поведе на изток към горите на Анар.

ГЛАВА 14

Късно следобед Джеър Омсфорд и спътниците му пристигнаха в общността на джуджетата Кълхейвън. Младежът от Вейл си мислеше, че пътешествието най-после беше приключило. В пътя им на изток през местността на Сребърната река бяха съпровождани от оловносиво небе и студен вятър. Дори и променящите се цветове на огромните гори в Източната земя им бяха изглеждали мрачни и неприветливи. Гъски прелитаха на юг в заканващото се есенно небе, а водите на реката, течението на която, бяха следвали, бяха разпенени и враждебни.

Сребърната река беше започнала да проявява признаци на отравянето, предсказано от нейния Крал. Нечиста пяна покриваше водите ѝ, а бистрият ѝ сребрист цвят беше започнал да потъмнява. На повърхността ѝ плаваха умиращи риби, малки гризачи и загинали птици и реката се задущаваше от сухи клони и шубраци. Дори и миризмата ѝ се беше променила. Започнала беше да вонят отвратително. При всяка промяна на посоката на вятъра смрадта ги удряше в ноздрите. Джеър си спомни разказите на баща си за Сребърната река още от времето на Ший Омсфорд. Сърцето му се сви от болка, когато видя в какво се бе превърнала тя сега.

Гарет Джакс и Слантър не си правеха труда да му повдигнат духа. Дори да го нямаше постоянното напомняне за стореното зло на реката и потиснатостта от мрачния ден, Джеър пак нямаше да може да се усмихва или да говори безгрижно със спътници като Майстора на бойните изкуства и гнома. Затворени в себе си и мълчаливи те вървяха до него като оплаквани на погребение. Разменили си бяха най-много пет-шест думи от започването на похода рано сутринта и никой не се бе усмихнал поне веднъж. Приковали очи в пътеката пред тях, те вървяха, изцяло погълнати от непоклатима решителност, която граничеше с фанатизъм. Един-два пъти Джеър се опита да поведе разговор, но отговорът, който получаваше беше тихо изсумтяване. Обедната почивка беше ритуал, който те извършваха от немай-къде с

обтегнати нерви и вледенени сърца. Така че дори тягостно мълчаливият поход на изток беше за предпочитане.

Пристигането им в Кълхейвън беше очаквано събитие за младежа от Вейл, ако не за друго, то поне заради възможността, която щеше да има да разговаря с някого човешки, макар да имаше някои причини да се съмнява дори и в това. Джуджетата ги бяха забелязали, когато бяха стигнали далеч на запад от границите на Анар. Наблюдавали ги бяха мълчаливо и не бяха направили нищо, което да ги накара да се почувстват добре дошли. По целия път през гората бяха срещали патрули от джуджета — закалени мъже, облечени в кожени жилетки и горски наметала, въоръжени и решителни. Нито един от тях не ги беше поздравил, нито пък се беше спрял просто да размени някоя и друга дума. Всички те бяха ги настигали и отминавали, без да задават въпроси. Хвърляли им бяха по някой и друг бегъл поглед, колкото да ги огледат, но в очите им не се забелязваше и следа от дружелюбност.

До пристигането на Джеър и спътниците му в края на селото, нямаше джудже, покрай което бяха минали, което да не ги беше изгледало изпитателно, без да се прикрива, и на лицата на всички беше изписано подозрение. Гарет Джакс, който вървеше най-отпред, като че ли не забелязваше очите, които ги проследяваха. Слантър обаче се изнервяше все повече, а Джеър беше раздразнен не по-малко от гнома. Гарет Джакс ги водеше по пътя, който пресичаше селото, явно запознат с общността и сигурен в следваната от него посока. От двете страни на уличките, по които минаваха, бяха подредени кокетни, чисти къщи и магазини, солидно построени сгради с безупречни огради от жив плет и тревни площи, изпъстрени с грижливо поддържани цветни лехи и овощни градини. Всички спираха всекидневната си работа и оглеждаха непознатите. Но дори и тук имаше въоръжени мъже — джуджета преследвачи със суров поглед и препасано на колана оръжие. Това може да е било общност от семейства и домове, но сега приличаше повече на военен лагер.

Накрая, когато стигнаха до центъра на селото, ги спря пехотен патрул. Гарет Джакс размени няколко думи с един часови и джуджето хукна нанякъде. Майсторът на бойните изкуства се върна при Джеър и Слантър. Заоглеждаха останалите от патрула и зачакаха. Любопитни деца джуджета ги наобиколиха и зяпнаха Слантър. Известно време

гномът се правеше, че не ги забелязва, но се умори да се преструва и неочаквано изръмжа. Децата моментално се разбягаха уплашени. Гномът ги изгледа кръвнишки, стрелна гневно с очи Джеър и отново се затвори в себе си.

Няколко минути по-късно изпратеният от Гарет Джакс часовой се върна. Придружаваше го яко на вид джудже с плешива глава и голяма къдрава черна брада и мустаци. То се доближи до Майстора на бойните изкуства и му подаде ръка за поздрав.

— Прежалил си част от скъпоценното си време, за да дойдеш чак дотук — измърмори то, докато другият стискаше мазолестата му ръка.

Проницателните кафяви очи надничаха изпод гъстите вежди сурово и гневно. Облечен беше в свободно облекло на обитател на гората, обут в ботуши от мека кожа, препасан с кожен колан с множество дълги ножове по него. На едното му ухо се полюшваше голяма златна обица.

— Елб Форейкър — представи го Гарет Джакс на Джеър и Слантър.

Форейкър ги изучава известно време мълчаливо, после се обърна към Майстора на бойните изкуства:

— Странна компания си имаш, Гарет.

— И времената са странни — отвърна му другият. — Хайде да седнем някъде и да хапнем.

Форейкър кимна:

— Оттук.

Минаха край патрула, тръгнаха по десния разклон на пътя, гниха вдясно и влязоха в сграда, в която имаше голяма столова с много маси и пейки. Няколко маси бяха заети от джуджета преследвачи, съсредоточени в яденето. Неколцина вдигнаха поглед и кимнаха на Форейкър, но този път никой не прояви особен интерес към спътниците на джуджето. Явно има значение кой те придружава, помисли си Джеър. Форейкър избра маса до стената в отдалечения край на помещението и поръча вечеря.

— И какво очакваш от мен да правя с тези двамата? — попита джуджето след като се настаниха.

Гарет Джакс се обърна към спътниците си:

— Безцеремонен е, нали? Преди десет години беше с мен, когато обучавах джуджета преследвачи за погранични схватки край

Волфсктааг. Преди пет години пак бяхме заедно в Калахорн. Затова сега съм тук. Помоли ме да дойда и аз нямах друг избор. Никога не приема отказа на поканата си за отговор.

Пак погледна Форейкър:

— Младежът от Вейл е Джеър Омсфорд. Търси сестра си Брин и един друид.

Форейкър го изгледа намръщен:

— Друид ли? Какъв друид? Вече няма никакви друиди. Не съм виждал друид след...

— Знам. След Аланон — прекъсна го Джеър, не можеше повече да се сдържа. — Точно този друид търся.

Форейкър го изгледа смаяно:

— Така ли? И какво те кара да мислиш, че ще го откриеш именно тук?

— Той ми каза, че ще отиде в Източната земя. Взе и сестра ми със себе си.

— Сестра ти ли? — Джуджето склочи силно вежди. — Аланон и сестра ти? И ти предполагаш, че те са някъде наоколо?

Джеър кимна бавно и нещо го сви под лъжичката. Форейкър го гледаше така, сякаш виждаше пред себе си някакъв луд. После погледна Гарет Джакс.

— Къде откри този младеж от Вейл?

— По пътя — отговори уклончиво другият. — Какво знаеш за друида?

Форейкър сви рамене:

— Знам това, че повече от двадесет години никой не е виждал Аланон в Източната земя — нито сам, нито с нечия сестра.

— В такъв случай не знаеш много нещо — внезапно се намеси Слантър с лека насмешка в гласа. Друидът е минал и заминал под самия ти нос!

Свирепото лице на Форейкър се извърна към гнома:

— Ако бях на твоё място, щях да си меря приказките.

— Той е проследил Аланон, когато друидът е напуснал Източната земя — обясни Гарет Джакс, а сивите му очи оглеждаха от време на време помещението. — Тръгнал е по петите му от Мейлморд и го е следвал до прага на дома на младежа от Вейл.

Форейкър го изгледа изумен:

— Пак ще ти задам въпроса — какво точно очакваш да правя с тези двамата?

Гарет Джакс го погледна:

— Точно това си мисля. Съветът ще заседава ли тази вечер?

— Напоследък се събира всяка вечер.

— Тогава остави младежа да говори пред членовете му.

Форейкър се намръщи:

— И защо да го оставя да направи това?

— Защото има да им казва нещо, което според мен, те биха искали да чуят. И то не е свързано само с друида.

Джуджето и Майсторът на бойните изкуства се изгледаха мълчаливо.

— Ще трябва да поговоря с тях и да ги помоля да го изслушат — продума най-после Форейкър. Явно беше, че изобщо не е въодушевен от идеята.

— Май трябва да го направиш веднага — отвърна Гарет Джакс и стана.

Форейкър въздъхна и също стана, поглеждайки към Джеър и Слантър:

— Вие двамата можете да вечеряте и да чакате тук. Не се опитвайте да се размотавате наоколо. — Млъкна нерешително. После продължи: — Изобщо не съм чувал друидът да е минавал оттук, но заради теб, Омсфорд, ще проуча въпроса. — Поклати глава. — Хайде, Гарет.

Джуджето и Майсторът на бойните изкуства излязоха от столовата. Джеър и Слантър останаха сами и потънаха в мисли. Къде ли беше Аланон? — питаше се мълчаливо и отчаяно младежът от Вейл, като изучаваше съсредоточено сключените пред себе си ръце. Друидът беше казал, че отива в Източната земя. Не е ли минал през Кълхейвън? Ако не го е сторил, тогава къде беше отишъл? Къде е отвел Брин?

Джудже в бяла престилка донесе топло ядене и чаши с бира. Заеха се с храната, без да проронват дума. Докато ядяха минутите се изнизваха и Джеър губеше надежда с всеки поет залък, сякаш поглъщаше отговорите на въпросите си. Отмести чинията, застърга нервно с ботуша по пода и се мъчеше да реши какво да прави, ако Елб

Форейкър се окажеше прав и Аланон и Брин наистина не бяха минавали оттук.

— Престани — сепна го грубият глас на Слантър.

Джеър го погледна неразбиращо:

— Какво да престана?

— Престани да стържеш с крак по пода. Дразни ме.

— Извинявай.

— И престани да гледаш като човек, загубил най-добрия си приятел. Сестра ти ще се върне.

Джеър поклати разсеяно глава:

— Може би.

— И ако искаш да знаеш, изръмжа гномът — аз съм този, който трябва да се притеснява, а не ти. Просто не мога да си обясня как ти позволих да ме придумаш да се повлека по тъпия ти акъл.

Джеър се опря на лакти, подпря на тях брадичката си и проговори с глас, който не търпеше възражение:

— Дори ако Брин не е минавала през Кълхейвън дори ако Аланон е отишъл някъде другаде, ние ще трябва да стигнем до Анар, Слантър. И трябва да убедим джуджетата да ни помогнат.

Слантър го изгледа с широко отворени очи:

— Ние? Ние ли? Я поспри и се замисли какви глупости дрънкаш. Какво значи това „ние“? Аз лично никъде няма да ходя. Ще се върна там, откъдето бях тръгнал преди да се забъркам в цялата тази каша!

— Ти си следотърсач, Слантър — отговори кротко Джеър. — Имам нужда от теб.

— Толкова по-зле за теб — изсъска гномът, а грубото му жълто лице внезапно потъмня от гняв. — За твое сведение аз на всичкото отгоре съм и гном, ако досега не си го забелязал! Не виждаш ли с какви очи ме гледат тук? Не видя ли онези деца, които ме разглеждаха, сякаш съм някакъв див звяр, доведен от гората? Я си използвай мозъка! Води се война между гноми и джуджета. — Джуджетата едва ли ще те изслушат, когато почнеш да ги убеждаваш, че аз съм ти съюзник. На практика аз не съм ти никакъв съюзник!

Джеър се наведе към него:

— Слантър, аз трябва да бъда при Извора на небесата преди Брин да е стигнала до Мейлморд. Как ще направя това без водач?

— Доколкото те познавам, сам ще откриеш пътя. — тросна му се гномът. — Аз така или иначе не мога да се върна отново там. Спилк им е казал, какво съм направил. А ако не им е казал той, казал им го е гномът, който избяга. Те ще тръгнат да ме търсят. Ако се върна, все ще се намери някой да ме разпознае. И когато ме хванат, Черните скитници... — Внезапно млъкна и вдигна ръце. — Никъде не отивам, ясно ли ти е!

Продължи да яде, свел ниско глава над чинията. Джеър го наблюдаваше мълчаливо и се чудеше дали не беше сгрешил, като беше потърсил помощта на Слантър. Кой знае, може би Кралят на Сребърната река изобщо не го беше предвидил за негов съюзник. Като се позамисли човек, Слантър наистина нямаше вид на съюзник. Той беше прекалено хитър, преценяваше положението на момента и умело се нагаждаше към него, менеше лоялността си толкова често, както вятърът посоката си. Следователно на него не можеше да се разчита. Въпреки това в гнома имаше нещо, което Джеър харесваше. Упоритостта му, може би. И Слантър, като Гарет Джакс, умееше оцелява. А за да успее да стигне до Анар Джеър имаше нужда точно от такъв спътник.

Изчака гномът да допие бирата си шумно, на големи глътки и после каза тихо:

— Останах с впечатлението, че ти се иска да научиш нещо повече за магията.

Слантър тръсна глава:

— Вече не. Научих всичко, което исках да знам за теб, момче.

Джеър се подразни и намръщи:

— Ти май се страхуваш, а?

— Мисли си, каквото щеш. Никъде не отивам.

— Ами народът ти? Не те ли интересува какво ще му направят Призраците Морди?

Слантър го стрелна ядно с очи:

— Благодарение на теб вече нямам народ! — После сви рамене. — Е, това няма значение. И без това останах без народ в момента, в който напуснах Източната земя. Аз сам съм си народ.

— Това не е вярно. Гномите са твоят народ. Връщал си се, за да им помогнеш, нали така?

— Времената се менят. Навремето се върнах, защото това беше най-разумното, което можех да направя. Сега няма да се върна, защото това е най-разумното за момента. — Слантър се разгневяваше все по-силно. — Защо просто не се откажеш, момче? Вече направих достатъчно за теб. Не се чувствам задължен да продължа да се грижа за теб. В крайна сметка Кралят на Сребърната река не ми е давал никакъв Сребърен прах, с който да почистя реката му!

— За твой късмет, нали? — почервеня Джеър, който също беше започнал да се ядосва. — Използвач такъв! Пребоядисваш се на всеки пет минути, когато играта позагрубее! Мислех, че ми помогна в Черните дъбове по свое собствено желание! Въобразих си, че не ти е безразлично какво ще ми се случи! Явно съм грешал! Има ли нещо, за което да ти пука, Слантър?

Гномът беше притиснат натясно.

— Пука ми да остана жив. И на теб би трябвало да ти пука за това, ако имаше малко мозък в главата.

Джеър онемя от възмущение. Понадигна се от стола и се приведе напред, стиснал здраво масата с ръце:

— Да останеш жив! И как точно ще постигнеш това, когато Призраците Морди отровят Източната земя и после се придвижат на запад в другите земи? А това ще стане, нали така? Ти сам го каза! Интересно къде ще избягаш тогава? Или си намислил пак да се пребоядисаш — отново да станеш гном за известно време и да измамиш Черните скитниците?

Слантър протегна ръце и го блъсна назад:

— Голяма уста имаш за човек, който не знае почти нищо за живота. Може би, ако беше скитал по света, принуден да се грижиш сам за себе си, а не си беше седял в къщи под топлото крило на родителите си, нямаше да упрекваш другите с такава лекота. А сега млъкни!

Джеър не му отговори. Нищо нямаше да спечели, ако задълбаеше в проблема. Слантър беше решил да не му помага, което слагаше точка по въпроса. Пък и кой знае, може би щеше да е по-добре без гнома до себе си.

Двамата все още си разменяха гневни погледи, когато Гарет Джакс се върна. Беше сам и дойде направо при тях. С нищо не показва дали беше забелязал напрежението. Седна до Джеър.

— Ще трябва да се явиш пред Съвета на старейшините — каза той тихо.

Младежът от Вейл поклати бавно глава:

— Не знам. Не мога да преценя дали трябва да го направя.

Майсторът на бойните изкуства го прониза с поглед:

— Нямах друг избор.

— Научи ли нещо за Брин? За Аланон?

— Няма ни вест ни кост от тях. Форейкър провери. Не са били в Кълхейвън. Никой не знае нищо за двамата. — Сивите му очи наблюдаваха напрегнато младежа от Вейл. — Ще трябва да търсиш сам необходимата ти за това дирене помощ.

Джеър хвърли поглед на Слантър, но гномът не вдигна очи и младежът попита Гарет Джакс:

— Кога трябва да се явя пред Съвета?

Майсторът на бойните изкуства стана и отвърна:

— Сега.

Съветът на джуджетата старейшини се беше събрал в залата, огромно мрачно помещение, разположено във вътрешността на квадратна сграда, в която се намираха всички канцеларии на управниците на селото Кълхейвън. Членовете на Съвета бяха точно дванадесет на брой. Те бяха насядали край дълга маса, поставена на подиум в предната част на стаята. Долу имаше редици от пейки, разделени от пътеки, които водеха до двукрила врата, през която Гарет Джакс въведе Джеър и Слантър. Помещението беше затъмнено с изключение на най-предната част, където се намираше подиумът. Тримата се доближиха до осветеното пространство и спряха. По пейките бяха насядали и други, които не бяха членове на Съвета. Всички вдигнаха глави и ги загледаха, докато се доближаваха. Въздухът беше задимен от горящи лули и наситен с остра миризма на тютюн.

— Минете по-напред — подкани ги един глас.

Те продължиха, докато се изравниха с първия ред от пейки. Джеър се огледа неспокойно. Не всички присъстващи бяха джуджета. Непосредствено вдясно от него седяха няколко елфи, а вляво имаше пет-шестима мъже от границата, дошли от Калахорн. И Форейкър беше тук. Обраслото му с черна брада лице беше мрачно и сурово.

— Добре дошли в Кълхейвън — проговори отново гласът.

Онзи, който ги поздрави, стана. Беше джудже с посивяла брада, грубовато лице, което изглеждаше кафяво и набръчкано в ярката светлина на лампите. Седеше в центъра на старейшините на Съвета.

— Казвам се Брауърк, старейшина и гражданин на Кълхейвън, първият старейшина на този Съвет — представи се той. Посочи с ръка Джеър. — Мини напред, младежо от Вейл.

Джеър направи една-две крачки и спря. Огледа лицата на насядалите около масата на подиума, които го наблюдаваха отвисоко. Всички бяха възрастни и уморени от годините, но очите им все още бяха живи и будни.

— Как се казваш? — попита Брауърк.

— Джеър Омсфорд — отговори той. — От Шейди Вейл.

Джуджето кимна:

— Какво ще ни кажеш, Джеър Омсфорд?

Джеър отново се огледа. На всички лица беше изписано нетърпение — лица, които той не познаваше. Наистина ли трябваше да им разкрие това, което знаеше? — Отново погледна старейшината.

— Можеш да говориш свободно — увери го Брауърк, който беше усетил несигурността му. — Всички присъстващи заслужават доверие. Всички те са вождове в борбата срещу Призраците Морди.

Той седна бавно и зачака. Джеър още веднъж се огледа и започна да говори. Полека лека той разказа всичко, което се беше случило след пристигането на Аланон в Шейди Вейл. Каза им за появата на друида, за предупреждението му за Призраците Морди, за нуждата от помощта на Брин и за отпътуването на друида и сестра му на изток. Разказа им за собственото си бягство след това, за премеждията, които го бяха сполетели в планината и в Черните дъбове, за срещата си с Краля на Сребърната река и за пророчеството на легендарния крал. Всички го слушаха мълчаливо. Не смееше да ги погледне, докато разказваше. Страхуваше се от това, което може да види на лицата им. Не отместваше поглед от белезите и хлътнатините по лицето на Брауърк, и от дълбоките му сини очи, които не се откъсваха от него. Когато най-после свърши, джуджето старейшина се наведе бавно напред, скръсти загубелите си ръце на масата и продължи да го фиксира с поглед:

— Преди двадесет години ние с Аланон се бихме заедно срещу ордите на злите духове и се мъчихме да не ги допуснем в града на елфите Арборлон. Битката беше ожесточена. Младият Еден Елеседил

— той посочи към един русокос елф, малко по-възрастен от Брин — още не беше роден. Дядо му, великият Ивънтайн, беше крал на елфите. Тогава за последен път кракът на Аланон стъпи на тези земи. Оттогава никой не е виждал друида, младежо от Вейл. Той не е идвал в Кълхейвън. Не е идвал в Източната земя. Какво ще кажеш на това?

Джеър поклати глава:

— Не знам защо не е минал оттук. Не знам къде е отишъл. Знаем само накъде се запъти — а заедно с него и сестра ми. Знаем също, че той със сигурност е бил в Източната земя. — Обърна се към Слантър. — Този следотърсач го е проследил от Мейлморд до дома ми на запад.

Изчака потвърждение, но гномът не каза нищо.

— Вече двадесет години никой не е виждал Аланон — обади се друг старейшина на Съвета.

— И никой никога не е разговарял с Краля на Сребърната река — добави трети.

— Аз разговарях с него — каза Джеър. — Баща ми също е говорил с него. Той е помогнал на баща ми и на девойката елф да избягат от злите духове и да отидат в Арборлон.

Брауърк продължи да го наблюдава внимателно:

— Познавам баща ти, младежо. Той наистина дойде в Арборлон и помогна на елфите в борбата им срещу злите духове. Говореше се, че притежава камъни на елфите, точно както ни каза преди малко. Но ти си ги взел от дома и си ги дал на Краля на Сребърната река, нали така?

— Размених ги срещу магията, която мога да използвам — потвърди бързо Джеър. — Срещу едно желание, което мога да използвам, за да спася Брин. Срещу един Кристал на виденията, с който да я открия. И срещу сила за онези, които ще ме придружат и помогнат.

Брауърк погледна Гарет Джакс. Майсторът на бойните изкуства потвърди думите на младежа от Вейл с кимване на глава:

— Видях с очите си Кристала, за който той говори. Наистина е магически. Показа ни лицето на едно момиче. Джеър твърди, че това е лицето на сестра му.

Елфът, който беше представен като Еден Елеседил, неочаквано стана. Беше висок, със светла кожа, а русата му коса се спускаше до раменете:

— Баща ми много пъти ми е разказвал за Уил Омсфорд. Винаги е казвал, че той е почтен човек. Не мисля, че негов син би могъл да говори нещо друго, освен истината.

— Освен, ако не приема въображаемото за истина — подхвърли един от старейшините. — Трудно е да се повярва на тази история.

— Но водите на реката наистина са замърсени. — припомни друг. — На всички е известно, че някой ден Призраците Морди ще ги отровят, мъчейки си да ни унищожат.

— Както каза, на всички е известно — вметна първият. — А това едва ли е доказателство за нещо.

Намесиха се и други и започнаха да спорят доколко може да се вярва на разказа на Джеър. Брауърк вдигна рязко ръка:

— Моля ви за тишина, старейшини! Спомнете си за какво сме се събрали! — Обърна се към Джеър. — За издирването, ако наистина има такова, ти се нуждаеш от помощта ни. Нищо няма да направиш без помощ, младежо от Вейл. Между теб и мястото, което наричаш Извор на небесата, има армии от гноми. Ясно ти е, че никой от нас не е бил там, където отиваш, нито е виждал извора на водите на Сребърната река. — Той се огледа, като зачака потвърждение. — Следователно, за да ти помогнем, ние първо трябва да знаем какво точно ще правим. Трябва да ти повярваме. А как можем да повярваме на нещо, което ние лично не познаваме? Как можем да сме сигурни, че това, което ни казваш, е истина?

— Не бих ви излъгал — изчерви се Джеър.

— Несъзнателно, може би — изрази старейшината мислите си на глас. — Нито една лъжа не е умишлена. Но понякога това, в което вярваме, че е истина, се оказва лъжа, която ни подвежда. Възможно е случаят да е точно такъв. Възможно е...

— Възможно е, ако продължим да си губим времето в разсъждения, да стане твърде късно да направим каквото и да било, за да спасим Брин! — Джеър напълно загуби самообладание. — Не съм се заблудил в нищо! Това, което ви разказах, наистина ми се случи!

Дочуха се недоволни гласове, но Брауърк направи знак на присъстващите да се успокоят и млъкнат:

— Покажи ни торбичката със Сребърния прах. Така ще можем донякъде да повярваме на думите ти — нареди му той. Младежът от Вейл го погледна безпомощно:

— Това няма да ви помогне. Прахът прилича на най-обикновен пясък.

— Пясък ли? — възкликна възмутено един от старейшините. — Само си губим времето, Брауърк.

— Тогава поне ни покажи Кристала — въздъхна Брауърк. — Или ни докажи по някакъв друг начин, че това, което ни каза, е истина — настоя друг член на Съвета.

Джеър усети как възможността да убеди джуджетата в каквото и да било бързо му се изплъзва из ръцете. Само неколцина от Съвета, ако изобщо имаше такива, вярваха в това, което им разказа. Изобщо не бяха виждали Аланон и Брин. Никой от тях не беше чувал някой да е говорил с Краля на Сребърната река. А те май изобщо не вярваха, че наистина има такова същество. На всичкото отгоре им каза, че заменил камъните на елфите срещу магии, които те не можеха дори да видят.

— Само си губим времето, Брауърк — повтори първият старейшина.

— Оставете някой друг да разпитва младежа от Вейл, а ние да се залавяме за работата си — обади се глас от залата.

И други започнаха да изразяват мнението си на глас и този път призивите на Брауърк към тишина бяха заглушени от викове. Всички присъстващи, и членовете на съвета, и останалите, настояваха заседанието да бъде незабавно прекратено.

— Знаех си, че така ще стане — прошепна неочаквано Слантър зад гърба на младежа от Вейл.

Джеър почервения от гняв. Стигнал беше чак до тук и беше преживял прекалено много, за да се остави да бъде отритнат точно сега. Дай ни доказателство, настояваха те. Накарай ни да повярваме.

Е добре. Той знаеше как да ги накара да повярват!

Изведнъж пристъпи напред, вдигна високо ръце и ги протегна към сенките на пътеката, която водеше до срещуположната страна на мястото, където се намираше. Жестът беше толкова драматичен, че изведнъж всички млъкнаха и обърнаха глави, за да видят какво им сочеше. Там нямаше нищо, нищо освен тъмнина...

После Джеър запя песента на желанията бързо и пронизително. От нищото във въздуха се появи висока черна фигура, загърната в плащ, с качулка на главата.

Това беше Аланон.

Всички присъстващи ахнаха смаяни. Мъжете изтеглиха мечове и дълги ножове от ножниците, скочиха на крака и се скупчиха, за да отблъснат сянката, която изникна от мрака. Под качулката тъмното сухо лице се вдигна към светлината и очите му се впиха в членовете на Съвета. Тогава Джеър спря да пее и друидът изчезна.

Младежът от Вейл отново се обърна към Брауърк. Джуджета го бяха зяпнали с широко отворени очи.

— Сега вярваш ли ми? — попита тихо Джеър. — Каза, че го познаваш. Каза, че сте се били заедно при Арборлон. Това друидът ли беше?

Брауърк кимна бавно с глава:

— Това беше Аланон.

— Значи вече си сигурен, че съм се срещал с него — каза Джеър.

Всички присъстващи се обърнаха и се вторачиха в младежа от Вейл, възбудени и потресени от случилото се. Джеър чу зад себе си хихикането на Слантър, тих нервен кикот. Поглед на Гарет Джакс с крайчеца на окото си. Майсторът на бойните изкуства го зяпаше с любопитство, почти изумен.

— Казах ви истината — каза Джеър на Брауърк. — Трябва да отида дълбоко в Анар и да открия Извора на небесата. Аланон ще бъде там със сестра ми. А сега ми отговорете — ще ми помогнете ли или не?

Брауърк погледна старейшините и попита:

— Вие какво ще кажете?

— Вярвам във всичко, което ни каза — продума най-последен един от тях.

— Но това би могло да бъде и номер — намеси се друг. — Нищо чудно да е дело на Призраците Морди!

Джеър бързо се огледа. Няколко глави кимаха в съгласие. Мъгливата светлина на газените лампи му пречеше да види ясно недоверието и страха в много очи.

— Според мен рискът е прекалено голям — обади се друг старейшина.

Брауърк стана:

— Дали сме дума да помагаме на всеки, който се опита да унищожи Призраците Морди — заяви той, а сините му очи засвяткаха бързо и сурово. — Този младеж от Вейл ни каза, че се е съюзил с други

негови съмишленици, които преследват същата цел. Аз му вярвам. Смятам, че трябва да направим, което можем, и да му помогнем в диренето. Предлагам да гласуваме. Вдигнете си ръцете, ако сте съгласни с мен.

Брауърк вдигна високо ръка. Пет-шестима от Съвета на старейшините последваха примера му. Не беше обаче лесно да се затвори устата на несъгласните.

— Това е лудост — провикна се един. — Кой ще тръгне с него? Да не би да смяташ да изпращаш хора от селото, Брауърк? Кой мислиш ще отиде на това дирене, на което ти така лекомислено даде благословията си? Ако наистина сте решили да помагате, пратете доброволци!

Дочуха се гласове в подкрепа на току-що изказалия се. Брауърк кимна:

— Така да бъде. — Огледа мълчаливо залата. Местеше погледа си от едно лице на друго и търсеше доброволци, чакаше някой да приеме предизвикателството.

— Аз ще отида.

Джеър се извърна бавно. Гарет Джакс излезе крачка напред, а сивите му очи гледаха безизразно членовете на Съвета.

— Кралят на Сребърната река обеща на младежа от Вейл аз да му бъда покровител — каза той тихо. — Е, добре. Обещанието ще бъде спазено.

Брауърк кимна, после отново огледа присъстващите и попита:

— Кой друг от вас ще тръгне с тях?

Елб Форейкър се отдръпна от стената, на която се беше опрял, и застана до приятеля си. Брауърк отново изгледа присъстващите в залата. След миг групата мъже от Кълхейвън се раздвижи. Огромен мъж от границата се надигна от мястото си. Изненадващо благото му лице беше оградено от ниско подстригана коса и брада.

— Аз ще отида — избоботи той и се доближи до другите двама. Джеър неволно отстъпи крачка назад. Мъжата беше огромен почти колкото Аланон.

— Хелт — поздрави го Брауърк. — Мъжете от Калахорн не трябва да правят това издирване сами.

Едрият мъж сви рамене:

— Борим се срещу един и същ враг, старейшина. Издирването ме привлича, така че ще отида.

Изведнъж Еден Елеседил също стана:

— И аз тръгвам.

Брауърк се намръщи:

— Ти си принц на елфите, млади ми Еден. Ти си тук заедно с преследвачите елфи, за да върнеш дълга на баща си, който смята, че е длъжник на джуджетата от времето, когато те се биха рамо до рамо с него при Арборлон. Е, добре, такава е волята му. Но ти вдигаш прекалено много цената. Баща ти няма да одобри постъпката ти. Помисли още малко.

— Принцът на елфите се усмихна:

— Няма какво повече да мисля, Брауърк. В случая дългът не е към джуджетата, а към младежа от Вейл и баща му. Преди двадесет години Уил Омсфорд е тръгнал с избраното от елфите момиче да търси талисмана, който щял да унищожи злите духове, които се били освободили от Забраняващото. Той е рискувал живота си заради баща ми и народа ми; Сега аз имам възможност да се отплатя на Уил Омсфорд със същото — да отида със сина му и да помогна да открие това, което търси. Способен съм на това не по-малко от всеки друг присъстващ тук.

Брауърк продължи да се мръщи. Гарет Джакс погледна Форейкър. Джуджето само сви рамене. Майсторът на бойните изкуства извърна поглед към Принца на елфите и се загледа в него, сякаш преценяваше доколко сериозни са намеренията му или просто какви бяха възможностите му да оцелее. После кимна бавно с глава.

— Е, добре — съгласи се Брауърк. — Кой е шестият?

Гарет Джакс се обърна бавно и посочи Слантър:

— Гномът — каза той.

— Какво? — изгледа го смаяно Слантър. — Не си ти този, който ще ме избира!

— Вече го направих — отвърна другият. — Ти си единственият от тук присъстващите, който е бил там, където искаме да отидем. Познаваш пътя, гноме, и ще ни го покажеш.

— Нищо няма да ви показвам! — изрепчи се Слантър, почервенял от гняв. — Това момче, този дявол... той те забърка във

всичко това! Само че ти нямаш никаква власт над мен! Всичките ще ви хвърля на вълците, ако се опитате да ме накарате да тръгна насила!

Гарет Джакс се изправи срещу него. Ужасните му сиви очи бяха студени като късчета лед:

— Толкова по-зле за теб, гноме, защото първият, до когото вълците ще се доберат, ще бъдеш ти. Я се поуспокой и помисли малко.

В залата на събранието настъпи гробна тишина. Майсторът на бойните изкуства и гномът се гледаха, без да мигат. В очите на човека в черно имаше смърт. В очите на Слантър — колебание. Гномът обаче не трепна и не извърна поглед. Не мръдваше от мястото си, макар че кипеше от гняв, паднал в собствения си капан. Накрая бавно отмести очи и погледна Джеър. В този момент младежът от Вейл се улови, че изпитва съжаление към гнома.

Слантър кимна едва забележимо:

— Май нямам друг избор — измърмори той. — Ще те заведе.

Гарет Джакс отново се обърна към Брауърк:

— Шест.

Джуджето старейшина се поколеба, после въздъхна примирено:

— Да, шест — обяви той тихо. — Дано да имате късмет.

ГЛАВА 15

Късно следващата сутрин, след като приключи с приготовленията, малката група напусна Кълхейвън и се отправи към мрачните, гори на Анар. Снабдени с оръжия и храна Джеър, Слантър, Гарет Джакс, Елб Форейкър, Еден Елеседил и човекът от границата Хелт се измъкнаха от селото почти незабелязано. Единственият им изпращач беше Брауърк. Личеше си, че проявява разбиране, но беше изпълнен с лоши предчувствия. Той обеща на Джеър, че ще направи всичко възможно родителите му да бъдат предупредени за Призраците Морди преди да се завърнат във Вейл. На останалите стисна здраво ръце и им каза по няколко окуражителни думи. Само Слантър прие намръщено благопожеланията му, което беше напълно разбираемо. Никой друг не ги съпроводи по живо по здраво. И членовете на Съвета на старейшините, и другите лидери, както джуджета, така и чуждоземци, не бяха много сигурни, че това, което предприемаха, е благоразумно. По-скоро бяха склонни да вярват, че ако се разчуеше за начинанието им, опасното пътуване щеше да бъде обречено още от самото начало.

Решението обаче беше взето и групата потегли. Движеха се сами, без никаква охрана, въпреки енергичните настоявания на елфите преследвачи, които бяха придружили Еден Елеседил на изток от родния му Арборлон и се чувстваха отговорни за сигурността на принца. Всъщност бойната им част беше символична. След като Брауърк го помоли за помощ, Андър Елеседил веднага събра набързо малка група и я изпрати. Елфите бяха задължени на джуджетата заради помощта, която те им бяха оказали в борбата срещу злите духове двадесет години по-рано. За мобилизирането на по-голяма част беше необходимо повече време. Еден Елеседил отиде вместо баща си, Никой обаче не допускаше, че той ще участва в битка, освен, ако армиите на гномите не изминеха целия път до Кълхейвън. Предложението на младежа елф да участва в групата, която щеше да прави издирване в сърцето на вражеската страна, дойде съвсем неочаквано. В случая обаче елфите преследвачи бяха безсилни, тъй като принцът беше в

правото си да взема сам решения. Единственото, което можеха да направят беше да настояват и те да се присъединят в издирването. Някои от джуджетата и мъжете от границата също бяха изяви́ли желание да ги придружават, но им беше отказано. Решението взе Гарет Джакс и то беше подкрепено от останалите шестима на групата, дори и от Слантър. Колкото по-малка беше групата, толкова по-леко подвижна щеше да бъде и възможностите ѝ да се промъква незабелязано през ужасните гори на Анар щяха да бъдат по-големи. С изключение на Джеър, който нямаше как да не участва в издирването — пък и той постоянно им напомняше, че притежаваната от него магия ще го закриля, — всички останали бяха опитни в оцеляването професионалисти. Дори Еден Елеседил беше обучаван до навлизането му в зряла възраст от членове на Кралските войски за вътрешна отбрана. Всички бяха единомисленици — колкото по-малко са, толкова по-добре.

И така, потеглиха само шестима. Тръгнаха пеш, защото друг начин да се премине през горската пустош нямаше. Насочиха се на изток от селото на джуджетата и навлязоха в тъмните гори, като следваха извивките на Сребърната река. Брауърк ги наблюдава, докато се скриха от погледа му, после тръгна обратно към Кълхейвън, за да се залови за работата, която го чакаше там.

Есенният ден беше ясен и спокоен, въздухът хладен и свеж, небето обляно от слънчева светлина. Короните на дърветата трептяха с множество червеникави, златисти и кафеникави отънъци, а окапалите листа покриваха земята с мек килим, който тихо шумолеше под краката им. Времето течеше бързо. Следобедът преваля почти без да усетят. Вечерта настъпваше в Анар с тъмносиви и виолетови сенки, а слънцето бавно потъваше зад хоризонта.

Шестимата спряха да ноцуват до Сребърната река сред малка група от ясенови дървета, заслонени в източния край от голи скали. След вечеря Гарет Джакс събра цялата група.

— Ето, какъв ще ни е маршрутът — каза Елб Форейкър, клекна и разчисти земята от окапалите листа. — Сребърната река минава оттук — продължи той и очерта с пръчка линия, която отбелязваше пътя ѝ. — Намираме се тук. На изток, на около четири дни път, е крепостта на джуджетата в Капаал, която охранява шлюзите и бентовете на Силидълън. На север Сребърната река минава между Хай Бенс и

затворите на гномите при Дън Фий Арън. Още по на север са Рейвънсхорн и Греймарк.

Изглежда лицата на мъжете около себе си и продължи:

— Ако успеем да стигнем дотам, ще трябва да следваме течението на реката през целия преход в Греймарк. Ако се наложи да напуснем реката, прекосяването на Анар ще бъде много трудно. — Направи кратка пауза. — Армиите на гномите държат всички местности на север и на изток от Капаал. Там ще трябва да си отваряме очите на четири.

— Някакви въпроси? — Гарет Джакс вдигна очи и ги погледна.

Ироничното изсумтяване на Слантър наруши тишината:

— Представяш нещата в далеч по-добра светлина — изръмжа той.

— Точно затова си с нас — отвърна Майсторът на бойните изкуства. След Капаал ти ще си този, който ще ни води.

Слантър се изплю презрително върху начертаната на земята карта:

— Ако изобщо успеем да стигнем до там.

Мъжете се разпръснаха, за да се приготвят за през нощта. След кратко колебание Джеър тръгна след Слантър. Настигна гнома в отдалечения край на поляната.

— Слантър — извика той.

Гномът хвърли поглед назад и когато го видя, моментално извърна очи. Джеър застана пред него и каза:

— Слушай какво, идеята да дойдеш с нас не беше моя.

Слантър го изглежда сурово:

— Я не ме будалкай. Идеята беше твоя.

Джеър поклати глава:

— Никого не бих насиллил да идва, ако той самият не иска, дори и теб. Но се радвам, че си тук. Искам да знаеш това.

— Много утешително, няма що — присмя се гномът. — Гледай да не забравиш да припомниш това на Черните скитници, когато ни натикат в затворите си!

— Слантър, не се дръж така. Не...

Внезапно гномът отмести очи и извика:

— Я ме остави на мира. Не искам да имам вземане-даване с теб. Не искам да имам нищо общо с цялата тази работа. — После

неочаквано пак впи очи в него. Погледът му беше студен и суров. — При първа възможност, момче, ще се махна! Запомни това — при първия удобен случай! Е, още ли се радваш, че съм тук?

Обърна се рязко и се отдалечи. Джеър гледаше след него безпомощно, едновременно натъжен и вбесен от начина, по който се бяха развили отношенията помежду им.

— Не ти е чак толкова ядосан, колкото изглежда — избоботи тихо нечий глас. Беше Хелт, човекът от границата, привел към младежа продълговато добродушно лице. — Сърди се повече на себе си.

Джеър го погледна недоверчиво:

— Не изглежда така.

Човекът от границата се доближи до паднал ствол на дърво, седна и протегна дългите си крака:

— Може да не изглежда, но е така. Гномът е следотърсач. Запознах се с него във Варфлийт. Следотърсачите са особена порода, не приличат на останалите. Те са самотници, а Слантър е по-самотен от всички останали. Чувства се като заловен в капан и иска да си излее яда върху някого. Очевидно най-лесно му е да хвърля вината върху теб.

— Аз май наистина имам известна вина — каза младежът от Вейл, загледан след отдалечаващия се гном.

— Не по-голяма от неговата — отвърна другият тихо. — Той сам дойде в Анар, нали така?

Джеър кимна утвърдително и добави:

— Но аз го помолих да дойде.

— Всички ние бяхме помолени да дойдем — припомни му Хелт. — Въпреки това не бяхме длъжни да те придружим. Тръгнахме по собствена воля. И гномът също. Той сам реши да дойде с теб в Кълхейвън. Може да му се е искало да дойде. Нищо чудно и сега да му се иска, само че да не може да си го признае. Възможно е дори тази мисъл да го плаши малко.

Джеър сви вежди.

— Защо трябва да го плаши?

— Ами просто, защото това ще означава, че го е грижа за теб.

— Подобно нещо изобщо не ми е минавало през ума. Мислех си точно обратното — че не го е грижа за никого.

Хелт поклати глава:

— Напротив, мисля си, че не си му безразличен. И това го плаши. Ако искат да оцеляват, следотърсачите не могат да си позволяват да се безпокоят за когото и да било.

Джеър го изгледа изпитателно:

— Много си категоричен по въпроса.

Едрият мъж стана:

— Да, така е. Знаеш ли, навремето и аз бях следотърсач.

Обърна се и се отдалечи в мрака. Джеър го гледаше и се чудеше кое беше накарало човека от границата да се разприказва. Не знаеше причината, но му беше благодарен за това.

Утрото настъпи сиво и неприветливо. Купести тъмни облаци се носеха на изток по небето. От север духаше студен свиреп вятър, брулеше клоните на дърветата в яростни пристъпи, свистеше и вдигаше наоколо валма от листа и пръст. Въздухът беше наситен с мирис на дъжд.

Този ден Джеър Омсфорд прекара в компанията на Еден Елеседил. Принцът на елфите го доближи още с тръгването. През цялото време говори свободно и непринудено. Разказа какво беше чувал от баща си, краля, за семейство Омсфорд. Дългът към Уил Омсфорд е голям, обясняваше му принцът на елфите, докато вървяха в студа с наведени срещу вятъра глави. Ако не бил той, елфският народ е могъл да загуби войната срещу Злите духове. Уил повел избраната от елфите Амбърл в диренето на Огъня на живота, за да може семето на легендарното дърво Елкрис да бъде хвърлено в пламъците и отново върнато на земята и възродено.

Джеър беше слушал историята хиляди пъти, но му беше интересно да я чуе от устата на Еден и изобщо не се отегчи. Младежът от Вейл на свой ред разказа на принца малкото, което знаеше за Западната земя. Каза му колко много се възхищава баща му от Андър Елеседил и каква дълбока симпатия изпитва той самият към елфския народ. Разговорът постепенно ги сближаваше. Може би това се дължеше на общото елфско потекло, а може би на почти нищожната разлика в годините. На моменти Еден Елеседил приличаше на Роун — ту сериозен, ту безгрижен, нетърпелив да сподели чувствата и мислите си, но и способен да изслушва Джеър. Така че между тях бързо се породиха приятелски чувства.

С падането на нощта малката група се приюти под надвиснала скала на планинска верига, която хвърляше сянка над Сребърната река. Вечеряха и наблюдаваха мрачния разпенен бяг на реката между скалистите склонове. Заваля. Небето притъмня и неприветливата нощ прогони деня. Джеър се взираше в тъмнината, а противното зловоние на отровената река го блъскаше в ноздрите. След Кълхейвън видът ѝ беше още по-лош. Водите ѝ ставаха по-черни, а огромните количества умираща риба и сухи клони бяха започнали да я задушават. Дори растителността по бреговете ѝ вехнеше. Изглеждаше мрачна и бездънна. Дъждът, който се изливаше като порой, сякаш беше добре дошъл. Де да можеше да прочисти някак напластената в нея мръсотия.

След време членовете на групата започнаха да заспиват. Както винаги един от тях трябваше да остане на пост. Ред беше на Хелт. Огромният човек от границата стоеше в далечния край на надвисналата скала — едра плътна сянка на бледосивия фон на дъжда. Еден Елеседил каза на Джеър, че Хелт дълго време е бил следотърсач, повече от двадесет години. Никой не споменавал защо се е отказал. Говорело се, че навремето имал семейство, но изглежда никой не знаел какво е станало с него. Благовъзпитан човек, спокоен и вежлив, но същевременно и опасен. Много изкусен боец. Невероятно силен. А как умее да вижда нощно време. Изключително зрение. Вижда в тъмнината така ясно, както посред бял ден. Много истории се разказват за тази негова способност. Никога нищо не го е издебвало в гръб, нито е минавало край него незабелязано.

Джеър се сгуши под одеалата и се опита да се стопли. В центъра на надвисналата скала гореше огън, но той не можеше да проникне през влагата до младежа от Вейл, който мислеше за Хелт. Човекът от границата не беше казал нищо повече след краткия им разговор предишната нощ. Един-два пъти на Джеър му беше хрумвало пак да го заговори и насмалко не го стори. Но нещо отвътре го възпря. Може би причината беше видът на мъжа. Толкова огромен и мрачен беше той. Също като Аланон, но... някак по-различен. Джеър поклати глава. Не можеше да разбере в какво се състоеше разликата.

— Трябва да спиш.

Гласът така сепна Джеър, че той подскочи. Гарет Джакс стоеше до него. Приличаше на мълчалива черна сянка, докато се настаняваше до младежа от Вейл и се загръщаше в плаща си.

— Не ми се спи — измърмори Джеър, като се мъчеше да се съвземе от уплахата.

Майсторът на бойните изкуства кимна, а сивите му очи се взираха в дъжда. Седяха мълчаливо, свити в мрака. Вслушваха се в трополенето на дъжда, в забързания бяг на реката и в тихото прошумоляване на листата и клоните при допира на вятъра. Гарет Джакс се размърда и Джеър усети че мъжът се опитва да привлече погледа му.

— Веднъж ме попита защо съм ти помогнал в Черните дъбове, спомняш ли си? — прошепна Гарет Джакс. — Тогава ти казах, че съм го направил, защото си ме заинтригувал. Не те излъгах. Ти наистина възбуди любопитството ми. Но не беше само това.

Замълча и Джеър го погледна. Стори му се, че студените стоманено сиви очи го гледат втренчено и изпитателно.

— Аз съм най-добрият в това, което правя. — Майсторът на бойните изкуства говореше почти шепнешком. — През целия си живот съм бил най-добрият. И не само това. Всички бяха много по-слаби от мен. Обикалял съм по всичките земи и досега не съм открил някой, който да е достоен да мери силите си с мен. Продължавам да търся...

Джеър го изгледа учуден:

— Защо?

— А какво друго ми остава да правя? — попита другият. — Какъв смисъл има да съм Майстор на бойните изкуства, след като нямам равен на себе си, някой, с когото да премеря уменията си и да докажа, че прякорът ми е даден не току-така? Пробвам силите си откакто се помня. Всеки божи ден. Търся начини да се уверя, че не съм загубил способностите си. Досега не ми се е случвало да се проваля, но продължавам да търся. — Отново се загледа в дъжда. — Когато те видях в Черните дъбове целия овързан и със запушена уста, охраняван от гномски патрул, когато те видях така, разбрах, че у теб има нещо особено. Не знаех какво е то, но бях сигурен, че го има. Просто го усетих. Ти си това, което търся.

Джеър поклати изумен глава:

— Не мога да разбера какво имаш предвид.

— Естествено, че не можеш. В началото и аз не разбирах. Само усещах, че кой знае защо, ти си важен за мен. Затова те освободих и тръгнах с теб. По време на пътуването видях нещо повече от това,

което ме беше заинтригувало в началото... нещо, което търся цял живот. Нищо определено не ми подсказваше как да се държа с теб. Само усещах какво трябва да правя и го правех. — Изправи се: — И после... — Очите му отново потърсиха очите на Джеър. — Онази сутрин, когато бяхме край Сребърната река, ти се събуди и ми разказа съня си. Е, допускам, че не е сън, но нещо подобно. Диренето, така го наричаш. И аз трябваше да бъда твой закрилник. Едно невъобразимо дирене, дирене в самото леговище на Призраците Морди. Дирене на нещо, за което никой друг освен теб, не знае нищо. И аз съм определен за твой закрилник.

Поклати бавно глава:

— Знаеш ли, онази нощ и аз сънувах. Не ти казах тогава. Присъни ми се нещо, което беше толкова реално, че приличаше повече на видение, отколкото на сън. Стоях с теб като твой закрилник на място, което не можах да позная. Изправен бях пред Същество на огъня, което изгаряше всичко, до което се докоснеше. И някъде дълбоко в съзнанието ми шепнеше някакъв глас. Той каза, че трябва да вляза в схватка с огъня, че това ще бъде борба на живот и смърт и че тя ще бъде най-ужасната битка в живота ми. Гласът ми нашепваше, че цял живот съм се тренирал единствено за тази битка, че всички мои предишни схватки са били подготовка за тази.

Сивите му очи горяха от възбуда:

— Ти ми разказа видението си. Тогава си помислих, че може би Кралят на Сребърната река е причина и за моето. Но независимо чий беше гласът, сигурен бях, че ми казва истината. Убеден бях, че през целия си живот съм търсил точно това — възможност да изпробвам уменията си срещу сила, по-голяма от всички, пред които съм се изправял досега и да видя дали наистина аз съм най-добрият.

Гледаха се мълчаливо в тъмнината. Джеър се уплаши от това, което видя в очите на мъжа — непокорство, непримиримост; И още нещо. Лудост. Безумие, необузвано и твърдо като стомана.

— Искам да разбереш, младежо от Вейл — прошепна Гарет Джакс. — Тръгнах с теб, за да мога да открия това видение. Ще бъда твой закрилник, както обещах. Ще те прекарам невредим през всички опасности, независимо какви ще бъдат те. Ще те защитавам дори ако трябва да умра заради това. Но не забравяй. В крайна сметка аз търся видението. Искам да изпробвам уменията си срещу този сън.

Млъкна и се отдръпна от младежа от Вейл:

— Искам да разбереш това — повтори той тихо.

Пак замълча и зачака. Джеър кимна бавно:

— Мисля, че разбирам.

Гарет Джакс отново се загледа в дъжда и се затвори в себе си. Седеше и наблюдаваше как се излива пороя, сякаш беше абсолютно сам. Не казваше нищо. След известно време стана и се скри в сенките.

Джеър Омсфорд остана дълго след като той си беше отишъл и се чудеше дали в крайна сметка наистина го разбираше.

Следващата сутрин, когато се събудиха, Джеър извади Кристала на виденията, за да види какво беше станало с Брин след последната поява на лика ѝ.

Гората беше забулена в дъжд и сива мъгла, когато членовете на малката група наобиколиха младежа от Вейл, Той протегна Кристала пред себе си, така че всички да могат да го виждат, и запя. Нежни и вълшебни, трелите на песента на желанията се разляха в утринната тишина, извисиха се и политнаха над ръменето на дъжда. Внезапно в Кристала блесна ярка светлина. После се появи образът на Брин. Взорът ѝ беше отправен към тях, а очите ѝ търсеха нещо, което те не можеха да видят. Зад гърба на девойката се извисяваха планини, безжизнени и голи. Силуетът им се открояваше в сивия и мрачен фон на утро, което не се различаваше от утрото на местността, в която шестимата се намираха. Джеър продължаваше да пее и се взираше съсредоточено в облика на сестра си. Ненадейно тя се извърна. Появиха се образите на Роун Лий и Аланон, с обърнати към гъста, непроходима гора изтерзани лица. Джеър престана да пее и видението изчезна. Погледна озадачено останалите:

— Къде са те?

— Намират се в планините, наречени Драконовите зъби — отговори тихо Хелт. — Невъзможно е да греша.

Гарет Джакс кимна и погледна Форейкър:

— А гората?

— Това е Анар. — Джуджето почеса обраслата с брада брадичка. — Тя върви през нея, тя и другите двама, но малко по на север, през Раб.

Майсторът на бойните изкуства хвана Джеър за рамото:

— Струва ми се, че предишния път, когато използва Кристала, планините бяха същите — Драконовите зъби. Какво ли правят там?

Последва мълчание. Гледаха се недоумяващо.

— Паранор — изведнъж възкликна Еден Елеседил.

— Крепостта на друидите — добави Джеър. — Аланон е повел Брин към крепостта на друидите. — Поклати учудено глава. — Но защо?

Никой не отговори на въпроса му. Гарет Джакс стана;

— Никога няма да разберем, ако продължим да стоим тук. Отговорите на тези въпроси се намират на изток.

Всички станаха. Джеър пхна обратно Кристала в куртката и те подновиха похода си в Анар.

ГЛАВА 16

На четвъртия ден след като тръгнаха от Кълхейвън те стигнаха до Клина.

Беше късен следобед и сивото небе беше прихлупило земята. Поройният дъжд, който беше започнал преди три дни, продължаваше да се излива и горите на Анар бяха мокри и студени. Загубили багрите си, дърветата се извисяваха черни и голи в прииждащата на талази мъгла, която се промъкваше като призрак през сгъстяващия се мрак. Безлюдната зловеща гора тънеше в мълчание.

През целия ден бяха се изкачвали по лек наклон, който ги отведе в огромни скални масиви и верига от хребети. Прииждащата от пороищата Сребърна река се пенеше в мъглата и следваше лъкатушния си път в дълбоко дефиле. То бе оградено от високи планини, затворено от отвесни и голи скали. Скоро Сребърната река се загуби напълно от погледа, потъна в мъглата и настъпващата нощ.

Джуджетата бяха нарекли дефилето Клина.

Шестимата се изкачиха високо на северния му склон. Движеха се с приведени срещу вятъра глави, с плътно увити наметала, които не можеха да ги предпазят от проникващите студ и дъжд. Всичко наоколо тънеше в дълбока тишина. Не чуваха нищо друго освен воя на вятъра, който заглушаваше всичко останало. Обзети бяха от натрапчиво чувство на самота. Вървяха през шубраци и борове, напредваха бавно и упорито. Струваше им се, че с отминаването на следобеда и с бавното настъпване на нощта, хоризонтът все повече ги захлупва. Водеше ги Форейкър. Територията беше негова и той най-добре познаваше всичките ѝ клопки. Следваше го Гарет Джакс, мрачен и безпристрастен като дърветата, които отминаваха. Зад него вървяха Слантър, Джеър и Еден Елеседил. Огромният Хелт беше в края на колоната. Всички мълчаха. Минутите се влачеха бавно.

Изкачили бяха полегат склон и се бяха озовали в горичка от лъщящи смърчове, когато Форейкър внезапно се спря. Той се послуша и им направи знак да се скрият сред дърветата. Каза нещо, на Гарет

Джакс, след което джуджето тръгна нанякъде и изчезна в мъглата и дъжда.

Чакаха завръщането му без да продумат. Форейкър доста се забави. Най-после се появи от посока, напълно противоположна на посоката, в която беше тръгнал. Махна им да го последват и ги поведе навътре в горичката. Клекнаха, наобиколили го в кръг.

— Гноми — каза той тихо. Обилна пот се стичаше от оплешивялата му глава в буйната къдрава брада. — Най-малко стотина. Завардили са моста.

Всички мълчаха потресени. Мостът се намиреше по средата на местността, която смятаха за сигурна. Тя се охраняваше от цяла армия от джуджета, настанени в крепостта в Капаал. Какво се беше случило на армията, след като гномите бяха стигнали толкова на запад и толкова близо до Кълхейвън?

— Можем ли да заобиколим? — веднага попита Гарет Джакс.

Форейкър поклати глава:

— Можем. Само че ще загубим три дни. Над Клина може да се мине единствено по моста. Ако не пресечем тук, ще трябва да се върнем обратно долу в планините и да заобиколим на юг през пущинака.

Всички мълчаха, а дъждът плющеше по лицата им.

— Не можем да си позволим да загубим три дни — проговори най-после Майсторът на бойните изкуства. — Няма ли начин да минем край гномите?

Форейкър сви рамене:

— Може би, но ще трябва да изчакаме да се стъмни.

Гарет Джакс кимна с глава:

— Хайде да хвърлим едно око.

Заизкачваха се по скалите, като заобикаляха борове, смърчове и храсталаци, мокри и хлъзгави купчини от камъни, и вървяха през мъглата и сгъстяващия се мрак на нощта. Напредваха бавно и предпазливо като безмълвни привидения, водени от Елб Форейкър.

Внезапно в сивкавия здрач замъждука светлина на огън.

Бледите, самотни отблясъци се къпеха в дъжда и примигваха от скалите пред тях. Шестимата едновременно легнаха и запълзяха бавно към ръба на едно било. Оттам можеха да погледнат от високо към светлината.

Отвесните скални стени на Клина се спускаха право надолу, обвити в мъгла и отмити от дъжда. Над реката се простираше здрав мост на подпори, построен от дървен материал и желязо, с присъщата на джуджетата сръчност и изобретателност, прикрепен здраво към скалата като предпазна мярка срещу унищожителната сила на вятъра. На отсамната страна на моста имаше широка издатина, която водеше към билото. Тя беше покрита с рядка гора, а сега и с огньовете на гномите, които се бяха подслонили под импровизирани навеси и брезентни палатки. Те бяха навсякъде — скупчени на групички край огньовете, в палатките, които се очертаваха на трепкащата светлина, и по цялото протежение на издатината от билото до моста. В най-отдалечения край на дефилето, почти невидими в тъмнината, също имаше гноми. Те наблюдаваха тясна пътека, водеща от ниското възвишение към широк, горист склон, който на около стотина ярда от там се спускаше в пущинака.

От двете страни на моста имаше разположени наблюдателни постове на гноми.

Шестимата, които бяха залегнали на хребета, дълго изучаваха местността под тях. Накрая Гарет Джакс им направи знак да се оттеглят по-надолу между скалите.

После Майсторът на бойните изкуства се обърна към Хелт:

— Ще можем ли да се промъкнем, когато се стъмни?

Едрият мъж погледна преценяващо:

— Най-много до моста, може би.

Гарет Джакс поклати глава:

— Това не е достатъчно. Трябва да се измъкнем зад охраната.

— Един човек би могъл да го направи — отвърна бавно Форейкър. — Ще трябва да пропълзи по моста отдолу, край подпорите. Ако е достатъчно бърз, ще може да се промъкне, да убие пазачите и да задържи достатъчно дълго моста, докато другите го последват.

— Това е лудост! — възкликна внезапно Слантър. — Даже и да успеете някак си, другите веднага ще тръгнат след вас! Как ще се измъкнете от тях?

— Благодарение на гениалността на джуджетата — измърмори тихо Форейкър. — Като строители ние сме най-добрите, гноме. Този мост има съоръжения, които могат да го срутят. Ако се изтеглят болтовете от двата края всичко ще пропадне в дефилето.

— А колко време е необходимо за това?

— Минута-две, не повече. Подозирахме, че гномите ще се опитат да нападнат Капаал във фланг. — Поклати глава. — Страхувам се, че те вече са го направили без някой да ги спре, след като имат смелостта да държат моста толкова открито. А и начинът, по който са разгърнали лагера си подсказва, че не ги е страх, че някой може да ги изненада от другата страна. Пак поклати замислено глава. — Безпокоя се за армията.

Гарет Джакс изтри дъжда от очите си:

— Остави притесненията си за друг път. — Хвърли бърз поглед на другите. — Слушайте внимателно. Когато се стъмни, Хелт ще ни преведе през лагера до моста. Аз ще мина отдолу. Когато очистят часовете, Елб и гномът ще преминат с младежа от Вейл. Хелт, ти и принцът на елфите ще използвате дългите си лъкове, за да задържате гномите от тази страна на моста, докато болтовете бъдат извадени. После ще преминете, когато ви дадем знак, че работата е свършена и ще пуснем моста в дефилето.

Елб Форейкър, Хелт и Еден Елеседил кимнаха, без да кажат нищо.

— Там има повече от сто гнома преследвачи! — посочи гневно Слантър към отсрещната страна на моста. — Ако се случи нещо непредвидено, тогава сме загубени!

Форейкър хвърли на гнома смразяващ поглед:

— Ти най-малко имаш основания да се тревожиш, нали така. Нищо няма да ти пречи да се престориш, че си с тях.

Джеър погледна гнома с крайчеца на окоето си, но Слантър се отвърна, обърна се и се отдалечи. Гарет Джакс тръгна след него.

— Нито звук оттук нататък. Помнете какво трябва да направим.

Отново се качиха на хребета, укриха се сред скалите и търпеливо зачака падането на нощта. Мина час, после още един. Майсторът на бойните изкуства продължаваше да ги държи там, където се бяха настанили. Цялото дефиле потъна в тъмнина, а дъждът и мъглата ги обгърнаха като, с плътно покривало. Студът се засилваше и безмилостно ги сковаваше. Долу огньовете на гномите засветиха още по-ярко в нощта.

Най-после Гарет Джакс махна с ръка и групата потегли. Измъкнаха се от скалите безшумно и се запускаха към лагера на

гномите. Вървяха в колона по един. Водеше ги Хелт, който подбираше пътя бавно и внимателно. Доближиха светлините на огньовете и сред воя на вятъра и шума от дъжда започнаха да дочуват гласове — тихи, гърлени, обезпокоителни. Шестте фигури се промъкваха край огньовете и палатки, приведени ниско сред сенките на скалите и дърветата. Групата сви вляво от лагера и само способността на Хелт да вижда в нощта им помогна да не загубят посоката.

Минутите течаха, а бавното им пълзене край вражеския лагер нямаше край. Джеър усещаше миризмата на готвено. Чуваше гласовете на гномите, смеха и дърдоренето им и виждаше силуетите на яките тела, когато се появяваха в слабата светлина на огньовете. Упорито се мъчеше дори да не диша. Така му се прииска да се слее с нощта. Изведнъж се сети, че щом иска, той наистина може да се превърне в част от нея. Можеше да използва песента на желанията и да стане невидим.

В този миг му хрумна, че се е сетил за по-добър начин да преведе всички през моста. Но как да им го каже?

Изпълзели бяха до края на тесния проход и се намираха извън укритието на скалите и дърветата. Единствено откритата скала се простираше пред тях. Тръгнаха ниско приведени в тъмнината. Тук нямаше огньовете и те се движеха под прикритието на мъглата и дъжда. Пред тях се мерзелееше мостът, дървените му греди лъщяха от дъжда. Отгоре долитаха тихи гласове на гноми, разменени кратки реплики между свитите в наметалата пазачи, вперили замечтан поглед към топлината и безгрижието в лагера. Хелт мълчаливо поведе групата под моста, там където подпорите бяха забити в скалата. На ярдове под тях празната паст на Клина се губеше в чудовищна бездна, а вятърът виеше злоещо в бездънния ѝ търбух.

Доближиха се по плътно един до друг и Джеър махна колебливо с ръка на Гарет Джакс. Суровото лице на мъжа се извърна. Младежът от Вейл насочи показалеца си към Майстора на бойните изкуства, после посочи себе си и накрая часовите на моста над тях. Гарет Джакс сви неразбиращо рамене. Джеър посочи устата си, произнесе беззвучно „гном“, и пак насочи пръста си към него, а после към себе си. Искаше да му каже, че с помощта на песента на желанията часовите можеха да ги вземат за гноми и те щяха да преминат моста, без да бъдат спрени. Дали пък да не му го каже шепнешком? А, не, не

бива. Майсторът на бойните изкуства изрично ги беше предупредил да не говорят. Вятърът щеше да понесе звука от гласовете им. Прекалено опасно беше. Повтори движенията си. Другите се скупчиха още по-наблизо и се споглеждаха учудени, докато той правеше знаците на Гарет Джакс.

Накрая Майсторът на бойните изкуства като че ли го разбра. Поколеба се за миг, после хвана Джеър за ръката, доближи го до себе си, посочи към другите, после нагоре към моста. Не можеше ли младежът от Вейл да направи и с тях същото? Джеър се замисли. Не се беше сетил за това. Имаше ли достатъчно сила, че да прикрие толкова много хора? Беше тъмно, валеше и всички бяха загърнати в наметала и качулки. Трябваша му само няколко минути. Кимна утвърдително с глава.

Гарет Джакс го притисна силно до себе си, без да откъсва сивите си очи от неговите. После махна на другите да ги последват. Всички разбраха. Младежът от Вейл щеше да използва песента на желанията, за да ги преведе. Не знаеха как щеше да го направи, но вече бяха виждали силата, която той владееше. Освен това, макар и негласно, всички ценяха мнението на Гарет Джакс, с изключение на Слантър, естествено, но дори и той може би щеше да признае качествата му при тези обстоятелства. След като Майсторът на бойните изкуства гласува доверие на Джеър, значи и те можеха да му се доверят.

Станаха, измъкнаха се от укритието и тръгнаха смело по стръмния склон към моста. Тъмните фигури пред тях стояха безгрижно и си бърбеха. Внезапно усетили приближаването им, часовите гноми се обърнаха рязко. Бяха само трима. Джеър вече беше започнал да пее. Гласът му беше дрезгав и гърлен, сливаше се с вятъра в пронизваща песен, която нашепваше за гноми. За миг часовите като че ли се поколебаха, някои от тях извадиха оръжието си и заеха отбранителни пози. Джеър отпусна още повече гласа си, отприщи го и с все сили се стараеше чрез песента на желанията да направи така, че всички от групата да заприличат на Слантър. За миг му мина през ума, че в момента гномът преследвач сигурно го мислеше за луд, но продължи да пее.

Часовите свалиха оръжието си и отстъпиха встрани. Смяна на охраната? Подкрепления за онези в другия край на прохода? Джеър и спътниците му ги оставиха да си блъскат главите с въпроси и

преминаха между тях приведени, загърнати в наметалата си. Стъпиха на моста. Обутите им в ботуши крака затрополиха тихо по дебелия дървени греди. Джеър продължаваше да пее, прикрил всички под маската на гноми.

Изведнъж гласът му секна, изцеден от огромното усилие. Те обаче бяха вече преминали през охраната, обгърнати от мъглата и дъжда, невидими за очите, които биха се опитали да ги проследят. Стигнаха до средата на моста. Силният вятър се вихреше яростно край тях. Гарет Джакс направи знак на Хелт и Еден Елеседил да се върнат. Джеър хвърли бегъл поглед на Слантър. Гномът го зяпаше с широко отворена уста. После Гарет Джакс махна на двамата да го последват и отново потегли напред с Елб Форейкър от едната му страна.

Изникнаха от дъжда и мъглата като забулени призраци пред очите на гномите, които охраняваха отсрещната страна на моста. В гърлото на Джеър беше заседнала буца. Този път нямаше да има песен на желанията, която да ги прекара невредими през тях. Твърде много бяха. Когато ги доближиха, множество лица се обърнаха. Няколко секунди часовете ги гледаха, изненадани от появата им, но сигурни, че те са гноми, дошли от разположения на отсрещната страна лагер. Нямаше кой друг да бъде. После, преди изненадата да се превърне в паника, и преди часовете да си дадат реална преценка за ръста и вида им, Гарет Джакс и Форейкър се нахвърлиха върху тях. В нощта проблеснаха къси мечове и дълги ножове. Пет-шестима гноми лежаха мъртви преди останалите да се усетят какво става.

Нападателят им се врязаха сред тях и гномите нададоха викове на тревога към часовете на отсрещната страна на моста.

След миг другите им отговориха. Джеър и Слантър се притиснаха до земята в края на моста, наблюдаваха вихрещата се в тъмнината пред тях битка и чуваха нечовешките крясъци около себе си. Острото свистене на яеновите лъкове на елфа и Хелт се извисяваше над шума на вятъра и дъжда и стрелите им покосяваха все повече и повече гноми преследвачи.

После от тъмнината пред тях изскочи един гном, окървавен и раздърпан, с обезумял поглед. Той се втурна към моста. Носеше брадва с две остриета. Видя Слантър и се спря объркан. После забеляза Джеър и скочи напред. Младежът от Вейл отстъпи и напразно се опитваше да се предпази. Толкова се беше уплашил от появата на гнома, че дори не

се сещаше за дългия си нож, който висеше на колана му. Гномът изрева, замахна с оръжието, а Джеър вдигна ръце да се предпази.

— Не пипай момчето, ти... — изкрещя Слантър.

Гномът нададе гневен вик и отново замахна с брадвата. Сабята на Слантър се стовари върху нападателя и той се свлече на колене, издъхващ. Слантър отстъпи. На грубото му лице беше изписана погнуса. Хвана Джеър за ръката, вдигна го на крака и го изтегли от моста.

Изведнъж се появи Елб Форейкър. Без да каже дума, той се спусна под моста, където бяха скрити придържащите болтове. Започна припряно да се мъчи да ги освободи.

От средата на моста отново се разнесоха викове. Върху дървените греди се чуха стъпки на тичащи крака и от гъстата мъгла изскочиха Хелт и Еден Елеседил. Все още на моста, те се обърнаха и изстреляните от големите им ясенови лъкове стрели затрептяха във въздуха. От гърлата на гномите зад тях се изтръгнаха викове на болка. Отново се чу свистене на стрели и после пак, викове. Шумът от тичащи крака потъна в нощта.

— Побързайте с тези болтове — изрева Хелт.

Гарет Джакс отново се появи и слезе при Форейкър под моста. Двата освободиха останалите болтове, с изключение на два. Тропотът на ботуши пак проехтя.

— Хелт! — извика Майсторът на бойните изкуства, който се беше изкатерил на ръба. Форейкър беше на крачка зад него.

— Махнете се от моста!

Човекът от границата и принцът на елфите изникнаха от тъмнината. Тичаха с ниско приведени срещу вятъра глави, следвани от летящи копия и стрели. Еден, който беше по-лек и по-бърз, пръв излезе от моста, като прелетя със скок край приклеknалите Джеър и Слантър.

— Хайде! — викна Форейкър на Гарет Джакс. Те стояха един срещу друг и притискаха поставените в скоби разхлабени пръти към последните скрити болтове. Дръпнаха ги едновременно. В този момент Хелт скочи от моста.

Дървените греди шумно се изтръгнаха от болтовете и мостът започна да пропада в тъмнината. Гномите, които все още бяха върху него, се разкрещяха неистово, но вече нямаше спасение за тях. Мостът

полетя надолу в мъглата и дъжда, удряше се с трясък в скалите и накрая изчезна в дефилето.

Между скалите по северните склонове на Клина шест тъмни фигури потънаха бързо в тъмнината.

ГЛАВА 17

Някъде призори дъждът спря, докато членовете на малката група от Кълхейвън спяха в малка пещера на около десетина мили източно от Клина. Никой не знаеше кога точно, дори и Еден Елеседил, който последен трябваше да стои на пост. Изтощен от мъчителната битка и той, като другите, заспа.

С идването на новия ден настъпи промяна във времето. На север, почти невидима в синкавата мараня на хоризонта, се простираше огромната планинска верига, която наричаха Рейвънсхорн. Под гигантските ѝ върхове духаше студен вятър, който напомняше, че есента си отива и настъпва зимата. Бръснец и упорит, той помиташе на юг облаците, дъжда и мъглата, които бяха забулили Сребърната река, и небето отново ставаше безбрежно синьо. Нямаше ги вече влагата и угнетеността. Подгизналата почва отново изсъхна, дъждовната вода се изпари и цялата земя пак изсветля — обляна от златисти слънчеви лъчи, с изумително чисти контури, сякаш гланцирана.

Групата продължаваше пътя си на изток. Всички бяха плътно загърнати във все още прогизналите от дъжда вълнени наметала, за да се предпазят от лютия студ на вятъра. От двете страни на Сребърната река се извисяваха планински вериги и тревисти стръмни склонове. От мястото, където се движеха, виждаха Анар като на длан. През целия ден скупчените върхове на Капаал се мерзелееха на североизток от тях, стърчаха над дърветата като огромни, насочени към небета остриета, сякаш всеки момент щяха да го проният. Малко по на изток, там, откъдето беше изгряло слънцето, върховете се приближаваха все повече с всеки изминал час. По пладне групата стигна до ниските им склонове и започна да ги изкачва.

Не бяха вървели дълго, когато Еден Елеседил им направи знак да спрат:

— Слушайте — прозвуча тревожно гласът му. — Чувате ли го?

Стояха мълчаливо на открития склон, обърнали глави към върховете, накъдето беше посочил елфът. Вятърът виеше свирепо и се

носеше яростно от скалите. Чуваше се единствено злокобният му вой.

— Нищо не чувам — промърмори тихо Форейкър, но никой не помръдна. Слухът на елфа беше много по-остър от техния.

После вятърът като че ли промени посоката си и замря. Някъде от далечината се разнесе равномерен тътен. Чуваше се слабо и приглушено и се губеше в множеството чупки и завои на дефилето.

Обраслото с черна брада лице на Форейкър се намръщи:

— Барабани на гноми!

Продължиха напред, вече по-предпазливо, а очите им шареха по отвесните скали и склонове пред тях. Барабаненето се чуваше все по-силно и по-остро, смесваше се с връхлитащия вятър, и трополеше злокобно във въздуха.

После, с напредването на следобеда, когато сенките на върховете се протегнаха далеч надолу, където шестимата вървяха, нов звук достигна до ушите им. Странен, угнетителен вой. В началото им се стори, че беше самия вятър, но после звукът стана отчетливо висок и пронизителен. Надигаше се от далечните възвишения, понасяше се надолу по планинските склонове и сякаш ги помиташе вкупом. Те се изгледаха озадачени и накрая Гарет Джакс каза изненадан:

— Води се битка.

Форейкър кимна и отново тръгна напред:

— Нападнали са Капаал.

Заизкачваха се по планината. Напредваха все по трудно, проправяйки си път през мъчно проходимата плетеница от безразборно разхвърляни камъни, скални процепи и стръмни склонове. Слънцето се скри и се здрачи. Сенките се удължиха върху южната открита местност. Вятърът спря и студът поомекна. Земята потъна в тишина, оголените ѝ кътчета кънтяха от вибриращото пронизително ехо на барабаните и крясъците на сражението. Някъде, далеч от мястото, където се движеха, през процепите на голите върхове се виждаха лешояди, които бавно кръжаха и чакаха плячката.

Накрая групата се изкачи на билото и навлезе в дълбоко тъмно ждрело, което ги поведе между скалите в нощта. Отвесните стени ги ограждаха от всички страни и те напрегнато се взираха в полумрака, като се мъчеха да открият някакви признаци на движение. Но пътят пред тях беше открит и като че ли целият живот сред тези скали беше въввлечен в битката, която се водеше пред тях.

Минути по-късно излязоха от ждрелото и спряха. Скалата се спускаше отвесно надолу и те видяха всичко, което се простираше напред.

— По дяволите! — прошепна гневно Форейкър.

Отвъд един проход, високо сред върховете, между които течеше Сребърната река, се намираха шлюзите и бентовете на Капаал. Огромни и изумително бели сред черните, скали, те се извисяваха горе в планината и събираха водите на Силидълън като в шепи на някой гигант. На върха на широкото разлято било, простряна на три нива, се намираше крепостта, която служеше като щит — извисила се маса от кули, стени и укрепления. По-голямата част на цитаделата беше издигната в северния край на този комплекс, с изглед към леко наклонена равнина, ширнала се на завет под върховете отвъд. На отсамния ѝ края, където върховете се спускаха към бреговете на водохранилището, се издигаше малка наблюдателна кула. Към нея водеха само няколко тесни пътеки.

Битката се водеше точно там. Армията на гномите се беше разпростряла по широкото пространство на далечния край и по склоновете отвъд, както и по протежението на пътеките и скалните склонове, които се спускаха надолу. Многочислена и мощна, тя се бе надигнала срещу назъбените каменни стени на Капаал като черна вълна от бронирани тела и размахани оръжия. Мъчеше се да направи пробив в укрепленията, които отбраняваха крепостта. Катапулти мятаха огромни камъни в гаснещата светлина и размазваха с невероятна сила бронята и плътта на защитниците джуджета. Виковете и стенанията се извисяваха над металния звън на желязо и мъртви тела се стелеха надлъж и нашир. И джуджетата, и гномите — в далечината мънички същества без лица — се биеха пред укрепленията и бяха помитани от касапницата на сражението.

— Ето какво са направили гномите с Капаал! — извика Форейкър. — Обсадили са я! Това обяснява защо толкова безстрашно се бяха разположили в Клина!

Джеър мина напред, за да може да види по-добре какво става:

— Джуджетата в капан ли са попаднали? — попита той тревожно. — Не могат ли да се измъкнат?

— О, те много лесно биха могли да се спасят, но няма да го направят. — Елб Форейкър погледна мрачно младежа от Вейл. — Под

земята има тунели, които водят и към двете страни на планината, тайни проходи, предвидени за бягство, в случай, че крепостта падне. Ни нито една армия не може да пробие през стените на Капаал, затова джуджетата ще останат в крепостта и ще я защитават.

— Но защо?

— Шлюзите и бентовете — посочи Форейкър с ръка към тях. — Виждаш ли водите на Силидълън? Те са почернели от отровата на Призраците Морди. Отровени са. Бентовете не позволят на водата да продължи по земите на запад. Шлюзите контролират течението ѝ. Ако крепостта бъде изоставена, бентовете ще попаднат в ръцете на врага. Гномите ще отворят шлюзите и ще изпразнят цялото езеро Силидълън. Водите ще потекат по земите на запад и ще отровят цялата земя, през която минават, ще убият живота по нея. А те са способни да направят това. Призраците Морди ще се погрижат злото да бъде сторено. Дори и Кълхейвън ще загине. — Поклати мрачно глава. — Джуджетата никога няма да допуснат подобно нещо.

Джеър погледна отново разразяващата се долу битка, ужасен от жестокостта ѝ. Крепостта беше обсадена от толкова много гноми. Възможно ли беше джуджетата да ги възпрат?

— Как ще се промъкнем през цялата тази бъркотия? — попита Гарет Джакс, който изучаваше склона.

Джуджетото беше потънало в мисли:

— Когато се стъмни, ще тръгнете на изток по възвишенията. Така ще останете над лагера на гномите. Ще минете край Силидълън, ще слезете до реката и ще я прекосите. После тръгнете на север. Там ще бъдете в безопасност. Замълча и протегна ръка. — Късмет, Гарет.

Майсторът на бойните изкуства се наежи:

— Късмет ли? Надявам се, че не мислиш да оставаш.

Другият сви рамене:

— Какво има да му мисля. Всичко е решено.

Гарет Джакс го изгледа изумен:

— Тук с нищо не можеш да помогнеш, Елб.

Форейкър поклати бавно глава:

— Някой трябва да предупреди гарнизона, че мостът при Клина е съборен. В противен случай, ако се случи най-лошото и Капаал падне, те ще се опитат да се измъкнат през планините и там ще попаднат в капан. — Сви рамене. — Освен това Хелт може да ви води

в тъмнината по-добре от мен. И без това не познавам местността след Капаал. Оттам нататък ще трябва да ви води гномът.

— Слушай, ние се споразумяхме, нали така. Всичките шестима.
— Тонът на Майстора на бойните изкуства беше станал недружелюбен. — Имаме нужда от теб.

Джуджето стисна зъби и отвърна хладно:

— Те също имат нужда от мен.

— Остави го да върви — измърмори тихо Елб. — Той има право на избор.

— Изборът беше направен в Кълхейвън — стрелна го Гарет Джакс с леден поглед.

Джеър изтръпна. Искаше да каже нещо — нещо каквото и да било — само и само да намали напрежението между джуджето и Майсторът на бойните изкуства. За съжаление нищо не можеше да измисли. Хвърли поглед на Слантър, за да види какво мислеше той, то гномът седеше абсолютно безучастен към всички.

— Имам идея — каза изведнъж Еден Елеседил. Всички погледи се втренчиха в него. — Може и да не се получи, но си заслужава да опитаме. — Наведе се напред. — Ако успея да се доближа достатъчно до крепостта, бих могъл да прикрепя съобщение към една стрела и да я изпратя вътре. Така ще предупредим защитниците какво е станало с Клина.

Гарет Джакс се извърна към Форейкър:

— Какво мислиш за това?

Джуджето се намръщи:

— Опасно е. Ще трябва да се доближиш много повече, отколкото би ти се искало. Много повече.

— Тогава ще отида аз — заяви Хелт.

— Идеята беше моя — настоя Еден Елеседил. — Аз ще отида.

Гарет Джакс вдигна ръце:

— Ако решим, че някой все пак ще отиде, тогава ще отидем всички. Ако се разделим в тази планина, после няма да можем да се намерим. — Погледна въпросително Джеър — Съгласен ли си?

Джеър моментално кимна:

— Да.

— А ти, Елб? — Майсторът на бойните изкуства отново погледна джуджето.

Елб Форейкър кимна бавно с глава:

— Да.

— И ако успеем да изпратим съобщението в гарнизона?

Другият пак кимна:

— Ще трябва да тръгнем на север.

Гарет Джакс огледа за последен път мястото на полесражението, после махна на другите да го последват и се запъти обратно към скалите:

— Ще изчакаме падането на нощта — викна им той през рамо.

Джеър тръгна след него и видя Слантър до себе си.

— Направи ми впечатление, че той изобщо не попита дали аз съм съгласен — изсумтя гномът и го задмина.

Малката група се спусна към купчина камъни, скри се в сенките им и зачака да се стъмни. Шестимата вечеряха студена храна, загърнаха се в наметалата и потънаха в мълчание. След известно време Форейкър и Гарет Джакс излязоха от прикритието и изчезнаха надолу по склона, за да разгледат по-отблизо прохода на изток. Еден Елеседил застана на пост, а Хелт се просна на каменистата земя и почти мигновено заспа. Джеър поседя няколко минути сам, после стана и отиде при Слантър, който беше зареял поглед в тъмнината.

— Оценявам това, което направи за мен в Клина — каза той тихо.

— Просто забрави — отвърна Слантър, без да се обръща.

— Не мога. Вече трети път ми спасяваш живота.

— За трети път ли, казваш? — захихика той.

— Да. За трети.

— Кой знае, следващия път може да ме няма, момче. Какво ще правиш тогава?

Джеър сви рамене:

— Не знам.

Настъпи неловко мълчание. Слантър продължи да не обръща внимание на младежа от Вейл. Джеър помисли да се отдалечи, но инатът му надделя и той си наложи да остане. Седна бавно до гнома.

— Редно беше да те попита — каза той тихо.

— Кой? Какво да ме попита?

— Гарет Джакс. Трябваше да те попита дали искаш да дойдеш с нас в крепостта.

Този път Слантър се обърна:

— Досега не ме е питал за нищо. Защо пък този път трябваше да ме пита?

— Може би, ако ти...

— Може би, ако разперех крила щях да успея да прелетя! — Лицето на гнома почервения от гняв. — Теб пък какво те засяга това?

— Засяга ме.

— Какво по-точно? Че съм тук ли? Ама на теб наистина ли ти пука? Я ми кажи, момче, какво по дяволите търся тук?

Притеснен Джеър извърна поглед, но Слантър го сграбчи за ръката и грубо го обърна към себе си:

— Я ме погледни в очите! Какво търся аз тук? Какво общо има цялата тази история с мен? Там е работата, че нищо. Абсолютно нищо! Единствената причина е, че проявих невероятна глупост и се съгласих да ви отведа до Кълхейвън. Това е истината! Помогни ни да се промъкнем край Черните скитници, помолихте ме вие! Помогни ни да стигнем до Източната земя! Можеш да го направиш, защото си следотърсач! Ха-ха!

Протегна грубото си жълто лице към младежа от Вейл и продължи:

— И този глупав сън! Само някакъв си сън, момче, това е било, ясно ли ти е? Няма никакъв Крал на Сребърната река и цялото това пътуване на изток е само губене на време! Да, ама аз съм тук, нали? А не искам да съм тук. Нямам абсолютно никаква причина да съм тук, но така или иначе съм тук! — Поклати горко глава. — И то само заради теб!

Джеър се освободи от ръката му. Сега и той се беше разгневил:

— Може и така да е. Може би вината за това, че си тук, да е моя. Но сънят беше реален, Слантър. И грешиш, като твърдиш, че нямаш нищо общо е цялата тази работа. Непрекъснато ме наричаш „момче“, но ти си този, който се държи като невръстно момче!

— Аха, значи ти си „вълче“, така ли? — изгледа го свирепо Слантър.

— Наричай ме както си искаш, твоя си работа — почервения Джеър. — Но няма да е зле най-последно да се позамислиш и ти кой си в крайна сметка.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами искам да ти кажа, че трябва да престанеш да си повтаряш, че това, което се случва на другите, не те засяга, защото не е така. Засяга те, Слантър, и още как!

— За теб аз май съм едно нищо, а? — каза най-после Слантър.

Джеър въздъхна уморено:

— Там е работата, че грешиш. Прекалено много те ценя.

Гномът го изучава няколко минути и извърна очи:

— И аз те харесвам. И преди съм ти го казвал — дързък си. И аз бях като теб в най-добрите си години. — Засмя се тихо и пак го погледна. — А сега ме чуй добре, защото няма повече да го повтарям. Нямам нищо общо с тази работа. Това не е моя борба. И независимо дали те харесвам или не, ще се махна при първия удобен случай.

Джеър се поколеба дали да продължи, после стана неохотно и се отдалечи. Когато мина край Хелт го чу да промърморва:

— Казах ти, че не си му безразличен.

Джеър Омсфорд го погледна изненадан, после се усмихна и му отвърна шепнешком, без да спре:

— Знам.

Наближаваше полунощ, когато Гарет Джакс изведе групата от укритието на купчината камъни и ги поведе по склона.

Долу стотици огънове на гномите, разпръснати по скалите от двете страни на обсадените шлюзи и бентове, ограждаха в кръг крепостта Капаал. Шестимата заслизаха, водени от Елб Форейкър. Продължиха надолу по склона, после тръгнаха по тясна пътека, която минаваше през няколко дефилета и скалисти издатини. Те предпазливо вървяха напред, мълчаливи сенки в нощта.

Мина повече от час преди да стигнат до периметъра на огньовете в близката част на лагера. Тук гномите бяха по-малко на брой. Повечето се бяха разположили в края на назъбените стени на крепостта на джуджетата. Огньовете по водещите към нея пътеки бяха малко и разпръснати. Отвъд обсадните линии на южните склонове се извисяваше група от върхове. Приличаха на бинтовани в основата, протегнати към небето разкривени и изпотрошени пръсти. Шестимата знаеха, че зад тези върхове има разпръснати ниски възвишения, които граничеха с южните брегове на Силидълън, а зад тях беше простиращото се на изток укритие на горите. Щом стигнеха там, те

щяха да могат да се слоят с тъмнината и да се промъкнат на север без опасност да бъдат забелязани.

Преди това обаче трябваше да си проправят незабелязано път много близо до укрепленията на Капаал, за да може Хелт да използва ясеновия си лък и да изпрати съобщението на Форейкър до джуджетата защитници на крепостта. Решили бяха човекът от границата да стреля, независимо, че идеята беше на Еден Елеседил, защото Хелт беше много по-силен от елфа. Лъкът му беше голям, така че той нямаше да има нужда да се доближава на повече от около двеста ярда от стените на крепостта, за да изпълни задачата.

Шестимата слизаха бавно от планинските възвишения, като минаваха през линиите на гномската охрана. Гномите се бяха разположили на по-широките пътеки, които тръгваха от ограждащия стените на крепостта главен лагер. Не обръщаха внимание на помалките пътеки и участъци, които навлизаха между скалите. Форейкър поведе малката група точно оттам. Спускаха се предпазливо, защото почвата беше несигурна, а прикритието слабо. Увили бяха ботушите си с парчета от мека кожа и бяха намазали лицата си с въглен. Не говореха. Ръцете и краката им подбираха внимателно пътя, внимаваха да не се подхлъзнат по податливата скала и да не издават нито звук, за да не привлекат вниманието.

На двеста ярда от стените на крепостта те продължаваха да са зад предните обсадни линии на армията на гномите. Навсякъде около тях горяха огньовете. Те се прикриха безшумно в ниските храсталаци и зачакаха Хелт. Огромният човек от границата свали стрелата със съобщението, нагласи я на лъка и изчезна в нощта. На около пет-шест ярда от тях, на края на храсталака, той застана на едно коляно, опъна лъка, прицели се и дръпна тетивата.

Остър звук разсече тишината в укритието на малката група, но той потъна в обичайната глъчка на гномския лагер. Въпреки това шестимата мъже останаха дълго притиснати към земята. Чакаха и се заслушаха да разберат, дали не бяха разкрити. Не се случи нищо. Хелт се върна и кимна леко на Форейкър. Съобщението беше стигнало целта си.

Малката група отново запълзя в нощта, между огньовете и линиите на гномите, този път на изток към блещукащите в меката светлина на луната води на Силидълън. Далеч зад езерото, където

бентът се съединяваше с обширните северни склонове на планината, огньовете на гномите горяха ярко край обкръжените шлюзи и бентове и по крайбрежието на Силидълън. Джеър погледна множеството огньовете и кръвта му се смрази от ужас. Колко ли хиляди гноми бяха докарани за обсадата на крепостта, чудеше се той мрачно. Невероятно много, както се вижда. Ужасно много. Огньовете хвърляха върху езерото червеникави отблясъци, които танцуваха върху огледалната повърхност като капки кръв.

Времето течеше. Далеч на север заблещукаха звезди, разпръснати и някак самотни в необятността на нощта. Групата отново се изкачи над огньовете на южния склон и тръгна на юг от мястото на обсадата на гномите. Изкачиха се високо по скалата и почти бяха стигнали там, откъдето щяха да могат да видят низините край южния бряг на Силидълън, там, откъдето щяха да започнат спускането в горите под тях. Джеър усети силно облекчение. Чувстваше се ужасно уязвим и изложен върху тези открити склонове на скалите. Толкова по-добре щяха да се чувстват, когато стигнеха отново укритието на гората.

После свиха зад ръба на скалата, спуснаха се през купчина от огромни камъни и внезапно спряха разтревожени.

Склонът пред тях се разширяваше и спускаше към бреговете на Силидълън по проход, който лъкатушеше между камъни и скали. По цялата му дължина и ширина светеха огньовете. Джеър се вцепени от страх. Пътят пред тях беше блокиран от друга армия на гноми.

Гарет Джакс даде знак с очи на Форейкър и джуджето изчезна в мрака. Останалите петима се свиха в прикритието на камъните и зачакаха.

Времето се влачеше бавно и мъчително. Форейкър се появи чак след половин час. Изникна от тъмнината също толкова безшумно, както беше и изчезнал. Всички го наобиколиха тревожно.

— Разположили са се по цялата скала! — прошепна той. — Невъзможно е да минем!

В следващия миг чува шум от ботуши и гласове по пътеката зад тях.

ГЛАВА 18

Замръзнаха на място онемели, втренчили ужасени погледи в тъмнината зад тях. Приближаващите гласове, дрезгави и груби, се смесиха с ненадеен смях и сред скалите запримигваха светлини на факли.

— Скрийте се! — прошепна Гарет Джакс и повлече Джеър със себе си към сенките.

Всички моментално се втурнаха, светкавично и безшумно, към укритието на скалите. Блъснат грубо от Майстора на бойните изкуства на земята, Джеър надигна глава и се взря в тъмнината. Светлината на факлите осветяваше силуетите на купчините камъни, а гласовете се чуваха все по-отчетливо. Гноми. Най-малко половин дузина. Обутите им в ботуши крака стържеха по каменистата пътека. Джеър се прилепи плътно към земята и спря дъха си.

Взвод от гноми преследвачи вървеше между купчините камъни. Точно осем бяха. Държаха факлите пред себе си, за да осветяват пътя. Смееха се и се шегуваха на неприятния си, грубоват език и приближаваха скритите членове на групата от Кълхейвън, без все още да ги виждат. После светлината на факлите заля малкото открито пространство и прогони сенките и тъмнината. Даже и най-затулените части на укритието им беше осветено. Джеър се смрази. Притиснатата към скалите тъмна фигура на Хелт се виждаше дори от мястото, където лежеше младежът от Вейл. Нямаше начин да не бъдат забелязани.

Гномите обаче не намалиха ход и притиснатите до земята хора около тях видяха как взводът продължи пътя си. Онези, които вървяха най-отпред, вече бяха отминали предната редица от камъни с очи, вперени в светлините на лагера под тях. Джеър плахо пое дъх. Може би...

Тогава един от гномите внезапно забави крачка и се обърна към скалите. Възкликна силно и мигновено посегна към меча си. Останалите от взвода се извърнаха рязко. Смехът им беше секнал.

Гарет Джакс вече беше на крака. Изскочи от сенките на укритието с камни в двете си ръце. Нахвърли се върху двамата най-близо до него и ги уби с един удар. Другите вдигнаха отбранително оръжията си, все още зашеметени от ненадейната атака. Хелт и Форейкър вече се бяха появили и още трима паднаха беззвучно на земята. Останалите в долната част на пътеката гноми крещяха като обезумели. Чу се шум от тетива и още двама бяха убити. Последният гном си плю на петите и за секунди изчезна от погледа.

Шестимата се стрелнаха към края на групата камъни. Отдолу вече се носеха викове на тревога.

— Е този път наистина загазихме — изръмжа свирепо Слантър. — След малко няма да има гном и от двете страни на тези скали, който да не търчи по петите ни.

Гарет Джакс бавно прибра камите под наметалото си и попита джуджето:

— Накъде да бягаме?

След кратко колебание Форейкър отвърна:

— Обратно по пътя, по който дойдохме. Височините, ако успеем да стигнем до тях навреме. Ако ли не, ще намерим някой от тунелите, които водят в Капаал...

— Хайде, води ни — махна с ръка Гарет Джакс. — И помнете — движим се вкупом. Ако ни разделят, гледайте да не оставате сами. Хайде, бързо!

Втурнаха се обратно по тясната пътека в тъмнината. Зад тях виковете и кръсците на гномската стража огласяха целия склон. Без да обръщат внимание на врявата, шестимата от групата отново заобиколиха върха и светлините на лагера се загубиха в мрака.

Пред тях отново затрептяха огньовете на обсадата. По-надолу по пътеката, която следваха, основната част на армията от гноми още не беше разбрала какво се беше случило. В тъмнината се поклащаха факлите на часовите, които се отдалечаваха от огньовете и плъзваха по скалите. Преследвачите обаче все още бяха далеч под шестимата. Форейкър бързо ги прекара по затъмнената издатина, надолу по склонове, падини и ровини. Ако са достатъчно бързи, те можеха да се спасят по обратния път, през върховете на Капаал. Ако обаче закъснееха, тогава преследвачите щяха да плъпнат нагоре по скалите и те щяха да бъдат заклещени в капан между двете армии.

Някъде пред тях долетяха викове на тревога и се загубиха в мрака на скалите. Форейкър изруга под носа си, но не намали скоростта. Джеър се препъна и се просна по цялата си дължина върху скалата с разперени ръце и крака. Форейкър, който беше зад него, го вдигна и го задърпа грубо напред.

После изскочиха от укритието на ждрелото и се озоваха на широка пътека върху билото точно на пътя на цялата гномска стража. Гномите ги приближаваха от всички страни. Извадените им мечове и дълги ножове проблясваха в светлината на огньовете. Гарет Джакс се вклини сред тях, като разчистваше пътя за останалите. Навсякъде около Майстора на бойните изкуства падаха мъртви тела и за миг цялата стража се отдръпна ужасена от настървението на обезумелия нападател. Малката група отчаяно се мъчеше да си пробие път, водена от Елб Форейкър и Еден Елеседил. Гномите обаче бяха прекалено много. Те свиха редиците си, блокираха пътеката пред тях с телата си и контраатакуваха. Понесоха се като огромна приливна вълна надолу по скалата като крещяха яростно. Форейкър и Еден Елеседил изчезнаха от погледа. За миг Хелт се изправи срещу нападателите и с огромното си тяло отмяташе гномите, които се опитваха да го съборят на земята. Но дори и човекът от границата не беше в състояние да се противопостави на толкова многочислен враг. Гномите надделяха само благодарение на численото си превъзходство, изтласкаха го от издатината и той се изтърколи надолу по склона.

Джеър отстъпи ужасен. Останал беше сам. Дори Слантър беше изчезнал. В този миг обаче Гарет Джакс отново се появи. Промъкваше се като черна сянка край гномите преследвачи, които се мъчеха да го спрат. След миг се озова до младежа от Вейл и го подкара пред себе си обратно в дефилето.

Двамата бързо се връщаха по стъпките си в тъмнината. Виковете на гномите ги следваха неотклонно, а проблясващите светлини на факлите тичаха след сенките им. В края на дефилето Майсторът на бойните изкуства хвърли бърз поглед към отвесната скала, после затегли Джеър след себе си, като си проправяше път през обрасъл с храсталаци склон, който се спускаше към блещукащите долу множество огньовете. Джеър беше толкова потресен от онова, което се беше случило на останалите от групата, че дори не се замисли защо Гарет Джакс беше тръгнал в тази посока. Слантър, Форейкър, Хелт и

Еден Елеседил — всички те бяха изчезнали само за един миг. Просто не можеше да повярва.

По средата на склона имаше тясна пътека, по която трудно можеше да мине дори и един човек. На нея нямаше никой — поне засега. Майсторът на бойните изкуства клекна сред един храст и трескаво се заоглежда наоколо. Джеър също се взираше, но не виждаше начин за спасение. От всички страни бяха заобиколени от гноми. Факли проблясваха по пътеките над тях, както и по пошироките издатини и пътеките под тях. По гърба на младежа от Вейл се стичаше пот и собственото му дишане отекваше в ушите му.

— Ние какво...? — понечи да попита той, но ръката на Майстора на бойните изкуства мигновено запуши устата му.

После отново станаха и приведени сред скалите, продължиха на изток по тясната пътека. Над тях се издигаше тъмна стена от скали и назъбени издатини се протягаха зловецко в слабата светлина на небето. Продължаваха да тичат, а пътеката ставаше все по-трудно проходима. Джеър събра кураж и хвърли бърз поглед назад. Редица от светещи факли се виеше като змия от обсадния лагер нагоре по склона и стигаше до мястото, където малко преди това бяха клекнали сред храстите. Минути по-късно факлите бяха вече на пътеката.

Майсторът на бойните изкуства се свлече по безразборно разхвърляните камъни. Джеър вървеше на една крачка след него и полагаше неимоверни усилия да не изостава. Скалата край тях стърчеше високо в нощното небе, а склонът започваше остро да се спуска надолу. Джеър усети, че му прималява. Това беше краят. Нямаше да могат да се измъкнат.

Гарет Джакс обаче вървеше напред. Факлите продължаваха да ги следват и виковете на гномите огласяха всичко наоколо.

Накрая Майсторът на бойните изкуства спря. На няколко ярда от тях пътеката свършваше с отвесна скала. Ниско долу водите на Силидълън отразяваха светлините на огньовете. Джеър бързо вдигна очи. Над тях скалите също се извисяваха под остър ъгъл. Нямаше къде да отидат, освен да тръгнат обратно. Попаднали бяха в капан.

Гарет Джакс постави ръка на рамото му и го поведе към самия край на пътеката. После се обърна към него;

— Трябва да скочим — каза той тихо, все още стиснал рамото на младежа от Вейл. — Свий крака в коленете и ги обгърни с ръце. Ще

бъда точно зад теб.

Джеър погледна надолу към проблясващите води на Силидълън. Разстоянието беше огромно. После обърна очи към Майстора на бойните изкуства.

— Нямаме никакъв друг избор. — Гласът на Гарет Джакс беше мек и успокоителен. — Хайде, бързо.

Факлите се приближаваха по пътя зад тях. Гномите подвикваха грубо помежду си.

— Побързай, Джеър.

Младежът от Вейл пое дълбоко въздух, затвори за миг очи, после пак ги отвори и скочи.

Контра нападението на гномите беше толкова яростно срещу шестимата от Кълхейвън, които се мъчеха да прекосят възвишенията над Капаал, че при първия щурм почти всички нападатели прелетяха край Форейкър и Еден Елеседил. Притиснати към скалите, когато вълната от гноми връхлетя върху другите напред, джуджето и принцът на елфите се изкатериха до един храсталак, преследвани от неколцина обезумели гноми. Когато стигнаха до издатина в скалата се обърнаха да отбиват атаката. Елфът размахваше якия си меч, а джуджето нанасяше удари с къс меч и дълъг нож. Гномите падаха и виеха от болка и накрая се оттеглиха. Двамата спътника се надвесиха над издадената скала и погледнаха надолу към стръмния склон, който сега гъмжеше от гноми. Нямаше и следа от останалите от групата.

— Оттук — извика Елб Форейкър и затегли принца на елфите след себе си.

Закатериха се нагоре по склона, като забиваха нокти в рохкавата почва. Чуха зад себе си гневни викове и внезапно край тях се посипаха стрели, които съскаха злоещо в ушите им. В тъмнината изникнаха факли. Търсеха ги, но поне засега те бяха извън светлината.

Някъде отдолу долиташе силен шум и двамата преследвани спътници погледнаха тревожно назад. Светлините на огньовете на гномите се простираха по цялата повърхност на скалата и в тъмнината проблясваха огнени искри. Върху черния ръб на върховете на юг премигнаха стотици факли на войници от армията, която беше разположила лагера си по бреговете на Силидълън. Сега цялата планина беше огряна от ярки пламъци.

— Елб, те са навсякъде около нас! — извика принцът на елфите, смаян от многочислеността на врага.

— Продължавай нагоре — смъмри го другият.

Не спираха да се изкачват, намирайки с труд пътя в тъмнината. Вдясно от тях се появи друга група от факли и от гърлата на гномите, които ги носеха, се изтръгнаха викове на задоволство. Бяха ги открили. Копия и стрели засвистяха край двамата, които се катереха нагоре. Форейкър се измъкваше от тях и не преставаше да търси трескаво нещо по повърхността на скалата.

— Елб — изстена от болка Еден Елеседил и се претърколи на земята. В рамото му се беше забило късо копие.

Джуджето веднага се озова до него:

— Давай напред — още десетина крачки ни остават до онзи храст! Бързо!

Като помагаше на ранения елф, Форейкър се завлачи към изникналия изневиделица храст. Вече и над тях запримигаха факли. Гноми преследвачи се спускаха високо по склоновете на върха. Отдолу редиците на преследвачите бяха препречили всякакъв път за бягство. Еден Елеседил стискаше зъби, опитвайки се да потисне болката в рамото, и с мъка се придвижваше напред заедно с джуджето.

Едва се добраха до храста, пропълзяха в сенките му и задъхани се проснаха на земята.

— Те ще... ни открият тук — изрече задъхано елфът и се опита да застане на колене. По гърба му се стичаше кръв, примесена с пот.

Форейкър го дръпна да легне:

— Не мърдай!

Джуджето запълзя през храста:

— Ето! Врата на тунел! Почти сигурен бях, че си спомням добре, но... трябва да открия механизма за отваряне...

Заопипва като обезумял повърхността на склона. Камъни и пръст се свличаха през пръстите му, докато той забиваше нокти и ровеше в земята. Виковете на преследвачите им се чуваха все по-наблизо. През по-рехавите клони на храста започна да прозира светлина на факли, която трепкаше и подскачаше в мрака.

— Елб, те са вече почти до нас! — прошепна Еден с пресипнал глас. Посегна към колана си и изтегли късия меч.

Голямо правоъгълно парче от камък и пръст хлътна навътре и в скалата пред тях зейна отвор. Като в транс те се промъкнаха вътре и Форейкър дръпна вратата на скалата. Тя се затвори тежко и ги изолира от външния свят с множество остри пощракования.

Останаха известно време легнали в тъмнината и се вслушваха в приглушените викове на гномите отвън. После преследвачите им продължиха напред и всичко потъна в гробна тишина. След миг джуджето заопипва нещо в тъмнината. Драсване на кремък върху камък, искра и остра жълта светлина на факел изпълни празното пространство. Намираха се в малка пещера с каменна стълба, която водеше надолу в планината.

Форейкър мушна факлата в желязна скоба до вратата и се зае с раненото рамо на принца на елфите. След няколко минути той беше превързал ръката и я поставил в импровизирана превръзка през рамо.

— На първо време това ще свърши работа — измърмори той. — Можеш ли да ходиш?

Елфът кимна.

— Ами вратата? — попита той джуджето. — Ако гномите я открият?

— Толкова по-зле за тях — изръмжа Форейкър. — Механизмите би трябвало да я държат затворена. Но ако не издържат, едно влизане с взлом ще предизвика срутване на целия вход. Хайде, ставай. Трябва да тръгваме.

— Накъде водят стълбите?

— Надолу. В Капаал. — Той поклати глава. — Да се надяваме, че останалите ще намерят някакъв друг начин да се доберат до там.

Помогна на Еден да стане и прехвърли здравата му ръка върху рамото си. После взе факлата от поставката.

— А сега, дръж се здраво.

Започнаха да се спускат бавно по стълбата.

Човекът от границата Хелт полетя стремително по стръмния склон. При падането оръжията му се разхвърчаха на всички страни, а ожесточената битка остана зад гърба му горе на върха. Светлините и звуците се завъртяха като в калейдоскоп и изчезнаха в съзнанието му. После се разтресе силно и спря, забит сред храсталак в долния край на склона. Лежеше проснат със странно преплетени ръце и крака. Беше

зашеметен и имаше чувството, че сърцето му ще изскочи от гърдите. Внимателно се опита да се измъкне от възела, в който беше стегнат. Изведнъж разбра, че не всички ръце и крака бяха неговите.

— Я по-спокойно! — изсъска глас в ухото му. — Вече почти ме разполови!

Човекът от границата се слиса:

— Слантър?

— Какво си се развикал! — срязва го другият. — Сляп ли си. Заобиколени сме отвсякъде!

Хелт надигна глава и премигна, опитвайки се да се освободи от замаяността. Наблизо трепкаха светлини на факли и в тъмнината се чуваха гласове, които си подвикваха. Внезапно осъзна, че лежи върху дребния гном. Много внимателно се вдигна от другия, олюля се и застана на колене в сенките на храста.

— Точно на ръба ме повлече със себе си! — изсумтя Слантър, слисан и негодуващ. Надигна жилестото си тяло, надникна предпазливо през клоните на храсталака, а далечните светлини се отразиха в очите му.

— По дяволите — изстена той.

Хелт приклепна и се взря в тъмнината. Зад тях склонът, по който се бяха изтъркаляли, се издигаше като огромна зловеща стена на фона на нощното небе. Пред тях, разположили се на стотици ярдове във всички посоки, огньовете на гномската армия, която беше обсадила крепостта Капаал, горяха с яркожълта светлина. Няколко минути Хелт наблюдава огньовете, после отново се отпусна в храста. Слантър се строполи до него.

— Намираме се точно в средата на обсадния лагер — каза той тихо.

По ръба на издатината, от която бяха паднали, вече се виждаше редица от факли, все още доста далеч. Нямаше никакво съмнение, гномите бяха тръгнали след тях.

— Не можем да останем тук. Хелт стана и отново се загледа в преследвачите около тях.

— И къде предлагаш да отидем, човеко от границата? — изрепчи се Слантър.

Хелт поклати бавно глава:

— Ами, дали да не тръгнем по хълма...?

— По хълма ли? И какво ще правим, докато сме на него? Може би ще летим? — поклати глава Слантър. Гномите преследвачи викаха от издатината надолу към лагера. — Няма начин да се измъкнем от тук — заключи горчиво той. Замълча, огледа се замислено и после продължи: — Освен ако случайно не се окажеш гном.

Грубото му жълто лице се обърна и потърси Хелт. Човекът от границата го гледаше, без да каже дума и чакаше.

— Или пък някой от Черните скитници — добави той.

Хелт го погледна изпод вежди:

— Какви ги говориш?

Слантър го доближи още повече:

— Може дори само мисълта за подобно нещо да е лудост, но се обзалагам, че не е по-голяма лудост от всичко, което се случва. Ти и аз, човеко от границата. Черен скитник и гном слуга. Я загърни плътно този плащ и сложи качулката на главата си. Никой няма да се усъмни в теб, повярвай ми. Ти си достатъчно висок. Върви право през тях — направо до портите на тази крепост. Да се надяваме, че джуджетата ще оставят вратата отворена.

Бяха на около десетина ярда от стените, когато проехтя глас:

— Нито крачка напред, гноме!

Слантър мигновено спря и свали ръце:

— Отворете вратите! — извика той плахо. — Ние сме приятели!

Чу се приглушен шепот зад стените и после един глас викна на някого. Вратите обаче оставаха затворени. Слантър се огледа бързо наоколо. Зад мястото, където стояха той и Хелт, гномите отново се раздвижиха.

— Кой си ти? — отново викна гласът зад стената.

— Отвори вратите, глупако! — Търпението на Слантър се беше изчерпало.

Хелт мина напред и застана до гнома:

— Калахорн! — провикна се той с пресипнал глас.

Гномите зад тях нададоха вой. Играта беше свършила. Двамата хукнаха като обезумели към стената на крепостта и викаха на джуджетата вътре. Втурнаха се към обкованите с желязо врати и мятаха отчаяни погледи назад. Цяла редица от гноми се беше спуснала след тях. Факлите подскачаха бясно в ръцете им и гневни викове раздираха въздуха. В мрака полетяха копия и стрели.

Вратите рязко се отвориха и протегнати ръце ги изтеглиха навътре. Миг след това те бяха в крепостта. Вратите силно се хлопнаха зад тях и отново гневни крясъци проехтяха в нощта. Хвърлиха ги на земята и ги наобиколиха в кръг с копия, забити в пръстта.

Слантър поклати възмутено глава и погледна Хелт:

— А сега твой ред е да им обясниш, човеко от границата — измърмори той. — Аз дори и да исках, нямаше да мога.

Джеър Омсфорд дълго пропада към Силидълън. Летя надолу, невзрачно петънце на тъмносивно-сивкавия фон на нощното небе. Стомахът му се сви и му се доповръща, а вятърът бучеше в ушите му. Далече долу под него водите на езерото отразяваха огньовете на гномите и проблясваха с леко червеникави вълнички. Край замъгления му поглед ограждащите Капаал планини и скали се носеха с бясна скорост. Имаше чувството, че времето е спряло и че никога няма да престане да пада.

После се заби с неимоверна сила, разцепи повърхността на езерото и се гмурна надълбоко в студените, тъмни води. Внезапно остана без въздух и цялото му тяло изтръпна от удара. Забори се неистово с мразовитата чернота, която го заобикаляше. Отчаяно забиваше пръсти във водата и единствената му мисъл беше как да стигне до повърхността, за да поеме глътка въздух. След няколко секунди тялото му изстина. Някаква смазваща сила го притискаше ужасно. Стори му се, че ще го пречупи на две. Имаше чувството, че всеки момент ще се задуши и с все сили се мъчеше да изплува. Пред очите му затанцуваха огнени петна. Изведнъж почувства ръцете и краката си като оловни. Теглеха го надолу. Отмалял се съпротивляваше на дърпането им, загубен в лабиринт от тъмни завойи. Миг след това всичко наоколо изчезна. Той засънува. Един дълъг, безкраен сън, низ от несвързани чувства и усещания, от места, които уж му бяха познати, но и някак нови. Вълни от звуци и движения го носеха през кошмарни пейзажи, преследваха го спомени, явяваха му се често посещавани горски пътеки на Вейл, а черната студена вода го подмяташе и животът се превръщаше в невероятен хаос от лица и тела, които не бяха свързани помежду си, а съвсем откъснати и независими едно от друго. И Брин беше там, ликът ѝ ту се появяваше, ту изчезваше. Един изкривен образ, който съчетаваше в себе си едновременно действителност и недействителност, и молеше за разбиране. Говореха

му някакви безформени, безжизнени същества, а думите ги изговаряше гласът на сестра му и го зовеше, зовеше...

После се озова в ръцете на Гарет Джакс. Майсторът на бойните изкуства го стискаше здраво в ръцете си, гласът — му шепот на живот в едно ужасно място. Джеър се носеше по повърхността на водата, с лице към заоблаченото нощно небе. Мъчеше се да поеме въздух и да каже нещо, но не успяваше. Дошъл беше на себе си, върнал се беше оттам, където беше пропаднал. Не осъзнаваше напълно какво му се беше случило, нито какво ставаше с него. Потъваше в тъмнината и изплуваше от нея и всеки път, ѝ се изплъзваше дотолкова, доколкото да може отново да долови звуците, цветовете и усещането, които означаваха живот.

После някакви ръце го сграбчиха, изтеглиха го от водата и тъмнината и го поставиха на твърда земя. Чу груби гласове, които говореха нещо неясно. Откъслечни думи долитаха до съзнанието му като разпилени от вятъра листа. Запримигва с очи и видя Гарет Джакс надвесен над него. Изпитото му загоряло лице беше мокро и вкочанено от студ, светлата му коса сплъстена и залепнала на челото.

— Младежо от Вейл, чуваш ли ме? Няма нищо. Вече си добре.

Забеляза други лица — грубовати лица на джуджета със сериозни физиономии, които го разглеждаха. Той преглътна, задави се и измънка нещо неразбираемо.

— Не се мъчи да говориш — обади се строго едно от тях. — Просто се отпусни.

Той кимна. Нечии ръце го завиха в одеала, вдигнаха го от земята и го понесоха нанякъде.

— Ама че нощ — изруга друг глас.

Джеър се опита да обърне глава натам, откъдето беше дошъл гласът, но установи, че не може да се ориентира за посоката. Отпусна се в топлината на одеалата, успокоен от лекото полюляване на ръцете, които го носеха.

Само след минута вече беше заспал.

ГЛАВА 19

Следващия ден Джеър се събуди по пладне. Щеше да спи още, ако нечии ръце не го бяха раздрусали доста грубо и го извадиха от съня. Някакъв глас прошепна в ухото му:

— Събуди се, момче! Стига си спал! Хайде, събуди се!

Той неохотно се размърда под одеалата, обърна се по гръб и разтърка очи. Премигна от сивкавата дневна светлина, която се процеждаше през прозореца до него.

— Хайде, денят почти преваля! През цялото това време стоя тук заключен заради теб!

Джеър потърси с очи човека, който говореше. Видя до леглото позната набита фигура.

— Слантър? — прошепна той, невярващ на очите се.

— А кой друг би могъл да бъде? — заяде го другият.

Джеър отново премигна:

— Слантър?

Изведнъж случилото се предишната нощ изплува в съзнанието му: бягството от гномите в планината край Капаал, отделянето от групата, дългото пропадане с Гарет Джакс към Силидълън, и накрая спасяването му от джуджетата от водите на езерото. Вече си добре, беше му прошепнал Майсторът на бойните изкуства. Пак премигна. Само че Слантър и другите...

— Слантър! — възкликна той, вече в пълно съзнание. Седна в кревата. — Слантър, ти си жив!

— Естествено, че съм жив. Не виждаш ли?

— Но как успя...? — Въпросът на младежа от Вейл увисна във въздуха. Стисна възбудено ръката на гнома. — А останалите? Какво стана с тях? Добре ли са?

— Я по-спокойно, ако обичаш. — Гномът освободи нервно ръката си. — Всички са добре и ще бъдат тук, така че престани да се притесняваш. В рамото на елфа се е забила стрела, но е жив. Единственият, чийто живот е в опасност, съм аз. И то защото съм

вързан в тази стая заради теб и умирам от скука! А сега ще благоволиш ли да станеш, та най-после да можем да се махнем оттук?

Джеър не слушаше внимателно гнома. Всички са се спасили, повтаряше си той непрестанно наум. Всички са се измъкнали. Никой не е загинал, макар да му се беше сторило, че нямаше начин някой от тях да не пострада. Въздъхна с облекчение. Спомни си нещо, което му беше казал Кралят на Сребърната река. По мъничко магия за всеки, който ще го придружава, му беше казал старецът. Сила за тялото на другите. Може би точно тази сила, това докосване на магията, бяха спасили всеки един от тях.

— Ставай, ставай, ставай! — друсаше го в леглото изнервеният Слантър. — Защо по дяволите не се размърдаш най-после?

Джеър спусна крака от кревата и огледа стаята, в която се намираше. Тя беше малка, иззидана от каменни блокове, скромно обзаведена — легло, маса и столове. Стените ѝ бяха голи. Имаше само един широк гоблен с герб. Той висеше от гредите, с които беше подпрян таванът. В противоположния край на стената, точно срещу кревата на Джеър, имаше един единствен широко отворен прозорец, и една единствена врата. В единия ъгъл в малка камина с желязна решетка горяха няколко пъна.

Младежът от Вейл попита Слантър:

— Къде сме?

Слантър го изгледа така, сякаш виждаше пред себе си кръгъл идиот:

— А ти къде мислиш, че сме? В крепостта на джуджетата, къде другаде?

Къде другаде наистина, помисли Джеър мрачно. Стана бавно, все още предпазливо. Изпробваше силите си. Протегна се и погледна през прозореца. Видя тъмносивите води на Силидълън, които се простираха надалеч в пропития с гъста мъгла ден, прихлупен от облачно небе. Там някъде в далечината успя да съзре отблясъци на запалени край бреговете на езерото огньовете.

Огньовете на гноми.

После усети неестествената тишина. Намираше се в крепостта Капаал. Цитаделата на джуджетата, която охраняваше шлюзите и бентовете, регулиращи течението на Сребърната река на запад.

Цитаделата, която един ден преди това беше нападната от гномските армии. Къде бяха тези армии сега? Защо в Капаал беше толкова тихо?

— Слантър, какво стана с обсадата? — попита той тихо. — Защо е толкова спокойно?

— Откъде мога да знам? — изсумтя другият. — На мен никой не ми казва нищо.

— Но какво става навън? Какво си видял?

Слантър скочи рязко:

— Абе аз не ти ли казах вече, че нищичко не знам? Ти да не би да си оглушал? Затворен съм в тази стая от момента, в който те довлякоха от езерото! Поставен под ключ като някакъв крадец! Спасих кожата на онзи от границата и какво получавам в отплата за риска? Затворен тук с теб!

— Виж какво, аз...

— За тях гномът си е гном! Изобщо не ни се доверяват! И си кисна аз тук като квачка над теб, а ти си спиш сладко и пет пари не даваш какво става по света. Цял ден те чакам да благоволиш да се събудиш! Сигурно още щеше да спиш, ако не бях изгубил всякакво търпение!

— Можеше и по-рано да ме събудиш... — вметна Джеър.

— Така си мислиш! — избухна Слантър. — Отгде да знам какво ти е? Можеше да бъде какво ли не! Трябваше да те оставя да си почиваш, за да не ми тежи после на съвестта! Не можех да рискувам, нали така? Иначе този проклет дявол — Майсторът на бойните изкуства щеше да ме изяде с парцалите!

Джеър неволно се усмихна:

— Хайде, успокой се, моля те.

Гномът стисна зъби:

— Ще се успокоя, когато най-после станеш от този креват и се облечеш! От другата страна на вратата има пазач, който ме държи затворен в тази стая! Но когато види, че си буден, може би ще успеем да го склоним да ни пусне навън! Тогава ще можеш да се наслаждаваш на воля на живота! Хайде, обличай се!

Джеър сви рамене, стана и се облече. Троснатият тон на Слантър го изненада, но му беше приятно, нищо че в момента ругатните му се ограничаваха в тирада срещу младежа от Вейл.

Гномът отново се държеше естествено, възвърнал беше словоохотливостта си от първата вечер, след като беше пленил Джеър. Отново беше станал мъжът, който му беше допаднал. Не можеше да разбере защо той беше решил да излезе от черупката си, но се радваше, че пред него стоеше предишният Слантър.

— Съжалявам, че си бил заключен тук заради мен — осмели се най-последно да проговори Джеър.

— Така трябваше да бъде — изръмжа другият. — Оставиха ме тук да се грижа за теб. Сигурно са си помислили, че от мен става добра бавачка на деца или нещо подобно.

Джеър се ухили:

— И са били прави.

Гномът направи такава свирепа физиономия, че Джеър бързо се обърна със застинало като маска лице. Вътрешно се усмихваше под мустак, докато търсеше ботушите си. Внезапно се сети за Кристала на виденията и за Сребърния прах. Докато се обличаше не беше ги видял. Не ги беше усетил в джобовете си. Прокара ръце през дрехите си. Пак нищо! Заопипва като обезумял леглото, спалното бельо, всичко, което му попадеше пред погледа. Кристалът на виденията и Сребърният прах ги нямаше. Спомни си предишната нощ и дългото падане към Силидълън. Ами ако ги е загубил в езерото?

— Търсиш ли нещо?

Джеър се стресна. В гласа на Слантър прозвуча фалшива загриженост. Младежът се обърна:

— Слантър, какво си направил с...?

— Аз ли? — бързо го прекъсна другият. На лукавото му лице беше изписана престорена невинност. — Твоята предана бавачка?

Сега беше ред на гнома да се нахили:

— Ама че забавно. Повярвай ми, адски е забавно. Само че си имам по-добри занимания. Ако търсиш торбичката и Кристала, те са в Майстора на бойните изкуства. Той ги взе миналата нощ, когато те доведоха тук. Никога не би ми ги поверил естествено.

Доволен скръсти ръце на гърдите си:

— Хайде, дай да сложим най-последно край на всичко това. Или може би искаш да те облека?

Джеър се изчерви, дооблече се, без да каже дума, застана до дървената врата и почука. Когато тя се отвори, той заяви на джуджето

пазач, че биха искали да излязат. Пазачът се намръщи, каза им да почакаат, погледна подозрително Слантър и пак затвори плътно вратата.

Липсата на каквото и да е сражение все повече разпалваше любопитството им. Нетърпеливи бяха да узнаят какво става. Наложиха им се обаче да чакат цял час, докато вратата се отвори пак и най-после пазачът им каза да го последват. Тръгнаха по коридор без прозорци, който минаваше край много врати, подобни на тази, през която бяха излезли, изкачиха множество стълби и се озоваха на укрепленията над мрачните води на Силидълън. От водите на езерото полъхна вятър и ги обсипа с леки пръски. Въздухът беше хладен и неприятен. И тук беше тихо, напрегнато от очакване. Денят беше мъглив, небето покрито с ниски купести облаци, които се простираха между върховете, ограждащи шлюзите и бентовете. Джуджета часови охраняваха стените и се взираха напрегнато в мъглата. Нямаше признаци от гномски армии, освен далечното проблясване на огньовете, червени петънца в сивия сумрак.

Джуджето ги поведе надолу по укрепленията. Стигнаха до широк двор, който опасваше центъра на високия бент, там където високите стени отделяха Силидълън. На север и на юг от мястото, през което вървяха, в оловно сивото небе се извисяваха кулите и парапетите на крепостта на джуджетата. Мъглата придаваше на цитаделата неестествен, призрачен вид, обгръщаше я в полусветлина и сивкав здрач. Човек оставаше с впечатлението, че е някакво съновидение, което всеки момент можеше да изчезне със събуждането. Тук нямаше почти никакви джуджета и дворът беше безлюден. В камъка на равни интервали бяха издълбани тесни стълби — черни тунели, които според Джеър водеха в по-вътрешните части на шлюзите отдолу. Почти бяха прекосили празния двор, когато неочаквано чуха вик и подскочиха. Обърнаха се и видяха Еден Елеседил, който тичаше към тях. Широко усмихнат, с превързани рамо и ръка, той се доближи до Джеър и протегна здравата си ръка за поздрав.

— Въпреки всичко пак си на крака, Джеър Омсфорд! Прегърна младежа от Вейл и те отново тръгнаха след мълчаливия водач. — Надявам се, че си добре.

— Много по-добре — отвърна му с усмивка Джеър. — Как е ръката ти?

— Нищо особено. Някаква си малка драскотина. Чувствам я леко вдървена. Това е всичко. Ама каква нощ, а? Имахме късмет, че всички се измъкнахме живи. Я го погледни този! — Посочи Слантър, който се влачеше на крачка след тях. — Спасил се е като по чудо! Той каза ли ти?

Джеър поклати отрицателно глава и Еден Елеседил моментално разказа всичките перипетии на Слантър и Хелт при преминаването им през лагера на гномите предишната нощ. Джеър слушаше все по-изумен и току поглеждаше към гнома. Под маската на заучено безразличие Слантър изглеждаше леко смутен от цялото това внимание, което му обръщаха.

— Какво пък чак толкова се е случило — заяви той начумерен, когато възторженият елф свърши разказа си. Джеър прояви достатъчно благоразумие и не каза нищо повече по въпроса.

Водачът им ги изведе по една стълба на укреплението на северната наблюдателна линия. Озоваха се сред зеленина и дървета, които очевидно растяха върху пренесен чернозем в оранжерии и под открито небе. Дори тук, сред високите планини, джуджетата бяха донесли със себе си нещичко от дома си, помисли Джеър възхитен.

Зад градините имаше тераса с маси и пейки.

— Почакайте тук — нареди им джуджетото и ги остави сами.

Джеър се обърна към Еден:

— Защо днес няма сражения, принц на елфите? Какво е станало с армиите на гномите?

Еден Елеседил поклати глава:

— Никой не знае нищо със сигурност. Почти цяла седмица шлюзите и бентовете са под обсада. Всеки ден щурмуват крепостта от двете страни. Днес обаче няма нападения. Гномите са се събрали на обсадните си линии и ни наблюдават — това е всичко. Изглежда чакат нещо.

— Това хич не ми харесва — измърмори Слантър.

— То не се харесва и на джуджетата — отвърна тихо Еден. — До Кълхейвън заминаха пратеници, а разузнавачи тръгнаха по подземните тунели към тила на армията на гномите. — Замълча, после погледна Джеър. — Гарет Джакс е с тях.

Джеър го изгледа изумен:

— Той ли? Защо? Къде е отишъл?

— Не знам — поклати бавно глава Еден. — Нищо не ми каза. Не мисля, че ни е изоставил. Взе със себе си и Хелт.

— Аха, значи те ще си правят свое собствено разузнаване — намръщи се Слантър. — Точно в негов стил.

— Кой знае? — усмихна се елфът. — Майсторът на бойните изкуства не обича да споделя намеренията си с никого, Слантър. — Този човек е движен от тъмни причини и тъмни цели — измърмори гномът почти на себе си.

Замълчаха, без да се поглеждат, всеки отдаден на свои мисли за Гарет Джакс. Джеър си спомни, че Кристалът на виденията и Сребърния прах са у Майстора на бойните изкуства. Ако нещо се случеше на Гарет Джакс, магията на Краля на Сребърната река щеше да бъде загубена, а заедно с нея и единствената възможност на Джеър да помогне на Брин.

Сепнаха се от шума на отварянето на врата и Форейкър се появи от крепостта. Бързо ги доближи и им стисна ръцете за поздрав.

— Отпочина ли си, Омсфорд? — попита той Джеър и младежът кимна. — Добре. Помолих да ни донесат вечерята на терасата. Хайде да седнем някъде.

Посочи масата най-близо до тях и всички седнаха. Дърветата и храстите на градината засенчваха още по-силно сивия късен следобед. Запалиха свеци. Минути по-късно им донесоха месо, сирене, хляб, супа и бира и те започнаха да вечерят. Джеър се изненада, когато откри колко беше изгладнял.

Когато свършиха с яденето, Форейкър се дръпна от масата и зарови по джобовете си. Хвърли поглед на Джеър:

— Аха, ето къде били.

Държеше в ръката си торбичката със Сребърния прах и Кристала на виденията:

— Гарет Джакс ми каза да ти ги дам. Помоли ме да ги пазя, докато спиш. Поръча ми да ти кажа и още нещо. Снощи си проявил голяма смелост.

Младежът от Вейл се изчерви от изненада и изведнъж се почувства невероятно горд. Погледна смутено Еден Елеседил и Слантър, после отново джуджето.

— Къде е той сега? — измънка той.

Форейкър сви рамене:

— Отиде с човека от границата да проучи един проход, който ще ни изведе от крепостта на север зад обсадните линии на гномите. Иска преди да тръгнем да се увери, че е безопасен. Ще потеглим утре вечер. Не можем повече да чакаме да се вдигне обсадата. Тя може да продължи с месеци. Според него вече доста време сме загубили тук изолирани.

— Някои от нас бяха по-изолирани от други — отбеляза Слантър кисело.

Форейкър го погледна гневно, сбърчил вежди:

— Ние гарантирахме за теб, гноме — всички, които тръгнахме с теб от Кълхейвън. За Радъм, командващия този гарнизон, нашата дума е достатъчна. Но сред тези стени има някои, които изпитват доста различни чувства. Приятелите и близките на не малко джуджета са били убити от гномите, които са обсадили крепостта. За тях нашите гаранции за теб може да не са достатъчни. Ти беше държан под стража не като затворник, а за по-голяма сигурност. Вярваш или не, животът ти е от значение за някои — на първо място за Омсфорд.

— Мога и сам да се грижа за себе си — измънка сърдито Слантър под носа си. — Не ми трябва никой да се безпокои за мен — най-малко това момче!

Гномът млъкна. Отново се затвори в себе си, помисли си Джеър. Издига щит срещу всичко наоколо. Само когато е насаме с мен като че ли му се иска да излезе от защитната си черупка. Само тогава той като че ли възвръща мъничко от предишния Слантър, такъв, какъвто беше, когато се запознаха. През останалото време той е отшелник, самопровъзгласил се самотник, който не приема ролята си на член на малката ни група.

— Получили ли са съобщението ни? — попита Еден Елеседил Форейкър. — За разрушаването на моста при Клина?

— Да. — Джуджето премести мрачния си поглед от Слантър. — Планът ти беше добър, принц на елфите.

— Тук в опасност ли сме?

— Не, крепостта е добре осигурена. В складовете има достатъчно запаси за месеци наред. А и нито една армия не би могла да хвърли всичките си сили при тази близост на планините. Ще бъдем в опасност извън тези планини, когато подновим пътуването на север.

Слантър измънка нещо под нос и допи бирата си. Форейкър погледна хладно гнома:

— Между другото, има една работа, която трябва да се свърши. От теб и от мен, гноме.

Слантър го погледна наежено:

— Каква работа, джудже?

Форейкър още повече се навъси, но продължи с равен глас:

— Сред тези стени има един, който твърди, че познава добре замъка на Призраците Морди. Уверява, че го познава по-добре от всеки друг. Ако е така, то ще ни е от голяма полза.

— Ако е така, тогава няма да имате вече нужда от мен! — изръмжа Слантър. — Какво общо имам аз с това?

— Това, което той знае, ще ни е от полза само ако е истина — продължи замислено Форейкър. — Единственият, който може да ни каже дали казва истината или не, си ти.

— Аз ли? — изсмя се гномът невесело. — Ще ми се доверите да ви кажа, дали ви казват истината или не? И на какво дължа тази чест? Или може би искате да ме изпитате? Второто май е по-вероятно. Ще сравните това, което аз ви кажа с това, което ви казва другият!

— Слантър! — смъмри го Джеър, едновременно разгневен и разочарован.

— Ти си този, който не се доверява — добави твърдо Еден Елеседил.

Слантър се канеше да отвърне нещо, после се позамисли и замълча:

Форейкър каза тихо и остро:

— Ако мислех да те изпитвам, нямаше да бъде точно с този.

Всички мълчаха.

— Кой е той? — попита накрая Слантър.

Форейкър сбърчи чело:

— Един муелрет.

Слантър се вцепени.

— Муелрет ли — изръмжа той. — Гуцер?

Каза го с такова презрение, че Джеър Омсфорд и Еден Елеседил се спогледаха учудени. Нито единият, нито другият, беше виждал муелрет. Никога не бяха чували за подобно нещо и след реакцията на

гнома си помислиха, че може би щеше да е по-добре да си останат невежи по въпроса.

— Един от патрулите на Радъм го открил във водите до брега на езерото един-два дни преди обсадата — продължи Форейкър, без да откъсва очи от Слантър. — Бил ни жив, ни умрял, когато го изтеглили на суша. Ломотел нещо, че Черните скитници го били пропъдили от Рейвънсхорн. Споменал, че знаел начини, по които те можели да бъдат унищожени. Патрулът го докарал тук. Не са имали възможност да се отърват от него преди обсадата. — Замълча. — Досега не са успели да проверят дали казва истината.

— Истината! — изсъска злобно Слантър. — Гущерите никога не говорят истината!

— Желанието да отмъсти на онези, които са му причинили зло, може да го кара да говори истината. Бихме могли да му дадем възможност да си отмъсти. Да му предложим нещо като сделка, да речем. Я си помисли. Той може да знае тайните на Рейвънсхорн и Греймарк. На времето тези планини са били негови. Замъкът е бил негов.

— Никога нищо не е било негово! — Слантър скочи от стола извън себе си. — Те заграбиха всичко, тези гадни гущери! Построиха замъка си върху костите на моя народ! Превърнаха в роби живеещите в планините гноми! Използваха черната магия също като Черните скитници! Проклети дяволи! По-скоро бих си прерязал гърлото, отколкото да повярвам и на една тяхна дума!

Джеър реши да се намеси и стана:

— Слантър, какво...?

— Момент, Омсфорд — прекъсна го рязко Форейкър и отново обърна гневното си лице към Слантър. — Гноме, на теб ти вярвам повече, отколкото на тези муелрети. Но ако този може да ни помогне, не виждам защо да не се възползваме от услугите му. И без друго задачата ни е прекалено трудна. Ако установим, че той лъже... е, добре де знаем какво можем да направим. Слантър се загледа мълчаливо в масата, постоя известно време прав, после пак седна:

— Направо си губим времето. Върви без мен. Сам прецени дали казва истината, Форейкър.

Джуджето сви рамене:

— Мислех, че е за твое добро да те държим под ключ. Сигурно ти е дошло до гуша от всичко това. — Замълча. Мрачните очи на гнома се вдигнаха и го погледнаха. — Освен това аз не мога да преценя дали муелретът казва истината или не. Единственият, който може да ни помогне, си ти.

Настъпи мълчание. Слантър продължи да гледа втренчено Форейкър:

— Къде е този муелрет сега? — попита накрая той.

— В склад, превърнат в негова килия. — отговори Форейкър. — Изобщо не излиза, дори не се разхожда. Не понася въздуха и светлината.

— Проклет дявол! — измърмори гномът. После въздъхна. — Е, добре. Да тръгваме — ти и аз.

— И тези двамата, ако искат — Форейкър посочи към Джеър и Еден.

— Аз идвам — каза младежът от Вейл без никакво колебание.

— И аз — обади се Принцът на елфите.

Форейкър стана и кимна с глава:

— Още сега ще ви заведе при него.

ГЛАВА 20

Напуснаха градината с терасата и тръгнаха към шлюзите и бентовете на Капаал. Бързо се скриха в мрака и се запускаха по стълби и коридори, които се виеха дълбоко в камък и дърво. Сенките се събираха около замазани петна от светлина, отразена от пламъците на окачените на железни куки газени лампи. Въздухът в огромната скала на бента беше спарен и влажен. В царящата в по-ниските равнища тишина долиташе далечния плясък на течащите през шлюзите води и тихото поскърцване на колела и лостове. Колкото по-надолу слизаха четиримата и колкото повече затворени врати отминаваха, толкова повече у тях се засилваше усещането, че някъде там долу се крие затворен в клетка звяр, който чака освобождението си.

На тези нива не срещнаха много джуджета. Обитатели на гората, принудени по време на Великите войни да се окопаят в земята, за да оцелеят, те отдавна се бяха измъкнали от подземния си затвор. Отново бяха познали слънчевата светлина и се бяха заклели никога вече да не се връщат там долу. Джуджетата изпитваха отвращение към тъмнината и затворените пространства и трудно ги понасяха. Шлюзите и бентовете на Капаал бяха необходими за съществуването им, жизнено важни за регулирането на водите на Сребърната река, по която пътуваха на запад към родината си. Затова и правеха тази саможертва, но не за дълго и я правеха само тогава, когато беше наложително. След кратките смени за наблюдение на механизмите, които бяха създали за целите си, те бързо отново се връщаха в света на светлината и въздуха над земята.

Ето защо по лицата на малкото джуджета, които четиримата спътници срещнаха на по-долните нива, беше изписана твърдостта на стоици. Те изобщо не прикриваха нестихващата си ненавист към най-омразното им задължение.

У Елб Форейкър също се забелязваше следа от тази неприязън, макар че я понасяше мъжествено. Лицето му беше сурово и мрачно, а набитото му тяло изправено и решително, докато водеше спътниците

си към складовото помещение, което беше още по-надолу. Пътъом разказа на Джеър и Еден Елеседил историята на муелретите.

Порода троли, поясни той. Тролите оцелели във Великите войни, които отприщили ужасни енергии с опасни за земята последици. Видоизменили се. Превърнали се в мутанти на мъжете и жените, които навремето били. Формата им се променила. Кожата и вътрешните им органи се приспособили към отвратителните условия, появили се в резултат на Великите войни върху почти цялата повърхност на земята. Тролите от Северната земя оцелели в планините. Станали огромни и неимоверно яки. Постепенно кожата им загрубяла и накрая заприличала на грапава кора на дърво. Муелретите обаче били потомци на хора, опитали се да оцелеят в горите, които след Великите войни се превърнали в блата с отровена вода и мъртва растителност. Те придобили характерните черти на същества, за които оцеляването в блатисти местности се превърнало в нещо естествено и постепенно заприличали на влечуги. Слантър беше много прав, като ги нарече гущери. Сега те наистина приличат на гущери — кожата, която навремето са имали, е покрита с люспи, ръцете и краката им са се скъсили и завършват с криви животински нокти, а телата им са станали гъвкави като тялото на змия.

Не това обаче е основната разлика между муелретите и другите видове троли, които се заселили в тъмните кътчета на Четирите земи. Муелретите по-бързо се изкачили отново по стълбицата на цивилизацията благодарение на странната им и ужасяваща способност да променят формата си. Нуждата от оцеляване поставила на муелретите жестоки изисквания, както и на всички останали троли. Докато изучавали тайните на оцеляването, физически те претърпели такива промени, които им дали възможност да изменят с лекота формата на тялото си. Не са напреднали в това изкуство чак дотам, че да могат да прикриват напълно характерните си черти. Способни са обаче да скъсяват или удължават всяка част на тялото и да си придават форми, които им позволяват да се нагаждат към особеностите на всяка среда, в която се намират. Не е известно как точно се е стигнало до тази способност да променят формата си. Достатъчно е обаче да се знае, че това е възможно и че муелретите са единствените същества, усвоили това изкуство.

Малцина извън границите на Източната земя знаели за муелретите, защото те били саможив и отшелнически народ и рядко се осмелявали да излизат извън убежището си дълбоко в горите на Анар. Нито един муелрет не се е появявал по време на Съвета в Паранор. Нито един муелрет не е участвал във Войните на расите. Те са се държали настрана, изолирани в неприветливата си родина, сред горите, блатата и планинските пущинаци.

Така било до появата на гномите. В един момент след Първия съвет в Паранор, преди повече от хиляда години, муелретите напуснали блатистата горска местност и тръгнали към гористите планински части на Рейвънсхорн. Усойното зловонно тресавище в низината оставили на съществата, с които си поделляли тези райони след унищожението на стария свят. Насочили се към по-високите гористи местности, обитавани от разпръснати племена на гноми, които били много суеверни. Гномите се ужасили от съществата, които можели да променят формата си и да използват появилата се с идването на друидите черна магия. След време муелретите започнали да се възползват от страха им и да налагат господството си над живеещите в Рейвънсхорн племена. Муелретите си присвоили ролята на вождове и гномите били превърнати в роби.

В началото имало съпротива срещу тези същества — гущери, както ги наричат, — но след известно време престанали изобщо да им се противопоставят. Гномите не били нито достатъчно силни, нито достатъчно добре организирани, за да се разбунтуват истински. Дадени им били няколко ужасяващи примера какво ще сполети всички, които отказват да се подчиняват. Те никога не ги забравили. По време на господството си муелретите издигнали крепостта в Греймарк — солидна цитадела, от която гущерите властвали над населяващите околностите гноми. Годаините минавали и цялата територия на Рейвънсхорн била подчинена на властта на муелретите. Джуджетата на юг и гномските племена на север и запад стояли далеч от тези планини. От своя страна муелретите не проявявали признаци, че имат намерение да се разширяват извън границите на придобития си нов дом. При появата на Господаря на магиите по време на Втората война на расите плъзнали слухове, че е сключена сделка, съгласно, която гущерите обещали част от поданиците си гноми на Господаря на мрака. Никой обаче не могъл да докаже това.

После, след края на неуспешния опит за Трета война на расите — войната, в която Ший Омсфорд тръгнал да издирва мистичния Меч на Шанара и когато Господарят на магиите бил унищожен — муелретите най-неочаквано започнали да измират. Болести и немощ започнали да намаляват числеността им, а новородените се броели на пръсти. С постепенното им изчезване отслабнало и господството им над гномските племена в Рейвънсхорн. Малко по малко неголямата империя западнала и накрая се свила в Греймарк и в този район на земята останал незначителен брой племена.

— А сега изглежда и тези неколцина отново са били изतिकани в блатата, откъдето са били тръгнали — заключи разказа си Форейкър. Независимо от силата си, те явно не са могли да се преборят с Черните скитници. И те като гномите, над които са властвали, ще се превърнат в роби, ако останат в планините.

— По-добре да ги бяха заличили от лицето на земята! — подхвърли злостно Слантър. — Щеше да е напълно заслужено!

— Те наистина ли притежават силата на черната магия? — попита Джеър.

Форейкър сви рамене:

— Никога не съм я виждал. Според мен магията е в способността им да променят формата си. Е, говори са и за начините, по които те въздействат на елементите — вятър, въздух, земя, огън и вода. Може и да има някаква истина във всичките тези приказки, защото те са успели да разберат как елементите влияят на определени неща. Но в по-голямата си част това е суеверие.

Слантър измънка нещо под нос и погледна навъсено Джеър. Искаше да му покаже, че не е напълно съгласен с джуджето.

— Няма да ти се случи нищо лошо, Омсфорд — усмихна се замислено Форейкър и повдигна гъстите си вежди. — Ако е толкова глупав, че използва магията сред тези стени, ще бъде мъртъв още преди да си успял да мигнеш с очи!

Внезапно в тъмния коридор пред тях се появи светлина и те се озоваха в напречен проход с много врати вдясно. Двама часови стояха на пост пред най-близката. Суровите им очи се обърнаха, за да видят кой идва. Форейкър ги поздрави и им нареди да отворят вратата. Стражите се спогледаха и свиха рамене.

— Вземи това — каза единият от тях и подаде на Форейкър газена лампа. — Вътре е тъмно като в рог. Гущерът не понася и най-слабата светлина.

Форейкър запали лампата и погледна спътниците си:

— Готови сме — каза той на пазачите.

Освободиха резето и вдигнаха напречния лост. Вратата поскръцна скръбно и се отвори. Вътре беше тъмно като в рог. Форейкър влезе, без да каже дума, а другите трима го последваха. Слабата светлина на лампата проникна в мрака и освети струпаните на купчини кошове и торби със запаси. Джуджето и придружаващите го влязоха и спряха.

Вратата зад тях хлопна.

Джеър изгледа преценяващо тъмната стая. Въздухът беше застоял, наситен със зловоние. Миризма, която нашепваше за безчестие и предстояща смърт. Всичко наоколо тънеше в сенки, дълбоки и безмълвни, притиснали в задушаваша прегръдка малкото светлинка.

— Стайтис? — Форейкър произнесе името тихо.

Дълго време нямаше никакъв отговор. После от сенките вляво, иззад кошовете и торбите, се чу тихо трополене, което наруши тишината:

— Кой сте — изсъска нещо.

— Форейкър — отговори джуджето. — Дойдох да поговорим.

— Хсс — задраци гласът като повлечена върху каменен под верига. — Кажете какво искам, дзудзе.

Нещо се раздвижи в сенките — нещо огромно, загърнато в плащ. Приличаше на самата смърт. Появи се сянка, размазана и тъмна, която се надигна иззад купчината със запаси. Внезапно Джеър изпита невероятно силна, ужасна погнуса към съществуването, което стоеше там. Успокой се, предупреждаваше го вътрешният му глас. Не казвай нищо!

— Нисстосни хора — промърмори презрително фигурата. — Дзудзета, елфисс и гномисс. Не есе сстрахувайте, нисстозни хора. Присстъпете на нас.

— Ти се доближи до нас — отвърна му нетърпеливо Форейкър.

— Хсс! Не обичам светлината! Нуждая се от тъмнина!

Форейкър сви рамене:

— Ами тогава всеки ще си остане там, където е.

— Осстанете — не възрази другият.

Джеър хвърли бърз поглед на Слантър. Грубоватото лице на гнома беше изкривено от омраза и отвращение. Целият беше плувнал в пот. Опънал се беше като струна, сякаш всеки момент щеше да хукне да бяга. Еден Елеседил май също беше забелязал състоянието му, защото мигновено заобиколи Джеър и Форейкър и застана почти покровителствено до обезумелия гном.

— Не се притеснявай! — едва промърмори Слантър и протегна напред ръце, сякаш се мъчеше да отблъсне тъмнината пред себе си.

После муелретът най-неочаквано тръгна към светлината. Висока, загърната в плащ фигура, която сякаш се материализираше от сенките. В общи линии имаше формата на човек. Вървеше изправен върху два яки крака, уродливи и мускулести, протегнал предпазливо напред ръце. На мястото на кожата и космите имаше обвивка от твърди сиви люспи, а пръстите завършваха с извити животински нокти. Муелретът обърна към тях скритото дълбоко в качулката лице. Една муцуна на влечуго се надигна в светлината, люспеста, разтегната в разкривена гримаса, която разкриваше две редици от остри зъби и цепнат змийски език. Тъпата муцуна завършваше с широко разтворени ноздри. Понагоре, почти скрити в сенките на качулката, проблясваха тесни зелени очи.

— Сстайтисс знае зассто ссте доссли, нисстоссни хора — бавно изсъска чудовището. — Сснае много добресс.

Настъпи мълчание.

— Греймарк — продума най-после Форейкър.

— Призраци — прошепна другият. — Сстайтисс знае. Сскитници, които унисстозават. Доссли направо от преиссподнята от злокобната дупка на Мейлморд. От ссмъртта! Исскацили ссе до Иссвора на рая, отровили води на Ссребърната река: Отровили земята. Унисстозили я! Доссли в Греймарк, ссторили зло. Доссли прогонят насс от домове. Заробят насс.

— Ти видял ли си всичко това с очите си? — попита Форейкър.

— Видял всицко! Призраци излизат от тъмнина, гонят насс, заграбват всицко нассе. Ниссто не може мери ссе сс такава ссила! Бягсство! Някои от насс унисстозени!

Внезапно Слантър се изплю някъде в тъмнината, отстъпи крачка назад, мърморейки нещо под нос и ритна гневно каменния под.

— Не бърсайсс! — изсъска изведнъж муелретът и гласът му прозвуча заповеднически. Слантър рязко вдигна глава. — Гноми не трябва сстрахуват насс. Приятели ссме ние — не като призраци. Приссраци унисстоссават вссицко живо, защото те не сса зивот. Иссцадия на ссмъртта! Подвласстни на церна магия. Вссицки земи ссте паднат в ръцете им.

— Но вие трябва да имате начин, по който да ги унищожите! — упорстваше Форейкър.

— Хсс! Греймарк е насс! Приссраци пресстъпват насс дом! Мисслят це са в безопасстосст, когато насс ни няма. Грессат. Мозем да ссе справим се тях. Сс нацини, които те не познават!

— Проходи — възкликна Джеър, който го слушаше толкова внимателно, че забрави какво се бе зарекъл.

Муелретът моментално вдигна глава. Приличаше на див звяр, който души въздуха. Джеър изтръпна от ужас. Стори му се, че в настъпилата внезапно тишина над него надвисна нещо ужасно зло.

Муелретът стрелна цепнатия си змийски език:

— Магия, малки приятелю? Притезавасс ли магия?

Всички мълчаха. Джеър се обля в пот. Форейкър му метна бърз поглед, без да разбира какво точно става.

— Гласса ти, малки приятелю? — прошепна муелретът. — Уссесстам я в гласса ти, исстина ти казвам. Уссесстам я в теб. Магия ссщо като моята. Ссте го направисс ли заради мен? Приказвайсс!

Джеър имаше усещането, че около него нещо се уви като змия, нещо невидимо, което го сграбчи за гърлото и започна да го души. Започна да пее преди да се усети. Песента на желанията се изплъзваше през стиснатите му зъби, бързо и отсечено. Във въздуха пред тях вълни от багри и образи се подгониха и затанцуваха като живи в слабата светлина на лампата.

Миг след това Джеър отново беше свободен. Нещото, което се беше омотало здраво около него, вече го нямаше. Внезапно песента замря и потъна в тишината. Младежът от Вейл ахна смаян и отпаднал се свлече на колене. Слантър моментално застана до него и започна да го тегли към вратата. Крещеше като обезумял на муелрета и със свободната си ръка се мъчеше да докопа дългия нож на Еден Елеседил. Форейкър бързо се отдели от тях и се изправи пред Стайтис с изваден

меч. Муелретът неочаквано се смали, сви се в сенките на плаща си и отново се оттегли в тъмнината.

— Какво му направи? — изрева Форейкър. Муелретът се отдръпна още по-назад, а тесните му очи проблясваха в мрака. Изведнъж джуджето се обърна и извика: — Хайде, да си тръгваме!

— Осстанете! — изстена изведнъж муелретът. — Прикассвайте съсс Сстилтисс! Може да ви каже несто за призраците!

— Те вече не ни интересуват — отвърна Форейкър, който хлопаше, силно с дръжката на меча си по затворената врата.

— Хсс! Задължително трябва да прикасвате съсс Сстилтисс, ако искате да унисстозите призраците! Ссамо аз знам! Моя тайна! — Гласът на съществото беше суров и ужасно студен, без всякакви преструвки за добронамереност. — Малки приятели пак присстигнат — задължително присстигнат пак! Ссте съзаялят, ако сси отидат!

— Съжالياваме, че дойдохме! — озъби му се Еден Елеседил. — Не ти искаме помощта!

Джеър вървеше към вратата, подкрепян от едната страна от принца на елфите, а от другата от Слантър, който не преставаше да мърмори. Преди да излезе младежът от Вейл се обърна и погледна муелрета — загърнат в плащ, свила се дълбоко в сенките фигура без лице. Форейкър излезе с лампата и стаята отново потъна в мрак.

— Нуздаете ссе от моята помосст! — извика тихо съществото и вдигна люспестата си ръка. — Пак присстигнете, малки приятели! Отново върнете есе!

Джуджетата пазачи затвориха вратата и я залостиха. Джеър пое дълбоко въздух, изправи се и се освободи от подкрепящите го ръце. Форейкър го спря, вгледа се дълбоко в очите му, изсумтя и тръгна обратно по коридора.

— Надявам се, че си добре — каза той. — Хайде да излезем и подишаме малко въздух.

— Какво стана, Джеър? — полюбопитства Еден Елеседил. — Как те накара да направиш това!

Джеър поклати глава:

— Не ми е много ясно. — Все още треперещ тръгна след Форейкър, с принца на елфите и гномът от двете му страни. — Изобщо не можах да разбера.

— Проклети дяволи! — изсумтя гневно Слантър, викайки на помощ любимата си ругатня. — Като едното нищо могат да те превият!

Младежът от Вейл кимна кратко и продължи напред. Много му се искаше да знае как точно го бяха превили.

ГЛАВА 21

Нощта се спусна над Капаал, черна, мъглива и тиха. Луната и звездите бяха скрити зад планинските хребети и само газените лампи на джуджетата и огньовете на гномите разпръскваха бледата си светлина в мрака. Захладя и камъните и храсталаците побеляха от скреж. Всичко потъна в противна тишина.

От върха на укрепленията на крепостта на джуджетата Джеър и Елб Форейкър наблюдаваха шлюзите и бентовете, които ограждаха празното пространство между планините, където течеше Сребърната река.

— На повече от петстотин години са — обясняваше тихо джуджето. Гласът звучеше пресипнало в тишината. — Строени са по времето на Рейбър, когато народът ни все още е имал крал. След края на Втората война на расите.

Джеър се взираше безмълвно в тъмнината под него и проследи с очи огромния силует на комплекса, очертан на бледата светлина на факлите и лампите. Бентовете бяха три — виещи се срещу течението на Сребърната река широки ленти. Множество шлюзи регулираха спускащите се към дефилето води. Механизмите им бяха прикрити от бентовете и крепостта, която охраняваше и едните, и другите. Крепостта се извисяваше встрани от високия бент и се простираше от единия до другия край като страж на всички проходи, които водеха до него. Зад високия бент Силидълън се простираше далеч в тъмнината, оградена от червените огньовете на обсадната армия и въпреки това невероятно тъмна в сенките на безлунната нощ. Между високия бент и по-ниските му равнища Сребърната река се събираше в два малки резервоара по пътя си надолу от възвишенията. От двете страни на по-ниските нива се извисяваха отвесни скали и единственият достъп надолу бяха тесните пътечки или изкопаните в скалата подземни тунели.

— Мога да си представя как им се иска на гномите да имат всичко това — измърмори Форейкър и направи широк жест над комплекса. — Контролира почти цялото снабдяване с вода на Четирите

земи на запад от Езерото на дъгата. Без тези съоръжения през дъждовните сезони щеше да има наводнения. Така беше преди да бъдат построени. — Поклати глава. — При една дъждовна пролет дори и Кълхейвън можеше да бъде отнесен.

Джеър се огледа бавно, смаян от огромните размери на комплекса, изпълнен с благоговение към усилието, което е било положено за изграждането му, Форейкър вече го беше повел през повтрешната част на шлюзите и бентовете и му обясняваше механизмът на действие и задълженията на онези, които се грижеха за него. Обиколката достави удоволствие, на Джеър.

Слантър се беше отдал изцяло на заниманието да допълва направените от джуджетата карти на земите северно от Рейвънсхорн. Още щом ги видя, побърза да отбележи, че са ужасно неточни. Готов беше на всичко, само и само да избегне втора среща с онзи затворен в склада муелрет, пък и изгаряше от желание да блесне с познанията си. Без много да му мисли се съгласи да направи отметки върху картите, за да може малката група да се запознае с терена на местността, през която ѝ предстоеше да мине. Еден Елеседил помоли да го извинят и се усамоти. Така че когато Форейкър предложи на Джеър да го разведе из шлюзовете и бентовете, младежът прие на драго сърце. Джеър подозираше, че донякъде обиколката беше замислена, за да отвлече мислите му от Гарет Джакс, който все още не се беше върнал. Но в това нямаше нищо лошо. Той предпочиташе да не мисли за липсващия Майстор на бойните изкуства.

— Скалите не позволяват на гномите да слязат до по-ниските бентове — обясняваше Форейкър, докато наблюдаваше огньовете в далечината. — Крепостта охранява всички проходи там. Прадедите ни са били наясно с това, когато са строили Капаал. Шлюзите и бентовете са в безопасност, докато крепостта устоява на чужди набези. А докато шлюзите и бентовете са в безопасност, в безопасност ще бъде и Сребърната река.

— Освен ако не е отровена — отбеляза Джеър. Джуджето кимна.

— Тя е отровена. Но по-страшно щеше да бъде, ако водите на цялото езеро Силидълън се стичаха свободно в дефилето. Тогава цялата земя щеше да се отрови много по-бързо — всичко на запад.

— Другите земи знаят ли за това? — попита тихо Джеър.

— Да, знаят.

— В такъв случай те би трябвало да са тук и да ви помагат?

Форейкър се усмихна тъжно:

— Ти си мислиш така. Но не всички искат да видят нещата такива, каквито са, разбираш ли. Някои предпочитат да си заравят главата в пясъка.

— Съгласиха ли се някои от расите да ви помогнат?

Джуджето сви рамене:

— Някои, да. Елфите от западната земя ще изпратят армия под командването на Андър Елеседил! Но чак след две седмици. Калахорн също обеща помощ. Хелт и още неколцина вече се бият на наша страна. От тролите все още нито дума. Но северните територии са много обширни, а племената са разпръснати. Може би в крайна сметка те ще ни помогнат поне по северните граници.

Замълча Джеър изчака за момент и после попита:

— А Южната земя?

— Южната земя? — Форейкър поклати бавно глава. — Южната земя си има Федерацията и Коалиционния съвет. Сбирщина от глупаци. Прахосват цялата си енергия за дребнави вътрешни препирни и борби за власт. Пък и новата Южна земя няма нужда от народите на другите земи. Расата на човека се връща към това, което е била по времето на Първата война. Мисля си, че ако Господарят на магиите беше жив сега, Федерацията щеше да ни помогне с огромно желание.

Джеър настръхна. В Първата война на расите, водена преди стотици години, Господарят на магиите е покварил Расата на човека и я убедил да нападне другите раси. В тази война хората са били разгромени и все още не са се възстановили от унижението и горчилката на загубата. Федерацията беше възприела политика на изолация, която неотклонно следваше, и се беше превърнала в говорител на по-голямата част на Южната земя и на Расата на човека.

— И все пак Калахорн е на ваша страна — вметна бързо Джеър. — Обитателите на границата са замесени от друго тесто.

— Но и те не са достатъчни — изсумтя Форейкър. — Дори и целият им Легион. Видя събралите се навън племена, нали? Когато са обединени, те са сила, която няма равна на себе си. На всичкото отгоре на тях им помагат тези зли същества, които ги командват. — Поклати мрачно глава.

Джеър сви вежди:

Но ние имаме съюзник, който може да се противопостави на Призраците Морди. Имаме Аланон.

— А, да, Аланон — измърмори Форейкър и отново поклати глава.

— И Брин — добави Джеър. — Щом намерят Илдач...

Замълча. Злокобното предупреждение на Краля на Сребърната река внезапно изплува в съзнанието му. Понесени от вятъра листа, му беше казал той. Сестра ти и друидът. И двамата ще изчезнат.

Отърси се от спомена. Той няма да допусне това. Дал беше думата си. Ще стигна преди тях. Ще ги открия. Ще разпръсна Сребърния прах във водите на Извора на рая, за да ги изчисти, после ще хвърля Кристала на виденията и после... Замисли се, изпълнен със съмнения. После какво? Не знаеше. Нещо, каквото и да е. Ще направи нещо, което няма да позволи на предсказанията на стареца да се сбъднат.

Но преди това трябваше да направи пътуването на север, припомни си той мрачно. А преди да продължат, Гарет Джакс трябваше да се върне.

Форейкър все още се разхождаше из укрепленията. Обраслото му с гъста брада лице беше ниско склонено към гърдите, ръцете му пъхнати в джобовете на пътното наметало, с което беше загърнал якото си тяло. Джеър го настигна и погледна надолу към стълбите с широки стъпала, които водеха към по-обширен склон.

— Какво можеш да ми кажеш за Гарет Джакс? — неочаквано попита младежът от Вейл.

Джуджето не повдигна глава:

— Какво по-точно те интересува?

Джеър сви рамене:

— Не знам. Каквото и да е.

— Каквото и да е ли? — изсумтя другият. — Не е ли малко неопределено? Какво точно искаш да знаеш?

Джеър се замисли, после каза:

— Нещо, което никой друг не знае. Нещо за самия него.

Форейкър се доближи до парапета, от който се виждаше необятната шир на Силидълън, подпря се на лакти и се загледа в нощта. Джеър застана мълчаливо до него и зачака.

— Искаш да разбереш що за човек е, така ли? — попита накрая Форейкър.

Джеър кимна с глава:

— Поне мъничко.

Джуджето го погледна с разбиране:

— Не мисля, че това е възможно, Омсфорд. Все едно да се опитваш да разбереш някой... ястреб. Гледаш го, виждаш как изглежда, виждаш какво прави. Възхищаваш му се. Очарован си от него. Та той е истинско чудо! Но никога не можеш да го разбереш напълно — истински. Трябва да си като него, за да разбереш.

— Ти май го разбираш — подметна Джеър.

Суровото лице на Форейкър се извърна рязко към неговото:

— Така ли мислиш, Омсфорд? Че го разбирам. — Отново поклати глава. — Не повече, отколкото мога да разбера един ястреб. А може би и по-малко, кой знае. Познавам го, защото съм бил известно време с него, борил съм се рамо до рамо с него, и съм обучавал мъже редом с него. Затова го познавам. Знам също какво представлява той. Но това няма абсолютно нищо общо с разбирането.

Поколеба се, после продължи:

— Гарет Джакс е като някаква друга форма на живот, в сравнение с мен, с теб, с всички останали. Особена и единствена по рода си форма на живот. Той просто е единствен. — Вдигна вежди. — Магичен по свой собствен начин. Прави неща, които на никой друг не би минало през ум да прави — пък и не би се опитал да прави. Преборва се с неща, които биха убили всеки друг. И го прави отново и отново. Също като при ястребите. Някакъв инстинкт, който го изстрелва там някъде горе, във висините, над всички нас, където никой не може да го досегне. Същество, което се различава от всички нас. Да го разбирам ли? Не, никога не бих дръзнал да се опитам да го разбера.

Известно време Джеър не каза нищо, накрая проговори:

— Той дойде в Източната земя заради теб. Поне така казва. Сигурно изпитва приятелски чувства към теб. Трябва да сте близки.

— Може би — сви рамене другият. — Но това изобщо не означава, че го разбирам. Освен това той се ръководи от чисто негови лични мотиви, а не от причините, които изтъква пред другите. Виж, в това съм сигурен. Тук е не само заради мен, Омсфорд. Има си и други съображения. — Потупа Джеър по рамото. — Ако питаш мен, Гарет

Джакс е тук колкото заради мен, толкова и заради теб. Но защо, виж това не знам. Може би ти ще ми кажеш.

Младежът от Вейл се замисли и след кратко колебание проговори:

— Обеща ми да бъде мой покровител, защото Кралят на Сребърната река му казал, че трябва да бъде такъв. — Замълча.

— Много добре — кимна Форейкър. — Но това помага ли ти да го разбереш по-добре? На мен лично не. — Млъкна и погледна към езерото. — Не, мотивите му са си лично негови и той никога не би ги споделил с мен.

Джеър почти не го чу. Хрумнало му беше нещо, което го смути. Обърна се рязко. Потръпна от мисълта. Възможно ли беше Гарет Джакс да споделя мотивите, които не би казал на Форейкър, с него, младежа от Вейл? Не беше ли направил Майсторът на бойните изкуства точно това в тъмната и студена нощ, на втория ден след като бяха напуснали Кълхейвън, когато лежаха сами под прикритието на хребетите? Споменът бавно се избистри. Искам да разбереш... Точно това му беше казал Гарет Джакс. Сънят ми обеща да изпробвам уменията си със сили, пред които никога досега не съм се изправял. Възможност да проверя дали наистина аз съм най-добрият. Какво друго ми остава...?

Джеър пое дълбоко хладния нощен въздух. Дали пък не разбираше Гарет Джакс по-добре, отколкото подозираше. Може би го разбираше не по-зле от всички останали.

— Има нещо, което малцина знаят — изведнъж го погледна Форейкър.

Джеър се откъсна от мислите си. — Казваш, че те е открил в Черните дъбове. Така и не мога да разбера какво е търсел там. Идвал е от запад, от Калахорн, нали така?

Джеър потвърди с бавно кимване на глава:

— Знаеш ли, не съм мислил за това. Черните дъбове наистина са доста встрани от пътя на някой, който пътува от граничните райони към Анар. — Млъкна и се замисли. После попита: — Какво е правел там?

Форейкър се усмихна леко:

— Мога само да се догаждам, нали разбираш. Не ми е казал нищо повече от това, което е казал на теб. Но знаеш ли, местността на

юг от езерото, между Лий и низината Клийт — тя е била негов дом. Там се е родил, там е израснал. Навремето, много отдавна, там е имал семейство. Не знам какво точно, но все пак семейство. Отдавна не е споменавал нищо за това, но кой знае, може би там той все още си има някого. Или само спомени, знам ли.

— Семейство — повтори бавно Джеър и поклати глава. — Казвал ли ти е нещо повече за него?

Джуджето се отдръпна от парапета:

— Не. Един единствен път спомена, ей така, между другото. Но сега ти знаеш за този човек нещо, което никой друг не знае — освен мен, естествено. Е, какво, сега разбираш ли го по-добре?

Джеър се усмихна:

— Не мисля.

Форејкър се обърна и двамата тръгнаха обратно през укрепленията.

— Така си и мислех — промърмори джуджето и се загърна поплътно с наметалото си. Вятърът се засили след като излязоха от заслона на високите стени. — Хайде, ела с мен вътре. Ще те загрея с чаша бира. Ще чакаме заедно завръщането на нашия ястреб.

Форејкър го потупа приятелски по рамото и младежът го последва бързо.

Часовете на нощта се точеха бавно и тягостно, помрачени от лоши предчувствия. Мъглата се измъкна безшумно от възвишенията, сгъсти се, припълзя над шлюзите и бентовете и загърна армиите на гномите и джуджетата с влажен лепкав воал. Дори огньовете на гномите престанаха да се виждат.

Джеър Омсфорд заспа в полунощ, в очакване на Гарет Джакс. Сгушен в стол с висока облегалка, уморен, той неусетно заспа, докато Форејкър, Слантър и Еден Елеседил разговаряха тихо над чаша бира и на светлината на една единствена свещ в сгъстяващия се мрак. Както седеше заслушан в монотонния им говор със затворени очи, така и заспа.

Малко преди зазоряване принцът на елфите го раздруса и събуди:

— Джеър. Той се върна.

Младежът от Вейл разтри сънените си очи и стана. Почти невидими в сумрака на отиващата си нощ, въглените на гаснещия огън проблясваха с меката светлина на малката камина в отсрещния край на

стаята. Навън дъждът потрепваше равномерно върху каменната зидария.

Джеър премигна. Той се е върнал. Гарет Джакс.

Стана. Облече се набързо, грабна ботушите и започна да ги нахлузва.

— Няма и половин час, откакто се върна. — Елфът стоеше до него и говореше с необичайно тих глас, сякаш се страхуваше да не събуди някого. — Заедно с Хелт, естествено. Открили са пътека на север извън тунелите. — Замълча. — Но има и нещо друго, Джеър. — Младежът от Вейл го погледна очаквателно. — По едно време след полунощ започнало да вали и мъглата се разсеяла. Когато призори се развиделило, видели гноми. Стягали редиците си по бреговете на Силидълън, от единия край на високия бент до другия, по дванадесет души в редица. Стоели там и чакали.

Джеър скочи:

— Какво са намислили?

Еден Елеседил поклати глава:

— Не знам. Май никой не знае. Но стоят там вече часове наред. Всички джуджета са на крак на укрепленията. Ела с мен и сам ще видиш.

Излязоха от стаята, прекосиха бързо множеството коридори и се озоваха в двора около централната част на високия бент. Над Силидълън духаше студен вятър, а дъждът се забиваше в лицата им. Все още беше нощ и зад далечните планински хребети на изток сивееше мъглявина. Джуджетата защитници бяха заели позиции по отбранителните насипи на бента и на крепостта, загърнати в наметалата си, с качулки на главата, с оръжия в ръце. Капаал беше потънал в тишина.

Когато стигнаха крепостта, която пазеше северния край на високия бент, Еден преведе Джеър през множество каменни стъпала и през поредица от назъбени стени. Накрая стигнаха до наблюдателна кула, която се намираше високо над комплекса. Тук вятърът беше по-студен, а дъждът по-силен.

Когато се спряха до обкована с желязо дъбова врата, която водеше в кулата, група джуджета минаха покрай тях и заслизаха по една съседна стълба. Имаха свиреп вид — огненочервени коси и бради, въоръжени и с ризници.

— Радъм, командващият на джуджетата! — прошепна Еден на Джеър.

Те бързо се вмъкнаха кулата, оставяйки противното време навън. Едва различиха няколко загърнати в плащове фигури в слабата светлина на лампата.

— Хм, ако човек го остави, той ще си проспие живота — чу той мърморенето на Слантър.

— Радвам се да те видя отново, Омсфорд — поздрави го Хелт басово и протегна огромната си ръка.

После се появи и Гарет Джакс, черен като мрака около него, твърд и непоклатим като скала. Застанаха един срещу друг и не си размениха нито дума. Мършавото лице на Майстора на бойните изкуства беше напрегнато. Той постави кротко ръцете си върху раменете на младежа, а в ледените му очи проблесна странна необичайна топлина. Пламъчето трепна леко и мигом угасна. Гарет Джакс свали ръцете си и отново изчезна в мрака. Вратата зад тях се отвори и едно прогизнало от дъжда джудже се приближи бързо до Елб Форейкър, който беше наведен над купчина от карти, поставени на малка дървена маса. Казаха си нещо тихо и после вестовоят изчезна също толкова бързо, както се беше появил.

Форейкър веднага отиде при Джеър, а останалите членове на малката група ги наобиколиха.

— Омсфорд — каза той тихо. — Току-що ми съобщиха, че муелретът е избягал.

Всички мълчаха слисани.

— Как е станало това? — изръмжа гневно Слантър.

— Променил си формата. — Форейкър не откъсваше очи от Джеър. — След като го е направил, се промъкнал през малка вентилационна шахта за свеж въздух в по-ниските нива. Станало е през нощта. Никой не знае къде може да е той сега.

Джеър изстина. Повече от ясно беше защо джуджето се обърна към него, когато съобщи неприятната вест. Дори заключен в складовото помещение, муелретът беше успял да усети присъствието на магията на елфите и да принуди Джеър да я разкрие. А сега, след като беше на свобода...

— Но той е могъл да избяга и преди това — отбеляза Еден Елеседил. — Защо е решил да го направи точно сега?

Нищо чудно аз да съм причината, помисли си Джеър. Очевидно и Форейкър си мислеше същото, затова съобщи новината първо на него.

Гарет Джакс отново се появи от мрака, внезапно и решително.

— Тръгваме веднага — заяви той. — И без това много закъсняхме. Издирването, което ни предстои, е на север. Каквото и да се случва тук, ние не трябва да сме част от него. Сега, когато гномите са се събрали край Силидълън, ще ни бъде лесно да...

OOOOOOMMMMMMMMMM!

Стреснати, членовете на малката група подскочиха и бързо се огледаха наоколо. До ушите им долети ужасен вой, гърлен и продължителен, който раздра тишината на настъпващото утро. Той постепенно се усили, примеси се с хиляди звуци, надигна се срещу вятъра и дъжда и политна към планините около Капаал.

— По дяволите! — извика Слантър с разкривено лице, досетил се какво става.

И шестимата хукнаха към врата и изскочиха навън. След секунди стояха скупчени върху укрепленията и сезираха на север над разпенените води на Силидълън. Вятърът и дъждът биеха в лицата им.

OOOOOOMMMMMMMMMM!

Воят се превърна в рев — един продължителен, нестихващ рев, който се понесе през хребетите. Всички гноми около Силидълън подеха ужасния вопъл. Обърнаха лица към мрачните води на езерото, гласовете им се сляха в едно, а въздухът завибрира от злокобния звук.

Радъм се появи в долната част на назъбения парапет, даде някакви заповеди и вестовите се разпръснаха в различни посоки, хукнали да предадат разпорежданията му на преките си командири. Навсякъде кипеше трескава дейност и гарнизонът се стягаше за това, което предстоеше. Джеър допря с ръка куртката си, напипа издутината на торбичката със Сребърния прах и Кристала на виденията, и се успокои.

Гарет Джакс сграбчи Слантър за наметалото и го придърпа към себе си:

— Какво става тук?

Очите на гнома се бяха разширили от ужас:

— Призовават — призовават черната магия! Веднъж вече съм го виждал — в Греймарк! — Гномът се гърчеше в желязната хватка. —

Нужно е обаче докосването на Черните скитници. Необходимо е тяхното докосване!

— Гарет! — дръпна го рязко Форейкър и посочи близкия бряг на Силидълън, на не повече от стотина ярда от високия бент. Майсторът на бойните изкуства пусна Слантър. Всички обърнаха очи в посоката, накъдето сочеше джуджето.

От средата на събралите се по брега гноми се отделиха три облечени в черни плащове фигури, високи и безпощадни на сивкавия фон на настъпващото утро.

— Призраци Морди! — прошепна Слантър с пресъхнала уста. — Черните скитници дойдоха!

ГЛАВА 22

Призраците Морди идваха от Силидълън. Плъзгаха се по повърхността на водата почти неподвижни. Загърнати бяха в плащове, лицата им скрити в дълбоките сенки на надиплени качулки. Можеха да бъдат взети за безплътни духове, ако не бяха завършващите с черни животински нокти пръсти, които се подаваха изпод наметалата, стиснали в мъртвешка хватка три сиви магически пръчки за заклинания. Последователите им гноми се разридаха пронизително, вопълът се извиси, превърна се в крясък и се сля с воя на вятъра. Черните фигури сякаш се носеха окрилени от този звук.

После, най-неочаквано, гномите млъкнаха. Оглушителният писък на вятъра прониза празния простор на Силидълън и повърхността на езерото се надипли.

Призракът Морд, който беше най-отпред, вдигна високо магическата си пръчка. Черната, суха като вейка ръка, изскочи изпод плаща, сякаш повдигната от внезапен силен порив на вятър. Странна тишина се спусна над възвишенията, увисна неподвижно и затрептя във въздуха. Дори и вятърът като че ли притихна за миг. Призракът спусна бавно пръчката към потъмнелите води на езерото. Другите два призрака направиха същото. Трите лъскави върха се потопиха в Силидълън и се сляха в едно.

В първия миг нищо не се случи. После лумна огън. Пръчките, превърнали се в яркочервени пламъци, запълзяха надолу в хладните дълбини. Водата се развълнува, надигна се и се разпени. Гномите се разкрещяха като обезумели, едновременно ликуващи и уплашени до смърт. Започнаха да отстъпват от брега, препъваха се и залитаха.

— Призовават магията! — изкрещя Слантър.

Червените пламъци горяха ярко в мрачната непрогледна тъмнина. Проникваха в дълбините на езерото, които никога не бяха виждали светлина. Като кърваво петно светлината се разля и заплува нагоре и все по-нагоре към повърхността. Доближаваше я. Водата засъска яростно и закипя. Надигна се пара. Гейзер от пръски изригна към небето.

Защитниците на укрепленията на крепостта на джуджетата наблюдаваха изтръпнали и нерешителни. Нещо щеше да се случи, нещо неопишимо. Никой не знаеше как да го предотврати.

— Трябва да се махаме оттук — викна трескаво Слантър на Гарет Джакс. Трепереше от страх, но не беше загубил ума си. — Бързо, Майсторе на бойните изкуства!

Магическите пръчки спряха да излъчват огън и се вдигнаха от Силидълън. Завършващите с животински нокти ръце се прибраха под плащовете. Водите обаче продължаваха да буйстват. Кърваво червеното петно потъмня и се превърна в далечен блясък, който светеше дълбоко под повърхността на езерото. Приличаше на току-що отворени след сън очи.

OOOOOOMMMMMMMMMM!

Воят на гномите от обсадната армия пак се надигна, пронизителен, изпълнен с очакване. Пръчките на Призраците Морди отново дадоха сигнал. Гора от ръце се вдигна и протегна към небето. Езерото задими, изригна пара и водите на Силидълън отново се взривиха яростно.

После нещо огромно и черно започна да се надига от дълбините му.

— Майсторе на бойните изкуства! — крещеше неистово Слантър.

Гарет Джакс поклати глава:

— Не мърдай! Хелт, донеси дългите лъкове.

Човекът от границата мигом хукна към наблюдателната кула. Джеър го погледна и отново обърна очи към Силидълън — към оглушителния вой на гномите и към черното нещо, което се надигаше от дълбините.

То пореше бързо водите и доближаваше повърхността. Ставаше все по-голямо и по-голямо. Злото. Призованото от Призраците Морди зло. Но що за творение беше това? Гърлото на Джеър се беше свило и той преглътна с мъка. Каквото и да беше, нямаше съмнение, че е нещо чудовищно. Туловището му сякаш покри дъното на цялото езеро, когато се изтръгна от дълбините. Започна бавно да придобива форма. Огромно тромаво същество с ръце, които се гърчеха и дращеа въздуха...

После то се надигна с оглушителен трясък и се откъсна от повърхността на езерото. Безформеното черно туловище се освободи от оковите на водите и за миг силуетът му увисна на фона на сивкавата светлина на утрото. Приличаше на буре, цялото покрито с кал и тиня, с прилепнали по тях мидени черупки и корали. Четирите му крака-перки завършваха с извити животински нокти и бодли. Главата му — маса от поклащащи се пипала, която ограждаше огромна, подобна на човка мутра. Зъбите — същински бръсначи. От вътрешната страна пипалата имаха множество смукала, всяко колкото човешка длан с разперени пръсти. Люспи и бодли покриваха външната им страна. Зад пипалата проблясваха невъзмутимо чифт червени студени очи. Съществуто се надигна и протегна. Високо беше повече от сто фута, широко четиридесет.

От укрепленията на Капаал се разнесоха викове на ужас:

— Кракен! — каза Форейкър. — Е, сега вече е свършено с нас! Воят на гномите се превърна в оглушителен крясък, лишен от всичко човешко. Когато силуетът на чудовището се очерта в светлината, той се понесе надлъж и шир из Капаал. Приличаше на боен вик. Долу във водите на езерото черното туловище на кракена се извъртя рязко, вдигна невъобразим шум и внезапно се обърна към бента и крепостта, която го защитаваше.

— Идва за нас! — прошепна изумен Гарет Джакс. — Какво търси същество, което не може да живее в сладка вода, същество, което идва от океана — тук! Доведено от черната магия! — Сивите му очи пробляснаха сурово и непоколебимо. — Само че ние, надявам се, няма да му се дадем. Хелт!

Огромният човек от границата мигновено застана до него с три дълги лъка в грамадната си ръка. Гарет Джакс взе единия, остави другия на човека от границата, а третия подаде на Еден Елеседил.

Слантър ги доближи:

— Повярвайте ми! Не си въобразявайте, че можете да надвиете това същество! То е чудовище, призовано от злото!

Гарет Джакс не му обърна никакво внимание.

— Остани с младежа от Вейл, гноме. Сега ти отговаряш за него. Погрижи се за него.

Слезе от наблюдателната кула. Хелт и Еден Елеседил го следваха по петите. Форейкър хвърли недоверчив поглед на Слантър и се

поколеба за миг. После и той тръгна след тях.

Кракенът се измъкна до стената на цитаделата на джуджетата. Огромното му туловище се блъскаше изумително силно в камъка и хоросана. Невероятно големите пипала изскочиха от водата и се протегнаха към струпалите се по парапетите джуджета. Докопаха много от тях, обгърнаха ги със смукалата и бодлите и ги запокитиха във водите на езерото. Утринният въздух се цепеше от писъците и стоновете на умиращите джуджета. Оръжия се сипеха като дъжд върху черното чудовище, но твърдата обвивка на туловището го предпазваше от наранявания. То с лекота се отгървяваше от мъчещите се да го възпрат дребни фигури, разкъсваше ги с дългите си камшичести ръце, трошеше парапетите, зад които те се опитваха да се спасят.

Гномите също се включиха в атаката. Обсадната армия разби вратите от двата края на бента. Напредваха, стиснали здраво в ръце стълбите за катерене и куките за прикачване. Джуджетата защитници се втурнаха към парапетите и дадоха силен отпор на новия щурм. Гномите обаче сякаш бяха загубили разсъдъка си. Без да обръщат внимание на огромните жертви, които даваха, те се хвърляха с главата напред срещу вратите и стените и умираха.

И все пак цялото това безумие не беше безцелно. Докато, вниманието на джуджетата защитници беше отвлечено от безразсъдните нападатели, кракенът се придвижи на север, доближи се до стената и се прислони до вратите. С внезапен подскок чудовището се отблъсна от каменния бент с краката-перки, изскочи от водите на езерото и се измъкна на брега. Изхвърли към стените огромните си пипала, впи смукалата във вратите и отново се отхвърли назад. Дърво и желязо се разхвърчаха във всички посоки. Лостовете се изпотрошиха с трясък, клиновете изскочиха. Изтръгнати от пантите вратите на цитаделата се сгромолясаха. Армията на гномите връхлетя с победоносни викове.

Застанали на парапетите на наблюдателната кула Джеър и Слантър наблюдаваха битката с нарастващ ужас. Сега, когато вратите бяха изкъртени, джуджетата нямаше да могат да удържат нападателите. Само за няколко минути крепостта щеше да бъде превзета. Защитниците й вече отстъпваха край стените на скупчени около командирите си малки групички и отчаяно се мъчеха да устоят на

щурма. Но от мястото, където стояха Джеър и Слантър, се виждаше ясно, че битката беше загубена.

— Трябва да се спасяваме, докато все още можем, момче! — повтаряше гномът, сграбчил ръката на младежа от Вейл;

Джеър обаче отказваше да тръгне и продължаваше да търси с очи приятелите си. Толкова ужасен беше от това, което ставаше, че не беше в състояние да се помръдне. Кракенът отново се потопи във водите на езерото и повлече туловището си покрай стената, насочил се към центъра на бента. След него Призраците Морди се спуснаха край разклатените парапети, вдигнали високо сивите магически пръчки. Заклинаха гномите да нападнат. Вълни от гномската армия се надигнаха и заприиждаха към крепостта на джуджетата.

— Слантър! — извика изведнъж Джеър и посочи в центъра на битката.

На върха на укрепленията на предната стена огромната фигура на Хелт се очертаваше сред дима и мъглата. Елб Форейкър беше до него. Стиснал здраво лъка в едната си ръка, човекът от границата застана върху парапета, прицели се към мястото, където бяха Призраците Морди, бавно опъна тетивата и после я отпусна. Дългата черна стрела политна и се заби дълбоко в гърлото на Черния скитник, който беше най-отпред. Съществуването се разтrese и залитна назад от силата на удара. Втора стрела последва първата и призракът отново отстъпи, като залитна назад. От гърлата на онези, които бяха най-близо до Призрака Морд, се изтръгнаха викове на ужас и за миг щурмуващите гноми като че ли се объркаха.

Призракът Морд обаче се свести от шока. Стисна с едната си ръка забитите в него стрели и ги изтегли с невероятна лекота. Вдигна ги високо, за да могат всички да ги видят. Натроши ги на малки парчета. После вдигна магическата пръчка и от върха ѝ избухна червен огън. Пламъците му плъзнаха по цялата дължина на парапетите. Обгърнаха и камъка, и защитниците. Хелт и Форейкър побягнаха от пълзящия към тях огън и изчезнаха в лавина от срутващи се стени и прахоляк.

Джеър наблюдаваше сцената и беснееше, а Слантър крещеше:

— Нищо не можеш да направиш, за да им помогнеш, момче! — Без да чака отговор, той задърпа младежа от Вейл през укрепленията

към каменната стълба, която водеше надолу. Крайно време е да започнеш да мислиш за себе си! Може би ако сме достатъчно бързи...

В този момент забеляза кракена. Чудовището се беше надигнало от Силидълън по средата на стената, там, където широкият двор се съединяваше с крепостта, която охраняваше краищата на високия бент. Пипалата и краката-перки задраскаха по камъка. Когато се измъкна достатъчно, така че само долната част на подобното на буре туловище остана във водата, то се изви бавно по посока на мястото, където джуджетата защитници се опитваха да избягат от северната крепост. Пипалата се протегнаха през високата стена, усукаха се, и след няколко секунди пътят, който водеше извън крепостта, беше блокиран.

— Слантър! — извика предупредително Джеър и приклегна. Едно огромно пипало се плъзна край главата му.

Заотстъпваха бързо надолу по стълбите. Вдигнатите от перката на чудовището пръски ги засипваха. Примесени бяха с пръст и разтрошени камъни. Долу пипалата на кракена дращеха по стените на крепостта и я удряха яростно. Сграбчваха всичко, което попаднеше в обсега им.

За момент изглеждаше, че вече няма никаква възможност за бягство през двора. Но джуджетата контраатакуваха. Втурнаха се нагоре от по-ниските нива на крепостта, по тъмните тесни стълби и тунелите отдолу. Най-отпред беше главнокомандващият на джуджетата Радъм. С развяна червена коса той водеше войниците си в плетеницата от огромни пипала. Размахваше и посичаше с брадвата си всичко, което му попаднеше род ръка. От туловището на кракена хвърчаха покрити с кървава пяна късове и се разпиляваха по мокрия бент. Кракенът обаче беше нещо чудовищно. За него джуджетата бяха досадни мушици, от които трябваше да се отърве. Пипалата се спускаха и размазваха дребните създания, които кръжаха наоколо. Въпреки това защитниците продължаваха да прииждат, твърдо решени да разчистят пътя за онези, които бяха останали в капана на обречената крепост. Но в момента, в който те се появяха, кракенът ги помиташе. Всичко около чудовището се покри с трупове.

Накрая когато Радъм се опита да се шмугне покрай него, кракенът го залови. Чудовището вдигна рязко джуджето във въздуха,

което все още упорито размахваше брадвата, удари го с бясна сила в камъка и пусна натрошеното му, обезобразено, мъртво тяло на земята.

Слантър напразно теглеше Джеър.

— Давай да бягаме! — крещеше отчаяно той.

Покрай тях профучаваха пипала. Удряха се бясно в парапетите и във всички посоки хвърчаха късове натрошен камък. Върху младежа от Вейл и гнома се изсипа дъжд от нащърбени парчета, които, ги повалиха и едва не ги погребяха живи. Джеър разтърси замаяната си глава, стана, залитна и тръгна към каменната стена. Долу джуджетата се бяха оттеглили в обсадената крепост. Гибелта на Радъм беше сломила духа им. Кракенът все още седеше проснал се на сред двора. Сега се примъкваше към стените, до които се беше свил Джеър. Младежът от Вейл започна да отстъпва надолу. Изведнъж спря ужасен. В краката му лежеше Слантър. От дълбока рана в главата му се стичаше кръв.

После най-неочаквано, някъде отдолу, се появи Гарет Джакс. Мършавата му и черна на фона на сивата светлина на утрото фигура се стрелна иззад укритието на парапета. В ръката си стискаше късо копие. Джеър му викна. Изтръгнат от дъното на душата обезумял вик, който потъна във воя на вятъра и в стенанията на сражаващите се. Майсторът на бойните изкуства тичаше по напоения с кръв висок бент — дребна и пъргава фигура. Бягаше не от пипалата на Кракен. Тичаше право към тях. Виеше се и се изплъзваше, сякаш не беше от плът. Летеше към зиналата паст на чудовището. Пипалата замахнаха към него, искаха да го смачкат, не го улучваха, плъзгаха се край него. Прекалено бавни бяха за човек, толкова бърз като Майстора на бойните изкуства. Но само едно подхлъзване, само една неволна грешка и...

Изправен срещу скритата в качулка човка Гарет Джакс подскочи срещу самата муцуна на чудовището. Нанесе изумително бърз удар и заби късото копие дълбоко в меката тъкан на отворената уста. В миг пипалата се свиха и огромното туловище се приведе. Гарет Джакс моментално отскочи и се измъкна от капана, който вече се затваряше. Отново на крака, Майсторът на бойните изкуства сграбчи друго оръжие, този път пика с метален връх. Дръжката ѝ беше здраво хваната от вкочанените ръце на убития ѝ притежател. Гарет Джакс я издърпа светкавично. На два ярда от него кракенът забеляза опасния

нападател през полуотвореното си око, но вече беше късно. Майстора на бойните изкуства замахна яростно с металния връх на пиката към незащитеното око и го заби през кожата, кръвта и костта право в мозъка.

Кракенът се изви силно назад и размаха като обезумял краката-перки. Каменните укрепления се раздрусаха наоколо, докато чудовището се мъчеше да стигне до водите на Силидълън. Гарет Джакс не изпускаше забитата в мозъка му пика. Набиваше острието ѝ все по-надълбоко и го чакаше да издъхне. Кракенът обаче беше невероятно силен. Той се надигна, освободи се от високата стена, сгромоляса се с трясък в Силидълън и потъна бавно във водите му, повличайки със себе си и Майстора на бойните изкуства, който продължаваше да стиска дръжката на пиката.

Стъписан, Джеър залитна назад и се подпря на парапета, без да може да повярва на очите си. Гневният вик заседна в гърлото му. На високия бент долу отново нямаше никой. Джуджетата защитници бяха хванати в капан, без никаква надежда да се доберат до сигурността на южната крепостна кула.

Слантър отново застана до него, олюлявайки се на крака. Сбръчканото му жълто лице беше покрито с кръв, но гномът спокойно я изтри и викна на младежа от Вейл да го последва надолу по стълбите. Като се препъваха и падаха, те стигнаха до двора и тръгнаха в посоката на бягащите джуджета.

Оказа се, че бяха закъснели. Гномите преследвачи се бяха появили от двете страни на парапетите зад тях. Те крещяха и виеха, огромна маса от бронирани, потънали в кръв тела, които пъплеха по ръба на високия бент и се спускаха в двора. Слантър хвърли бърз поглед назад и грубо затегли Джеър по някаква тъмна стълба. Спуснаха се тичешком по няколко осветени от лампи стъпала дълбоко в тъмнината на по-ниските равнища, които водеха към вътрешните механизми на шлюзите. Горе стъпките на преследвачите започнаха да заглъхват.

Когато стълбата свърши те се озоваха в слабо осветен коридор, който продължаваше по дължината на бента. Слантър се поколеба за миг, после тръгна на север, влачейки Джеър след себе си.

— Слантър! — извика младежът от Вейл, като се мъчеше да накара гнома да намали скоростта. — Този тунел води обратно натам,

откъдето дойдохме — отдалечава ни от джуджетата!

— Гномите също ще тръгнат в обратната посока! — изрева Слантър. — Те няма да хукнат да гонят джуджетата или когото и да било отгук, нали така? Хайде, тичай!

Те бягаха в мрака по празния коридор. Шумовете от сражението вече бяха далечни и слаби на фона на монотонното тракане на механизмите на шлюзите и на тихото шумолене на водите на Силидълън. Главата на Джеър се въртеше от ужаса, който изживя, когато видя какво се случи. От малката група от Кълхейвън не беше останало нищо. Хелт и Форейкър бяха повалени от Черните скитници, Гарет Джакс повлечен от кракена, а Еден Елеседил изчезна. Останали бяха само той и Слантър, а те бягаха, за да спасят живота си. Край с Капаал. Крепостта беше превзета от гномите. Шлюзите и бентовете, които регулираха течението на Сребърната река на запад в родината на джуджетата, бяха попаднали в ръцете на най-безпощадния враг. Всичко беше загубено.

Започна да се задъхва от тичането и задиша тежко и учестено. Сълзите смъдяха в очите му, а устата му беше пресъхнала от горчивина и гняв. Какво да прави сега? Как да стигне до Брин? Нямахше да може да я открие преди тя да навлезе в Мейлморд и да бъде погубена. Как да изпълни задачата, възложена му от Краля...?

Залитна, ударен от нещо, което не видя, и се просна в тъмнината. Напред Слантър продължаваше да тича, забравил всичко останало, бледа сянка в мрака на тунела. Джеър бързо се вдигна на крака. Разстоянието между него и Слантър беше голямо.

Внезапно някаква ръка изникна от тъмнината и му запуши устата. Беше груба и покрита с люспи, едва не го задуши. Друга ръка се уви около тялото му, яка като стомана, и го повлече в сенките на една отворена врата.

— Посстой, малки хора — изсъска един глас. — Приятели семе, ние на магията. Приятелисс!

Беззвучен вик раздра съзнанието на Джеър.

В средата на сутринта Слантър се измъкна от тайния тунел на джуджетата. Той завършваше с множество гъсти храсталаци, сред които беше скрит изходът. Седеше сам на обрулените от вятъра хребети на планината северно от Капаал. Сива размазана светлина се процеждаше от заоблаченото дъждовно небе, а скалите все още бяха

просмукани от студения нощен въздух. Гномът се огледа предпазливо, после приклепна до един храст и продължи по склона до мястото, където той се спускаше рязко в дефилето.

Далеч долу шлюзите и бентовете на Капаал гъмжаха от гноми. По цялото продължение на широките обръчи от каменни блокове, около парапетите и укрепленията на крепостта, както и във вътрешните съоръжения на комплекса, гномите преследвачи щъкаха като загрижени за мравуняка си мравки.

Е, всичко това не можеше да завърши другояче, помисли си Слантър. Поклати грубото си жълто лице, мрачен и убеден в правотата си. Никой не е в състояние да се изправи срещу Черните скитници. Сега крепостта Капаал е тяхна. Обсадата свърши.

Стана бавно без да откъсва очи от гледката под него. Едва лицата да го открият тук, на високото. Всички гноми бяха в крепостта, а малцината, които бяха останали от армията на джуджетата, бяха хукнали да се спасяват на юг към Кълхейвън. Нищо друго не му оставаше, освен да си тръгне по пътя.

През цялото време това желание не беше го напускало.

Въпреки това стоеше там и мислено си задаваше въпроси, на които нямаше отговори. Все още не знаеше какво се беше случило на Джеър Омсфорд. Уж беше точно зад него, а в миг младежът просто изчезна яко дим. Слантър, естествено, се опита да го намери. Но от него нямаше никакви следи. Накрая гномът продължи сам, защото, в крайна сметка, какво друго можеше да направи?

— Момчето и без това ми създаваше прекалено много неприятности — промърмори си той раздражено. Само че думите не му прозвучаха много убедително.

Въздъхна, погледна сивото небе и бавно се отдалечи. Сега, когато го нямаше младежът от Вейл, а другите от малката група бяха или мъртви, или разпръснати кой знае къде, пътуването до Извора на рая беше приключило. И по-добре, разбира се. Още от самото начало диренето беше глупаво, неосъществимо. Неведнъж им беше казал това — на всички до един. Те просто нямаха представа срещу какво бяха тръгнали. Нямаха никаква представа за силата на Черните скитници. Той нямаше никаква вина, че те се провалиха.

Набърчи още по-силно чело. И все пак, нещо го човъркаше. Какво ли се беше случило на момчето?

Промъкна се обратно край храста, който прикриваше тайния вход на тунела и се изкачи на скалиста издатина, от която се виждаше Източната земя и протежението ѝ на запад. Е, поне беше проявил достатъчно разум да планира собственото си бягство, помисли си той самодоволно. И как не, нали беше човек, който умееше да оцелява. А всички, които умеят да оцеляват, намират време да планират бягството си, с изключение на такива откачени като Гарет Джакс. Намръщаното лице на Слантър се разтегна в лека усмивка. Той много отдавна се беше научил да не се излага безпричинно на опасност, освен в крайни случаи. Много отдавна се беше научил винаги да има едно на ум как може да се измъкне, когато се намира в някое опасно място. Така че, когато джуджето беше така любезно да му предостави картите с тайните тунели, които щяха да ги изведат на север зад обсадната армия, той си направи труда да ги разучи. Ето защо сега беше жив и на свобода. Ако останалите не бяха толкова глупави...

Носещият се от скалистите планини вятър духаше в лицето му, остър и щипещ. Горите на Анар се простираха далеч на север и на запад, изпъстрени от багрите на есента, влажни от мъглата и дъжда. Натам трябва да тръгне, замисли се той. Обратно към граничните райони, към някакво подобие на нормално съществуване и спокойствие, където щеше да се върне към предишния си начин на живот и да забрави всичко това. Отново беше свободен и можеше да отиде, където си поиска. Седмица, две път, и Източната земя, заедно с войната, която я опустошаваше, ще бъдат зад гърба му.

Разрови с крак скалистата почва:

— И все пак това момче е смелчага — промълви тихо, зареян в мисли.

Загледа се нерешително в дъжда.

ГЛАВА 23

Късно следобед в деня, в който Паранор изчезна от лицето на земята, целият Калахорн беше залян от поройни дъждове. Бурята бушуваше по граничните земи, вихреше се през гори и открити местности, носеше се над Драконовите зъби и Рън и накрая се спускаше и политаше над равнината Раб. Там тя застигна Аланон, Брин и Роун Лий, по пътя им на изток към Анар.

Те спряха да пренощуват, изложени на поройния дъжд, сгушени в прогизналите си наметала, под невзрачния навес на очукан и съсипан от прищевките на годишните сезони дъб. Гола и пуста, равнината се простираше додето очите им виждаха. Над главите им кънтяха гръмотевици, а яркото проблясване на светкавиците разкриваше вкочанената плът на Раб. Нямаше никакъв живот, нито в пукнатините на изсъхналата почва, нито върху голата повърхност на земята. Единствените живи същества бяха те. Можеха да продължат да яздят на изток през нощта до зазоряване и да прекосят Анар преди да спрат за почивка. Друидът обаче забеляза, че планинецът и девойката от Вейл са изтощени и реши, че е по-добре да не ги пресилва.

И така, пренощуваха в Раб и призори отново потеглиха. Денят ги посрещна сив и дъждовен. Слънцето грееше слабо и приличаше на размазано кълбо зад покритото с буреносни облаци есенно небе. Яздеха на изток през равнината, докато стигнаха до бреговете на реката Раб, после свиха на юг. Там, където главното корито на реката се разклоняваше на запад, те пресякоха едно дефиле близо до периферията на гората и продължиха на юг до свечеряване.

Втора нощ прекараха в Раб под открито небе, свити в наметалата и качулките си. Дъждът продължи да вали тихо и напоително. Измокри ги до кости и не им позволи да спят. Студът се беше загнездил около тях. Друидът не беше засегнат видимо от студа и безсънието, които с безмилостно упорство изцеждаха силите на девойката и планинеца. Умората започна да оказва пагубното си въздействие най-вече върху Брин.

Въпреки това на следващата сутрин тя ги увери, че е готова да продължи. Желязната ѝ воля се подсилваше от вътрешната борба, която тя водеше през празните часове на нощта, мъчейки се да не загуби разума си. Дъждът, който ги беше преследвал след излизането от Драконовите зъби, спря. Запълзя рядка, прозрачна мъгла. Небето се проясни и бели перести облаци се понесоха в слънчевите лъчи, които надничаха иззад короните на дърветата. Появата на слънцето възстанови силата на ума и на тялото на Брин, изцедена от мъглата и дъжда. Тя храбро се мъчеше да не обръща внимание на изтощението, което я обземаше. Отпуснато върху седлото на коня, момичето от Вейл с благодарност се обърна към топлината на все още замъглената слънчева светлина. Загледа се как тя бавно, но упорито изпълзяваше от изток.

Откри, че никак не е лесно човек да се съвземе от изтощението. Въпреки че денят беше ясен, тя продължаваше да усеща умората дълбоко в себе си, обладана от съмнения и страхове, които не я напускаха. В сенките им се мятаха зли духове без лица. Изскачаха от съзнанието ѝ и се стрелваха към гората, край която вървяха, хихикаха ехидно и ѝ се подиграваха. Дебнеха я нечии очи. Също като в Драконовите зъби, тя имаше чувството, че я наблюдават, понякога от много, много далеч, сякаш от безкрая, понякога много отблизо. И пак това коварно предчувствие. Появи се за пръв път в скалите и сенките на Драконовите зъби. Преследваше я, непрестанно я дразнеше, предупреждаваше я, че тя и спътниците ѝ си играят със смърт, която няма да могат да надвият. След Паранор си помисли, че я беше оставило на мира. Спасили се бяха от крепостта на друидите живи и невредими. Но ето че пак се появи в дъжда и мъглата на последните два дни. Беше зло и въпреки неимоверните ѝ усилия, упорити и гневни, да го прогони от мислите си, то не си отиваше.

През сутрешния преход на третия ден часовете течаха бавно, а заедно с тях постепенно се топеше и непоколебимостта на Брин Омсфорд. Първо започна да изпитва едно необяснимо чувство на самотност. Обсадена от предчувствието си — предчувствие, за което спътниците ѝ дори не се досещаха, девойката от Вейл започна да се затваря в себе си. Правеше го като самозащита — оттегляне от нещото, което се опитваше да я съсипе със злокобните си предупреждения и с коварния си тормоз. Издигна стени, затръшна врати и прозорци,

потърси убежище вътре в себе си и се помъчи да изключи предчувствието от съзнанието си.

Само че Аланон и Роун също останаха навън и тя не можеше да намери начин да ги вкара отново вътре. Останала беше сама, пленница на самата себе си, окована в окови, които сама беше изковала. У нея настъпваше неуловима промяна. Бавно, неумолимо започна да вярва само на себе си. Никога не бе чувствала Аланон близък. Сдържан и суров дори когато можеше да се поотпусне, чужд човек, към когото можеше да изпитва съжаление и в същото време някаква странна близост. С Роун Лий беше по-различно, естествено. Планинецът обаче се беше променил. От неин приятел и спътник той се беше превърнал в покровител, точно толкова ужасен и недостъпен, колкото и друида. Причина за тази промяна бе мечът на Лий, който му даваше сила. Благодарение на нея Роун си въобразяваше, че е равен на всеки, който се изправи срещу него. Магията, родена от черните води на Рога на пъкъла и от черното магьосничество на Аланон, го поквари. Нямаше го вече чувството на близост, което ги свързваше. Сега Роун беше обвързан с Аланон и чувстваше близък друида.

Отслабването на непоколебимостта на Брин обаче бързо излезе извън границите на чувството ѝ за самотност. Стана така, че тя престана да вижда смисъла в това дирене. Е, не напълно, разбира се, но тя някак си се разколеба. Преди целта беше ясна и категорична. Тя трябваше да отиде в Източната земя, да мине през Анар и Рейвънсхорн и да стигне до ямата, която наричаха Мейлморд, да слезе в черната ѝ паст и да унищожи Илдач, книгата на черната магия. Това беше целта. Но с течение на времето, в мрачните, студени дни и нощи на пътуването с всичките му неудобства, Брин загуби вяра в тази цел. Сега тя ѝ се струваше далечна и недостижима. Аланон и Роун бяха силни и убедени — непоклатими, изправени срещу призраци, които щяха да ги спрат. За какво им беше тя? Не можеха ли да се справят в това дирене не по-зле от нея, въпреки че друидът твърдеше обратното. Тя просто усещаше, че те двамата биха могли, че не тя беше важният член на групата им. Те просто не го разбираха. Опитваше се да им каже, че грешат. Усещаше го, а това усещане я правеше още по-самотна. Денят преполови и следобедът затече бавно. Утринната мъгла се разсея и денят стана ясен и слънчев. Върху голата равнина отново се появиха цветни петна. Тревата отново се показва по напуканата

изтощена земя. За известно време Брин се поосвободи от потискащото я чувство за самотност.

Привечер тримата стигнаха в Сторлок, общността на гномите лечители. Селото беше старо и известно, със скупчени непретенциозни постройки от камък и хоросан. Точно тук Уил Омсфорд беше изучавал и усвоявал любимата си професия.

ЧАСТ ВТОРА

ГЛАВА 24

Над Източната земя и горите на Анар се зазори и тримата, които идваха от Шейди Вейл, отново поеха на път. Излязоха на изток от селото и навлязоха в гористата местност извън него. Почти никой не ги видя, когато тръгнаха. Няколко мълчаливи стори в бели роби и с тъжни лица се струпаха в конюшните зад Центъра и им махнаха за сбогом. След минути тримата изчезнаха сред дърветата. Отидоха си така тихо и тайнствено, както бяха дошли.

Есенният ден беше от тези, които пораждат приятни спомени за отминаващите по-топли дни и припомнят за дълбоките зимни снегове, които са някъде наблизо. Беше топло и слънчево. Ярките багри на дърветата се къпеха в меките лъчи на слънцето, а въздухът беше наситен с благоухането на най-различни миризми. В сравнение с мрачните и студени дни след отшумяването на бурята, този ден беше светъл и спокоен, а безбрежната синева на небето и топлината на слънчевите лъчи действаха успокоително.

Брин Омсфорд и Роун Лий обаче не можеха да се насладят на прекрасния ден, преследвани от ужасното признание на Аланон и от напрегнатото очакване на онова, което предстоеше да им се случи. Затворили се в себе си, всеки отдаден на личните си емоции и интимни мисли, девойката от Вейл и планинецът яздеха мълчаливо напред под шарените сенки на големите, черни дървета. Единственото, което усещаха, беше студът, който смразяваше душите им.

— От тук нататък пътят ни става опасен — беше им казал тихо Аланон преди да тръгнат тази сутрин. В гласа му беше прозвучала необичайна нотка на нежност. — Призраците Морди няма да ни изпускат от очи при целия ни преход през Източната земя и горите на Анар. Те знаят, че идваме. След Паранор няма никакво място за съмнение. Знаят и още нещо — че трябва да ни спрат преди да стигнем Мейлморд. Гномите ще ни търсят, а там, където няма да има гноми, ще бъдат онези, които се подчиняват на Черните скитници. Нито една пътека на изток в Рейвънсхорн няма да е безопасна за нас.

— И все пак, само трима сме, така че няма да е лесно да ни открият. Призраците Морди и гномите следят два пътя, по които подозират, че ще вървим — на север над реката Раб и на юг през Кълхейвън. Те са безопасни и безпрепятствени, за тях разбира се, и всеки благоразумен човек би ги избрал. Ние обаче няма да минем нито по единия, нито по-другия. Ще предпочетем най-опасния път — но не само за нас, а и за тях. Ще вървим право на изток в централен Анар, през Волфкстааг, Дарклин Рийч и тресавището Оулдън. В тези райони действат магии, по-стари от техните, магии, които те биха се позамислили дали да предизвикват. Волфкстааг е забранена зона за гномите и те няма да влязат в нея, дори Призраците Морди да ги изкомандват да направят това. Там има неща, по-опасни от гномите, които искаме да избегнем, но те спят. Ако сме достатъчно бързи и предпазливи, ще минем невредими. Дарклин Рийч и тресавището са свърталища и на други магии, но там бихме могли да намерим някои по-доброжелателни към нашата, отколкото към тяхната идея...

Яздиха през западната част на централен Анар и се изкачиха на възвишенията, които бяха предверието към скалистите гористи хребети на Волфкстааг. През целия път се оглеждаха за черните същества, които дебнеха някъде наоколо. По пладне стигнаха Прохода на Джейд и започнаха едно дълго, спиралообразно изкачване по южния му склон, скрити от дървета и шубраци. В средата на следобед бяха стигнали доста на изток от прохода и се изкачваха към високите била. Свечеряваше се. Когато се стъмни те вече бяха навлезли навътре в планината. Сенките се промъкваха като живи същества сред дърветата, между които вървяха. Не преставаха да се оглеждат, но не откриваха никакви признаци за присъствието на някакъв живот и имаха усещането, че са абсолютно сами.

Странно беше и някак страшно, че биха могли да са сами, помисли си Брин, когато планината потъна в мрак и денят отмина. Искаше ѝ се да усеща поне някакво незначително присъствие на живот, но тези върхове и гори изглежда бяха лишени от всякакъв живот. Нямаше птици, нямаше насекоми, нямаше никаква живинка. Имаше само тишина — дълбока и всепроникваща, която — при липсата на всякаква форма на живот оживяваше.

Аланон спря и те си направиха лагер под една разкривена разцепена хикория. След като извадиха провизиите, погрижиха се за

конете и подготвиха мястото за спане, друидът им нареди да не палят огън, махна с ръка и се скри в дърветата. Девојката от Вейл и планинецът го наблюдаваха, докато той изчезна от погледа и после седнаха да вечерят. Ядоха студена храна — хляб, сирене и сушени плодове. Хранеха се мълчаливо в тъмнината и оглеждаха сенките наоколо, като търсеха някакъв признак на живот, който вече бяха загубили надежда, че ще се появи. Нощното небе над тях беше осветено от големи разпръснати звезди.

— Накъде мислиш тръгна сега? — попита Роун Лий след известно време. По-скоро задаваше въпроса на себе си. Брин сви рамене и не каза нищо. — Същинска сянка, нали? Променя се с всяка смяна на слънцето и луната, появява се внезапно и изчезва. И винаги причините си ги знае само той. Никога не би споделил мотивите си с нас, естествено. Нито с което и да било друго най-обикновено човешко същество като нас. — Въздъхна и сложи настрана чинията. — Само че ние май вече не сме най-обикновени човешки същества, не мислиш ли?

Брин си играеше с парчетата хляб и сирене, които не беше дояла:
— Май не сме — отговори тихо тя.

— Е, както и да е. Въпреки всичко ние сме си такива, каквито сме. — Замълча. После се наведе към нея. — Знаеш ли, може би е странно, но отношението ми към него не е същото, както в началото. Цял ден мислих за това. Все още не му вярвам напълно. Просто не мога. Той знае прекалено много неща, които аз не знам. И в същото време му гласувам доверие. Струва ми се, че се опитва да помогне, прави всичко, което е по силите му.

Млъкна и зачака Брин да каже нещо. Но девојката от Вейл мълчеше и гледаше встрани.

— Брин, какво те мъчи — попита накрая той.

Тя го погледна и отвърна:

— Не съм много сигурна.

— Във връзка с това, което ни каза снощи ли — че повече няма да го видим?

— Да. Но има и нещо друго.

Планинецът каза неуверено:

— Може би ти просто си...

— Нещо не е наред — прекъсна го тя и го погледна в очите.

— Какво?

— Нещо не е наред — повтори тя бавно, като подчертаваше всяка дума. — С него, с нас, с цялото това пътуване, а най-вече с мен.

Роун я изглежда смаяно:

— Не разбирам.

— И аз не разбирам. Просто го усещам. — Загърна се по-плътено с наметалото и се сгуши в него. — Усещам го вече дни наред — откакто духът на Бремен се появи в Рога на пъкъла и след като унищожихме онзи Призрак Морд. Имам чувството, че ще се случи нещо лошо... нещо ужасно. Не знам какво. Освен това ми се струва, че ме наблюдават. Нещо ме наблюдава, а никога няма нищо. Усещам и още нещо. То е най-лошото. Имам чувството, че някой ме... откъсва от самата мен, от теб и от Аланон. Всичко е по-различно от това, което беше, когато тръгнахме от Шейдската долина. Всичко е някак си по-различно.

Планинецът помълча, после каза:

— Предполагам, че се дължи на това, което ни се случи, Брин. Рогът на пъкъла, Паранор, Аланон, който сподели с нас какво му е казал духът на Бремен. Всичко това не можеше да не ни промени. Освен това толкова много дни сме далеч от Вейл, от всичко, което ни е близко и приятно. И това оказва влияние, няма начин.

— Далеч от Джеър — каза тя тихо.

— И от родителите ти.

— Но най-много ми липсва Джеър — каза тя натъртено, сякаш търсеше причината. — Не, не е това. Нещо друго е, нещо извън Аланон. И не е свързано с липсата на-дома и семейството. И... усещам го много ясно, Роун. Някъде дълбоко в мен. Нещо, което... — Млъкна неуверено и извърна поглед. — Защо Джеър не е до мен сега — само за няколко минути. Мисля си, че той щеше да разбере какво не е наред. Толкова сме близки в това отношение... Спря и се засмя тихо. — Глупаво, нали? Да искам нещо, което едва ли би променило нещата.

— Джеър и на мен ми липсва. — Планинецът се помъчи да се усмихне. — Той поне щеше да отвлече мислите ни от проблемите. Щеше да е някъде по следите на Призраци Морди или нещо подобно.

Млъкна притеснен, като се усети какво каза. После продължи:

— Както и да е. Всъщност може би всичко си е наред. Ако наистина имаше нещо нередно, Аланон щеше да го усети, нали така?

Във всеки случай той като че ли усеща всичко.

Брин мълча дълго.

— Чудя се дали още е така — каза тя накрая. — Чудя се дали той все още може да усеща всичко.

Замълчаха, и двамата вперили очи в тъмнината, потънали в мислите си. Времето течеше бавно, а безмълвието на нощта ги притисна, сякаш искаше да ги обгърне в плаща на застиналата си злочеста самота. С всяка изминала минута им се струваше все по-сигурно, че някакъв звук ще разкъса този омагьосан кръг — далечен вик на живо същество, леко раздвижване на някое дърво, прошумоляване на лист или бръмчене на насекомо. Нищо подобно не се случи. Нямаше никакъв звук. Имаше само тишина.

— Имам чувството, че се скитаме безцелно — каза изведнъж Брин.

Роун Лий поклати глава:

— Следваме определен маршрут, Брин. И той си има цел.

Тя го погледна:

— Защо не те послушах и не си останах у дома?

Планинецът я изгледа смаяно. Красивото мургаво лице беше обърнато към неговото. В черните очи на девойката от Вейл имаше и умора, и несигурност, една смесица, която много приличаше на страх. За миг изпита неприятното усещане, че момичето, което седеше срещу него, не беше Брин Омсфорд.

— Аз ще те закрилям — каза той тихо, натъртено. — Обещавам.

Тя се усмихна, вяла, бегла усмивка, която в миг изчезна. Протегна ръце и го докосна нежно:

— Вярвам ти — прошепна тя.

Но някъде дълбоко в себе си усети, че не е много сигурна дали той ще е в състояние да направи това.

Аланон се върна в лагера почти в полунощ. Появи се измежду дърветата като всяка друга сянка, която се движеше във Волфкстааг. Лунните лъчи се промъкваха през клоните на дърветата и сребрилата им светлина придаваше на нощта неестествен блясък. Роун и Лий спяха, завити в одеалата. Огромната планина беше потънала в тишина. Той май единствен будуваше.

Друидът стоеше на няколко крачки от спящите младеж и девойка. Тръгнал беше в гората, защото му се прииска да остане сам,

да размисли и да прецени каква е вероятността да се случи това, което предстоеше. Колко неочаквано му прозвучаха думите на духа на Бремен. Наистина странно — удариха го като гръм от ясно небе. А не би трябвало. Още от самото начало той много добре знаеше какво ще стане. Въпреки това винаги беше имал чувството, че все нещо ще се промени. Та нали беше друид? Следователно всичко беше възможно.

Мрачните му очи се плъзнаха по планинската верига. Отминалите дни на живота му бяха далеч назад, битките, в които беше оцелявал и пътищата, които беше изминал, докато стигне до този момент. Бъдещите дни също изглеждаха далечни, но това беше илюзия, много добре го знаеше. Бъдещите дни бяха непосредствено пред него.

Толкова много беше постигнато, мислеше си той. Но не беше достатъчно. Обърна се и погледна спящата девойка от Вейл. От нея ще зависи всичко. Тя, естествено, не можеше да повярва в това, нито в истината за песента на желанията. Възприемаше силата на песента на елфите от човешка гледна точка. А магията никога не е била нещо човешко. Той ѝ беше показал на какво беше способна магическата песен — съвсем нищожна част от границите, в които тя можеше да се разпростира. Усещаше, че девойката нямаше да издържи на повече. Брин приемаше магията по детски, а узряването ѝ щеше да бъде трудно.

Доста трудно, беше сигурен в това, просто, защото той не беше способен да ѝ помогне.

А дали наистина не беше способен да ѝ помогне? Ето че всичко отново се повтаряше. Усмихна се мрачно. Пак това негово решение никога на никого да не разкрива всичко, а само толкова, колкото сметнеше за необходимо. Същата убеденост, която се появи преди много години с Ший Омсфорд — истината се научава най-добре от онзи, който я използва. Естествено, че би могъл да ѝ каже — или поне да се опита да ѝ каже. Баща ѝ би искал тя да знае. Навремето Уил Омсфорд беше настоявал, че момичето елф Амбърл трябва да узнае истината. Само че не Уил Омсфорд, а той решаваше какво да казва.

Решението винаги е било негово.

Устата му се изкриви в горчива усмивка. Отдавна отминаха годините на Съвета на друидите в Паранор, когато много умове и много мнения се обединяваха, за да търсят решения на проблемите на

човечеството. Друидите; мъдреците на миналото, вече ги нямаше. Историческите книги и Паранор, и всички надежди и мечти, които те някога пораждаха, изчезнаха. Остана само той.

Сега всички проблеми на човечеството бяха негови, както винаги са били и ще продължат да бъдат, докато е жив. И това решение пак трябваше да бъде лично негово. И друидът го взе, когато реши да бъде това, което е. Той обаче беше последният. Дали щеше да има някой друг, който да вземе същото това решение, когато той си отиде от този свят?

Сам, неуверен, той стоеше в сенките на дърветата в края на гората и наблюдаваше Брин.

Призори продължиха на изток. И този есенен ден беше окъпан в ярките лъчи на слънцето — топъл, благоуханен, изпълнен с мечти за това, което би могло да бъде. Когато нощта потъна на запад от Волфкстааг слънцето се издигна на източния хоризонт и се подаде иззад очертанията на гората. Златистите му лъчи се протегнаха, докоснаха и най-затъntenите и тъмни кътчета на земята и прогониха мрака. Дори сред огромната скована самота на забранената планина те се почувстваха отпуснати и спокойни.

Брин си мислеше за дома. Колко красива би изглеждала Вейлската долина в ден като този! Дори тук багрите на сезона бяха безразборно разхвърляни върху мъх и зеленина все още не загубили цвета от щедрата четка на лятото. Девойката вдишваше дълбоко уханията на живота и главата ѝ се замая. По това време селяните на Вейл вече бяха будни и се готвеха за всекидневната си работа. Пригответяха закуската и през широко отворените прозорци се носеше апетитна миризма на готвено. По-късно, вече привършили със сутрешните си задължения, семействата щяха да се съберат на разговорка. Те щяха да се наслаждават на един такъв следобед, необичаен за това време на годината, да се потопят в спокойствието му и да се опитат да задържат, макар за кратко, спомена за отминалото лято.

Как бих искала да съм там сред тях сега, помисли си Брин. Как бих искала да съм у дома!

Сутринта си отиде бързо, сгрята от слънцето, в спомени и мечти. Изминаваха хребети и склонове и отново хребети и склонове. Отвъд, зад Волфкстааг, започна да се мерзелее гъстата гора на низината. По

обед бяха оставили зад гърба си голяма част от планинската верига и започнаха да се спускат.

Малко след това усетиха близостта на Чард Раш. Много преди да го видят чуха шум — дълбок силен тътен, който се разнесе иззад горист хребет, извиси се и се понесе по необятната небесна шир на Източната земя. Като невидима вълна се надигна към тях, тих зловец грохот, който разтърси напуканата земя. После, подет и понесен от вятъра, той така се усили, че въздухът затрещя. Пътят пред тях стана равен и гората започна да се сгъстява. На върха на хребета, зад ледената суграшица и гъстата пълзяща мъгла, нямаше и помен от студено синьото на следобедното небе. Сега то се губеше високо над тях сред преплетените клони на дърветата. Обраслите с мъх стволоче бяха прогизнали, а листата с цвят на пръст, лъщяха от влагата. Отпред склонът отново водеше нагоре през купища от камъни и нападали дървета, които се мержелееха призрачно през мъглата като вкаменени гиганти. И все още нищо, освен шума, плътен и оглушителен.

Те продължаваха напред по виещата се пътека и постепенно, с доближаването до хребета, мъглата започна да се разсейва от силни пориви на вятъра, който вилнееше по билата, спускаше се от Волфкстааг и връхлиташе върху низините на изток. Накрая долината се разкри пред тях. Гористите ѝ склонове бяха мрачни и неприветливи в сянката на планинските върхове под верига от била, оцветени от слънцето в златисто жълто. Едва тук те видяха източника на шума — огромен водопад. Грамаден, неудържим стълб от бяла пяна се изливаше бясно през процеп в отвесната скала и падаше стремглаво на стотици стъпки надолу, вдигаше облаци от мъгла и пръски, които надвисваха над цялата западна част на долината, и накрая се изливаше в голяма река, която лъкатушеше сред скали и дървета и се губеше в далечината.

Тримата ездачи спряха.

— Това е Чард Раш — посочи Аланон към водопада.

Брин гледаше надолу онемяла. Имаше чувството, че е застанала на края на света. Можеше да каже какво вижда, но не и да опише какво изпитваше в момента. Долу, най-малко на стотина ярда разстояние, водите на Чард Раш се разбиваха и завъртаха бясно край скалата и побягваха през цепнатина. Гледката беше величествена и зашеметяваща и тя стоеше захласната. Далеч зад долината, в която се

изливаше водопадът, Източната земя се простираше до хоризонта и проблясваше слабо през понесените от вятъра пръски на водопада. Приличаше на картина с избелели и изтрити от годините цветове с размазани тонове. По мургавото лице на девойката от Вейл полепваше гъста мъгла, която се просмукваше в дългата коса и дрехите ѝ като лек дъждец. Тя премигваше бързо, за да изтръска водата от очите си и вдишваше дълбоко студения остър въздух. Не можеше да обясни защо, но изпитваше усещането, че отново се ражда.

Аланон им махна да тръгват и тримата се запускаха по вътрешния склон на гористата долина към процепа в скалата, където се губеше водопадът. В колона по един те лъкатушеха през храсти и наклонени борове, вкопчени здраво в каменистата почва в по-високата част на склона и следваха пътеката, която се спускаше край водопада. Обгърнаха ги издигащи се облаци от мъгла, влажни и лепкави. Воят на вятъра заглъхна след като превалиха билото и пронизителното му свистене се загуби в приглушеното боботене на водопада. Слънцето се скри в сянка, сякаш над гората изведнъж падна здрач.

Накрая стигнаха основата на водопада и продължиха по тъмна пътека, която най-после ги изведе от мъглата и тъмнината и те отново се озоваха под топлите лъчи на слънцето. Яздеха на изток по брега на реката през гъста трева, все още зелена и свежа в сянката на обсипаните с пожълтели листа разпръснати борове и дъбове. Постепенно тътенът на водопада заглъхна и въздухът стана по-хладен. В дърветата около тях прелитаха птички.

Животът отново се върна на земята. Брин въздъхна облекчено. Благодарна беше, че най-после излязоха от планината.

Изведнъж Аланон дръпна поводите на коня си и спря.

Сякаш по желание на друида гората около тях внезапно се смълча. Дълбока тишина обгърна всичко наоколо! Конете на Брин и Джеър спряха зад коня на Аланон. Девойката от Вейл и планинецът погледнаха изненадани високия мъж, после се спогледаха учудени и разтревожени. Аланон не помръдна. Седеше на коня си неподвижен, втренчил поглед в сенките на дърветата пред него и се ослушваше.

— Аланон, какво...? — опита се да попита Брин, но друидът вдигна рязко ръка и ѝ даде знак да мълчи.

Накрая се обърна към тях. Изпитото му мрачно лице беше напрегнато и сурово, очите му присвити. Девойката от Вейл и

планинецът не го бяха виждали досега такъв. В този момент, кой знае защо, предчувствието отново връхлетя Брин, внезапно и ужасяващо.

Друидът не каза нищо. Само се усмихна — бегло и тъжно — и се обърна. Помаха им да го последват и тръгна напред между дърветата.

Яздиха съвсем малко през група дървета и съхнещи храсти и се озоваха пред тясна долчинка до брега на реката. Аланон отново спря коня си и този път слезе от него. Роун и Брин също скочиха на земята. Застанаха пред конете и се загледаха в гъста група от дървета отвъд долчинката.

— Какво има, Аланон? — успя най-послед да зададе въпроса си Брин.

Друидът отговори, без да се обръща:

— Нещо идва насам. Слушайте!

Те стояха неподвижни, напрегнали слух. Толкова тихо беше, че чуваха собственото си остро дишане. Предчувствието на Брин отново й зашепна. Дошло беше от дъжда и сивотата на Драконовите зъби и я беше намерило. Настръхна от ужас и се разтрепери.

Изведнъж чува слаб шум — прошумоляване на сухи листа, сякаш някой пристъпваше тихо и предпазливо по тях.

— Ей, там! — извика Роун и посочи с ръка.

Нещо се показа между дърветата на отсрещната страна на долчинката. Все още скрито в мрака, то се спря изведнъж. Забелязало беше тримата, които го наблюдаваха. Стоя известно време застинало в укритието си, втренчило невидими очи в тях. Приличаше на безмълвна сянка в мрака.

После, явно взело някакво решение, съществото бързо излезе от дърветата и застана в светлината: Брин се смрази. Никога не беше виждала подобно нещо. На външен вид приличаше на човек, стоеше полу приведено, с отпуснати пред себе си ръце. Огромно, яко, жилесто и мускулесто. Кожата му, с много странен червеникав цвят, беше силно опъната по мощното му тяло. Не беше космато като се изключи гъстата козина до слабините. Пръстите на ръцете и краката му завършваха с огромни извити животински нокти. Лицето — муцуна на комично уродлив звяр — беше грубо и покрито с белези. Гледаше ги с искрящи жълти очи, застинало в отвратителна разкривена гримаса, която разкриваше множество криви зъби.

— Какво е това? — прошепна Роун Лий ужасен.

— Това, което беше обещано — отговори тихо Аланон, силно разстроен.

Червеникавото същество се доближи с няколко стъпки към края на долчинката, спря и зачака.

Аланон се обърна към девойката от Вейл и планинеца:

— Това е Джачайра, същество от друг век, изключително зло. Изолирано било от земите чрез магията на същества от света на вълшебството много преди появата на човека, дори много преди времето, когато елфите създали Забраняващото... Само магия със същата сила би могла отново да го освободи.

Стана и загърна плътно плаща си:

— Изглежда съм грешал. Призраците Морди явно са допуснали, че можем да минем оттук. Само в място като тези планини, в място, където магията все още е жива, може да бъде освободено същество като Джачайра. Призраци Морди ни изпращат противник, който е далеч по-опасен от тях.

— Ами нека да проверим колко е опасен — предложи храбро Роун и изтегли черното като абанос острие на меча на Лий.

— Не. — Аланон хвана бързо ръката му. — Тази битка е моя.

Роун погледна Брин за подкрепа:

— Мисля, че всяка битка в това пътуване трябва да се води от всички нас.

Аланон обаче поклати глава:

— Не и този път, принц на Лий. Вече си показал смелостта и привързаността си към тази девойка. Не се съмнявам нито в едното, нито в другото. Но силата на това същество е много по-голяма от твоята. Аз трябва да се боря сам.

— Аланон, недей! — извика внезапно Брин и сграбчи ръката му.

Той я погледна. Посърналото му лице и очите, които проникваха през всичко, което тя се опитваше да скрие, изразяваха мрачна решителност. Гледаха се известно време, после Брин, без да разбере защо, пусна ръката му.

— Недей — повтори тя тихо.

Аланон погали бузата ѝ. На отсрещната страна на долчинката Джачайра ненадейно нададе пронизителен вик, който раздра тишината на следобеда — вик, който много приличаше на смях.

— Искам да дойда с теб! — упорстваше Роун Лий и тръгна напред.

Друидът му препречи пътя:

— Стой си на мястото, Роун Лий. Не мърдай, докато не те извикам. — Черните му очи бяха впити в очите на младежа. — Не се бъркай в тази работа. Независимо какво ще се случи, не се намесвай. Обещай ми.

Роун се колебаеше:

— Аланон, аз не мога...

— Обещай ми!

Планинецът го погледна предизвикателно, после неохотно, кимна с глава:

— Обещавам.

Друидът премести очи върху девойката от Вейл, погледна я за последен път и прошепна:

— Пази се, Брин Омсфорд. После се обърна и тръгна към долчинката.

ГЛАВА 25

Слънцето разливаше светлината си от безоблачното синьо небе и високата фигура на Аланон се очерта рязко, тъмна на пъстрия фон на гората. Топлият въздух ухаеше с ароматите на есента. Полъх на тих ветреца повдигаше леко полите на плаща му. Реката блестеше ослепително като сребро сред обраслите с все още зелена трева брегове и студеният ѝ блясък се отразяваше в очите на високия мъж.

В момента съзнанието му бе ангажирано единствено от лъскавата червеникава фигура, която се спускаше като котка по склона на долчинката, с присвити жълти очи и с изкривена в очакване муцуна.

Моля те, върни се! — крещеше беззвучно Брин, онемяла от ужас. Познатото предчувствие се беше върнало, не я оставяше на мира и я тормозеше, гърчеше се в периферията на зрението, обезумяло в злорад танц.

Ето за какво я беше предупреждавало предчувствието!

Джачайра се отпусна на четири крака, възлестите мускули изпъкнаха под опъната кожа и от устата му се стекоха лиги. При всяко движение на туловището шиповете по гръбнака се извиваха вълнообразно. Чудовището вдигна муцуна към черната фигура на отсрещната страна на долчинката и отново изрева — същия ужасен рев, който проехтя като налудничав смях.

Аланон спря на дванадесетина ярда от мястото, където то беше приклекло. Мрачното сурово лице на друида излъчваше решителност, която смразяваше кръвта. Девојката от Вейл и планинецът изпитаха чувството, че нито едно живо същество, колкото и зло да е то, не би могло да я надвие. Въпреки това налудничавата усмихната гримаса на Джачайра се разтегна още повече и разкри разкривените зъби. Жълтите очи гледаха безумно.

За един момент, ужасно дълъг и непоносим, Аланон и чудовището стояха изправени един срещу друг и се наблюдаваха в дълбоката тишина на есенния следобед, сякаш светът около тях беше престанал да съществува. Налудничавият смях на Джачайра отново раздра въздуха. Чудовището отстъпи встрани със странно поклащащо

се движение и изведнъж, най-неочаквано, се хвърли към Аланон. Спря за по-малко от секунда и втори път скочи към пляката си. Друидът обаче вече беше протегнал напред ръце и от тях изскачаше син огън. Пламъкът се блъсна в Джачайра, повдигна го и го отхвърли назад. Чудовището тупна като безформена купчина на земята, но пламъците на огъня продължаваха да го обгръщат, обгарят и тласкат назад. Накрая го отметнаха силно, то се блъсна в един голям дъб и се спря.

Джачайра стана изумително бързо.

— По дяволите — изруга шепнешком Роун.

Чудовището отново се приближи към Аланон, като се извърташе и избягваше огъня на друида, който изскачаше от пръстите му. Разярено, то се метна върху високия мъж с бързината на змия. Синият огън се блъскаше в него, отмяташе го встрани, но то сграбчи друида с ноктите на едната си ръка и ги заби в черния плащ и плътта. Аланон залитна назад, присви се от удара и огънят изчезна в дим. На десетина крачки от него Джачайра се надигна от високата трева.

Двамата противници започнаха да се въртят, дебнейки се с поглед, в кръг. Друидът беше протегнал ръцете си напред, за да се предпазва, а лицето му беше освирепяло от гняв. Тревата около него се покри с тъмночервени петна от капките кръв, които се стичаха от раненото му тяло.

Джачайра разтвори широко муцуната си в зла налудничава гримаса. Ивици дим се виеха от обгорената червеникава кожа, но чудовището изглеждаше невредимо. Железните мускули подскачаха при всяко движение. Туловището се виеше в подмамващ и самоуверен танц на подлъгваща жертвата си смърт.

То отново нападна. Отскочи бързо и плавно и се озова пред друида преди той да успее да насочи огъня срещу него. Аланон стисна здраво китката на звяра и я повдигна високо, за да не може да стигне тялото му. Кривите зъби изтракаха гневно и се опитаха да ухапят гърлото на високия мъж. Вкопчени един в друг, двамата се мятаха напред-назад в долчинката, въртяха се и се извиваха като змии. Всеки се мъчеше да вземе надмощие.

После, с неимоверно усилие, друидът сграбчи Джачайра за гърба, повдигна го и го тръшна на земята. От пръстите му мигновено се разхвърча син огън, който обгърна чудовището. Джачайра изпищя пронизително, безумен вик на ярост, който смрази гората наоколо.

Викът беше пропит с болка, но болка, причинила някакво непонятно ликуване. Джачайра се измъкна от огъня. Замята и заизвива бързо и енергично мощното тяло, покрито с малки сини пламъци. Търкаляше се в тревата, обезумяло и разярено същество, погълнато от още по-жесток огън, който го изгаряше отвътре. Отново стъпи на крака. Кривите му зъби проблясваха в разтегнатата в гримаса муцуна, от жълтите му очи изскачаха ярки заплашителни искри.

Чудовището обича болката, осъзна с ужас Брин. То се поддържа чрез нея.

Зад девойката от Вейл конете пръхтяха и се мъчеха да избягат от миризмата на Джачайра, опъваха стиснатите в ръцете на Роун юзди. Планинецът ги погледна разтревожен и напразно се опитваше да ги успокои.

Чудовището пак тръгна към Аланон и се хвърли в пламъците на огъня на друида. Почти беше стигнало до облечената в черен плащ фигура с протегнати напред нокти, но Аланон отново отскочи навреме встрани и насочи синия огън срещу звяра.

Брин наблюдаваше като замаяна схватката. Прилоша ѝ от гледката, но не можеше да откъсне очи. Една и съща мисъл се въртеше в съзнанието ѝ и се натрапваше, отново и отново. Джачайра беше ужасно силен звяр. Друидът беше водил много жестоки битки и беше оцелявал. Изправял се беше пред страховити творения на черната магия, но Джачайра беше нещо по-различно. То беше невежо и неразсъдливо чудовище, не правеше разлика между живот и смърт. Съществуването му беше явно незачитане на всички природни закони — олицетворение на ярост, безумие и безцелно унищожение.

Оглушителен крясък се изтръгна от гърлото на Джачайра преди чудовището да се хвърли отново върху Аланон. Конете се вдигнаха ужасени на задните си крака и Роун Лий изпусна юздите. Планинецът направи отчаян опит да ги хване, но в момента, в който се освободиха, животните загалопираха бясно назад към водопада. След няколко минути се скриха сред дърветата.

Роун и Брин отново насочиха вниманието си към битката в долчинката. Аланон беше издигнал стена от огън между себе си и нападателя. Пламъците се забиваха като ками в Джачайра и чудовището напразно се опитваше да ги избегне. Друидът стоеше неподвижен и съсредоточен, с протегнати напред ръце, без да намалява

силата на огъня. Внезапно ръцете се отпуснаха. Огнената стена се свлече, покри като с мрежа Джачайра и го погълна. За миг звярът изчезна напълно, превърнат в кълбо от буйни пламъци. Въртеше се и се извиваше, мъчеше се да се освободи, но огънят, поддържан от магията на друида, го притискаше. Въпреки неимоверните усилия, Джачайра не можеше да се отскубне от огнената хватка.

Брин сграбчи ръката на Роун. Може би...

В този момент чудовището подскочи рязко, изтръгна се от Аланон, втурна се през открития тревист склон на долчинката и хукна сред дърветата. По тялото му все още имаше пламъци, но огънят беше започнал да утихва. Разстоянието между Джачайра и Аланон беше прекалено голямо и друидът нямаше възможност да поддържа огнената стена. Звярът с вой се стрелна към група от борове, удряше се в дърветата и сипеше наоколо си огън. Изпочупените клони и борови иглички пламнаха и сред сенките се извиси дим.

В центъра на долчинката Аланон отпусна уморено ръце. Брин и Роун чакаха смълчани и наблюдаваха димната завеса, зад която беше изчезнал звярът. Гората отново се смълча.

— Отиде си — най-после промълви Роун.

Миг след това нещо се раздвижи в обгорения и потъмнял участък на боровете. Ледени тръпки побиха Брин. Джачайра излезе от дърветата. Запристъпва плавно към края на долчинката. Муцуната му беше разкривена в зловещата гримаса, жълтите му очи святкаха злобно.

Огънят не беше засегнал чудовището.

— Що за сатана е това? — прошепна Роун Лий.

Джачайра отново се доближаваше бавно до Аланон. Дишаше тежко и напрегнато. От гърлото му се изтръгна нисък, рязък вой на нетърпение. Напредваше с вдигната муцуна, сякаш душеше миризмата на друида. Високата трева пред него беше покрита с тъмночервени петна от кръвта на високия мъж. Джачайра спря, бавно се наведе над кръвта и започна да я лиже от земята. Изведнъж гневният вой се превърна във вик на блаженство.

После звярът напада. С едно единствено плавно движение то сви задните си крака и се метна върху Аланон. Друидът вдигна ръце и разтвори бавно пръсти. Съществуването беше върху му преди да е изпратил огъня. Двамата се затъркаляха във високата трева, вкопчени в

яка хватка. Чудовището връхлетя светкавично и острият предупредителен вик на Брин не успя да стигне навреме до ушите на друида. На върха на пръстите на Аланон заблестя син огън, който обгаряше китките и предните крайници на нападателя, но огънят не го засягаше. Кривите нокти на Джачайра се забиха в Аланон, проникнаха през плаща и плътта и се забиха до кокал. Главата на друида се килна назад и лицето му се изкриви от болка — болка, която беше нещо повече от физическо страдание. Друидът отчаяно се мъчеше да се освободи от звяра, но Джачайра го беше притиснал здраво и той нямаше пространство за действие. Нокти и зъби се забиха в Аланон и мускулестото тяло на чудовищния нападател притисна силно тялото на друида към земята.

— Не — изкрещя Брин.

Принцът на Лий успя да се измъкне от девойката от Вейл, която се опитваше да го задържи, стиснал здраво в двете си ръце огромния меч.

— Лий, Лий — извика гневно той.

Забравил беше обещанието, което беше дал на друида. Не можеше да седи тук и да гледа как умира Аланон. Веднъж го беше спасил. Можеше да успее и този път.

— Роун, върни се — напразно крещеше Брин след него. Минута по-късно Роун Лий беше до счепкалите се едно в друго тела.

Абаносово черното острие на Меча на Лий се вдигна, описа бляскава дъга надолу и се заби във врата и раменете на Джачайра. Задвижено от магията, то разкъса мускули и изпотроши кости. Джачайра отстъпи и нададе ужасяващ вик. Когато се опита да се изправи, се чу изхрущяване, сякаш нещо вътре в него се беше счупило.

— Умри, гадно чудовище — извика разярен Роун, когато видя разкъсаното и окървавено тяло на Аланон.

Джачайра обаче не умря. Замахна бързо с мускулестата си ръка и удари с неимоверна сила планинеца през лицето. Той политна назад и изпусна Меча на Лий. Звярът моментално се хвърли към него. Виеше обезумял от удоволствие, сякаш най-силната болка му доставяше някаква извратена непонятна наслада. Хвана Роун преди младежът да падне, сграбчи го в ноктите си и го хвърли на отсрещния край на долчинката.

После се изправи. Черното острие на Меча на Лий все още беше забито в тялото му. Чудовището протегна ръка към гърба си и без всякакво усилие изтегли меча, сякаш изобщо не беше наранявано. Поколеба се за миг, вдигнало меча пред жълтите си очи. После го запрати високо над водите на Чард Раш. Оръжието падна, подскочи, завъртя се и се понесе като суха клонка по бързото течение.

Джачайра отново се обърна към поваления Аланон. За негова изненада друидът се беше изправил, черният му плащ разпокъсан и покрит с тъмно кървави петна. Като го видя на крака, звярът напълно обезумя. Нададе гневен вик и скочи.

Този път обаче друидът не се помъчи да го спре. Хвана го в крачка и огромните му ръце стиснаха гушата му като в менгеме. Без да обръща внимание на протегнатите към тялото му нокти, той повали чудовището и го притисна до земята, като все по-здро го стискаше за гушата. Джачайра закрепця, а червеникавото туловище се виеше и гърчеше като набодена на кол змия. Ръцете на друида проникваха все по-навътре. Муцуната се разтегна широко, зъбите тракаха и пореха въздуха.

Внезапно Аланон отпусна хватката си и бръкна дълбоко в гърлото на чудовището. От стиснатите му пръсти избухна син огън. Джачайра се разтърси в конвулсии и разпери широко крайниците си. Огънят на друида проникваше надолу във вътрешността и изгаряше всичко по пътя си. После от цялото туловище избиха пламъци и звярът се взриви с ослепителен, яркосин блясък.

Брин се обърна рязко и закри очи. Когато отново погледна, видя Аланон приведен над купчина пепел.

Девојката от Вейл се доближи първо да изпадналия в безсъзнание Роун, който лежеше проснат в отдалечения край на долчинката. Планинецът едва дишаше. Тя го повдигна внимателно, опипа предпазливо крайниците и тялото, за да види дали нямаше нещо счупено. След като не откри нищо, изтри раните по лицето му и се забърза към Аланон.

Друидът все още стоеше приведен над пепелта, която допреди малко беше Джачайра, притиснал ръце до тялото си, с ниско приведена към гърдите глава. Дългият му черен плащ беше разкъсан и напоен с кръв.

Брин бавно приклепна до него и се изуми, когато видя отблизо състоянието му. Друидът повдигна уморено глава и я погледна право в очите:

— Умирам, Брин Омсфорд. — каза той тихо. Тя се опита да се възпротиви, но той вдигна ръка и я спря. — Чуй ме, девойко от Вейл. Предсказано беше, че това ще стане. В Шейдската долина духът на баща ми Бремен ме предупреди. Каза ми, че ще си отида от тази земя и никога вече няма да се върна. Каза, че това ще се случи преди да сме завършили пътуването.

Присви очи от внезапна болка:

— Все се надявах, че бих могъл да направя нещо и да обърна хода на нещата. Но Призраците Морди... Призраците са намерили начин да освободят Джачайра. Може би са знаели... или поне са се надявали, че няма да бъде равностоен противник. Това същество е олицетворение на безумието. То се храни със собствената си болка и с болката на другите. В умопомрачението си то наранява не само тялото, но и духа. Срещу него няма защита. То би разкъсало собственоръчно себе си... само и само да ме види унищожен. Това е отрова...

Гласът му заглъхна. Брин се наведе, преглъщайки болката и страха:

— Трябва да превържем раните, Аланон. Трябва да...

— Не, Брин, всичко свърши — прекъсна я той. — Нищо не може да ми помогне. Това трябваше да ми се случи, предсказано беше. — Той огледа бавно долчинката. — Но ти трябва да помогнеш на Принца на Лий. Отровата е проникнала и в него. Сега твоят закрильник е планинецът... той обеща да те закриля. — Отново я погледна. — И знай, че мечът му не е загубен. Магията няма да позволи да бъде загубена. Тя трябва... да намери пътя си към ръце на простосмъртен... реката ще я отнесе в такива ръце...

Отново се задуши и се сви на две от острата болка. Брин го подхвана, помогна му да се изправи и го привлече към себе си.

— Не говори — прошепна тя и очите ѝ плузнаха в сълзи. Отдръпна се бавно от него и се изправи. Дланите и ръцете ѝ бяха изцапани с кръв.

Той се подсмихна иронично:

— Призраците Морди мислят, че трябва да се страхуват от мен, че аз съм този, който може да ги унищожи. Поклати бавно глава. —

Грешат. Ти си силата, Брин. Ти си тази, на която... нищо не може да се противопостави.

Стисна силно ръката ѝ:

— Чуй ме добре. Баща ти изпитва подозрение към магията на елфите. Страхува се от това, на което тя е способна. Той е прав, че не ѝ се доверява, девойко от Вейл. Магията може да бъде както светлина, така и мрак за онзи, който я притежава. Прилича на играчка, може би, но тя никога не е била играчка. Пази се от силата ѝ. Магията е сила, каквато никога не съм виждал досега. Пази я само за себе си. Използвай я за добро и тя ще ти помогне да стигнеш невредима до края на диренето. Използвай я за добро и тя ще се погрижи Илдач да бъде унищожена.

— Аланон, не мога да продължа без теб! — извика тя тихо и поклати отчаяно глава.

— Можеш и трябва. С баща ти беше същото... той беше абсолютно сам. — Наведе към нея мрачното си лице.

Тя кимна мълчаливо. Почти не го чуваше, объркана в плетеницата на чувствата, които бушуваха в нея, докато се опитваше да се пребори с неизбежността на това, което ставаше.

— Периодът свършва — прошепна Аланон, а черните му очи пробляснаха. — Така че и друидите трябва да си отидат заедно с него. — Постапи нежно ръка на рамото ѝ. — Но аз не трябва да изневерявам на дълга си към тях, девойко от Вейл. Той трябва да остане при живите. В този момент аз ти поверявам този дълг. Приблужи се до мен.

Брин Омсфорд се наведе ниско с лице точно срещу неговото. Друидът бавно, мъчително пхна ръка под разкъсания плащ, допря я до гърдите си, после я протегна. Пръстите му бяха напоени със собствената му кръв. Той нежно докосна челото на девойката от Вейл. Друидът допря топлите от кръвта пръсти до плътта ѝ и каза нещо на език, който Брин не беше чувала. Имаше усещането, че нещо от докосването и думите му проникна в нея, изпълни я с жизненост, която се разли по цялото ѝ тяло, заслепи я с ярки цветове и изчезна.

— Какво... ми направи? — попита тя, запъвайки се.

Друидът не отговори на въпроса ѝ.

— Помогни ми да стана — нареди ѝ той.

Тя го погледна смаяно:

— Но ти не можеш да ходиш, Аланон! Ти си много тежко ранен!

В очите му забеляза странна, необичайна нежност.

— Помогни ми да стана — повтори той настойчиво. — Трябва да отида далеч.

Тя неохотно го подхвана с една ръка и му помогна да се надигне. Тревата под него и пепелта на Джачайра бяха пропити с кръв.

— Господи, Аланон! — Брин заплака, без да се стеснява.

— Закарай ме до брега на реката — прошепна той.

Бавно, олюлявайки се, те прекосиха пустата долчинка и стигнаха до Чард Раш, която бързаше разпенена на изток между покритите със зелена трева брегове. Слънцето продължаваше да разлива златистожълтата си светлина в ясения есенен ден. Това беше ден на живот, а не на смърт и мислено Брин крещеше, че това не можеше да се случи на Аланон.

Стигнаха брега на реката. Брин внимателно помогна на друида да застане на колене.

— Когато приключиш диренето си, Брин, — й каза той — ще ме намериш тук. — Вдигна лице към нея. — А сега се махай.

Потресена, тя се отдалечи от него. Сълзи се стичаха по бузите ѝ и горещо умоляваше с ръце приведената фигура. Аланон дълго я гледа. После извърна очи. Една окървавена ръка се вдигна над водите на Чард Раш и се простря над тях. Реката мигом застина, заприлича на ведро и спокойно езеро. Странна дълбока тишина се спусна над земята.

Миг след това спокойните води се разпениха буйно в центъра и от дълбините на реката се понесоха виковете, които се бяха разнесли от Рога на пъкъла — високи и пронизителни. Продължиха само миг и после отново всичко потъна в тишина.

— Татко — чу Брин тихия зов на Аланон.

Духът се доближи, като се плъзгаше неподвижен по повърхността на реката. Стигна до коленичилия друид. Наведе се бавно и повдигна злочестото тяло. Без да се обръща, тръгна обратното по водата, с Аланон на ръце. Спря в центъра на Чард Раш и водата под него закипя яростно, засъска и заизпуска пара. Той бавно потъна в реката, която отнесе и последния друид. Чард Раш остана неподвижна още малко. После магията изчезна и тя се понесе буйно на изток.

— Аланон! — извика Брин Омсфорд.

Останала сама на брега, Девойката от Вейл се загледа в бързия бяг на реката и зачака. Никой не ѝ отговори.

ГЛАВА 26

След като плени Джеър след падането на крепостта на джуджетата в Капаал, муелретът Стайтис го поведе на север през пущинаците на Анар. Те следваха извивките и завоите на Сребърната река, която лъкатушеше през гори и храсталаци, навлязоха дълбоко в тъмната гора. През цялото време младежът от Вейл беше вързан и със запушена уста. Влечугото го влачеше след себе си като животно и отпускате въжетата само по време на ядене, и то толкова, колкото да може да се храни, а студените му очи постоянно го дебнеха. Сивите дъждовни часове се точеха мъчително бавно и заедно с тях се отдалечаваше всичко, което беше животът на младежа от Вейл — приятелите и спътниците, надеждите и обещанията. Гората беше влажна и зловонна, пропита от отровените води на Сребърната река, с миризма на гнило и задушена от умиращите храсти и дървета, които растяха така нагъсто, че закриваха цялото небе със сплетените си клони. Само реката, която течеше лениво край тях, почерняла и отровена, им даваше някакво чувство за посока.

Имаше и други, които се придвижваха на север към Анар. По широкия път, който вървеше успоредно на Сребърната река, предпазливо избягван от муелрета, се влачеха кервани на войници гноми и на техните пленници. Те бяха кални и отрупани с плячката на армията нашественичка. Пленниците — мъже, които бяха отбранявали Капаал — бяха завързани и оковани във вериги. Те минаваха бавно в дълги редици, подкарани като добитък — джуджета, елфи и хора от границата — съсипани, пребити и лишени от всякаква надежда. Джеър ги погледна през дърветата от височината над пътя и в очите му бликнаха сълзи.

На юг по шосето пътуваха армиите на гномите от Греймарк в огромни безредни групи. Те бързаха да настигнат племената, които вече напредваха в земите на народа на джуджетата. Прииждаха с хиляди, жестоки и ужасяващи. Жълтите им лица се изкривяваха в подигравателни усмивки, когато подвикваха на минаващите край тях

пленници. Имаше и Призраци Морди, макар че те бяха малко на брой, зловещи черни същества, които вървяха сами, избягвани от всички.

Времето стана още по-отвратително. Небето притъмня и заваля пороен дъжд. Клоните на дърветата провиснаха от влагата, листата оклюмаха и почнаха да падат в калта. Земята стана още по-кална и хлъзгава, а гората още по-мрачна и неприветлива. Небето така прихлупи ниско земята, сякаш искаше да задуши всичко живо под себе си.

Джеър Омсфорд се влачеше безпомощно през храсталаците, теглен от кожената каишка, която облечената в черно фигура пред него стискаше в ръка. Студът и влагата бяха проникнали дълбоко в него. След всичките тези дълги часове на път умората започна да се проявява. Втресе го и мислите му започнаха да блуждаят. Отделни моменти от всичко, което го беше довело до това окаяно състояние, се преплитаха със спомени от детството, застиваха за малко в поразеното му съзнание като откъслечни части на картина, и изчезваха. Понякога мозъкът му се замъгляваше. Тогава го измъчваха странни и ужасяващи видения, които се промъкваха като крадци в мислите му. Дори когато треската за миг го отпускаше, той изпадаше в мрачно отчаяние. Нямаше ги Капаал, защитниците ѝ, всичките му приятели и спътници. Техните образи в момента на падането на крепостта проблясваха в съзнанието му с ослепителната яркост на светкавиците над главата му, които зърваше през короните на дърветата. Гарет Джакс, повлечен от кракена в дълбоките води на Силидълън. Форейкър и Хелт, погребани под каменните отломки на стената, срутена от магията на Черните скитници. Тичащият пред него в тайния подземен тунел Слантър, без да се обръща, без да го поглежда. От време на време му се явяваха и образите на Аланон и Роун, загубени някъде навътре в Анар.

Понякога изплуваха и мисли за Краля на Сребърната река, ясни и необикновено мъчителни, изпълнени със знамението и тайнствеността на стареца. Помни, шепнеха му те тихо и настойчиво. Не забравяй какво трябва да направиш. Той обаче като че ли беше забравил. Даровете на магията — Кристалът на виденията и Сребърният прах — бяха на сигурно място в куртката му, скрити от дебнещите очи на муелрета. Все още бяха в него и той възнамеряваше да ги пази. Само гдето предназначението им не му беше никак ясно. То се изплъзваше в пристъпа на треската, криеше се в блуждаещото му съзнание.

Едва когато спряха да нощуват муелретът забеляза, че го тресе. Извади една торбичка, разтвори съдържанието ѝ в черна горчива бира и го накара да изпие лекарството. Младежът от Вейл отказа, омаломощен от треската и от чувството си на несигурност, но муелретът насила изсипа течността в гърлото му. Малко след това заспа. Тази нощ спа непробудно. На сутринта получи още една доза от горчивата течност, привечер втора и треската започна да намалява.

Нощта прекараха под скала над един висок хребет над виещата се ивица на реката, по-сухи от предишните нощи в откритата гора и на завет. Джеър реши отново да заговори муелрета. Приключили бяха с яденето — корени и сушено месо, придружени с малко количество от горчивата бира. Седяха един срещу друг в тъмнината, увити в наметалата си, за да се предпазят от нощния студ. Валеше тих, напоителен дъжд. Муелретът не беше сложил превръзката на устата на Джеър, както беше правил предишните две нощи, а я беше оставил да виси на врата му. Наблюдаваше младежа от Вейл, студените му очи проблясваха, лицето му, бледа сянка в тъмнината на качулката. Нито помръдваше, нито продумваше. Просто седеше и наблюдаваше свития пред него младеж от Вейл. Минутите течаха. Накрая Джеър събра кураж и заговори съществото.

— Къде ме водиш? — попита той предпазливо. Полегатите тесни очи се свиха още повече и в този момент младежът от Вейл разбра, че муелретът го беше чакал да проговори.

— Отиваме в Хай Бенс — отвърна той.

Джеър го погледна въпросително:

— Хай Бенс?

— Планини под Рейвънсхорн, елфце — изсъска другият. — Осстанеш иссвесстно време в тесси планини. Посставя теб в ссатвор на гноми в Дън Фий Арън!

Гърлото на Джеър се сви:

— Затвор ли? Възнамеряваш да ме тикнеш в затвор?

— Мои госсти сстоят там — отвърна другият прехрипнало и се изсмя.

Младежът изтръпна при звука на смеха и се опита да се отърси от страха, който го обзе.

— Защо постъпваш така с мен — попита той сърдито. — Какво искаш от мен?

— Хсс. — Влечугото вдигна кривия си пръст. — Елфцето наистина ли не сснае? Не разбира ли? — Загърнатата фигура се наведе напред. — Тогава послушай, малки хора. Слушай! Нас били надарени хора, господари на шивота на всицки планини. Преди много години дошъл при нас Господаря на мрака и беше сключена сделка. Малки гномски хора бъдат испратени да слушат на Господаря на магиите, ако той остави нас хора бъдат господари в планините. Направи това, Господарят на мрака, но дойде неговото време, напусна семята. Ние обаче остее сме тук. Ние шивеем!

Кривият пръст се сви леко:

— После дойде черни скитници, исслесли от черната яма на Мейлморд, кацели в нас планини. Слушат на магията на Господаря на мрака. Откашем се от наши домове, така искат. Откашем се от малки хора, които ни слушат. Сделка нисто не осначава. Ние откасваме на черните скитници, призраците морди. Ние съссто сме силни. Но несто направиха на нас. Отслабваме и умираме. Не се раждат бебета. Наши хора намалява. Години минават и ние станем много малко. Черните скитници пак касват ние трябва махаме се от планините. Накрая останем шепа хора и черните скитници прогонят нас!

Млъкна и зелените тесни очи се впиха в очите на младежа от Вейл. Изпълнени бяха с гняв и болка:

— Мислили, че съм умрял, черните скитници, присраците морди. Черни същества на селото. Но нас шивея!

Джеър гледаше изумен чудовището. Стайтис току-що му беше признал, че муелретите по времето на Ший Омсфорд са продали на Господаря на мрака живота на планинските гноми, за да ги използва в битката срещу Южната земя в провалилата се Трета война на расите. Муелретите са направили това, за да запазят господството си над планинското кралство в Рейвнсхорн. Точно както му беше казал Форейкър и както подозираха джуджетата. Но тогава са дошли Призраците Морди, наследници на силата на черната магия на Господаря на магиите. Сега Източната земя щеше да е тяхна и Рейвнсхорн нямаше вече да принадлежи на муелретите. Когато гущероподобните същества са се противопоставили, Призраците Морди са ги отслабили физически, разбили са им здравето и са ги

унищожили. Значи Стайтис наистина е бил прогонен от родината си, когато е бил намерен от джуджетата и откаран в Капаал...

— Но какво общо има това с мен? — попита недоумяващо той.

— Магията! — отвърна веднага муелретът. — Магията, малки приятелю! Искам това, което ти притешаваш. Песните, които пееш, трябва да бъдат мои. Имаш магията. Трябва да ми я дадеш!

— Но аз не мога! — възкликна Джеър.

Лицето на другия се изкриви в гримаса:

— Не мошеш ли, малки приятелю? Ссилата на магиите трябва да се върне при мой народ, не при Сскитниците Морди. Ти ще си дадеш магията, елфце. В ссатворите ще ми я дадеш. Ште видиш.

Джеър извърна поглед. Със Стайтис е същото, каквото беше и с гнома сед Спилк. И двамата искат власт над нещо, която Джеър не може да им даде, дори и да иска. Магията на песента на желанията е негова и само той може да я използва. Муелретът няма да има никаква полза от нея, както нямаше да има полза от нея и седът.

Изведнъж му мина мисъл, от която се смрази. Ами ако Стайтис знаеше това? Ако знаеше, че не може да притежава магията, но иска да я използва чрез Джеър? Младежът от Вейл си спомни какво му беше направил в онази килия в Капаал. По какъв начин муелретът беше успял да го накара да разкрие магията?

Косата му настръхна. По дяволите! Ами ако Стайтис знаеше — или само подозираше, че има и други магии? Ами ако той усещаше Кристала на виденията и Сребърния прах?

— Не можеш да ги имаш — прошепна той, преди да се усети какво казва. В гласа му имаше нотка на отчаяние.

Муелретът изсъска тихо:

— Ссатворите ще променят мнението ти, малки хора. Ще видиш.

След това Джеър Омсфорд дълго не можа да заспи. Отново беше завързан и със запушена уста, залутан в мрачните си мисли, заслушан в шума на дъжда и в дишането на спящия муелрет. Входът на малката пещера беше забулен в сенки. Отвън вятърът гонеше буреносните облаци над подгизналата от дъжда земя. Какво трябваше да направи? Зад него беше издирването и провалените му планове да спаси Брин. Пред него бяха затворите на гномите в Дън Фий Арън. Попаднеше ли веднъж в тях, той може би никога нямаше да излезе оттам. Повече от

ясно беше, че муелретът има намерение да го държи затворен, докато не открие какво знае Джеър за тайните на магията на елфите. Младежът обаче никога няма да ги издаде. Те бяха негови и той трябваше да ги използва, за да послужи на Краля на Сребърната река в замяна на живота на сестра си. Той никога няма да ги издаде. И все пак усещаше, че въпреки твърдото си решение и смелостта, която би могъл да събере и да се противопостави на похитителя си, рано или късно Стайтис щеше да намери начин и да изтръгне тези тайни от него.

Някъде в далечината се разнесе тътен на гръмотевица, който проехтя зловещо над гората. Още дълго стоя буден, докато накрая изтощението надделя и той заспа. С пукването на зората Джеър и муелретът отново тръгнаха на север. Вече трети ден се влачеха през дъжд, мъгла и прогизнали храсталаци. По обед навлязоха в Хай Бенс. Планината беше мрачна и скалиста — купчина от назъбени върхове и чукари, които се издигаха от двата бряга на Сребърната река там, където тя се спускаше и излизаше от високите планини под Рейвънсхорн. Дватамата се изкачваха по склоновете, обгърнати от мъгла, която лепнеше по скалите. Накрая, когато денят си отиде и настъпи вечерта, те застанаха на издадена скала над крепостта Дън Фий Арън.

Дън Фий Арън приличаше на замък — комплекс от стени, кули наблюдателници и укрепления. Цялата крепост имаше мрачен и неприветлив вид, сякаш беше изградена от дъжда пред тях, който сигурно не преставаше да вали дори в най-хубавото време, помисли си Джеър. Мълчаливо излязоха от гората. Високият Муелрет водеше накуцващия младеж от Вейл. Минаха през храстите и шубраците и влязоха в лагера. Гноми преследвачи и задържани от най-различни слоеве и с най-различно положение минаваха край тях, загърнати в плащове и с качулки на главата, потънали в собствените си грижи. Никой не ги попита нищо. Никой не се загледа в тях. Минаха през каменни парапети и тесни пътеки, спуснаха се по стълби, после прекосиха коридори. Джеър изпита чувството, че светът се стеснява и затваря около него. Усети смрадливата миризма на мястото, вонята на застояло в килиите. Тук обричаха живота на пълна изолация, без изобщо да му мислят. Зажиждаха живота зад тези стени и го забравяха.

Стигнаха до огромна сграда. За прозорци й служеха тесните процепи в камъка, вратите бяха масивни и обковани с желязо. Когато влязоха ги обгърна мъртвешка тишина.

— Ссатор, елфце — прошепна зад Джеър муелретът. Минаха през лабиринт от мрачни тъмни коридори с множество врати с ръждясали и покрити с паяжина брави и ключалки, явно недокосвани години наред. Джеър изпита студ и празнота, като гледаше тези безкрайни редици от врати, покрай които минаваха. Ботушите им отекваха глухо в тишината, нарушавана единствено от звън на желязо и дялкане на камък. Джеър гледаше потискащите стени, които се издигаха около него. Как ще се измъкна оттук, чудеше се той? Как ще намеря пътя?

В коридора пред тях блесна факла. Носеше я дребна, загърната в наметало фигура. Беше гном, стар и съсипан. Лицето му беше обезобразено от някаква болест и толкова гадно, че Джеър неволно отстъпи назад. Стайтис се доближи до чакащия грозен гном, наведе се над него и направи няколко знака с пръсти. Гномът отговори по същия начин. Махна им да го последват.

Навлизаха все по-навътре в затворите. Светлината от външния свят напълно изчезна. Единствено горящата и димяща факла им показваше пътя в тъмнината.

Най-после спряха пред обкована с желязо врата, като всички останали, покрай които бяха минали. Гномът дръпна силно резето и го изтегли. Вратата се отвори със скърцане. Стайтис се обърна към Джеър и го въведе в килията. Пространството беше малко, ограничено и празно, с изключение на купчина слама в единия ъгъл и дървена кофа до вратата. Една единствена тясна цепнатина в отсрещната стена пропускаше малко снопче сивкава светлина отвън.

Муелретът се обърна, развърза ръцете на Джеър, свали превръзката от устата му и грубо го блъсна към сламеното легло.

— Това е твое — каза той. — Дом сса малки хора, докато не ми кажеш сса магиите. — Посочи с кривия си пръст гнома зад себе си. — Твой пассац, елфце. Той е мой, все оште ми ссе подчинява. Ням сси е — не прикасва, нито цува. Песни на магията бесполесени сса него. Ште те храни и ште те обслушва. — Замълча. — Ште ти прицинява болка, ако ти не ссе подчинява.

Гномът беше обърнал обезобразеното се лице към младежа от Вейл, докато Стайтис говореше. Но то беше безизразно и не разкриваше мислите му. Огледа се мрачно.

— Ште кашеш това, което искам да сснам, елфце — внезапно просъска муелретът. — Ште ми кашеш, инаце ште си осстанеш тук ссавинаги!

Леденият съскащ глас увисна в тишината на малката килия, а жълтите очи на влечугото проникнаха дълбоко в очите на младежа от Вейл. После Стайтис се обърна и излезе. Гномът пазач също се обърна, сграбчи с кривите си пръсти вратата, затвори я и я залости. Останал сам в тъмнината, Джеър се заслуша в шума на отдалечаващите се стъпки. После всичко потъна в тишина.

Минутите течаха бавно и се превръщаха в часове. Той седеше неподвижен в килията, вслушваше се в тишината и си мислеше в какво ужасно безнадеждно положение беше изпаднал. Задущаваше се от острата смрад на застояло и гранясало. Завладяваше го все по-голямо отчаяние. Уплашен беше, толкова уплашен, че не можеше да събере мислите си. Досега, откакто беше напуснал дома си в Шейдската долина, бягайки от преследващите го гноми, тази мисъл не му беше минавала през ум. Сега за пръв път се появи.

Ти ще се провалиш, нашепваше му тя. Щеше да се разплаче, ако можеше, но сълзите бяха заседнали в гърлото му. Може би се страхуваше да направи дори и това. Мисли как да се измъкнеш от това място, заповядваше си той. За всяко положение си има и изход.

Пое дълбоко въздух, за да се овладее. Какво би направил Гарет Джакс при подобни обстоятелства? Пък дори и Слантър? Слантър винаги намираще изход. Слантър умееше да оцелява. Дори Роун Лий щеше да може да измисли нещо.

Мислите му се отплеснаха. Зарея се в спомени за миналото и напразно се мъчеше да не се отдава на мечти какво би могло да бъде. Те бяха илюзия, фалшива представа за истини, изкривени в безразсъдството на отчаянието му, мечти, които би искал да бъдат действителност.

Най-накрая се насили да стане и се заразхожда в тесния си затвор. Разглеждаше това, което вече беше видял. Докосваше влажния студен камък, вираще се в сивото снопче, която се промъкваше през процепа. Обикаляше килията и я изучаваше без определена цел. Просто чакаше емоциите му да се уталожат и мислите му да се подредят.

Изведнъж реши да използва Кристала на виденията. Ако искаше да има някаква представа с колко още време разполага, той трябваше да разбере какво се беше случило на Брин.

Бързо извади Кристала на сребърната верижка от укритието в куртката. Постави го внимателно в свитите си длани и се взря в него. Чуваше гласа на Краля на Сребърната река, който му шепнеше, предупреждаваше, че с помощта на този Кристал той ще може да следва пътя на Брин. Просто трябваше само да му попее...

Запя тихо. В началото гласът му изневери. Задушаваше се, все още в плен на чувствата, които упорито отказваха да го оставят на мира. Опита се да преодолее чувството си на несигурност и се насили. Звукът на песента на желанията изпълни килията. Почти веднага Кристалът заблестя ярко в тъмнината и прогони сенките.

Веднага видя, че това беше светлината на малък огън. Брин стоеше пред него, загледана в пламъците. Подпряла беше хубавото си лице на дланите. После вдигна очи, сякаш търсеше нещо. Изглеждаше напрегната и тревожна, почти съсипана. Отново сведе очи и въздъхна. Потръпна леко, сякаш искаше да сподави ридание. Изглеждаше напълно отчаяна. Явно ѝ се беше случило нещо крайно неприятно...

Гласът на Джеър секна от тревогата, която изпита за сестра си. Помръкналото ѝ лице трепна и изчезна. Поразен, младежът от Вейл продължи да гледа втренчено Кристала.

Къде ли е Аланон, чудеше се той. Не го видя в Кристала.

Като листа, понесени от вятъра, шепнеше му гласът на Краля на Сребърната река. С нея ще бъде свършено.

После той стисна Кристала в дланите си и впи невиждащи очи в тъмнината.

ГЛАВА 27

Нощта се беше спуснала над горите на Анар, когато Брин Омсфорд видя светлините. Те премигваха като светулки през дърветата и сенките, които се простираха далеч в мрака, малки, изплъзващи се, далечни.

Тя забави крачка, обви Роун с ръце, за да не падне. Съсипана беше от умора, но се насилваше да подкрепя планинеца, който беше отпуснал глава на рамото ѝ и изгаряше от треска.

— ... Не мога да открия къде... загубих, не мога да открия... — бълнуваше той и така я стисна, че ѝ причини болка.

Тя му шепнеше непрестанно, за да чува гласа ѝ и да знае, че е до него. Роун бавно отпусна пръсти и млъкна.

Брин се взря в светлините. Те танцуваха сред все още отрупаните с есенни листа клони на дърветата като малки светли точки. Огън! — прошепна си тя и думата се блъсна в отчаянието и безнадеждността, които се напластяваха и я притискаха все по-силно, откакто беше тръгнала на изток от Чард Раш. Толкова далеч във времето ѝ се струваше всичко. Аланон го нямаше, Роун — тежко ранен, тя — сама. Стисна очи при спомена. Вървяла беше целия следобед и през нощта. Следваше течението на Чард Раш на изток и се беше надявала, молила се беше реката да я изведе при друго човешко същество, което да ѝ помогне. Не знаеше колко време беше вървяла, нито колко път беше изминала. Загубила беше чувството си за време и разстояние. Знаеше само, че, кой знае как, тя беше продължила да върви, без да спира.

Изправи се. Светлинките блещукаха дружелюбно. Моля ви! — умоляваше тя безгласно. Моля ви, дано това е помощта, от която се нуждая!

Тръгна бавно напред. Роун се беше вкопчил в раменете ѝ и се влачеше отпуснато. Брин вървеше с наведена глава, за да се предпази от ниските клони на дърветата и храсталаците, които я удряха в лицето. Местеше единия крак след другия с несломимо упорство и продължаваше напред. Останала беше почти без сили. Ако тук не намереше помощ...

Внезапно дърветата се разрешиха и тя видя източника на светлината. Пред нея се мержелееше сграда. Тя беше потънала в мрак с изключение на тънките струйки светлина, които се промъкваха през две места на тъмния ѝ квадратен силует. Някъде отвътре долитаха гласове, глухи и завалени.

Подхвана Роун и продължи. Постепенно сградата се очерта ясно. Ниска, едноетажна дървена постройка с островърх покрив, изградена върху каменна основа, с покрита веранда. На доста разстояние зад сградата имаше конюшня с два коня и магаре. Предната част на постройката беше с много прозорци, затворени и със спуснати капаци. През процепите на капациите се процеждаше светлина на газени лампи.

— Още малко, Роун — прошепна тя. Знаеше, че нямаше да я разбере, но щеше да реагира на звука на гласа ѝ.

Когато стигна на десетина крачки от верандата, видя табела, която висеше от стрехите на покрива. На нея пишеше: Търговски център „Рукър лайн“.

Нощният вятър поклащаше леко табелата, която беше издраскана и олющена от времето, и с толкова изсветляла боя, че буквите едва се виждаха. Брин ѝ хвърли бърз поглед и отново погледна къщата. Единственото, което я интересуваше, беше дали ще намери някакви хора.

Изкачиха се на верандата и застанаха пред вратата. Брин натисна дръжката и гласовете вътре замлъкнаха. После Девојката от Вейл бутна тежката врата и я отвори.

Десетина груби лица се обърнаха към тях и ги загледаха изненадано и подозрително. Трапери, помисли изтощена Брин — брадати и размъкнати, дрехите им от износена животинска кожа. Изражението на лицата им беше сурово. Седяха на групи до импровизиран бар — дървени греди, поставени върху бурета с бира. Зад него имаше струпани животински кожи и провизии. В стаята бяха поставени няколко малки маси и столове. От полегатите греди на ниския таван висяха газени лампи.

Брин стоеше до отворената врата, увила ръце около Роун, и чакаше.

— Това са духове — измърмори някой от бара. Чу се шум от влачене на крака.

Висок, слаб мъж по ръкави и с престилка, тръгна към тях, като клатеше бавно глава:

— Ако бяха мъртви, нямаше да имат нужда да отворят вратата, нали така? Те просто щяха да минат през нея!

Стигна до средата на стаята и спря:

— Какво ви се е случило, момиче?

Едва сега Брин осъзна, със замъгления си от изтощение и болка мозък, че видът им е кошмарен. Как ли изглеждаха на тези мъже? Като нищо можеха да са дошли от света на мъртвците — две съсипани от умора и окъсани същества, прогизнали до кости и кални, с изпити от изтощение лица, едва крепящи се на крака, подпирайки се един на друг като сламени плашила. Главата на Роун беше превързана с напоено с кръв парче плат, но си личеше, че раната е дълбока и продължава да кърви. На гърба му ножницата на Меча на Лий висеше празна. Собственото ѝ лице беше кално и изпито, погледът ѝ отнесен. Те стояха в светлината на отворената врата и се олюляваха на черния фон на нощта. Същински призраци!

Брин се опита да проговори, но думите не излизаха от устата ѝ.

— Ей, вие, я помогнете! — провикна се високият мъж към седящите на бара и се завтече да прихване Роун. — Хайде, помогнете!

Мъж със загоряло лице веднага се доближи и двамата помогнаха на девойката от Вейл и на планинеца да стигнат до най-близката маса и да седнат. Роун изпъшка, отпусна се тежко и главата му клюмна.

— Какво ви се е случило? — повтори високият мъж въпроса си и намести младежът от Вейл на стола, за да не падне. — Този изгаря от температура!

Брин преглътна с мъка:

— Загубихме конете си, докато слизахме от планината — излъга тя. — Още преди това му беше прилошало, но сега е много по-зле. Вървахме по брега на реката, докато стигнем дотук.

— Това е моят дом — осведоми я високият мъж. — Търговец съм. Джефт, донеси бира за тези двамата.

Траперът със загорялото лице отиде зад бара, отвори канелката на едно буре и наля бира в две чаши.

— Защо не ни почерпиш и нас с по една, Стеб — провикна се един от мъжете на бара.

Търговецът го стрелна злобно, отметна кичур коса от оплешивялото си чело и се обърна към Брин:

— Не би трябвало да се мотаете в тези планини, момиче. Тук, горе, има и по-лоши неща от треската.

Брин кимна, без да каже нещо. Устата ѝ беше пресъхнала. След малко дойде мъжът с чашите с бира. Подаде едната на Брин, а после дълго подпира Роун, докато си изпие неговата. Планинецът с труд улучваше чашата и се давеше, когато отпиваше. Траперът я отстрани с рязко движение.

— Остави го да пие! — провикна се онзи от бара.

Друг се изсмя:

— Глупости! Ще отиде на вятъра! Трябва да си глупак, за да не виждаш, че той умира!

Брин стрелна гневно мъжа. Той забеляза погледа ѝ и тръгна бавно към нея с нагла усмивка. Другите се помъкнаха след него, намигаха си съзаклятнически и хихикаха.

— Какво има, момиче? — присмя се мъжът? — Страх те е, че...?

Брин мигновено стана и почти, без да осъзнава какво прави, измъкна дългия си нож от ножницата и го завря под носа му.

— Е хайде, стига — намеси се бързо Джефт на нейна страна и я побутна леко да седне. — От това няма нужда, нали?

Застана пред наглия мъж. Траперът беше едър мъж и се извисяваше над останалите пред него. Мъжете от групата се спогледаха разколебани.

— Уверявам те Джефт, не съм мислил нищо лошо — измърмори нахалникът. Погледна към Роун. — Просто любопитствах за тази ножница. Гравираното украшение ми заприлича на някакъв кралски печат. — Премести очи върху Брин. — Откъде сте, момиче?

Изчака малко, но девойката от Вейл не отговори.

— Е, както и да е — сви той безразлично рамене. Върна се на бара, последван от цялата свита. Подновиха пиенето и започнаха да си говорят тихо, с гръб към тях. Джефт ги изгледа, после коленичи до Брин.

— Боклуци — измърмори той презрително. — Лагеруват на запад от Спанинг Ридж и се правят на трапери. Живеят чрез хитрини и от несгодите на другите.

— От сутринта се наливат и си прахосват времето — поклати глава търговецът. — Но винаги имат пари за бира. — Погледна девойката от Вейл. — По-добре ли се чувстваш сега?

Брин му се усмихна:

— Много по-добре, благодаря. — Погледна камата в ръката си. — Не знам какво ме е прихванало. Наистина не знам какво ми беше...

— Ш-т, просто забрави. — Едрият трапер я потупа по ръката. — Изтощена си, това е всичко.

До него Роун Лий стенеше тихо, от време на време повдигаше глава и се взираше с невиждащи очи в пространството. После отново се унасяше.

— Трябва да направя нещо за него — каза тревожно Брин. — Трябва да измисля нещо и да спра треската му. Имате ли нещо тук, което би могло да помогне?

Търговецът погледна разтревожен трапера, после поклати глава:

— Не ми се е случвало да виждам толкова лоша треска, момиче. Имам някакъв сироп за ободряване. Може и да помогне. Пробвайте. Дай на момчето от него да видиш дали ще отнеме треската. — Отново поклати глава. — Може би най-добре ще е да поспи.

Брин кимна. Мозъкът ѝ беше замъглен. Изтощението я приковаваше към стола и тя наблюдаваше с празен поглед камата. После бавно я пхна обратно в ножницата. Какво си беше въобразила, че ще направи? Никога в живота си не беше наранявала никого. Вярно, че мъжът от западната страна на Спанинг Ридж се беше държал нагло, дори заплашително, може би, но дали тя наистина беше застрашена? Бирата я загря и през тялото ѝ мина топла вълна. Беше уморена и ужасно раздражителна. Дълбоко в себе си изпитваше някакво странно чувство, че губи нещо, че нещо ѝ се изплъзва.

— Тук няма много възможности за спане — казваше търговецът Стеб. — Зад конюшната има пристроена стая, нещо като склад, която използвам през ловния сезон. Можете да прекарате нощта там. Има печка, легло за приятеля ти и сламеник за теб.

— Чудесно — измърмори Брин и за своя изненада откри, че плаче.

— Хайде, хайде. — Едрият трапер постави ръка на рамото ѝ и я прикри от погледите на мъжете на бара. — Не бих искал онези там да те видят в това състояние, момиче. Бъди силна, хайде.

Брин кимна, изтри сълзите и стана;

— Нищо ми няма.

— Одеалата са в бараката — каза търговецът и стана. — Ей, сега ще ви настаня.

С помощта на Джефт той вдигна Роун Лий на крака, изведе го от стаята и го поведе по къс тъмен коридор, който минаваше край няколко складови помещения. Брин хвърли бърз поглед на мъжете до бара и излезе. Погледите, с които те я изпратиха, не я интересуваха много.

Търговецът, Джефт, Роун и Брин минаха през малка дървена врата в задната част на къщата и тръгнаха към конюшната и пристройката. Търговецът мина напред, запали една газена лампа, окачена на гвоздей на стената, после разтвори широко вратата на стаята и ги пусна да влязат. Вътре беше чисто, макар че въздухът беше малко застоял. Имаше два прозореца с капаци. По стените висяха ремъци на хамути и амуниции: на впрегатни животни. В единия ъгъл имаше малка печка, поставена в каменна ниша, а до нея легло.

Търговецът и траперът поставиха внимателно изгарящия от треска планинец в леглото и го покриха с одеалата. После запалиха печката и донесоха един сламеник за Брин. Преди да тръгнат, търговецът постави газената лампа на каменна полица до печката и подаде на девойката малко шише с кехлибарен цвят.

— Това е сиропът за треската му — каза ѝ той. — Дай му да отпие две глътки — не повече. На сутринта — още две. — Поклати недоверчиво глава. — Дано да му помогне, момиче.

Тръгна да излиза и пак се обърна:

— На вратата има резе. Пусни го — каза той и затвори тихо след себе си.

Брин пусна резето. Чу разговора им отвън.

— Пасмина, онези от Спининг Ридж — промърмори траперът.

— Като всички останали — съгласи се търговецът.

— Време е да тръгвам — каза Джефт. — Имам няколко часа път до лагера.

— На добър път — отвърна търговецът.

Поотдалечиха се и гласовете им долетяха приглушено.

— Няма да е лошо да си нащрек с тая сбирщина вътре, Стеб — посъветва го траперът. — Внимавай.

После гласовете напълно заглъхнаха.

Брин се върна при Роун. Повдигна го внимателно и го насили да поеме две глътки от сиропа, който търговецът ѝ даде. После пак го постави върху леглото и го зави.

Седна до печката, уви се в одеалото и остана неподвижна. Върху стената на малката стая, осветена от самотния пламък на газената лампа, сянката ѝ се извисяваше пред нея като черен гигант.

Овъглената част на все още горящия пън се разпадна с тъп звук и Брин се стресна. Не можеше да прецени колко дълго беше спала. Потърка уморено очи и се огледа. Беше тъмно и тихо. Фитилът на газената лампа светеше слабо и самотно сред сенките на стаята.

Веднага се сети за Аланон. Трудно ѝ беше да повярва, че друидът го няма. Имаше чувството, че всеки момент на вратата ще се почука и дълбокият му глас ще извика името ѝ. Като сянка, която идва и си отива заедно със светлината на деня — така го беше описал Роун в нощта, преди друидът да умре...

Стресна се и ужасно се засрами, че си беше позволила да произнесе тази дума дори само на ум. Но Аланон наистина беше умрял, напуснал беше света на простосмъртните, както е писано на всички, отишъл си беше от Четирите земи, отнесен от баща си — може би там, където Бремен беше чакал. За миг се замисли над тази възможност. Възможно ли беше той наистина да е с баща си? Спомни си какво ѝ беше казал: „Когато приключиш с издирването, Брин, ще ме намериш тук“ Значеше ли това, че той също се беше обрекъл на едно адско съществуване, затворен между света на живота и на смъртта?

Сълзи напълниха очите ѝ и тя бързо ги изтри. Не можеше да си позволи да плаче. Аланон си беше отишъл и тя беше сама.

Роун Лий се размърда неспокойно под дебелия одеал. Дишаше остро и неравномерно. Тя стана бавно и се доближи до леглото. Изпитото му, загоряло лице беше горещо, сухо и силно опънато от треската, която изтощаваше тялото му. В миг потрепери, сякаш му стана студено, после се изпъна. Устните му шепнеха думи, смисълът на които се губеше.

Какво трябва да направя с него — питаше се девойката от Вейл безпомощно. Де да имах уменията на баща ми. Дадох му сиропа. Завих го с одеалата, за да не му е студено. Но изглежда това не помага. Какво друго трябва да направя?

Отровата на Джачайра, тя го мори, знаеше го. Аланон ѝ беше казал, че отровата поразява не само тялото, но ѝ духа. Тя уби друида. Вярно, раните му бяха много по-лоши от раните на Роун, но все пак той беше Аланон, много по-силен от младежа от Вейл. Тялото му трудно щеше да се пребори дори и с много по-леки наранявания.

Седна до него в леглото и докосна нежно ръката му. Нейният покровител. Усмихна се тъжно. А сега кой ще покровителства самия него?

В съзнанието ѝ се промъкнаха спомени, смътни и объркани. През толкова неща бяха преминали, докато стигнат до тази самотна, отчаяна нощ, тя и младежът от Вейл. И то на каква ужасна цена. Паранор го нямаше. Аланон беше мъртъв. Дори Мечът на Лий го нямаше. Единственото, което остана, беше песента на желанията.

И все пак Аланон беше казал, че песента на желанията е достатъчна...

Чу провлечени тихи стъпки върху пръстта в конюшната. Надарена със сетивата на прадедите си елфи, тя долови шума, който други не биха чули. Скочи, забравила умората.

Навън имаше някой, някой, който не искаше да бъде чул.

Протегна ръка към дългата си кама, после я отпусна. Не би могла да направи това. Не би трябвало.

Дръжката на вратата се задвижи нагоре-надолу и спря.

— Кой е? — извика тя.

Отвън някой само изруга тихо и после няколко тежки тела блъскнаха вратата. Брин отстъпи и се огледа. Търсеше друго място, откъдето би могла да се измъкне навън. Телата отново насилеха вратата. Желязната ключалка поддаде, щракна силно и пет тъмни фигури нахлуха в стаята с извадени ножове, които проблясваха на слабата светлина на газената лампа. Скупчиха се в сенките. Бяха пияни.

— Махайте се отгук! — викна им грубо тя, едновременно разярена и уплашена. Отговориха ѝ със смях и един от натрапниците пристъпи напред в светлината. Веднага го позна. Беше един от мъжете, които живеят на запад от Спанинг Ридж, един от онези, които търговецът Стеб беше нарекъл крадци.

— Красиво момиче — изломоти той. — Хайде... ела насам. Петимата се примъкнаха напред и се раздалечиха един от друг. Би

мигла да се опита да се промъкне край тях, но това означаваше да остави Роун сам, а тя нямаше такова намерение. Отново доближи ръка до камата.

— Ти пък сега, недей да правиш това... — каза тихо първият и се придвижи още по-напред. Изведнъж скочи, много по-бързо за човек, който беше пил толкова много, стисна китката ѝ и изби оръжието от ръката ѝ. Другите моментално се доближиха, сграбчиха дрехите ѝ, задърпаха я към себе си, събориха я на земята. Тя яростно се съпротивляваше, замахваше с юмруци към нападателите. Те обаче бяха много по-силни от нея и ѝ причиняваха болка.

После нещо в нея щракна, също като ключалката на вратата, когато натрапниците я избиха. Мислите ѝ се разпиляха и всичко изчезна в миг на заслепяващ гняв. Онова, което последва, беше само инстинкт, силен и бърз инстинкт. Започна да пее. Този път песента на желанията прозвуча съвсем различно от всички предишни. Тя изпълни тъмната стая с ярост, която нашепваше за смърт и безсмислено унищожение. Нападателят отстъпиха назад, преплитайки крака, с широко отворени очи и уста, поразени и невярващи. Вдигнаха ръце, за да прикрият очите си. Загърчиха се в агония. Песента на желанията проникваше в сетивата, пробиваше си път в съзнанието, мачкаше го. В нея кънтеше безумие и ярост. Звънтеше болка, толкова горчива, почти осезаема.

Петимата от Спанинг Ридж се задушиха от звука ѝ. Заблъскаха се един друг и се мъчеха да стигнат до вратата, през която бяха влезли. Разкрещяха се. Девойката от Вейл продължаваше да пее, напълно обладана от безумие, което никакъв разум не можеше да спре. Песента на желанията се извиси. Животните в обора буйстваха. Риеха с крака, мятаха се и се блъскаха яростно в преградите. Изплакваха болката си. Гласът на девойката разкъсваше душите им.

Накрая петимата успяха да стигнат до вратата и се измъкнаха залитайки, обзети от подлудяващо отчаяние. Превити на две, сякаш счупени от нещо. Тресяха се и скимтяха. Кръв шуртеше от устите, от очите, от ноздрите им. Закрили бяха лицата си с ръце. Сплетените им пръсти завършваха с криви животински нокти.

Брин ги видя отново, когато заслепението на беса ѝ изчезна. Видя и търговеца Стеб, който се появи неочаквано от тъмнината. Натрапниците се стрелнаха край него с ужасени лица. Той също спря и

отстъпи, закрил очи с ръце. Разумът ѝ се върна, когато внезапно усети чувство на вина. Песента секна.

— По дяволите — извика тя тихо, поразена и невярваща.

Полунощ дойде и отмина. Търговецът отново я беше оставил сама и се беше върнал в уюта на къщата си, уплашен и угнетен. В тъмнината на празното пространство, където се намираше търговският център „Рукър лайн“ всичко беше тихо и спокойно.

Брин се наведе към печката. В нея горяха нови дърва, пращяха и пускаха искри. Обгърнала беше свитите си в колената крака, върху които беше подпряла брадичка. Приличаше на дете, потънало в мисли.

Нейните мисли обаче бяха мрачни и пъкаха от зли духове. В тях се появяваха откъслечни думи на Аланон, нашепваха ѝ това, което тя толкова дълго отказваше да чуе. Песента на желанията е сила, която няма и никога не е имала равна на себе си. Тя ще те закриля. Ще ти помогне да стигнеш невредима до края на диренето. Тя ще унищожи Илдач. Или мен, помисли си тя. Или тези, които са около мен. Тя може да убива. Може да убие и мен.

Размърда се, схваната от позата, в която толкова дълго беше седяла, а в черните ѝ очи прозираше страх. Втренчи се в решетъчната врата на печката и се загледа в червения блясък на пламъците, които танцуваха вътре. Та тя можеше да убие тези петимата, помисли си тя отчаяно. Може би щеше да ги убие, ако не бяха успели да намерят вратата.

Гърлото ѝ се стегна. Какво щеше да предотврати подобно нещо следващия път, когато бъде принудена да използва песента на желанията?

Зад нея Роун стенеше тихо и се мятеше под одеалата. Тя се обърна бавно, потърси лицето му, наведе се и поглади челото му. Той беше ужасно преbledнял и неспокоен, пареше. Дишаше още по-тежко и издаваше хрипящи звуци, сякаш всяко поемане на въздух представляваше огромно усилие, което изцеждаше силите му.

Коленичи до него. Поклати глава. Сиропът не му беше помогнал. Планинецът отслабваше все повече и повече, а отровата проникваше все по-надълбоко в организма му и изсмукваше жизнените му сокове. Ако действието ѝ не бъде спряно, той ще умре...

Като Аланон.

— Не — извика тя тихо, решително и сграбчи ръката му, сякаш можеше да задържи живота, който постепенно го напускаше.

В този момент разбра какво трябваше да направи. Спасител и унищожител — така беше казал за нея духът на Бремен. За тези крадци тя беше унищожител. За Роун може би щеше да бъде спасител.

Продължи да държи ръката му, наведе се до ухото му и започна да пее. Песента на желанията се изплъзваше от устните тихо и нежно, понасяше се като невидим дим във въздуха около двамата. Протегна предпазливо ръка към болния планинец, мъчеше се да напипа болката, която той усещаше, търсеше източника на отровата, която го убиваше.

Трябва да се опитам, повтаряше си тя на ум, докато пееше. Трябва! До сутринта него няма да го има. Отровата ще се е разнесла по целия му организъм — отрова, която засяга не само тялото, но и духа. Аланон ѝ го каза. В такъв случай магията на елфите вероятно ще може да открие лек.

Тя пееше. Мелодията се лееше, нежно и бавно, все по-плътно загръщаше планинеца и го доближаваше до нея. Постепенно той престана да трепери и да се мята, успокои се под утешителните звуци на песента. Отпусна се под одеалата, започна да диша по-свободно и по-дълбоко.

Минутите се нижеха мъчително бавно, а девойката от Вейл пееше ли пееше и чакаше промяната, която усещаше, че ще стане. Накрая тя наистина стана, но толкова внезапно, че девойката от Вейл едва не загуби контрол над това, което правеше. От съсипаното изнемоцяло тяло на Роун отровата на Джачайра се издигна като червена мъгла, разсея се от лежащия в безсъзнание планинец, понесе се над него, завъртя се зловещо в слабата светлина на газената лампа и съскайки, за миг увисна над жертвата си. Брин задържа магията на песента на желанията между отровата и Роун Лий. После отровата бавно изчезна в небитието.

На леглото до нея лежеше Роун Лий с лице, обляно в пот. Нямахме го вече онзи изпит и изтерзан вид. Дишането му отново се беше нормализирало. Брин престана да пее и го погледна през насълзените си очи.

Успях, тържествуваше тихо тя. Използвах магията за добро. Този път бях спасител, а не унищожител.

Девојката от Вейл зарови лице в топлото тяло на Принца на Лий и го прегърна. След миг заспа.

ГЛАВА 28

Останаха два дни в търговския център „Рукър лайн“. Чакаха Роун да събере достатъчно сили, за да могат да продължат на изток. До сутринта треската спря и планинецът се успокои, но беше напълно изтощен и неспособен да тръгне на път. Брин помоли търговеца Стеб да им разреши да ползват стаята още един ден и той се съгласи. Донесе им храна, бира, лекарства и още одеала, но категорично отказа да вземе пари. Уверяваше девойката от Вейл, че за него е удоволствие да им помогне. Чувстваше се обаче неспокоен в нейно присъствие и упорито избягваше погледа ѝ. Брин го разбираше много добре. Търговецът беше любезен и почтен човек, но вече се плашеше от нея и от това, което тя можеше да направи с него, ако ѝ откажеше помощта си. Вероятно той щеше така или иначе да ѝ помогне от най-обикновено благородство, но страхът явно допринасяше за прекалено настойчивото му гостоприемство. Очевидно усещаше, че по този начин той щеше да се отърве от нея най-бързо и най-лесно.

През по-голямата част от времето Брин стоеше в стаята и се грижеше за Роун. Говореха си за това, което им се беше случило след смъртта на Аланон и разговорите май им помагаша. И двамата бяха потресени от случилото си, но докато споделяха чувствата си у тях се засилваше убеждението, че трябва да завършат диренето, което друидът им беше завещал. Между тях се породила нова близост, по-силна и по-определена. След смъртта на Аланон те нямаше на кого да разчитат, освен един на друг и всеки влагаше нов смисъл в присъствието на другия. Останали сами в уединението на малката пристройка зад обора на търговеца, те разискваха почти шепнешком решенията, които бяха вземали и които ги бяха докарали до това положение, както и избора, който тепърва ще трябва да направят. Така те постепенно се свързаха тясно и се сляха в едно.

И все пак въпреки спойката им по дух и по цел, имаше нещо, за което Брин не можеше да говори, дори и с Роун Лий. Тя не можеше да му каже за кръвта, която Аланон беше взел от собственото си смъртно ранено тяло и я беше поставил на челото ѝ — кръв, която по някакъв

начин трябваше да я обвърже с него, да я врене в него, дори и в смъртта. Не можеше да сподели с планинеца и начина, по който беше използвала песента на желанията — първия път в момент на ярост, обзета от желание да унищожава човешки живот, втория, в момент на отчаяние, изгаряща от желание да спаси човешки живот. Не можеше да говори за тези неща с Роун — отчасти защото тя самата не ги разбираше напълно и отчасти защото последиците я плашеха толкова много, че тя не беше сигурна дали иска да говори за тях. Кръвната клетва беше толкова далечна по цел, че нямаше смисъл да се разисква в момента. Използването на песента на желанията беше породено от емоции, а тя се зарече никога вече да не дава воля на подобни чувства.

Имаше и друга причина, поради която тя не говореше с Роун за тези неща. Планинецът и без това си имаше достатъчно тревоги заради Меча на Лий. Всъщност той беше толкова потиснат от загубата, че едва ли беше в състояние да мисли за нещо друго. Твърдо беше решил да си го върне, каза ѝ го неведнъж. Щял да го търси, независимо на каква цена. Упорството му я плашеше, защото той се беше обвързал с меч така, сякаш оръжието се беше превърнало в част от него. Планинецът не вярваше, че ще може да надживее това, което го очакваше занапред, без този меч, мислеше си тя. Роун имаше чувството, без него той със сигурност ще бъде загубен.

Докато го слушаше да говори за това и усещаше колко силно зависим е станал от магията на меча, девойката от Вейл си мислеше и за собствената си зависимост от песента на желанията. Това е само игра — беше си повтаряла тя — но то е било лъжа. Тя е всичко друго, но не и игра. Песента на желанията е магия, точно толкова опасна, колкото и Мечът на Лий. Тя може да убива. Всъщност тя е това, което баща ѝ винаги беше казвал — право по рождение, без което тя щеше да бъде по-добре. Аланон я беше предупредил преди да умре: силата на песента на желанията е нещо, което не съм виждал досега. Думите му звучаха мрачно в ушите ѝ, докато слушаше Роун. Сила да лекува. Сила да унищожава. Видя ги и двете. Трябваше ли да бъде зависима от магията така, както Роун изглеждаше зависим от меча в момента? Кой щеше да бъде господарят — тя или магията на елфите?

Баща ѝ се е мъчил сам да намери отговора на този въпрос. Опитвал се е, когато е трябвало да надвие неспособността си да овладее силата на магията, съдържаща се в камъните на елфите. Успял

е, издържал е на лашкащите го сили, които тя е освободила вътре в него и после я захвърлил завинаги. Въпреки това той е трябвало да плати цената за краткотрайното ѝ използване — магията от камъните на елфите се предала на децата му. Така че борбата с нея ще трябва да се води още веднъж. Какво обаче ще стане, ако този път силата няма да може да бъде овладяна?

Вторият ден си отиде и настъпи нощ. Девойката от Вейл и планинецът изядоха донесеното от търговеца месо. Когато Роун се почувства уморен и заспа, Брин излезе, за да подиша острите и свежи благоухания на есенната нощ и да се наслади на осветеното от луната и звездите небе. Когато минаваше покрай търговския център, тя забеляза търговеца, който седеше на празната веранда и пушеше лула. Тази вечер никой не беше дошъл на пиене или на разговорка и той беше сам.

Тя тихо се доближи до него.

— Добър вечер — побърза да я поздрави той и се изправи в стола си прекалено бързо, сякаш се готвеше да избяга.

Брин кимна.

— Утре си тръгваме — уведоми го тя и ѝ се стори, че в погледа му пробягна чувство на облекчение. — Много ви благодаря за помощта.

Той поклати глава:

— Няма за какво. — Замълча и прокара пръсти през оредяващата коса. — Ще се погрижа да ви осигуря храна поне за първите няколко дни.

Брин не се възпротиви. Безсмислено беше да се противопоставя на това, което ѝ предлагаша.

— Имате ли някакъв лък — попита тя, като си мислеше за Роун. — Лък, който да можем да използваме за лов, когато...

— Лък ли? Да, имам един — каза търговецът, моментално стана и изчезна нанякъде. Минута след това се появи с лък и стрели. Вземи ги — настоя той. — Безплатно, естествено. Добри, солидни оръжия. Така или иначе, те са си твои. Оставиха ги онези, които ти прогони. — Усети се какво каза и се изкашля смутено. Както и да е, вземаш ги — довърши той.

Постави ги пред нея и отново седна на стола си, като барабанеше нервно с пръсти по дървената подпора за ръката.

Брин взе лъка и стрелите.

— Те всъщност не ми принадлежат, знаеш ли — каза тя тихо. — Най-малко заради... това, което се случи.

Търговецът погледна краката си и отвърна:

— Не са и мои. Ти ще ги вземеш, момиче.

Дълго мълчаха. Търговецът не я поглеждаше, вперил очи в тъмнината зад нея. Брин поклати глава.

— Позната ли ти е местността на изток оттук? — попита Брин.

— Не много добре. Неприветлива е — каза той, без да я поглежда.

— Има ли някой, който би могъл да ми каже нещо повече за нея?

Търговецът не отговори.

— Например траперът, който беше онази вечер тук?

— Джефт? — Търговецът замълча. — Може би. Бил е на много места.

— Как мога да го намеря? — не преставаше тя, чувствайки се все по-неловко от необщителността на мъжа.

Търговецът склочи вежди. Чудеше се какво да ѝ отговори. Накрая я погледна право в очите:

— Няма да му сториш нищо зло, нали, момиче?

Брин го изгледа тъжно и поклати отрицателно глава:

— Не, нямам никакви лоши намерения.

Търговецът я изучава известно време, после извърна поглед:

— Той ми е приятел, разбираш ли? — Посочи с ръка към Чард Раш. — Установил се е на няколко мили надолу по реката, на южния бряг.

Брин кимна. Обърна се, канейки се да си тръгва. После спря:

— Аз съм си същата, каквато бях първата вечер, когато ми помогна — каза тя тихо.

Кожените ботуши се затъртриха по дървените греди на верандата.

— Може би на мен не ми изглежда точно така — чу тя отговора му.

Брин сви устни:

— Знаеш ли, не трябва да се страхуваш от мен. Наистина не трябва.

Търговецът спря и погледна в краката си:

— Аз не се страхувам — отвърна той тихо.

Тя постоя още малко и напразно се мъчеше да измисли какво още да каже. После се обърна и си тръгна. Следващата сутрин, малко след зазоряване, Брин и Роун напуснаха търговския център „Рукър лайн“ и се отправиха на изток. Натоварени с храна, одеала и с лъка, който търговецът им даде, те се сбогуваха с него и изчезнаха между дърветата.

Денят беше светъл и топъл. Въздухът трептеше от звуците на живота в гората, наситен с мириса на вехнеци листа. От далечните планини Волфкстаг на запад духаше лек вятър, листата се откъсваха от дърветата, понасяха се на изток бавно и се завъртаха плавно, преди да паднат на земята. Пред тях се разстилаха леко наклонени възвишения и долини. Катерички се разбягваха при шума от приближаващите им стъпки и прекъсваха подготовката си за зимата, която в този ден изглеждаше така далечна.

В средата на сутринта девойката от Вейл и планинецът спряха за малко да починат и седнаха на кух и прояден от червеи пън. Пред тях, на не повече от дванадесетина ярда, Чард Раш течеше на изток към дълбоките гори на Анар.

— Все още не мога да повярвам, че той наистина си отиде — каза Роун, загледан във водите на реката.

Брин много добре знаеше кого имаше младежът предвид.

— И аз — призна тихо тя. Понякога си мисля, че в действителност той изобщо не си е отишъл, че това, което видях, всъщност не се е случило, че ако имам малко повече търпение, той ще се върне, както винаги го е правил.

— Толкова ли странно ще бъде това? — чудеше се Роун. — Толкова ли изненадващо би било, ако Аланон направи точно това?

Девойката от Вейл го погледна:

— Той е мъртъв, Роун.

Планинецът не я погледна, но кимна:

— Знам. — Помълча малко и продължи. — Мислиш ли, че можеше да се направи нещо, за да бъде спасен, Брин?

Погледна я. Питаше я, дали е имало нещо, което той би могъл да направи.

Брин се усмихна тъжно:

— Не, Роун. Той знаеше, че ще умре. Предупреден е бил, че няма да завърши диренето. Мисля си, че той вече беше приел неизбежното.

Роун поклати глава:

— Аз не бих постъпил така.

— Сигурно не — съгласи се Брин. — Може би точно затова е предпочел да не ни казва какво ще се случи. И вероятно това, че е приел неизбежността на нещата е нещо, което ние никога няма да разберем, защото никога няма да разберем самия Аланон.

Планинецът се наведе напред и подпря ръце на изпънатите си крака:

— И така, последният друид изчезна от земята и сега няма кой да се изправи срещу Черните скитници, освен ти и аз. — Поклати безпомощно глава. — Горките ние.

Брин погледна неловко ръцете си, склучени в скута ѝ. Спомни си как Аланон докосна челото ѝ с кървавите си пръсти и потръпна.

— Горките ние — повтори тя тихо.

Починаха си още малко и после пак потеглиха. След около час пресякоха една плитчина, поток с каменисто дъно, който лъкатушеше лениво и се отдалечаваше от бързото течение на главното корито на Чард Раш по едно сухо дърво. Забелязаха скрита сред дърветата малка колиба. Тя беше построена от дъсчени трупи, поставени кръстообразно, а цепнатините между тях — запълнени с хоросан. Намираше се в празно пространство на хълм, зад който следваше поредица от ниски възвишения, които се спускаха далеч и стигаха до гората. Няколко овце и кози и една крава пасяха в гората зад колибата. Когато чу стъпките им, старо ловджийско куче се надигна от любимото си място за дрямка до колибата и се протегна доволно.

Гол до кръста Джефт цепеше дърва в отдалечения край на поляната. Когато забеляза младежа и девойката, той заби брадвата в пъна, върху който сечеше дървата, подпря се на гладкия край на дългата дръжка на секирата и зачака.

— Добро утро — поздрави Брин, докато се приближаваха към него.

— Добро утро — отвърна траперът и кимна. Изобщо не изглеждаше изненадан от появата им. Погледна Роун:

— По-добре ли се чувстваш, момче?

— Много по-добре — отвърна Роун. — Донякъде благодарение на теб.

Траперът сви рамене и мускулите на якото му тяло изпъкнаха. Посочи към колибата. — На площадката има кана с прясна вода. Всеки ден я нося от височинката ей там.

Отведе ги до площадката. И тримата пиха жадно. После седнаха и траперът извади лула и тютюн. Предложи на гостите да запалят, но те отказаха. Той запали и задими с лулата си.

— Всичко ли е наред в търговския център? — попита той небрежно. Последва дълго мълчание. — Чух какво се е случило онази нощ на мъжете от Спанинг Ридж.

Бавно премести очи към Брин:

— Тук клюките се разнасят много по-бързо, отколкото си мислите.

Девојката от Вейл издържа на погледа му, като преодоля неудобството си:

— Търговецът ни каза къде да те намерим — отвърна тя. — Каза, че би могъл да ни помогнеш.

Траперът продължи да пуши лулата:

— С какво по-точно?

— Каза ни, че познаваш добре тази местност.

— Отдавна съм тук — призна мъжът.

Брин се наведе към него:

— Вече сме ти длъжници за това, което направи в търговския център. Само че отново се нуждаем от помощта ти. Трябва да намерим път през местността на изток оттук.

Траперът я погледна остро, после извади лулата, която беше стиснал между зъбите си:

— На изток оттук ли? Имаш предвид Дарклин Ридж?

И девојката от Вейл, и планинецът кимнаха утвърдително. Траперът поклати невярващо глава:

— Местността е опасна. Никой не ходи в Дарклин Ридж, ако не е крайно наложително. — Погледна ги. — И до къде искате да отидете?

— До края — отвърна тихо Брин. А после в тресавището Оулдън и Рейвънсхорн.

— Вие сте луди — каза траперът сухо, изтърси пепелта от лулата на земята и я размаза с крак. — Тази земя принадлежи на гномите и Черните скитници, и на още по-зли от тях същества. Никога няма да можете да се измъкнете от там живи.

Те не отговориха. Траперът се загледа в лицата им, потри замислено брадата си, накрая сви рамене.

— Е, сигурно си имате някакви причини за това и не е моя работа да ви се бъркам. Но пак ви казвам, правите огромна грешка — може би най-голямата грешка в живота ви. Дори и траперите не стъпват там. Всеки, който влезе по тези места, изчезва като дим — без никаква следа.

Млъкна и зачака да кажат нещо. Брин хвърли поглед на Роун и после пак погледна мъжа:

— Трябва да отидем. Ще ни помогнеш ли?

— Аз ли? — Траперът се усмихна криво и поклати глава. — А, не. Без мен, момиче. Дори и да тръгнеш с вас — нещо, което не бих направил, защото ми е скъп животът — щях да се загубя още на първия ден. — Замълча и ги загледа пронизително. — Ама вие май твърдо сте решили, а?

Брин кимна, без да каже дума и зачака. Траперът въздъхна:

— Е, може би все пак има нещичко, с което мога да ви помогна, стига да сте сигурни, че искате да отидете там. Духна силно в лулата си, за да я прочисти и скръсти ръце пред гърдите си. — Има един старец. Казва се Коглайн. Трябва да е ударил деветдесетака, ако все още е жив. Не съм го виждал вече почти две години, така че не мога да гарантирам, че той все още е там. Но преди две години живееше там горе до едно скалисто образувание, наречено Хартстоун. Намира се точно в средата на Дарклин Ридж. Прилича на огромен комин. — Поклати замислено глава. — Мога да ви дам някакви ориентири. Но пътеките, които водят до там, са много. Местността е много дива. Толкова далеч на изток май единствените живи същества са гномите.

— Мислиш ли, че той ще ни помогне? — попита Брин.

Траперът сви рамене:

— Старецът познава околностите. Цял живот е прекарал там. Идваше насам по веднъж на годината. А през последните две години изобщо не се е вясвал. Оцелява някак си в тази джунгла. — Вдигна гъстите си вежди. — Странна птица е този Коглайн. По-луд е от риба, която се опитва да плува в тревата. Той по-скоро би ви създал неприятности, отколкото да ви помогне.

— Ще се оправим — увери го Брин.

— Може би. — Траперът я изгледа внимателно и каза сериозно:

— Хубава си и не би трябвало да се скиташ в тази страна, момиче, ако, че притежаваш тази песен, която да те закриля. Там има не само крадци и разбойници. На ваше място бих се позамислил повечко, преди да тръгна.

— Размислили сме вече — каза Брин и стана. — Решението е взето.

Траперът кимна:

— Е, тогава вземете толкова вода, колкото можете да носите. Поне да не умрете от жажда.

Донесе прясна вода от потока, който течеше надолу по хълма зад колибата и им помогна да напълнят меховете за вода. После им обясни как да стигнат до Хартстоун, като начерта груба карта върху пръстта пред верандата.

— Пазете се — посъветва ги той и им подаде ръка.

Брин и Роун махнаха за последно сбогом, метнаха провизиите на гърбовете си и се отправиха бавно към дърветата. Зад тях траперът стоеше и ги наблюдаваше. По израза на лицето му се виждаше, че не очаква отново да ги види.

ГЛАВА 29

Вървяха през целия този ден и продължиха на следващия. Следваха извивките на Чард Раш, която се виеше все по-навътре в горите на Анар и пресичаше Дарклин Рийч. Роун се възстановяваше, но все още не беше съвсем във форма, затова напредваха бавно. На втората вечер хапнаха набързо и той веднага заспа.

Брин остана пред огъня, загледана в пламъците. Все още я преследваха невесели спомени и черни мисли. В един момент, преди да ѝ се приспи, изпита чувството, че Джеър е с нея. Несъзнателно повдигна очи и го потърси с поглед. Естествено нямаше никой. Логично беше брат ѝ да е далеч. Въздъхна, затрупа огъня и се уви в одеалата.

Едва в късния следобед на третия ден, след като напуснаха търговския център „Рукър лайн“, Брин и Роун забелязаха скалисто образование, което се чернееше в далечината и разбраха, че най-после са открили Хартстоун.

Силуетът му се очертаваше ясно и контрастно на фона на есенните пъстри багри. Назъбената му горна част се открояваше в плитката гориста низина, над която се извисяваше. Приличаше на комин, грамада от камъни, издълбана от изящната ръка на природата, белязана от капризите на времето, дооформена от годините. Достолепната ѝ сянка беше обгърната в мъртва тишина. Самотен и търпелив, Хартстоун подканяше властно от висотата на положението си, стърчащ наред необятния простор на ширналите се гори на Дарклин Рийч.

Девојката от Вейл и Принцът на Лий стояха на билото на един хребет и оглеждаха местността. Брин чуваше беззвучния шепот на природата, който си пробиваше път през умората и несигурността ѝ и я зовеше. Най-неочаквано се отпусна и успокои. Още една отсечка от дългия поход беше почти измината. В момента спомените от всичко, което беше понесла, за да стигне дотук и предупрежденията за това, което предстоеше, ѝ се струваха странно далечни. Усмихна се на Роун

и усмивката ѝ явно изненада планинеца. После докосна нежно ръката му и тръгна надолу по склона на долината.

Едва забележима тясна пътека се виеше през гъстата гора. Слънцето следваше неотклонно пътя си на запад и гората отново се затвори около тях. Подбираха внимателно местата край изгнили пънове, заобикаляха назъбени скалисти образувания. Накрая, в долната част, гористият склон премина в равнина. Пътеката се разширяваше и губеше сред разреждащите се гъсталаци и умиращи пънове. Топлите лъчи на следобедното слънце струяха меко през пролуките на преплетените клони над главите им и внасяха светлина в сенчестата гора. Множество полянки изпъстриха гористата долина и създаваха чувство за простор. Почвата стана мека и ронлива, покрита с килим от клонки и листа, които шумоляха приятно под краката на Девойката от Вейл и планинеца.

Малката долина създаваше чувство на уют и задушеvnост, неприсъщи за пуцинаците наоколо и Брин се улови, че мисли за Шейдската долина. Звуците на живот — цвърченето на насекомите, лекото прошумоляване, внезапно и плахо, на движещи се сред дърветата животинки, свежият мирис на есенна гора — всичко ѝ напомняше за останалото далеч зад нея селце на Южната земя. Нямаше я Рапахаладран, но имаше множество поточета, които лъкатушеха лениво край пътя им. Девойката от Вейл дишаше дълбоко. Сега разбираше защо старецът Коглайн беше избрал долината за свой дом.

Пътниците навлязоха дълбоко в гората, а времето се изнизваше бавно. От време на време зърваха Хартстоун през тъмната паяжина от клони. Величествената му сянка се открояваше плътно на синьото небе и те се насочваха към нея. Вървяха без да разговарят, съсредоточени в пътеката пред тях. Наслаждаваха се на звуците и гледката около тях.

Роун Лий стисна предупредително ръката на Брин, спря и се послуша.

— Чу ли нещо? — попита накрая тихо той.

Брин кимна утвърдително. Беше глас — тънък, много тих, но определено човешки. Почакаха малко. Ослушваха се за посоката, от която идваше. Накрая се насочиха към него. За миг гласът изчезна. После пак го чуха — по-силно. Звучеше ядосано. Човекът, който говореше, беше точно пред тях.

— Я по-добре се покажи, и то веднага! — Гласът беше креслив и пронизителен. — Нямам време за играчки!

Последва сумтене и тихи ругатни. Девойката от Вейл и планинецът се спогледаха озадачени.

— Излез, излез, излез! — изкрещя остро гласът и после се снижи в гневно мърморене. — Ама и аз защо ли не те оставих там в блатото... да благодариш на това мое добро сърце, пусто да опустее...

Последваха още ругатни. После до ушите им долетя шумолене в храстите.

— Много добре знаеш, че и аз си имам номерца, нали? Имам прах. С него мога да изрина земята под краката ти. Имам и магия, с която мога да те навържа на възли! Това ти е добре известно, нали? Ти... Я да видим как ще се изкачиш по въже! Я да те видя как ще направиш това! Ти изобщо способен ли си да правиш нещо друго, освен да ме дразниш? Ама и аз пък, защо ли не те оставя тук сам? Какво ще кажеш, а? Тогава едва ли ще се мислиш за толкова хитър, кълна се! Я веднага се покажи!

Брин и Роун минаха през дърветата и храстите, които им пречеха да видят кой говореше и се озоваха в края на малка поляна с широко езеро в средата. Пред тях един старец пълзеше на четири крака и търсеше нещо. Когато чу приближаващите стъпки, той се изправи.

— Аха! Значи си решил да...! — Спря на средата на изречението като ги видя. — А вие пък кои сте? Всъщност това изобщо не ме интересува. Ама хич не ми пука. Просто се разкарайте веднага там, откъдето сте дошли.

Обърна им демонстративно гръб и продължи да пълзи в края на гората. Хилавата му ръка опипваше земята вляво и вдясно, тялото му — прекършено като суха клонка. Огромни кичури бяла коса и брада се спускаха около раменете му, а зелените му дрехи и късо наметало бяха избелели и износени. Двойката от Вейл и планинецът го изгледаха изумени. После се спогледаха.

— Наистина странно — разгневи се старецът, като изливаше яростта си върху безмълвните дървета. После се огледа и видя, че двамата не си бяха тръгнали. — Ама вие какво още чакате? Разкарайте се оттук! Това е моята къща и аз не съм ви канил! Хайде, марш, марш!

— Тук ли живееш? — попита Роун и се огледа наоколо.

Старецът така го погледна, сякаш виждаше пред себе си кръгъл идиот:

— Абе ти глух ли си? Не чу ли какво ти казах. Какво друго бих могъл да правя тук по това време?

— Не знам — призна планинецът.

— В този час на деня човек трябва да си е у дома! — продължи да го нахоква другият. — Интересно какво правите вие тук? Нямате ли си собствени домове?

— Идваме чак от Шейдската долина в Южната земя — опита се да обясни Брин, но старецът така я изгледа, сякаш беше празно пространство. — Тя се намира под Езерото на дъгата, на няколко дни път от тук. — Изражението на лицето му изобщо не се промени. — Както и да е, дойдохме тук, защото търсим един човек...

— Тук няма никой друг освен мен — поклати той енергично глава. — И Уиспър, когото не мога да открия. Къде по дяволите мислите...?

Млъкна изведнъж, сякаш загубил мисълта си, и отново им обърна гръб. Канеше се да поднови издирването на това, което липсваше. Брин погледна озадачено Роун.

— Чакай малко! — извика тя към стареца, който се оглеждаше внимателно. — Един трапер ни насочи насам. Търсим човек, който се казва Коглайн.

Старецът сви безразлично рамене:

— Никога не съм чувал за него.

— Възможно е да живее в някоя друга част на долината. Дали не можеш да ни кажеш къде бихме могли...

— Ама вие изобщо не слушате какво ви говоря — прекъсна я раздражено другият. — Не знам откъде идвате — впрочем това изобщо не ме интересува — но ей богу, кълна се, че около дома ви не се мотаят непознати хора, нали така? Бас държа, че познавате всички, които живеят там, всички, които идват при вас, по дяволите! Какво ви кара да мислите, че аз съм по-различен от вас?

— Искаш да кажеш, че цялата тази долина е твой дом? — попита Роун недоверчиво.

— Естествено, че е моят дом! Казах ви го поне десет пъти! А сега се разкарайте и ме оставете на мира!

Тропна гневно с обувия си в сандали крак и зачака да си тръгнат. Но Девойката от Вейл и планинецът не помръднаха.

— Това е Хартстоун, нали? — упорстваше Роун, леко раздражен от поведението на своенравния старец.

— И какво от това? — стисна зъби другият.

— Ами ако тази местност е Хартстоун, тук трябва да живее човек на име Коглайн — или поне е живял допреди две години. Казаха ни, че от много години живее тук. Така че ако ти отдавна обитаваш тези места, трябва да си чувал нещо за него.

Старецът помълча малко, сбърчил замислено вежди. После тросна категорично малката си глава:

— Вече ви казах, никога не съм чувал за него. Тук наоколо никога не се е вясвал човек с това име, няма и сега. Няма, ясно ли е?

Брин обаче забеляза нещо в погледа на стареца. Направи крачка към него и спря:

— Името ти е познато, нали? Коглайн — чувал си го.

Старецът се инатеше:

— Може да го знам, а може и да не го знам. Във всеки случай не съм длъжен да ви казвам!

Брин го посочи с пръст:

— Ти си Коглайн, нали?

Старецът избухна в неудържим смях:

— Аз? Коглайн? Ха-ха-ха. Ама че смехория! Ей, богу, наистина е дяволски смешно!

Девойката от Вейл и планинецът го гледаха смаяни, докато той се превиваше така силно, че накрая падна на земята, омаломощен от пристъп на истеричен смях. Роун хвана Брин за ръката и я извърна към себе си:

— По дяволите, Брин, този е луд! — прошепна той.

— Какво каза? Че съм луд ли? — Старецът стана. Лицето му беше почервеноло от гняв. — Май наистина трябва да ви покажа колко съм луд! Марш от къщата ми! Веднага. Не съм ви канил тук и не ща и да ви гледам повече! Разкарайте се!

— Не дойдохме с лоши намерения — помъчи се да се извини обърканият Роун.

— Марш, марш, марш! Ще ви превърна във валма дим! Ще ви подпаля и ще гледам как горите! Ще... ще...

Подскачаше обезумял от ярост, стиснал кокалестите си ръце в юмруци, а кичурите бяла коса стърчаха във всички посоки. Роун се приближи до него. Имаше желанието да го успокои.

— Не ме доближавай! — крещеше другият и размахваше ръката си като оръжие. Планинецът моментално спря. — Назад! О, къде е този глупав...! Уиспър!

Роун се огледа, но никой не се появи. Старецът беше извън себе си от гняв, обикаляше наоколо, викаше като обезумял в мрака на гората и размахваше ръце като вятърна мелница.

— Уиспър! Уиспър! Ела веднага и ме защити от тези досадници! По дяволите, Уиспър! Нима ще ги оставиш да ме убият? Или искаш да им се дам просто ей-така, без бой? За нищо не те бива, глупак такъв...! Как можах да пропиляя толкова много време за теб! Покажи се! Веднага!

Девојката от Вейл и планинецът наблюдаваха шутовщините на стареца едновременно обезпокоени и развеселени. Колкото до Уиспър, който и да беше, той явно беше решил, че не желае да има нещо общо с всичко това. Старецът обаче нямаше намерение да се предава. Продължаваше да подскача истерично и да крещи на вятъра. Накрая Роун се обърна към Брин:

— Доникъде няма да стигнем така — заяви той шепнешком. — Хайде, да тръгваме. Ще трябва да се оправяме сами. Старецът очевидно е загубил разсъдъка си.

Брин обаче поклати глава. Спомни си какво им беше казал горският Джефт за Коглайн — странна птица, по-луд от риба, която се мъчи да плува в трева.

— Искам да опитам още веднъж — отвърна тя. Тръгна към стареца, но той моментално се обърна към нея:

— Значи съм си хабил думите напразно, така ли? Е, добре тогава, предупредих ви честно и почтено. Уиспър! Къде си, по дяволите? Веднага се покажи! Хвани я! Хвани я!

Брин спря неволно и се огледа. Наоколо пак нямаше никой.

После Роун се изправи до нея и започна да ръкомаха, загубил всякакво търпение:

— Слушай, старче. Защо най-после не престанеш? Не виждаш ли, че тук няма никой друг, освен теб. Стига вече, прекаляваш...

— Ха! Никой друг освен мен, така си мислиш. — Ликуващ старецът подскочи във въздуха и се приземи приклеknал. — Сега ще ви покажа аз на вас кой е тук, нахалници такива! Ще пристъпите прага на моя дом, така ли? Сега ще ви покажа! Уиспър! Уиспър! Проклето...!

Роун клатеше отчаяно глава и се хилеше, когато най-неочаквано, като гръм от ясно небе, точно пред него, на около пет-шест ярда, се появи най-голямата котка, която някога беше виждал в живота си. Тъмносив котарак, с черни ивици от двете страни на тялото, които продължаваха по извития гръб, черна муцуна, уши и опашка, с широки, тромави на вид черни лапи. Звярът беше дълъг повече от десет фута, а огромната космата глава беше на височината на главата на младежа. Под лъскавата козина се очертаваха яки мускули, докато той лениво пристъпваше от лапа на лапа и наблюдаваше планинеца и Девойката от Вейл с присвити искрящи тъмносини очи. Изучава ги известно време, после муцуната му зейна в беззвучна прозявка и разкри блестящи, остри като бръснач зъби.

Роун Лий преглътна с мъка и се вцепени.

— Аха! Май вече не ти е чак толкова смешно, а? — излорадства старецът, закиска се весело и заподскача на хилавите си крака. — Луд съм бил, нали така каза? Мислеше, че си говоря сам, нали? Е, а сега какво ще кажеш?

— Никой не ти мисли злото — повтори Брин. Огромният котарак наблюдаваше любопитно Роун. Старецът мина крачка напред, а очите му проблясваха под кичурите коса, която се спускаше върху набръчканото чело. — Мислите си, че с удоволствие ще ви поеме за вечеря, така ли? Това си мислите, нали? Добрият стар Уиспър май наистина е гладен. Вие двамата ще му бъдете добре дошли за хубава гощавка преди лягане! Ха! Какво има? Вие нещо пребледняхте, май ви прилоша, а? Лошо, много лошо. Може би ще трябва да...

Внезапно усмивката изчезна от лицето му:

— Уиспър, не! Недей, Уиспър, почакай малко, не прави това...!

След тези думи котаракът просто изчезна, сякаш се беше изпарил. Известно време тримата гледаха смаяни мястото, където животното стоеше миг преди това. После старецът тропна гневно с крак и ритна празното пространство пред себе си.

— Проклет звяр! Престани с тези номера, чуваш ли! Я ми се покажи, глупаво животно такова, иначе ще те...! — Задуши се от яд и

погледна Брин и Роун. — Махайте се от къщата ми! Марш!

На планинеца му беше дошло до гуша. Един луд старец и един вмъгляващ се котарак бяха много повече от това, което влизаше в сметките му. Обърна се рязко, без да каже дума, мина край Брин и й смънка да го последва.

— Не разбираш колко важно за мен е това! — възкликна разпалено тя. — Старецът се наежи. — Не можеш да ни отпратиш току-така. Нуждаем се от помощта ти. Моля те, кажи къде можем да намерим Коглайн.

Старецът я изглежда мълчаливо. Тялото му беше прегърбено и приведено напред, гъстите му вежди свъсени. Изведнъж вдигна рязко ръце и поклати безропотно глава.

— Е, добре — само и само да се отърва от вас! — Въздъхна тежко и се опита да си придаде вид на напълно примирил се със съдбата човек. — Но това ни най-малко няма да ви помогне, разбирате ли — ни най-малко!

Девојката от Вейл чакаше мълчаливо. Зад нея Роун пак се спря и зачака. Старецът навири глава, зарея поглед и се замисли. Прокара нервно ръка през кичурите бяла коса.

— Старият Коглайн е ей там, в основата на голямата скала. — Направи широк жест с ръка по посока на Хартстоун. — Там, където го погребях преди около една година.

ГЛАВА 30

Брин Омсфорд гледаше втренчено стареца. Усети как разочарованието се надигна в нея и я задушаваше. Възклицанието заседна в гърлото ѝ. Вдигна безпомощно ръка и попита:

— Искаш да кажеш, че Коглайн е мъртъв?

— Мъртъв и погребан — рече троснато опърничавият старец. Той чакаше с нетърпение девойката от Вейл и планинеца да си тръгнат, но Брин не беше в състояние да се помръдне. Коглайн мъртъв? Не можеше да повярва, че е истина. Ако беше така, новината все някак щеше да стигне до ушите на горския Джефт или до някой, който живееше в околностите на търговския център „Рукър лайн“. Човек като Коглайн, който толкова дълго беше живял в тази дива земя, човек, когото толкова много хора познаваха... Всъщност защо не? Като нищо можеше и да не са чули. Обитателите на гората и траперите често липсваха дълго. Но кой тогава беше този старец? Горският не бе им споменал нищо за него. В цялата тази работа имаше нещо гнило.

— Да тръгваме, Брин — подкани я кротко Роун.

Девойката от Вейл обаче поклати решително глава.

— Не. Няма да тръгна, докато не се уверя, че наистина е така. Не, докато...

— Махайте се от къщата ми! — повтори старецът и тропна гневно с крак. — Писна ми от вас! Коглайн е мъртъв! И ако не се разкарате моментално отгук, аз...

— Дядо!

Гласът долетя рязко от тъмната гора в далечината вляво от тях. Заостреният връх на Хартстоун се мержелееше тъмен през преплетените клони на дърветата. И тримата вдигнаха глави. Гората изведнъж се смълча. Незнайно откъде се появи Уиспър. Сините му очи искряха, косматата му муцуна душеше. Старецът промърмори нещо под нос и отново потрепна гневно крак.

Разнесе се тихо шумолене на листа и притежателят на тайнствения глас се показа иззад дърветата. Пристъпваше леко по поляната. Беше девойка, не по-възрастна от Роун, с дребно и гъвкаво

тяло, в панталони и туника, загърната в късо, зелено плетено наметало. Загорялото, напръскано тук-таме с лунички лице, беше леко засенчено от падащи по раменете дълги и гъсти черни къдрици. Приличаше на самодивско, невероятно привлекателно и подкупващо с невинността си. Приятно лице, макар и не красиво в истинския смисъл на думата, като лицето на Брин. То пленяваше със свежестта и жизнеността си. Тъмните интелигентни очи бяха прави и честни. Изучаваха девойката от Вейл и планинеца с любопитство.

— Кой сте вие? — попита тя и в гласа ѝ прозвуча нотка на убеденост, че тя е в правото си да знае.

Брин хвърли бегъл поглед на Роун и отново я погледна:

— Казвам се Брин Омсфорд от Шейдската долина, а това е Роун Лий. Живеем в Южната земя под Езерото на дъгата.

— И сте изминали толкова много път? — отбеляза девойката. —
Защо сте тук?

— Търсим човек на име Коглайн...

— Познаваш ли го, Брин?

— Не.

— Тогава защо го търсиш?

Момичето не отделяше очи от нея. Брин се поколеба. Чудеше се доколко можеше да ѝ се разкрие. В момичето имаше нещо, което предупреждаваше, че то не трябва да бъде лъгано. Пък и Брин беше забелязала, че внезапната ѝ поява беше усмирила стареца и беше върнала изчезналия котарак. Въпреки това девойката от Вейл нямаше желание да разкрива всичко за идването ѝ в Хартстоун, преди да разбере коя беше тя.

— Казаха ни, че Коглайн е човекът, който най-добре познава гората от Дарклин Рийч на изток до Рейвънсхорн — отговори тя предпазливо. — Надявахме се, че ще ни предложи услугите си за нещо, което е изключително важно.

Момичето помълча известно време, явно размишляваше върху думите на Брин. Старецът се примъкна до нея и започна да нервнич.

— Те са едни натрапници и досадници — увери я разгорещено той.

Момичето не отговори, дори не го погледна. Не откъсваше черните си очи от очите на Брин и не помръдваше стройното си тяло. Старецът вдигна вбесен ръце:

— Ти не би трябвало изобщо да говориш с тях! Просто трябва да ги изхвърлиш оттук!

Момичето поклати бавно глава.

— Тихо, дядо — предупреди го то. — Те не ни мислят нищо лошо. Иначе Уиспър щеше да усети.

Брин хвърли бърз поглед на огромния котарак, който се беше проснал сред високата трева край малкото езеро и замахваше с едната си лапа към едно нещастно насекомо, което се въртеше край него. Огромните кръгли очи светеха като ярки фарове, когато ги погледна.

— Това тъпо животно дори не се появява, когато го викам! — оплака се старецът. — На него изобщо не може да се разчита!

Момичето го погледна осъдително и по младежкото ѝ лице пробяга следа от негодувание.

— Уиспър! — извика тя тихо и посочи Брин. — Души!

Огромният котарак моментално скочи на крака и без да издаде звук се заумилква около Брин. Девојката от Вейл се напрегна, когато черната муцуна на животното се завря в дрехите ѝ. Опита се предпазливо да отстъпи назад.

— Не мърдай — посъветва я тихо момичето.

Брин я послуша. Насили се да си придаде външно спокоен вид и не шавна, докато грамадният звяр подуши спокойно обувките ѝ в панталони крак. Тя разбра, че момичето я изпитваше. Искаше да види как щеше да реагира на котарака. Цялата настръхна, когато животното навря муцуната си в тялото ѝ. Какво трябваше да направи? Дали да не го погали, за да покаже, че не се страхува? Но тя се страхуваше. Страхът пропълзя по цялото ѝ тяло. Животното сигурно щеше да я усети и после... Изведнъж реши. Започна да пее тихо. Думите се понесоха в тишината на тъмната вечер, понесоха се из смълчаната полянка и докосваха нежно слуха. Само след няколко секунди магията плени огромния котарак и той се отпусна на задните си лапи, вперил искрящи очи в девојката от Вейл. Запримигва такт с песента и се излегна покорно в краката ѝ.

Брин престана да пее. Всички мълчаха.

— По дяволите! — изпищя накрая старецът.

Момичето се приближи мълчаливо до Брин. В очите ѝ нямаше страх, а само любопитство.

— Как направи това? — попита тя озадачена. — Никога не съм мислила, че някой е способен на подобно нещо.

— Просто дарба — отвърна Брин.

Момичето се поколеба преди да зададе въпроса си.

— Не си зъл демон, нали? Не си от Черните скитници или сродна по дух на тях?

Брин се усмихна.

— Не. Нямам нищо общо с тях. Просто природна дарба.

Момичето поклати невярващо глава:

— Никога не съм допускала, че някой би могъл да направи нещо такова с Уиспър — повтори тя.

— Те са зли духове! — инатеше се старецът и тропна гневно с крак.

Междувременно Уиспър беше станал и се придвижваше към Роун. Планинецът подскочи от изненада, а когато звярът завря муцуна в тялото му, хвърли умолителен поглед на Брин. Уиспър подуши дрехите му по доста странен начин. После изведнъж разтвори уста, захапа леко десния му ботуш и започна да го дърпа. Малкото самообладание, което беше останало на Принца на Лий, се изпари, и той започна да се мъчи да освободи крака си.

— Мисля, че иска да си поиграе с теб — заяви момичето и се усмихна. Погледна стареца с разбиращ поглед. Той мърмореше възмутен и се отдалечи.

— Хм... ти... сигурна ли си? — едва продума Роун и вече яростно се мъчеше да изтегли крака си от устата на огромния котарак, който продължаваше да дърпа и тегли.

— Уиспър — извика строго момичето.

Грамадният звяр моментално пусна ботуша и бавно се доближи до господарката си. Тя протегна ръка и го погали по косматата глава. Дългата ѝ коса се разпиля по лицето, когато се наведе към него. Говори му нещо тихо, после погледна към Брин и Роун.

— Вие май имате подход към животните. Уиспър много ви хареса.

Брин хвърли поглед на Роун, който се опитваше да нахлузи отново ботуша си.

— Имам чувството, че Роун нямаше да се натъжи, ако Уиспър не го харесваше чак толкова много.

Момичето се усмихна широко и в черните ѝ очи проблясна закачлива искра.

— Много си ми симпатична, Брин Омсфорд. Добре дошла у нас — ти и Роун Лий. — Тя протегна към тях тънката си загоряла ръка, — Казвам се Кимбър Бо.

Брин пое ръката. Усети в ръкостискането ѝ едновременно сила и нежност, които я изненадаха. Изненада се и от зловещия вид на дългите ножове, които зърна да висят около крехката талия под късото наметало.

— Ако питаш мен, те изобщо не са добре дошли! — изсъска старецът, който беше застанал зад момичето. Той направи широк жест със сухата си като клечка ръка, сякаш искаше да помете всичките.

— Дядо! — смъмри го Кимбър Бо. Погледна го строго и укорително, и после се обърна към Брин. — Не му обръщайте внимание. Държи се досадно покровителствено към мен. Аз съм всичко, което има на този свят, затова понякога...

— Я поспри малко! Какво си се разбързала да им казваш всичко за нас! — прекъсна я старецът и разклати ужасен подобната си на разплетена кошница глава. — Какво знаем за тях? Можем ли да бъдем сигурни какво точно ги е довело тук? Това момиче има дяволски глас, след като успя така да прикотка Уиспър. Ти просто си прекалено доверчива, момиче!

— А ти пък си прекалено подозрителен — отвърна спокойно Кимбър Бо. Чертите на луничавото ѝ лице се бяха изострили от решителност. — А сега им кажи ти кой си.

Старецът стисна здраво устни и изкриви уста.

— Нищо няма да им кажа!

— Кажи им, дядо.

Той отново тропна гневно с крак.

— Ти им кажи. След като си въобразяваш, че знаеш много повече от мен!

Роун Лий се беше доближил до Брин и двамата се гледаха неловко. Уиспър хвърли поглед на планинеца, прозя се и отново отпусна огромната си глава върху лапите. Затвори очи и замърка силно.

Кимбър Бо се обърна към девойката от Вейл и планинеца.

— Дядо ми понякога така се вживява в любимите си игри, че започва да вярва в измишльотините си. Една от често повтаряните му игрички е да си сменя самоличността. Прави го, когато реши да погребее себе си и да започне нов живот. Последният му опит беше преди около една година. — Погледна стареца с поглед, който искаше да каже, че всичко ѝ е ясно. — Само че той си е това, което е. Всъщност той е точно този, когото вие търсите.

— Значи той наистина е Коглайн — отбеляза Брин.

— Аз не съм Коглайн — отвърна твърдоглавият старец. — Той е мъртъв и погребан, точно както ви казах. Не я слушайте какви ги говори!

— Дядо! — смъмри го отново Кимбър Бо. — Ти си си ти и не можеш да бъдеш друг. Не ти ли омръзна да се правиш на дете? Роден си Коглайн и ще си останеш Коглайн до края на живота. А сега те моля да бъдеш гостоприемнен домакин. Те са наши гости. Опитай се да бъдеш техен приятел.

— Откъде пък накъде? Да не би да съм ги канил, че да бъда добър домакин! — инатеше се Коглайн, твърдо решен да не се обвързва по никакъв начин с девойката от Вейл и планинеца. — Ти ги приемаш като твои приятели, значи ти трябва да се държиш приятелски с тях. То си е лично твоя работа!

Брин и Роун се спогледаха. Почувстваха се неловко. Май нямаше да имат късмет с този старец, който изобщо не възнамеряваше да им помогне и да ги преведе през Дарклин Рийч.

— Е, добре, дядо. Аз ще бъда и домакиня, и приятелка за нас двамата — въздъхна Кимбър Бо. Погледна ги право в очите, без да обръща никакво внимание на стареца. — Късно е. Изминали сте дълъг път и се нуждаете от храна и сън. Къщата не е далеч оттук и ще се радвам да ми гостувате за през нощта. Бъдете наши гости — на мен и на дядо. Млъкна и се замисли.

— Знаете ли, ще ми направите голяма услуга, ако останете. Малко хора идват толкова далеч на изток, а дори и тогава рядко имам възможност да си поприказвам с тях. Както вече ви казах, дядо ми се държи прекалено покровителствено към мен. Може би няма да имате нищо против да си поговорим, да ми разкажете нещо за дома ви в Южната земя. Е, ще го направите ли?

Брин се усмихна уморено.

— Това е най-малкото, което бихме моли да направим за подслон за през нощта и храна.

Роун кимна в потвърждение на думите ѝ и метна не особено нежен поглед към Уиспър.

— Значи се разбрахме — каза Кимбър Бо. Викна на едрия котарак, който стана мързеливо и се доближи до нея. — След няколко минути ще бъдем у дома.

Обърна се и тръгна. Уиспър я последва и те навлязоха в гората. Девойката от Вейл и планинецът метнаха торби на рамо и ги последваха. Когато минаха край Коглайн, той изобщо ще ги удостои с внимание. Забил беше мрачен поглед в земята, сбърчил гневно гъстите си вежди.

— Проклети натрапници! — промърмори ядосано.

Огледа се бдително и се затътри след тях. След минута полянката беше празна.

ГЛАВА 31

Домът на момичето, на стареца и на изчезващата от погледа котка беше приятна, но непретенциозна колиба от камък и дърво. Разположена беше в просторна тревиста поляна, подслонена между вековен дъб и червен бряст. Опасана беше от веранди, а стените бяха обрасли с гъсти лози и вечнозелена пълзяща растителност. Застлани с каменни плочи алеи водеха към цветни лехи и зеленчукови градини около къщата, кокетно подредени и грижливо поддържани. Поляната беше обградена със смърчове и борове, а градините — със стени от жив плет. Личеше си, че за всичко това се хвърлят огромни грижи. В колибата се забелязваше същата грижлива ръка. Безупречно чисти и излъскани пясъчножълтото дюшеме и дървените стени блестяха в меката светлина на газените лампи, полирани и покрити с восък. По стените висяха тъкани рогозки и бродирани сукна, покривки в ярки тонове красяха мебелите от грубо дърво, а прозорците бяха покрити с драпирани завеси. Върху широка полица бяха подредени сребърни и кристални старинни предмети, а на продълговата маса в ъгъла на всекидневната бяха поставени майсторски изработени глинени домакински съдове. Имаше множество вази и пръстени гърнета с цветя, някои от които бяха засадени, а други отрязани от градините и подредени с вкус. Колибата създаваше ведро настроение дори и в тъмната нощ и всяко нейно кътче напомняше на уюта в домовете във Вейл.

— Вечерята е почти готова — обяви Кимбър Бо, когато влязоха, и хвърли укорителен поглед по посока на Коглайн. — Разполагайте се, докато я сервирам.

Като продължи да мърмори под нос, Коглайн се отпусна на пейката в отдалечения край на масата. Брин и Роун седнаха срещу него. Уиспър се настани на плетена рогозка, постлана пред широка каменна камина, в която няколко пъна горяха с ярки пламъци. Котката се прозя, сви се пред огъня и задряма.

Кимбър Бо донесе дива кокошка, зеленчуци, прясно изпечен хляб и козе мляко, които изядоха с апетит. Докато вечеряха момичето ги

разпитваше за Южната земя и за обитателите ѝ, нетърпелива да узнае нещо повече за света извън родната ѝ долина. Никога не беше излизала от Дарклин Рийч, обясни им тя, но няма да е далеч времето, когато ще направи дълго пътешествие. Коглайн се намръщи неodobрително, но не каза нищо. Гледаше съсредоточено в чинията си. Когато свършиха с яденето, той се надигна с мрачна физиономия и заяви троснато, че излиза да пуши. Тръгна, без да ги поглежда.

— Изобщо не му обръщайте внимание — извини се Кимбър Бо и стана да прибере чиниите от масата. — Той е много мил и добър, но дълго е живял сам, затова се чувства неудобно в присъствието на чужди хора.

Усмихна се широко, отнесе чиниите и се върна с кана червено вино. Сипа по малко в три чаши и седна срещу тях. Докато отпиваха от виното, отдадени на сладки приказки, Брин се чудеше как момичето и старецът успяваха да оцеляват сами в тази дива страна. Е, вярно, котаракът им помагаше, но все пак...

— Всеки ден след вечеря дядо излиза и се разхожда — уведоми ги Кимбър Бо. — Скита се дълго из долината в късните есенни вечери, когато приключим работата си за годината. Зимно време почти никъде не ходи. Тялото често го боли от студа и предпочита да стои пред огъня; но докато нощите са все още топли, обича да се разхожда.

— Кимбър, къде са родителите ти? — попита Брин, която не успя да потисне любопитството си. — Защо сте тук сами?

— Родителите ми са били убити — обясни спокойно момичето. — Била съм бебе, когато Коглайн ме намерил, скрита в завивки в някакъв фургон, в който през онази злощастна за тях нощ родителите ми били спрели да пренощуват в края на долината. Довел ме тук. Отгледа ме като собствена внучка. — Наведе се напред. — Никога не е имал собствено семейство, разбирате ли. Аз съм всичко, което има.

— Как са били убити родителите ти — полюбопитства Роун, след като видя, че момичето не се притеснява да говори за това.

— От нападатели гноми. Няколко семейства пътували с фургона. Убили всички, освен мен. Коглайн казва, че не са ме забелязали. — Усмихна се. — Случило се е много отдавна.

Роун отпи от виното.

— Тук е доста опасно за теб, нали?

Тя го погледна озадачено.

— Опасно ли?

— Ами да. Наоколо няма жива душа. Само диви зверове и нападатели. Понякога не те ли е малко страх, че живеете сам сами тук?

Тя повдигна глава и попита:

— А ти как мислиш, трябва ли да се страхувам?

Планинецът хвърли поглед на Брин и после каза:

— Хм... не знам.

Тя стана.

— Я виж това.

Още преди Роун да мигне момичето извади нож и го метна край него. Той се заби глухо в очертан в дървото малък черен кръг в най-отдалечения край на стаята.

Кимбър Бо се засмя.

— Непрекъснато тренирам. Още, когато бях на десет години се научих. Коглайн ме научи. Стрелям точно не само с нож, а и с всякакво друго оръжие. Тичам по-бързо от всичко живо в Дарклин Рийч. Единственият, който ме надбягва, е Уиспър. Мога да вървя цял ден и цяла нощ, без да спя.

Отново седна.

— Естествено Уиспър би ме защитил от всичко, което би ме заплашило, така че няма от какво да се страхувам. — Усмихна се. — Освен това в Хартстоун никога ле е идвало нещо истински опасно. Коглайн е прекарал целия си живот тук. Долината е негова. Всеки знае това и никой не му досажда. Дори и гномите паяци стоят настрана.

Замълча малко, после продължи:

— Чували ли сте за гномите паяци?

Двамата поклатиха глави. Момичето се облегна напред.

— Те пълзят по земята и по дърветата, космати и уродливи, също като паяци. Преди около три години се опитаха да дойдат в долината. Няколко десетки. Целите покрити с пепел. Умираха от желание да ловуват. Не са като останалите гноми. Те рият земята и поставят капани. Както и да е. Та преди около три години дойдоха в Хартстоун. Според мен искаха да си присвоят местността. Дядо веднага го усети. Той май винаги долавя, когато ни грози някаква опасност. Взе Уиспър със себе си и излезе. Двамата нападнали из засада гномите паяци в северния край на долината, точно до голямата скала. Гномите паяци и досега продължават да бягат.

Засмя се весело. Случката явно ѝ доставяше удоволствие. Брин и Роун се спогледаха смутено, още по-озадачени. Направо не знаеха как да се държат с момичето.

— Откъде се е взел този котарак? — погледна Брин Уиспър, който продължаваше да спи. — Как така изведнъж става невидим, след като е толкова огромен?

— Уиспър е блатен котарак — обясни момичето. — Повечето котки от тази порода живеят навътре в горите на Анар, на изток от Дарклин Рийч и Рейвънсхорн. Като мъничък Уиспър се е скитал край блатото Оулдън. Коглайн го открил и го доведе тук. Беше се бил с някого и целият беше изподран и наранен. Научих се да разговарям с него. — Погледна Брин. — Но не като теб с песен. Можеш ли да ме научиш да пея като теб, Брин?

Девойката от Вейл поклати леко глава.

— Страхувам се, че не, Кимбър. Песента на желанията е нещо, с което съм се родила.

— Песен на желанията — повтори момичето. — Много красиво звучи.

Замълчаха.

— Та какво прави котаракът, че става невидим? — отново попита Роун.

— О, той не става невидим — обясни усмихнато. Кимбър Бо. — Само така изглежда. Понякога не се забелязва, но не, защото го няма, а просто, защото си променя цвета на козината и се слива с гората — дърветата, скалите, земята, с всичко. Така се слива с околността, че ако не знаете как да го търсите, никога няма да успеете да го видите. Но ако поживеете с него достатъчно дълго ще се научите как да го търсите. — Замълча. — Е, ако той не иска да бъде открит, вероятно няма да можете да го видите. Това е част от самозащитата му. Превърнали са я с дядо в нещо като игра. Уиспър изчезва и отказва да се покаже, докато дядо не прегракне от викане. Не е много честно от негова страна, нали? Зрението на дядо вече не е така силно, както навремето.

— Но на теб той ти се показва, нали?

— Винаги. Мисли, че съм му майка. Отгледах го от малък и се грижа за него, откакто е при нас. Сега сме страшно близки, все едно

сме две половини на едно същество. Почти винаги сме способни да усетим какво мисли другият.

— Изглежда ми доста опасен — пристраши се да отбележи Роун.

— Той наистина е опасен — призна момичето. — Много опасен. Когато беше див беше неконтролируем. Само че Уиспър вече не е див. Нищо чудно да носи още в себе си някаква малка част от предишния Уиспър, някакъв спомен или вроден инстинкт, погребан някъде дълбоко в него. Само че това вече е забравено.

Кимбър Бо стана и им сипа още вино.

— Харесва ли ви домът ни? — попита тя след малко.

— Ужасно много — отвърна Брин.

Момичето се усмихна. Явно беше доволно:

— Сама съм подредила и украсила къщата — без кристалните и сребърните предмети. Тях дядо ги носеше от пътешествията си. Някои заварих тук, когато той ме доведе. Но всичко останало е дело на моите ръце. И градините — аз ги засадих. Всички цветя, храсти и зеленчуци. И лозите. Обичам багрите и благоуханията. Девојката от Вейл също се усмихна. Кимбър Бо беше едновременно дете и жена — в някои отношения все още много млада, в други надрасла възрастта си. Странно защо, но тя напомняше на девојката от Вейл за Джеър. Когато си помисли за това се натъжи. Изведнъж усети болезнено липсата на брат си.

Кимбър Бо забеляза сянката, която помрачи лицето ѝ, и я изтълкува погрешно.

— Тук в Хартстоун наистина е безопасно — увери тя Брин. — На вас мястото може да ви се струва опасно, просто, защото не го познавате като мен. Но не забравяйте, че съм израснала тук. Дядо ме научи, още когато бях малка, на всичко, което трябва да знам, за да мога да се защитавам. Научих се да се справям с опасностите. Знаем как да ги избягвам. Пък си имам дядо и Уиспър. Наистина не трябва да се притеснявате за мен, повярвайте ми.

Брин ѝ се усмихна успокоително:

— Виждам, Кимбър. Виждам, че си много способна.

За нейна изненада Кимбър се изчерви. После изведнъж стана и взе наметалото на Коглайн, който го беше оставил метнато на дръжката на дървения люлеещ се стол.

— Трябва да го занеса на дядо — каза тя загрижено. — Навън е студено. Искате ли да се поразходим?

Девојката от Вейл и планинецът тръгнаха след нея. В момента, в който бравата щракна, Уиспър скочи на крака и тихо ги последва.

Спряха се за миг на верандата на малката колиба, омаяни от почти мистичната тишина на вечерта. Въздухът беше прохладен и леко влажен. Гората ухаеше приятно. Ливадата, цветните градини, грижливо подрязаният жив плет и храстите се къпеха в светлината на бледата луна. Всяко стръкче трева, всяко мъхнато венчелистче, всяко листенце лъщеше от влагата — тъмнозелено, посипано със скрежа на есенната вечер. В тъмнината отвъд дърветата на гората се извисяваха на фона на обсипаното със звезди небе като чудовищни гиганти — вековни, огромни, застинали в тишината на нощта. Появилият се на смрачаване лек ветрец беше утихнал. Дори обичайните крясъци на горските обитатели се бяха превърнали в тих далечен шепот, който действаше успокоително.

— Дядо трябва да е под върбата — каза тихо Кимбър Бо и ги извади от захласа.

Тръгнаха по пътеката, която водеше зад колибата. И тримата мълчаха. Вървяха бавно, Кимбър Бо ги водеше, камъчетата под ботушите им поскърцваха тихо. Нещо се шумугна през сухите листа на дърветата и изчезна. Някъде изкряска птица. Острият пронизителен вик огласи тишината и заглъхна.

Свиха зад ъгъла на къщата и минаха през група от смърчове и борове и край редици от жив плет. В края на гората видяха огромна плачеща върба. Яките ѝ провиснали клони се спускаха като плътна завеса. Изкривена и прегърбена, обгърната от тъмнина, тя сякаш се беше затворила в уединение. Под сводестата корона тъмночервеното огънче на лула проблясваше в тъмнината и кълбета дим се издигаха към небето, разсейваха се и изчезваха.

Когато се промъкнаха под висящите клони на върбата видяха ясно очертания силует на мършавото тяло на Коглайн, седнал на пейка до стария ствол. Зареял беше поглед към гората. Кимбър Бо се доближи до него и метна върху раменете му късото наметало.

— Ще настинеш, дядо — смъмри го нежно тя.

Набръчканото лице на стареца се изкриви в кисела гримаса.

— Дори една лула не мога да изпуша на спокойствие. Вървиш подире ми като квачка след новоизлюпено! — Въпреки недоволството той се загърна и погледна към Брин и Роун. — Пък и компанията на тези двамата хич не ми е дотрябвала. Нито пък този смотан котарак. Сигурно и него си го домъкнала!

Брин се огледа за Уиспър и се изненада, когато видя, че той отново беше изчезнал. Само преди секунди беше точно зад тях. Кимбър Бо седна до дядо си.

— Защо поне не се опиташ да се държиш приятелски с Брин и Роун? — подкани го кротко тя.

— И за какъв дявол, ако смея да попитам — озъби се той. — Не ми трябва никакви приятели! Приятелите само създават неприятности. Винаги чакат от теб да направиш нещо за тях, винаги искат някакви услуги. Навремето имах толкова много приятели, момиче, че... до гуша ми беше дошло. Ти просто не разбираш достатъчно добре живота, там е работата!

Кимбър Бо погледна Брин и Роун, сякаш искаше да им се извини и им кимна към празната пейка. Девојката от Вейл и планинецът седнаха мълчаливо срещу нея.

Момичето отново се обърна към дядо си.

— Не трябва да се държиш така. Не бъди такъв егоист.

— Аз съм стар човек и мога да бъда такъв, какъвто си искам! — измърмори ядосано Коглайн.

— Когато като малка ти отговарях по този начин, ти казваше, че съм разглезена и ме наказваше да стоя затворена в стаята... Помниш ли?

— Не е същото!

— Трябва ли сега аз да те пратя в стаята ти? — попита тя стареца. Говореше му като майка на малко дете, стиснала ръцете му в своите. — Или може би не искаш да имаш нищо общо с Уиспър и с мен, защото ние сме ти приятели, а ти не желаеш да имаш приятели.

Коглайн прехапа лулата, сякаш искаше да я счупи на две и се сви в наметалото, без да отговори. Брин погледна крадешком Роун, който вдигна многозначително веждата си. И на двамата им беше ясно, че въпреки младостта си, Кимбър Бо беше стабилизиращият фактор в това странно малко семейство. Момичето се наведе и целуна нежно дядото по бузата.

— Сигурна съм, че не мислиш това, което говориш. Знам че си добър, мил, благороден. Затова те обичам. — Прегърна крехкото му тяло и го притисна до себе си. Брин се изненада, когато старецът протегна ръка и я погали.

— Трябваше да попитат преди да дойдат — измърмори той, като махна с ръка към девойката от Вейл и планинеца. — Можеше да им сторя нещо зло, знаеш много добре.

— Да, дядо, знам — отвърна девойката. — Но след като вече са тук, след като са били толкова много път, за да те намерят, мисля, че е редно да се поинтересуваш защо са дошли и да видиш с какво можеш да помогнеш.

Брин и Роун отново се спогледаха. Коглайн се освободи от прегръдката на Кимбър Бо, измънка нещо под нос и поклати глава. Кичурите бяла коса пробляснаха в лунната светлина като тънки сребърни нишки.

— Проклет котарак, къде ли се е дянал пак? Уиспър! Покажи се веднага, омразен звяр такъв. Да не мислиш, че ще стоя тук и ще...

— Дядо — прекъсна го момичето решително. Старецът млъкна и я погледна учудено, а тя кимна към Брин и Роун. — Нашите приятели, дядо — няма ли най-после да ги попиташ защо са тук?

Той се намръщи и бръчките на лицето му се врязаха още по-дълбоко:

— Е добре — издуха той нервно дима. — И какво ви носи насам?

— Търсим някой, който да ни покаже пътя през местността — веднага отговори Брин, почти без всякаква надежда, че така необходимата помощ най-после ще им бъде предложена. — Казаха ни, че Коглайн е единственият човек, който знае пътя.

— Да, ама Коглайн вече го няма! — изсумтя старецът, но предупредителният поглед на момичето моментално го укроти. — А през каква местност искате да минете?

— Централен Анар — отвърна Брин. — Дарклин Рийч, езерото от другата страна — пътят на изток от Рейвънсхорн. — Замълча. — Искаме да отидем в Мейлморд.

— Но там са Черните скитници — възкликна Кимбър Бо.

— И какво ви кара да ходите в тази черна дупка? — попита гневно старецът.

Брин се поколеба, като видя накъде тръгват нещата:

— За да унищожим Черните скитници.

— Да унищожите Черните скитници? — втрещи се Коглайн. — А мога ли да знам с какво ще ги унищожите, момиче?

— С песента на желанията. С магията, която...

— С песента на желанията? С това пеене? Това ли възнамерявате да използвате? — Коглайн беше станал. Подскачаше като обезумял и размахваше хилавите си ръце. — Вие май наистина ме вземате за луд. Махайте се отук! Вън от къщата ми! Марш, марш!

Кимбър Бо стана и нежно придърпа стареца отново да седне. Говореше му, успокояваше го, а той продължаваше да беснее. Накрая той кротна, тя го загърна с наметалото и се обърна към Брин и Роун:

— Брин Омсфорд — каза тя сериозно. Гласът ѝ прозвуча доста остро. — Мейлморд не е място за теб. Дори и аз не ходя там.

Брин се усмихна вътрешно на начина, по който момичето се опита да я сплаши.

— Но аз нямам друг избор, Кимбър — обясни тя спокойно. — Трябва да отида.

— А аз трябва да я придружа — обади се неохотно Роун. — Когато намеря меч. Това е. Но първо трябва да намеря меч.

Кимбър ги изгледа недоумяващо и поклати глава:

— Не разбирам. Какъв меч? Защо трябва да ходите в Мейлморд? Защо трябва да унищожите Черните скитници?

Брин пак се поколеба. Спираше я най-обикновена предпазливост. Какво точно трябваше да разкаже за издирването, което я беше довело чак дотук? Каква част от истината, която ѝ беше доверена, можеше да си позволи да разкрие? Но когато погледна в очите на Кимбър, предпазливостта, която я караше да внимава за всичко, което тя така ревностно криеше, изчезна. Аланон е мъртъв, напуснал завинаги Четирите земи. Загубили бяха магията, която друидът беше дал на Роун, за да я закриля. Тя беше сама, уморена и уплашена, въпреки решителността, която я поведе в това невъобразимо пътешествие. Ако искаше да оцелее, тя не трябваше да се отказва от помощта, която ѝ предлагаша. Скрытите истини и изкусните лъжи бяха прийоми на Аланон, част от неговата личност. За нея обаче те не биха могли да бъдат начин на живот.

И така Брин разказа на момичето и стареца всичко, което беше чула, и всичко, което ѝ се беше случило след появата на Аланон в Шейдската долина. Не скри нищо от истината, освен онези малки тайни, които не беше споделила дори и с Роун. Онези подозрения, които я ужасяваха, онези нашепвания, които я гнетяха, за силата — тъмна и неразгадаема — на песента ла желанията. Доста време ѝ беше нужно, за да разкаже всичко това. За пръв път, слава богу, старецът кротуваше и изумени, двамата с момичето я слушаха мълчаливо.

Когато свърши, Брин погледна Роун. Дали нямаше още нещо, което трябваше да се каже? Планинецът поклати отрицателно глава.

— Сега разбирате, че аз наистина трябва да отида — отново подчерта тя и местеше поглед от момичето върху стареца и обратно. Чакаше отговора им.

— Та значи ти носиш в себе си магия на елфите, а? — измърмори Коглайн, като я пронизваше с пронизвателните си очи. — Във всичко, което вършиш, има докосване на друида. И аз притежавам нещичко от тези умения — частица от черната наука. Да, наистина.

Кимбър го докосна нежно по ръката.

— Можем ли да им помогнем да намерят пътя на изток, дядо?

— На изток? Познавам цялата местност на изток, като петте си пръста, от край до край. Хартстоун, Дарклин Рийч, тресавището Оулдън — чак до Рейвънсхорн и Мейлморд. — Поклати замислено глава. — Черните скитници не ми досаждат тук. Не идват в долината. Е, извън долината ходят където си искат, разбира се. Там те са си у дома.

— Дядо, чуй ме — разтърси го леко Кимбър. — Трябва да помогнем на приятелите си — ти, Уиспър и аз.

Коглайн я изгледа мълчаливо, после вдигна ръце.

— Прахосване на време — заяви той. — Чиста загуба на време! Допря с кокалест показалец носа на момичето. — Я помисли малко повечко, момиче. Учих те да мислиш по-добре! Да предположим, че ще помогнем. Да допуснем, че прекараме тези двамата през Дарклин Рийч, през тресавището Оулдън и ги отведем чак до Рейвънсхорн и самата черна дупка. Е добре, да речем, че ще го направим. И после какво? Питам те, какво после?

— Това ще е достатъчно... — започна Брин.

— Достатъчно ли? — възкликна Коглайн като я прекъсна. — Не съвсем, момиче! Пред теб се изпречват скали като стена, високи стотици фута. Голи отвесни скали в продължение на мили разстояние. Навсякъде гноми. И какво ще стане тогава? Какво ще направиш ти тогава? — Насочи показалеца си като кама към нея. — Няма път за влизане, момиче. Няма как да се влезе! Не можеш да биеш целия този път, без да знаеш как да влезеш!

— Ще открием начин — увери го твърдо Брин.

— Ха! — изкриви презрително устни старецът и се изплю. — Та нали Черните скитници веднага ще те заловят. Ще те видят още преди да си изкачила средата на пътеката — ако изобщо намериш път, по който да се изкачиш, ясно ли ти е? Я чакай малко, да не би магията да те прави невидима? Това можеш ли го?

Брин стисна зъби:

— Ще намерим път — повтори тя.

— Можем да намерим, а може и да не намерим — обади се неочаквано Роун. — Не ми харесва тази работа, Брин. Старецът познава местността и след като казва, че тя цялата е открита, ние трябва да имаме едно наум, преди да се хвърлим с главата напред. — Погледна стареца, сякаш да се увери, че Коглайн наистина знае какво говори. — И нещо друго. Дай да караме по реда на нещата. Преди да поемем през Източната земя, трябва да открием меча. Той е единствената ни реална защита срещу Черните скитници.

— Няма защита срещу Черните скитници! — изрева Коглайн. Брин изгледа планинеца, после пое дълбоко въздух:

— Роун, трябва да забравим за меча — каза тя тихо. — Загубихме го и няма начин да разберем какво е станало с него, Аланон каза, че той отново ще попадне в човешки ръце. Не каза обаче чии ще са тези ръце, нито колко време ще мине, докато това стане. Не можем...

— Няма да направим нито крачка, преди да сме намерили меча, който да ни защитава! — прекъсна Брин Роун и стисна решително зъби.

Последва дълго мълчание.

— Нямаме друг избор — отвърна Брин. — Поне аз нямам.

— Тогава да ви няма. — Коглайн размаха ръце. — Изчезвайте и ни оставете на мира. Писна ми от глупавите ви планове да стигнете до

дупката и да унищожите Черните скитници. Тъпи, тъпи планове! Хайде, вълн от къщата ми, проклети... Уиспър, къде се дяна пак, чудовище... Покажи се или... Аййй!

Изкрещя от изненада, когато главата на огромния котарак се появи от тъмнината до рамото му. Искрящите очи на животното премигваха, а студената муцуна се притисна в голата му ръка. Вбесен, че е бил стреснат по този начин, старецът размаха ръце, за да прогони Уиспър и хукна през клоните на върбата, без да престава да ругае. Котаракът го изгледа, после заобиколи пейката и легна кротко до Кимбър.

— Мисля, че ще можем да убедим дядо да ви покаже пътя на изток — поне до Рейвънсхорн — изрази гласно мислите си Кимбър Бо. — А какво ще правите след това...

— Чакай — само... секундичка. Я да помислим малко — вдигна умолително ръка Роун. Погледна Брин. — Знам, че си решила да завършиш диренето, което Аланон ти повери. Аз ще бъда до теб, до самия край. Но трябва да намерим меча, Брин. Не разбираш ли? Трябва! Нямаме никакви други оръжия, с които да се изправим срещу Призраците Морди! — Лицето му се напрегна. — По дяволите, как ще те защитавам без меча?

Брин изведнъж се замисли за силата на песента на желанията и за това, което тази сила направи с мъжете от западната част на Спанинг Ридж в търговския център „Рукър лайн“. Роун не знаеше и тя не искаше той да научи, но сила като тази беше повече от мощно оръжие, за което тя дори не смееше да мисли. Мразеше самия факт, че тя притежаваше такава сила. Роун беше толкова убеден, че трябва да си възвърне силата на Меча на Лий. Брин обаче усещаше, че магията на Меча на Лий, също като магията на песента на желанията и на камъните на елфите, имаше две страни — светла и тъмна. Тази сила беше способна както да помага на онзи, който я използва, така и да му навреди.

Погледна Роун. В сивите очи беше изписана любовта му към нея, както и убедеността, че няма да може да ѝ помогне без магията, която му беше дал Аланон. В тях имаше отчаяние, но той явно не схващаше същността на това свое силно желание.

— Няма начин да намерим меча, Роун — каза Брин тихо.

Седяха мълчаливо един до друг на дървената пейка, потънали в тъмнината на старата върба. Дай боже да се освободи от тази своя идея фикс, молеше се безмълвно девойката от Вейл. Дай боже да се освободи. Коглайн отново ги доближи, като продължаваше да мърмори нещо сърдито по адрес на Уиспър, който се беше излегнал лениво в единия край на пейката, и зачовърка лулата си.

— Трябва да има някакъв начин — каза изведнъж Кимбър и тънкото ѝ гласче проряза тишината. Всички обърнаха към нея очи. — Бихме могли да попитаме Гримпонд.

— Ха! — присмя се Коглайн. — Колко му е да попитаме една дупка в земята!

Роун обаче веднага прояви интерес:

— Какво е Гримпонд?

— Едно въплъщение — отговори тихо момичето. — Видение, което живее в блато северно от Хартстоун, там където високите хребети се разделят. Винаги е живяло там, така поне ми казва — още преди унищожението на стария свят, още от времето на магьосничеството. Притежава магията на стария свят и е способно да вижда неща, които живите не могат да прозрат.

— Може да ми каже къде се намира Мечът на Лий? — попита възбудено Лий, без да обръща внимание на ръката на Брин, която натискаше рамото му.

— Ха-ха, вижте го само! — кискаше се весело Коглайн. — Въобразява си, че вече знае отговора. Въобразява си, че вече знае пътя! Гримпонд му е поднесло всички тайни на света като на тепсия! Само че има един малък проблем. Да отсееш истината от лъжата. Ха-ха-ха!

— Какви ги бръщолеве? — попита вбесен Роун. — Какво иска да каже с това да отсея истината от лъжата?

Кимбър погледна строго дядо си, опитвайки се да го усмири. После каза на планинеца.

— Там е работата, че въплъщението не винаги казва истината. Всъщност повечето от нещата, които казва, са лъжи или някакви гатанки, които никой не може да разгадае. То просто се забавлява по този начин. Изопачава действителното и недействителното и така обърква този, на когото говори, че той престава да знае на какво да вярва и на какво не.

— Но защо го прави? — попита смутена Брин.

Момичето сви рамене:

— Всички видения са такива. Те се лутат между света, който е бил и света, който ще бъде, но никога не принадлежат истински нито на единия, нито на другия.

Кимбър Бо го каза толкова убедително, че девойката от Вейл прие казаното без сянка на съмнение. Пък и духът на Бремен нали се беше държал по същия начин — поне донякъде. Само че при духа на Бремен имаше някакво обвързване, което може би го нямаше при Гримпонд. Но и той не беше казал всичко, което знаеше, нито пък се беше изразил ясно за това, което щеше да бъде. Част от истината никога не се казваше. Цялото бъдеще никога не беше точно определено. Пророкуването на бъдещето винаги беше завоалирано с нещо, което би могло да стане.

— Дядо предпочита да нямам нищо общо с Гримпонд — обясни Кимбър Бо на Роун. — Той не одобрява начина, по който видението лъже. Понякога обаче е интересно да се разговаря с него. За мен разговорите се превръщат в интересна игра, когато реша да се включа. — Лицето ѝ се напрегна. — Играта, естествено, е съвсем различна, когато се опиташ да накараш въплъщението да ти каже нещо, което е много важно за теб. Никога не го питам за бъдещето. Никога не го слушам какво говори, когато предлага да ми каже нещо. Понякога то е много жестоко.

— Мислиш ли, че някой може да го накара да каже къде е мечът ми? — попита Роун.

Кимбър вдигна вежди.

— Не да го накара. По-скоро да се опита да го убеди. Може би да го подлъже — отвърна тя и погледна Брин. — Само че аз нямах предвид само Меча. Мислех си дали няма да ни помогне да открием път до Рейвънсхорн и Мейлморд. Гримпонд би трябвало да знае път, по който да минем, без да бъдем забелязани от Черните скитници.

Замълчаха, всеки потънал в мислите си. Мозъкът на Брин Омсфорд щеше да се пръсне от напрежение. Път до Мейлморд, който щеше да ги направи невидими за Призраци Морди. Точно това ѝ трябваше, за да завърши издирването на Илдач. Предпочиташе изобщо да не откриват Меча на Лий, с магията и силата му. Всъщност дори и да го откриеха, какво от това, след като нямаше да има нужда той да се

използва? Погледна Роун и видя непоколебимостта в очите му. Той вече беше решил.

— Трябва да се опитаме, Брин — каза той тихо.

Набръчканото лице на Коглайн цъфна в злобна усмивка.

— Е, хайде, обитателю на Южната земя, опитай! — Тихият му смях заля тишината на нощта.

Брин все още се колебаеше. Уиспър стана, протегна сивкаво-черното си тяло, примъкна се до господарката си, вдигна огромната си глава и премигна любопитно. Брин се опита да проникне в кръглите му сини очи. В толкова ли безнадеждно положение беше изпаднала, че трябваше да разчита на момиче, което живееше в гората, на един полу откачен старец и на котка, която изчезваше, когато си поискаше.

Аланон вече го нямаше...

— Ще говориш ли с Гримпонд от наше име?

Момичето се усмихна широко:

— Знаеш ли Брин, мислех си дали няма да е по-добре ти да говориш с него?

В този момент Коглайн направо се задуши от смях.

ГЛАВА 32

Коглайн продължи да се киска и на следващата сутрин, когато странната малка група тръгна да търси Гримпонд. Мърмореше си нещо под носа, нахилен до уши, и търчеше по опадалите листа на дърветата, сякаш беше тръгнал на разходка. Замъгленото му съзнание се луташе в някакъв си негов полуналудничав свят. Въпреки това проникателните му очи често се стрелваха към угриженото лице на Брин — хитри и лукави. В гласа му се прокрадваше иронична нотка.

— Опитай, момиче от Вейл — ти наистина трябва да опиташ! Ха-ха! Говори с Гримпонд и питай каквото ти хрумне! Питай за всички тайни, които са били и които ще бъдат! Гримпонд знае всичко. Хиляди и хиляди години въплъщението е наблюдавало какво светът е причинявал сам на себе си. Виждало е всичко със собствените си очи — очи, каквито никой друг не може да има! Питай, девойко от Вейл. Докосни призрака и научи!

Отново се закиска и затанцува. Кимбър Бо неведнъж се опита да го вразуми, било със смърряне, било с укорителен поглед. Уверяваше стареца, че се държи глупаво и досажда на околните. На него обаче това явно не му въздействаше и той продължаваше да ги дразни и тероризира.

Денят беше стоманено сив и мъглив. Гъсти облаци покриваха небето и се простираха от мрачната планина Волфкстааг на запад до чезнещите в далечината върхове на дърветата на изток. От север се носеше хладен вятър и вдигаше прахоляк, който се забиваше в лицата и очите им. В светлината на ранното утро гората изглеждаше безцветна и промита и първите признаци на приближаващата зима се забелязваха в сивкавите силуети на дърветата.

Малката група се движеше на север от Хартстоун. Най-отпред вървеше Кимбър Бо, сериозна и решителна. Брин и Роун я следваха на няколко крачки отзад. Старият Коглайн подскочаше около тях. Уиспър тичаше далеч встрани през лабиринта от дървета. Минаха под сянката на високата скала, на която беше кръстена долината, пресякоха широката поляна и поеха през пущинака зад нея. Изсъхнали клони и

храсти задушаваха гората, през която вървяха. Към пладне забавиха чувствително крачка. Коглайн беше престанал да пърха като волна птичка. Гъсталаци ги обграждаха плътно от всички страни. Пробиваха си път през тях в колона по един. Само Уиспър продължи да се движи свободно, като сянка през черната маса от дървета, безшумно и гъвкаво.

По обед теренът стана още по-неравен. Над дърветата в далечината се показаха тъмните очертания на верига от хребети. Местността беше осеяна с камъни и чукари и често им се налагаше да се катерят. С приближаването на хребетите вятърът утихна и въздухът замириша на гнило и на плесен.

Най-после се измъкнаха от широкото дълбоко дефиле и се озоваха пред тясна долина, притисната между два високи хребета, които чезнеха на север в мъглата.

— Ето там — посочи Кимбър.

Гъсти дървета ограждаха малкото блато. Водите едва се виждаха през сплъстената мъгла, която се движеше и виеше от поривите на вятъра.

— Гримпанд! — захихика Коглайн и замушка леко с пръст Брин.

Тръгнаха през гъстата плетеница от борове към мястото, където мъглата се издигаше лениво над малкото езеро. Вятърът стихна. Въздухът застина неподвижно. В гората настъпи дълбока тишина. Уиспър изобщо не се виждаше. Земята беше застлана с борови иглички и свлечени камъни. Денят беше само преполовил, но гъстата мъглива пелена не допускаше никаква светлина и създаваше впечатлението, че вече е нощ. Брин следваше Кимбър Бо, вслушваше се в тишината на гората и се оглеждаше за някакви признаци на живот. Ставаше все по-неспокойна. Тук наистина имаше нещо измамно, нещо скрито. Усецаше го как чакаше дебнешком.

Колкото по-навътре навлизаха сред дърветата, толкова по-ниско се спускаше мъглата, но те продължаваха да вървят. Точно когато им се стори, че ще се загубят, се озоваха на малка поляна. Край открито огнище, сред което чернееха овъглени пънове и пепел, имаше стари каменни пейки.

Изровена пътека в другия край на поляната водеше отново в мъглата.

Кимбър се обърна към Брин:

— Оттук нататък трябва да вървиш сама. Следвай пътеката, докато стигнеш до езерото. Там ще се появи Гримпонд.

— И ще ти зашепне тайни в ухото! — закикоти се Коглайн и приклепна до нея.

— Дядо — смъмри го момичето.

— Истини и лъжи, но кое какво е? — продължи да се киска старецът и се отдалечи към борове.

— Не се плаши — посъветва я угрижено Кимбър като видя изписаната по лицето на девойката от Вейл тревога. Гримпонд не може да ти стори нищо лошо. То е само видение.

— Може би някой от нас трябва да я придружи — обади се обезпокоен Роун, но Кимбър тръсна рязко глава.

— Не. Гримпонд говори само в присъствието на един човек. То няма дори да се яви, ако има повече хора. — Усмихна се окуражително. — Брин трябва да продължи сама.

Девойката от Вейл кимна:

— Мисля, че вече е решено.

— Не забравяй какво те предупредих — напомни ѝ Кимбър. — Внимавай какво ти говори. Голяма част от това, което ще ти каже, ще бъде или лъжливо, или изопачено.

— Но как ще разбере кое е истина и кое лъжа? — попита я Брин.

Кимбър сви рамене:

— Ти сама ще трябва да преценяваш. Гримпонд ще си играе с теб. Ще ти се появи и ще ти каже само това, което то реши. Ще те дразни. То просто си е такава. Ще ти върти номера. Кой знае, ти може да се окажеш по-добра от него в тази игра. — Докосна я по рамото. — Точно затова мисля, че е по-добре ти да говориш с Гримпонд, а не аз. Ти притежаваш магията. Използвай я, ако можеш. Нищо чудно да намериш начин песента на желанията да ти помогне.

Смехът на Коглайн се разнесе от края на полянката. Брин не му обърна внимание, загърна по-плътно наметалото си и кимна:

— Добре, ще опитам.

Кимбър ѝ се усмихна и луничавото лице се покри с бръчици. После я прегърна сърдечно.

— Късмет, Брин.

Изненадана, девойката от Вейл отвърна на прегръдката ѝ и я погали по дългата черна коса. Роун се доближи и я целуна.

— И внимавай!

Тя му се усмихна в отговор. После се обърна и навлезе сред дърветата.

Сенките и мъглата я обгърнаха изцяло. Стана внезапно и в един миг Брин осъзна, че върви слепешката, без да вижда нищо наоколо. Поспря, огледа се безпомощно и зачака очите ѝ да привикнат с тъмнината. Въздухът беше студен и мъглата от езерото проникваше през дрехите ѝ. След няколко дълги и напрегнати минути тя започна да различава смътно тънките стволоче на боровете най-близо до нея. Приличаха на фантоми, които ту се появяваха, ту изчезваха в движещата се мъгла. Реши, че е малко вероятно да започне да вижда по-ясно. Освободи се от притеснението и несигурността и тръгна предпазливо, с протегнатата напред ръка. Тя по-скоро усещаше, а не виждаше пътеката, която се виеше надолу сред дърветата и водеше до езерото.

Минутите се влачеха бавно. Брин чуваше тихия плясък на водите в брега. Забави крачка и се вгледа внимателно в мъглата. Не видя нищо освен сивкавия сумрак и отново тръгна.

После изведнъж дърветата и мъглата се разрешиха и разтвориха пред нея. Намираще се на тесен, покрит с камъни бряг, от който се виждаха тъмносивите води на езерото. Наоколо се стелеше пустош. Девойката от Вейл беше притисната под похлупак от облаци мъгла. Почувства се като в затвор...

Побиха я ледени тръпки. Усещаше тялото си изпразнено, затворено в ледена черупка. Бързо се огледа уплашено. Какво беше това? После в нея се надигна гняв, жесток и непримирим. Изгаряше я отвътре и прогонваше студа. Пламъците му пълзяха свирепо и отблъскваха страха, който се мъчеше да я обладае и скове. Стоеше на брега на езерото, сама зад паравана на мъглата. Изведнъж някаква странна непоколебимост се надигна в нея. Почувства се достатъчно силна да унищожи всичко, което ѝ се изпречи на пътя.

Нещо прошава в мъглата. В миг странното чувство изчезна, измъкна се тихомълком като крадец и се спотаи дълбоко в душата ѝ. Не можеше да разбере какво ѝ се беше случило в тези кратки мигове, а сега нямаше време да разсъждава върху това. Нещо се движеше в мъглата. Постепенно сянката придоби очертания — тъмна, надигаща се от сивотата. Изправи се над водите на езерото и пое към нея.

Девојката от Вейл я наблюдаваше. Забулено, призрачно същество, което се плъзгаше мълчаливо във въздуха, измъкваше се от мъглата и се приближаваше към девојката от Вейл, която чакаше. Загърнато беше в плащ, главата скрита в качулка, безтегловно като мъглата, от която се беше появило, подобно на човек, но без лице.

Призрачното видение спря на няколко крачки от Брин. Увисна над водите на езерото, а сивата му фигура изпускаше пара. Наведе бавно забуленото в качулка лице към момичето на брега и го погледна с две малки като глава на топлийка блестящи червени огънчета.

— Погледни ме, девојко от Вейл — прошепна видението с глас, който свистеше като внезапно отпушена гореща пара под налягане. — Погледни Гримпонд!

Съществото вдигна високо глава и качулката се свлече. Гримпонд ѝ разкри лицето си.

В него Брин видя собственото си лице.

Джеър се пробуди във вонящата, влажна и тъмна килия на Дън Фий Арън. Тънка струя сивкава светлина се промъкваше като острие през тесния процеп на каменната стена. Отново е ден, помисли той и отчаяно се замъчи да определи времето, което беше прекарал в затвора. Струваше му се, че бяха изминали седмици, но си даде сметка, че това беше едва вторият ден. Не беше виждал никакво живо същество, освен муелрета и немия гном тъмничар.

Младежът от Вейл се надигна сковано и седна върху запарената купчина от слама. Китките и глезените му бяха оковани във вериги, завършващи със заковани в каменните стени железни халки. Приковали го бяха с тези белезници още в първия ден след затварянето му. Тъмничарят му ги беше сложил по заповед на Стайтис. При всяко негово помръдване те издрънчаваха остро в дълбоката тишина и отекваха по коридорите зад залостената врата на килията. Уморен въпреки продължителния сън, той се вслушваше в заглъхващото ехо на веригите и напрягаше слух с надеждата да долови някакъв друг шум. Отговаряше му единствено тишината. Вън нямаше никой, който да го чуе, никой, който да му се притече на помощ.

Очите му се наляха със сълзи, които се стекоха по бузите и намокриха замърсената му куртка. Какво си въобразяваше той? Че някой ще дойде да му помогне да се измъкне от тази черна дупка?

Сърцето го заболя от увереността, че нямаше и капчица надежда за помощ. Всички от малката група от Кълхейвън си бяха отишли — загубени, мъртви или изчезнали незнайно къде. Дори и Слантър. Изтри сълзите си и се помъчи да прогони отчаянието. Нямаше значение, че никой нямаше да дойде, убеждаваше се той. Джеър никога нямаше, да даде на муелрета това, което той искаше. И щеше да намери някакъв начин да се спаси.

Младежът от Вейл отново, както правеше всеки път след като се събудеше, се зае със сковаващите го вериги. Опитваше се да разхлаби стягащите ги болтове и да се освободи. Дълго дърпа и тегли желязото, впил отчаян поглед в закованите в стените куки. Безнадеждни усилия. Накрая пак се отказа, както всеки предишен път. Нямаше никакъв смисъл да насилва плът и кръв срещу ковано желязо. Единствено ключът на тъмничаря можеше да го освободи.

Свободен. Повтори думата наум. Трябваше да намери начин да се освободи. Трябваше.

После помисли за Брин. Спомни си какво беше видял в огледалната повърхност на Кристала на виденията. Колко странна и тъжна изглеждаше сестра му — седнала сама пред огън, с напрегнато и отчаяно лице, зареяла поглед в гората пред нея. Какво се беше случило на Брин и ѝ беше причинило такава мъка?

Почти несъзнателно протегна ръка към малката издупчина на кристала. Стайтис все още не го беше открил, нито торбичката със Сребърния прах. Джеър усърдно ги криеше в куртката всеки път, когато муелретът беше наблизо. Гущероподобното същество прекалено често го посещаваше. Изникваше безшумно от тъмнината, когато младежът от Вейл най-малко го очакваше. Примъкваше се крадешком от сенките като някой гаден призрак, започваше да го придумва и прилъгва, да го заплашва: Дай ми това, което искам, и ще бъдеш свободен... Кажи ми това, което искам да знам!

Лицето на Джеър придоби суров и решителен вид. Да помогна на това чудовище? В никакъв случай, поне докато съм жив!

Младежът от Вейл бързо изтегли от куртката сребърната верижка и камъка и ги постави внимателно в свитите си длани. Това беше единствената му връзка с външния свят, единственото средство, с което можеше да разбере какво прави Брин. Ще го използва още веднъж. Знаеше, че трябва да бъде много бдителен и предпазлив. Необходимо

му беше съвсем мъничко време. Само щеше да извика образа и веднага да го прогони. Чудовището нямаше да може да го изненада.

Трябваше да разбере какво става с Брин.

Започна да пее. Тихо и провлечено. Гласът му призоваваше дремещата сила на кристала и проникваше в тъмната му вътрешност. Постепенно светлината заблещука и се разсея навън в ослепително бял сноп, който освети ужасната тъмнина и той неволно се усмихна.

— Брин — викаше тихо Джеър.

Образът се появи. Лицето на сестра му затрептя в светлината пред него. Той продължи да пее и ликът ѝ се избистри. Сега тя стоеше пред някакво езеро. Тъгата от лицето ѝ беше изчезнала. Този път тя беше потресена от нещо. Застинала неподвижно, Брин се беше вторачила в забулен в плащ и качулка призрак, който висеше във въздуха пред нея. Докато Джеър пееше видението се извъртя така, че той успя да види лицето му.

Гласът му трепна и песента на желанията секна, когато лицето се приближи.

То беше на Брин!

Младежът от Вейл чу шум от крадливи стъпки и сърцето му се сви от ужас. Спотай се и образът изчезна. Стисна кристала в дланите си и отчаяно го запъха дълбоко в куртката си. Знаеше, че вече беше късно,

— Виссдам, малки приятелю, ще сси намерил нацин да ми помогнесс — изсъска познатият глас на влечуго.

Загърнатата фигура на муелрета се доближаваше от отворената врата на килията.

На брега на езерото Гримпонд зацари мъчително дълга тишина. Нарушаваше я единствено плясъкът на сивите води, които се удряха в брега. Въплъщението и девойката от Вейл се гледаха лице в лице през мъглата и сенките като безмълвни призраци, призовани от друг свят и друго време.

— Погледни ме! — заповяда видението.

Брин не отместваше очи. Лицето на Гримпонд беше нейното собствено лице — уморено, напрегнато, измъчено, изтерзано от неописуема мъка. На мястото на очите ѝ две огнено червени цепки горяха като ярки въглени. На устните на видението играеше

презрителна насмешка, присмех, който всъщност беше изписан в собствената ѝ усмивка. То я дразнеше и преследваше коварна цел чрез нея самата. Смееше се гърлено и злобно.

— Познаваш ли ме? — прошепна призрачното видение. — Кажки как се казвам.

Брин се задушаваше от заседналата в гърлото ѝ буца. Преглътна с мъка и каза:

— Ти си Гримпонд.

Привидението се заля от смях.

— Аз съм ти, Брин от хората на Вейл, Брин от рода на Омсфорд и рода на Шанара. Аз съм ти! Аз ще разкажа твоя живот и в моите думи ти ще откриеш съдбата си. Е, хайде търси това, което искаш.

Съскащият глас на Гримпонд заглъхна и водата, над която видението висеше, внезапно се размъти. В замъгления въздух тънка струя се взриви като гейзер и намокри девойката от Вейл — ледена като ужасното докосване на смъртта.

Гримпонд присви огненочервените си очи:

— Познаваш ли, дете на светлината, тъмнината на това, което е Илдач?

Брин мълчаливо кимна с глава. Гримпонд се изсмя невесело и се плъзна към нея.

— Всичко, което е черната магия и всичко, което тя е била, води до книгата, свързано е с нишки, които обвързват здраво теб и хората ти. Войни на расите, войни на Човека — мистични демони — всичко е едно. Като хармонията на гласа, те всички са едно. Хората се докосват до черната магия, търсят сила, която не могат да се надяват да превърнат в своя собственост — следователно търсят смъртта. Те се промъкват тайно до скривалището на книгата, теглени от съблазната, от потребността. Един път лице на смъртта, един път непрогледен мрак. Всеки път те откриват това, което търсят, и то ги погубва, превръща ги от личности с морал в зли духове. Носители на черепи или Призраци Морди — няма никаква разлика. Олицетворение на едно и също зло.

Гласът млъкна. Брин мислеше усилено, мъчеше се да схване смисъла на това, което чу. Един път лице на смъртта... Планината на черепа. Минало и настояще са едно, Носител на черепи и Призрак

Морд — това имаше предвид Гримпонд. Родени от едно и също зло. И по някакъв начин всички са тясно свързани с един и същ източник.

— Всички те са творения на черната магия — каза тя бързо. — Господарят на магиите и Носителите на черепи, появили се по времето на пращядо ми. А сега Призраците Морди. Това искаш да кажеш, нали?

— Дали? — изсвистя тихо гласът. — Първо един, после друг? А можеш ли да ми кажеш къде е сега Господарят на магиите, девойко от Вейл? Чий в момента е гласът на черната магия, който изпраща Призраците Морди?

Брин гледаше смаяно привидението. Да не би то да искаше да каже, че Господарят на магиите се е върнал? Не, това беше невъзможно...

— Този глас, който говори на хората, е зловещ — изсвистя напевно Гримпонд. — Този глас е рожба на магията, рожба на съблазънта. Проявява се по различни начини — понякога чрез книга, понякога... чрез песен!

Брин се вцепени.

— Аз не съм от тях! — извика бързо тя. — Аз не използвам черна магия!

Гримпонд се изсмя.

— И те не я използват, девойко от Вейл. Черната магия използва тях. Там е ключът на всичко, което търсиш. Там се крие всичко, което искаш да узнаеш.

Брин се мъчеше да разбере.

— Говори още — подкани тя привидението.

— Още? Още какво? — Обгърнатата в мъгла фигура потръпна мрачно. — Искаш да ти кажа за очите — очите, които те следят, очите, които те дебнат зад всеки завой, зад всяко дърво? — девойката от Вейл се смрази. — С тези очи те гледа обичта, когато са очите, които командват кристала. С тези очи обаче те гледат и зли помисли, когато очите са невидими, дело на наследените ти способности. Ти виждаш ли? Отворени ли са очите ти? За разлика от очите на друида, когато беше жив, една черна сянка на времето, в което живееше. Те бяха затворени за по-голямата част от истината. Горкият Аланон, той не виждаше истината. Той виждаше само завръщането на Господаря на магиите. Виждаше онова, което беше единствено такова, каквото беше. Не го виждаше като нещо, което щеше да бъде. Заблуден, горкият

Аланон. Дори и в смъртта той отиде там, където черната магия пожела да бъде. В края на живота си той беше изигран като първия глупак.

Брин се изуми.

— Черните скитници — те са знаели, че той пристига, така ли? Знаели са, че той ще отиде във Волфсктаг. Затова Джачайра беше там.

Смехът се усили и проехтя в мъгливата тишина.

— Истината се казва! Но само веднъж, може би. Не вярвай на думите на Гримпонд. Да говоря ли още? Да ти кажа ли за пътуването ти до Мейлморд с шута Принц на Лий и със загубената му магия? О, колко отчаяно се стреми той към тази магия, каква огромна нужда има от това, което ще го унищожи. Ти подозираш, че тя ще го унищожи, нали девойко от Вейл? Ами остави го тогава да я намери, нека се сбъдне желанието му и да стане един от всички, които преди са имали това желание и след като са го постигнали, са намерили смъртта си. Неговата силна ръка те води към подобна участ. Искаш ли да ти кажа как ще умреш?

Мургавото лице на Брин се напрегна.

— Кажи ми, каквото си искаш, привидение. Само че аз ще слушам само истината.

— Така ли? Аз ли трябва да преценявам кое е истина и кое не е, когато говорим за неща, които тепърва ще се случват? — Гласът на Гримпонд беше тих и предизвикателен. — Книгата на живота ти е разтворена пред мен, но има страници, които ще трябва да се пишат. Това, което трябва да се допише, ще бъде написано от теб, а не от думите, които може би ще кажа. Ти си последната от трима души, всеки, от които живее в сянката на другите двама, всеки, от които се мъчи да се освободи от тази сянка, да се разграничи и после да достигне до онези, които са били преди. Твоят път е най-тъмният на земята.

Брин се зачуди. Ший Омсфорд трябваше да е първият, баща ѝ вторият, а тя третата. И тримата са се опитвали да се освободят от наследството на елфите от рода Шанара, от който и тримата произхождат. Но какво означаваше последната част?

— О, смъртта ти те очаква в страната на Черните скитници — изсъска тихо Гримпонд. — В дупката на мрака, в утробата на магията, която се стремиш да унищожиш, там ще намериш смъртта си. Така е

предопределено, девойко от Вейл, защото ти носиш семето ѝ в собственото си тяло.

Брин прекъсна видението като вдигна нетърпеливо ръка.

— Тогава ми кажи как да стигна до там, Гримпонд. Покажи ми път до Мейлморд, който ще ме прикрива от очите на Черните скитници. Нека да стигна бързо до смъртта, след като ти виждаш, че ще умра.

Гримпонд се засмя мрачно:

— Хитруша. Мъчиш се да ме подлъжеш да ти кажа направо всичко това, което си дошла да търсиш тук. Знам какво те е довело тук, дете на расата на елфите. Нищо не можеш да скриеш от мен, защото живея от самото начало на всичко, което е било и ще живея до края на всичко, което ще бъде. Имам право на избор да правя това, да остана в този стар свят и да не се помирявам с друг. Направих си играчки от простосмъртните, които сега са ми единствените спътници и никой от тях не е проникнал през бронята, която само си сложил. Искаш ли да чуеш истината за това, което те интересува, девойко от Вейл? Тогава си я изпроси от мен.

Самоувереността на Гримпонд я разгневи и Брин застана на самия края на езерото. Пръски вода се надигнаха от мъглата и изсъскаха заплашително, но тя не им обърна внимание.

— Предупредиха ме, че ще ми правиш номера — каза девойката от Вейл и гласът ѝ прозвуча сурово. — Изминах много път, докато стигна дотук и понесох много страдания и болка. Нямам намерение да се оставям да ме тормозиш. Не ме мачкай, привидение. Говори само истината. Как ще стигна до дупката на Мейлморд без да разберат Черните скитници къде отивам?

Гримпонд присви рязко очи и я стрелна с тъмночервения им блясък.

— Намери си пътя сама, Брин от народа на Вейл. — изсъска Гримпонд.

Брин се разяри вътрешно, но кимна с глава. Успяла беше да се овладее външно. После отстъпи назад и седна на брега, загърната в наметалото.

— Няма никакъв смисъл да чакаш — каза жлъчно въплъщението.

Брин обаче не помръдна. Владееше се отлично, поемаше дълбоко влажния въздух на езерото и се съсредоточаваше. Гримпонд висеше

неподвижно над водите на езерото и я наблюдаваше. Мургавото лице на девойката от Вейл се проясни и тя отметна назад дългата си коса. Видението все още не знае какво съм намислила! Усмихна се вътрешно.

После започна да пее тихо. Песента на желанията се лееше от устата ѝ мелодично и нежно и се носеше във въздуха около нея. Приятните звуци политнаха към призрачната фигура на Гримпонд. Магията им се заувива и заусуква около видението. То така се стресна, че остана като заковано на място. Висеше неподвижно в мрежата на магията, която все по-силно го стягаше. В един миг Гримпонд изглежда се усети какво става. Водите на езерото под надипления плащ закипяха и засъскаха. Песента на желанията обаче бързо прилепна към попадналата в плен фигура и я уви като в пашкул.

Гласът на девойката от Вейл се извиси и прозвуча по-самоуверено. Пелената на първата песен, притиснала като в утроба видението, без то да се усети, беше изчезнала. Превърнало се в пленник, също като муха, попаднала в мрежите на паяжина, то щеше да бъде подвластно на желанията на похитителя си. Въпреки това девойката от Вейл не използва нито силата на ръцете си, нито силата на ума си срещу това същество. Разбрала беше, че по този начин нямаше да постигне нищо. Тя призова на помощ спомените — спомените от онова, което е било, от всичко, което сега беше безвъзвратно загубено. Всички те се появиха, призовани от мелодията на песента на желанията. Имаше го докосването на човешка ръка, тъй топла и нежна, имаше я ласката, тъй сладка и приятна, имаше я тръпката на любовта, носеща ограда, имаше ухание на живот и дъх на смърт. Имаше го всичко това и много други неща от живота, който си беше отишъл толкова отдавна, вече чужди на Гримпонд, почти забравени.

Видението изкреця от болка и се помъчи да се освободи от тези толкова отдавнашни преживелици. Затрепери и се загърчи в мъгливата пелена. Не можеше да се изскубне от магията на песента. Изживяванията бавно го обладаха, задушиха го в прегръдките си и то се отдаде на спомените. Брин усещаше как емоциите го връщаха към живота. Изровените от забвението спомени изтръгнаха сълзи от очите му. Девойката от Вейл продължаваше да пее. Когато видя, че

видението ѝ се е покорило напълно, тя надви собствената си болка и си взе обратно всичко, което беше дала.

— Не! — простена Гримпонд ужасено. — Върни ми ги, девойко от Вейл! Върни ми ги!

— Кажи ми това, което искам да знам — изпя тя. Думите на въпросите бяха преплетени в мелодията на песента. — Кажи ми.

Най-неочаквано Гримпонд започна да се излива, сякаш разкъсало оковите на забравената си изтерзана душа.

— Греймарк свързва Мейлморд, който е разположен в Рейвънсхорн — Греймарк, замъкът на Призраците Морди. Там минава пътят, който ти търсиш, лабиринт от канали, които излизат от залите и помещенията, скрити дълбоко под скалата, и се изливат в един резервоар много по-надолу. Ако влезеш през каналите очите на Черните скитници няма да те видят!

— Мечът на Лий — продължи да го притиска Брин. — Къде можем да го намерим? Кажи ми!

Фигурата на Гримпонд се гърчеше отново и отново, всеки път, когато девойката от Вейл го докосваше с мъчителния спомен на безвъзвратно загубени чувства и усещания.

— Гноми паяци! — извика отчаяно видението. — Мечът е в техния лагер, извадили са го от водите на Чард Раш, след като попаднал в поставени от тях мрежи и капани.

Изведнъж Брин изтегли магията на песента на желанията, нагнетена със спомени за отдавна отминал живот. Дръпна я рязко и безболезнено, в миг. Освободи попадналото в клопките ѝ същество. Ехото на песента се разнесе в надвиснала над пустото езеро тишина, затрептя в един единствен натрапчив тон и звънна. Един звук на забрава — приятен и далечен вик. Гримпонд отново се превърна в това, което беше.

Настъпи продължителна, угнетителна тишина. Брин бавно стана и се втренчи в лицето, огледално отражение на нейното. Нещо дълбоко в нея зави от ужас, когато видя изражението му. Сякаш всичко, което беше предизвикала, беше изживяно от самата нея!

Гримпонд осъзна какво му беше сторено.

— Ти с хитрост изтръгна истината от мен, дете на мрака! — простена горчиво призракът. — Просто го усещам. О, колко си подла. Престъпна!

Видението млъкна. Сивите води под него се разбушуваха и закипяха. Девојката от Вейл стоеше на самия край на езерото. Не смееше нито да се обърне, нито да продума. Чувстваше се изпразнена и вкочанена.

Гримпонд повдигна покритата си с плащ ръка.

— Е, какво ще кажеш за един последен номер, девојко от Вейл? Нещо от мен за теб! Приеми го като мой подарък! Погледни мъглата, тук до мен, където тя се оформя. Сега се вгледай внимателно! Виж това!

В този момент Брин беше сигурна, че трябваше да избяга. Но нещо вътре в нея я задържаше. Мъглата се сгъсти пред нея, завъртя се и се разгъна като сив лист хартия, който постепенно избеля и се гланцира. На повърхността нещо се размърда и надипли, сякаш някой беше хвърлил камъче в спокойни води. Оформи се образ — свита в тъмна килия фигура — боязлива и плаха...

Джеър сграбчи кристала и го натика дълбоко в куртката си. Молеше се муелретът да не забележи какво прави в сенките и мрака. Може би беше действал достатъчно бързо. Може би...

— Видях магията, елфце — проскърца грубият глас и погребва всичките му надежди. — Пресс цялото време уссесстах, це магиите са се теб. Ссподели ги се мен, малки приятелю. Покаши какво притешаваш.

Джеър поклати бавно глава, а в сините му очи се четеше ужас.

— Не ме доближавай, Стайтис. Стой настрана от мен.

Муелретът се изсмя. Нисък, гърлен смях, който проехтя в празната килия и в дългите коридори отвън. Съществуото изведнъж набъбна в тъмния си плащ, уголеми се в слабата светлина като сянка на чудовище.

— Ссаплассвасс ме, нисстоссесство? Ссте те ссмацкам като рохко яйце, ако иссполссвасс магиите ссрессту мен. Сстой мирен, малки приятелю. Висс оците ми. Висс ссветлините.

Присвитите, покрити с люспи очи, проблясваха сурово. Придърпваха го. Джеър се насили да сведе поглед. Знаеше много добре, че ако погледнеше, той отново щеше да стане подвластен на съществуото. А толкова му беше трудно да не го поглежда. Така му се

искаше да надникне в тези очи. Искаше му се да се потопи в тях, в тишината и спокойствието, които чакаха там.

— Погледни, елфцес? — изсъска чудовището.

Джеър така силно стисна малката издупина на Кристала на виденията, че острите ръбове се впиха в дланта му. Съсредоточи се върху болката, а мисълта запрепуска бясно в съзнанието му. Не поглеждай. Не поглеждай!

Тогава муелретът изсъска гневно и вдигна ръка:

— Дај сси ми магиите сси! Дај сси ми ги!

Безмълвен Джеър Омсфорд отстъпи назад...

Гримпонд свали рязко покритата с наметало ръка. Гъстата мъгла се разсея и изчезна. Обезумяла Брин пристъпи безразсъдно напред и нагази в сивите води на езерото. Джеър! Това беше Джеър! Какво го беше сполетяло?

— Хареса ли ти номера, Брин от народа на Вейл? — изсъска хрипкаво видението, а водите отново се разпениха под мястото, над което висеше. — Видя ли какво се е случило на скъпоценния ти брат, за когото си въобразяваше, че е на сигурно място в Шейдската долина? Видя ли?

Брин се мъчеше да потисне гнева, който се надигаше в нея.

— Лъжеш, Гримпонд. Този път лъжеш.

Видението се изкиска тихо.

— Лъжа ли? Мисли си, каквото щеш, девойко от Вейл. В крайна сметка играта си е игра. Отвлечане на вниманието от истината. Всъщност кой знае, дали пък тя не е самата истина? — Видението протегна напред ръце, мъглата около Брин се завихри в кръг. — Черна си ти, Брин от рода Шанара, от рода Омсфорд, потомство на историята. Черна като магията, с която си играеш. А сега се махни от мен: Замисли се над това, което си научила от магията на клоуна принц и за пътя ти до смъртта. Открий онова, което търсиш и стани това, което със сигурност ще бъдеш! Махни се от мен!

Гримпонд започна да отстъпва в сивата мъгла, която се носеше зад него над мътните води на езерото. Брин стоеше като закована на брега. Искаше да върне видението, но знаеше, че този път нямаше да може. Внезапно призракът спря, червените му очи се присвиха. Ухили се злобно с лицето на Брин — изкривена маска на злото.

— Виж ме такава, каквато си, Брин от народа на Вейл. Спасителка и унищожителка, отражение на живота и смъртта. Магията използва всички, дете на мрака — дори и теб!

После Гримпонд изчезна в непрогледната стена от мъгла. Смехът му долиташе тих и зловец в дълбоката тишина. Сивотата го обгърна, пое го и го понесе беззвучно. То изчезна. Брин го гледа известно време мълчаливо, лашкана между страхове, съмнения и нашепвани предупреждения. После бавно се обърна и се запъти обратно към дърветата.

ГЛАВА 33

Муелретът Стайтис се приближаваше към него. Видът му беше суров и застрашителен. Джеър бавно се отдръпна назад.

— Дай сси ми магиитесс — изсъска чудовището и размаха кривите си пръсти. — Освободи ги, елфце.

Младежът от Вейл потъна още по-дълбоко в сенките, като влачеше веригите, които сковаваха китките и глезените му. Накрая гърбът му се опря в стената на килията. Вече нямаше накъде да отстъпва.

Дори не мога да избягам от него, помисли отчаяно той.

По каменния под на входа на килията се чу поскърцване на кожени ботуши и тъмничарят гном се появи в рамката на вратата. Той влезе мълчаливо с ниско приведена, потънала в качулката глава. Стайтис го погледна, а в очите му проблясва гневно пламъче.

— Не съм праштал за малки хорасс — изсумтя раздражен муелретът и с люспестата си ръка направи знак на гнома да си върви.

Тъмничарят обаче не му обърна никакво внимание. Той безмълвно мина край гущероподобното същество, сякаш изобщо не го беше забелязал и се насочи право към Джеър. С ниско наведена глава, все така дълбоко скрита в сенките на качулката, с ръце пъхнати под диплите на окъсаното наметало, гномът се движеше като призрак в мрака. Джеър го наблюдаваше изненадан и изпълнен с подозрение. Когато дребният мъж се доближи съвсем, младежът от Вейл се опита да се отдръпне и се удари в каменната стена на килията. Железните вериги издрънчаха, когато вдигна ръце, за да се предпази.

— Махай ссе малки хорасс! — извика грубо Стайтис, излязъл извън кожата си и се изправи Заплашително.

Гномът тъмничар обаче вече беше стигнал до Джеър, прегърбена и няма фигура. — Повдигна бавно забулената в качулка глава.

Джеър се опули. Гномът в окъсаното наметало не беше тъмничарят!

— Случайно да имаш нужда от мъничко помощ, момче? — прошепна Слантър.

После от тъмния коридор в килията връхлетя облечена в черно фигура. Тънкото острие на дългия меч се допря до гърлото на изумения Стайтис и го притисна към стената.

— Да не чувам нито звук — предупреди го Гарет Джакс. — А си отворил уста, а си мъртъв преди да си успял да кажеш нещо!

— Гарет, ти си жив! — възкликна Джеър, не вярващ на очите си.

— Не само жив, но и в прекрасна форма — отвърна другият без да отмества очи от муелрета. — Хайде, размърдай се и освободи младежът от Вейл, гноме.

— По-спокойно! — Слантър извади халка с много ключове изпод наметалото и започна да ги пробва в белезниците на Джеър. — Проклети изчадия, не пасват... а-ха — ето този!

Чу се остро пощракване и веригите паднаха рязко на пода.

— Слантър — сграбчи го Джеър за ръката. Гномът съблече износеното наметало на тъмничаря и го хвърли встрани. — Как по дяволите успя да ме намериш?

— Без особени усилия, момче! — изпръхтя гномът, докато разтриваше изтръпналите му ръце, опитвайки се да раздвижи кръвта в подпухналите китки. — Казах ти, че съм най-добрият следотърсач, когото си срещал! За съжаление времето не ми помогна много — половината следи бяха измити от дъжда, който беше разкалял целия терен, но тръгнахме по следите на гуцера точно извън тунелите. Знаехме, че ще те докара тук. Килиите в Дън Фий Арън винаги са на разположение за всеки, който плаща добра цена. Не се задават никакви въпроси. И хората в тях също са за продан. Заклучват ги между каменните стени, докато им изгният костите, освен ако не...

— Остави приказките за по-подходящо време, гноме — срязва го Гарет Джакс. — А ти — той смуща грубо муелрета в ребрата — ти ще ни водиш и няма да допускаш никого до нас. Никой не трябва да ни спира. Никой не трябва да ни задава въпроси. Ясно ли ти е? В противен случай...

— Ославете ме тук, малки хорас! — изсъска съществото.

— Защо наистина не го оставим — не възрази Слантър и лицето му се изкриви от погнуса. — На гуцерите никога не трябва да се гласува доверие.

Гарет Джакс обаче поклати глава.

— Ще го вземем с нас. Форейкър смята, че може да ни е от полза.

Слантър, който вече тикаше муелрета към вратата, се изплю презрително зад гърба му.

— Нищо добро няма да видим от него, Майсторе на бойните изкуства — упорстваше гномът. — И не забравяйте, че съм ви предупредил.

Излязоха в коридора, приведени в сенките и тишината. Слантър застана до младежа от Вейл, докато Гарет Джакс изведе Стайтис през вратата. Майсторът на бойните изкуства се спря за миг, послуша се, после бутна муелретът пред себе си и всички тръгнаха по тъмния коридор. В поставка на стената пред тях гореше факла. Когато стигнаха до нея Слантър я свали и мина пред тях.

— Истински ад е това място! — изръмжа той тихо, като търсеше пътя напред в тъмнината.

— Слантър! — прошепна възбудено Джеър. — И Елб Форейкър ли е тук?

Гномът му хвърли бърз поглед и кимна утвърдително.

— Джуджето, елфът и човекът от границата са тук. Казахме, че тръгваме заедно на това пътешествие и заедно ще го приключим. — Тръсна мрачно глава. — Май всичките сме луди, а?

Промъкваха се през лабиринта на затворническите коридори, най-отпред вървяха гномът и младежът от Вейл. Майсторът на бойните изкуства беше на крачка зад тях, с насочено към гърба на муелрета острие. Движеха се бързо и мълчаливо през тъмнината и тишината, през зловонието на смърт и гнилоч, минаваха край затворените и ръждясали врати на затворническите килии, устремени към ведрината на деня. Постепенно мракът започна да се разсейва от снопчетата светлина, сива и мъглива, които се промъкваха в коридорите пред тях. Дочуха трополенето на дъжда и доловиха приятния мирис на свеж въздух. Отново се озоваха пред масивните, обковани с желязо врати, затворени и залостени. Вятърът и дъждът биеха по тях на силни пристъпи и барабанеха по дървото. Слантър хвърли факлата и се забърза към шпионката на вратата, за да види какво ги чакаше навън. Джеър го последва и с благодарност вдишваше дълбоко свежия въздух, който се промъкваше през процепите.

— Изобщо не се надявах да ви видя отново — прошепна той на гнома. — Нито един от вас.

Слантър гледаше през шпионката.

— Е, не може да се отрече, че ти наистина имаш късмет.

— Мислех, че никой не е останал жив, за да дойде да ми помогне. Сигурен бях, че всички сте мъртви.

— Не може да бъде — изръмжа гномът. — След като те загубих в тунелите и изобщо не знаех какво ти се беше случило, тръгнах през скалите на север над Капаал. Тунелът свърши там. Изобщо не се съмнявах, че ако другите бяха останали живи, щяха да минат по същия път. Такива бяха плановите на Майстора на бойните изкуства. И зачаках. Не след дълго те наистина дойдоха. Тогава тръгнахме да те търсим.

Джеър изгледа учудено гнома.

— Слантър, ти можеше да ме изоставиш. Можеше и тях да зарежеш. Никой нямаше да знае. Ти си бил свободен.

Гномът сви рамене и физиономията му го издаваше, че се чувства неудобно.

— Така ли? — Тръсна презрително глава. — Всъщност да бе, тази мисъл не ми дава покой.

Гарет Джакс се появи, подкарал Стайтис пред себе си.

— Още ли вали? — попита той Слантър.

С бързо движение Майсторът на бойните изкуства пхна меч в ножницата и на негово място в ръката му се появи дълъг нож. Притисна Стайтис до стената на коридора и го изгледа сурово. Муелретът, който стърчеше с една глава над него, когато Гарет Джакс го изненада в килията на Джеър, се беше смалил, свит на кълбо като змия в плаща си. Вперил беше зелените си очи в човека от Южната земя и го гледаше злобно, без да мига.

— Ославете ме, малки хорас — проплака пак той.

Гарет Джакс поклати решително глава.

— Щом излезем, само да си посмял да мръднеш на крачка от мен, муелрете. Хич не се опитвай да се измъкваш. Никакви номера, ясно ли е? Никой няма да ни разпознае с тези наметала и качулки. Дъждът ще ни помогне, но ако някой ни приближи, ти ще го отпратиш. И помни, иде ми да ти прережа гърлото като едното нищо.

Каза всичко това тихо, почти спокойно. Настъпи смразяваща тишина. Муелретът присви очи, които заприличаха на цепки.

— Васс имате магиятасс — изсъска той гневно. — Не ссе нуздаете от мен! Осставете ме!

Гарет Джакс насочи върха на острия си нож към люспестото гърло.

— Тръгвай.

Загърнаха плътно наметалата, отвориха тежката врата на мрачния затвор и излязоха на светлото. Дъждът се сипеше-като порой от сивото заоблачено небе и подгонен от вятъра, се удряше в крепостните стени. Наведоха ниско глави срещу силния вятър и тръгнаха през калния двор към укрепленията, които бяха точно на север. От време на време малки групи от гноми-преследвачи ги отминаваха, без да забавят крачка. Единственото им желание беше по-скоро да се приютят някъде от гнусното време. На наблюдателните кули часови с окаян вид се бяха свили под каменни заслони и се мъчеха да се предпазят от студа и влагата. Никой не обръщаше внимание на малката група, която прекосяваше долу двора. Никой дори не ги поглеждаше втори път.

Когато доближиха укрепленията, Слантър застана начело. Поведе ги край образувани от поройния дъжд кални локви към покрити с железни решетки врати, които препречваха пътя към малък двор. Минаха бързо през тях и тръгнаха към ниска наблюдателна кула, построена от камъни и дърво. Без да каже дума Слантър отключи дървената врата.

Озоваха се в антре, осветено от пламъците на поставени от двете страни на вратата факли. Спряха се и изтръскаха водата от наметалата, докато Слантър изучаваше един тъмен коридор, който водеше вляво под укрепленията. След като го огледа внимателно, гномът им махна с ръка да го последват. Гарет Джакс свали една факла от поставката ѝ, подаде я на Джеър и му кимна с глава да последва Слантър.

Стигнаха до дълъг тесен коридор с врати от двете страни.

— Складове — обясни Слантър на Джеър.

Тръгнаха. Слантър се промъкваше предпазливо напред. На третата врата се спря и почука тихо.

— Ние сме — прошепна той в ключалката.

Бравата щракна и вратата се отвори широко. Пред тях стояха Елб Форейкър, Хелт и Еден Елеседил. Измъчените им лица цъфнаха в усмивки. Те наобиколиха младежа от Вейл и сърдечно се ръкуваха с него.

— Добре ли си, Джеър? — веднага го попита принцът на елфите. Лицето му беше покрито с отоци и рани и той изглеждаше толкова зле, че младежът от Вейл се уплаши за него. Елфът забеляза тревогата му и сви небрежно рамене.

— Нищо и никакви драскотини. Открих таен коридор за бягство и налетях на бодлив храст. Бързо ще се оправя. А ти — ти наистина ли си добре?

— Вече съм добре, Еден — прегърна го развълнуваният Джеър.

Лицата и ръцете на Хелт и Форейкър също бяха покрити с рани. Сигурно са били ранени, когато падна укрепителната стена.

— Не мога да повярвам, че всички сте тук! — В гърлото на младежът от Вейл беше заседнала буца и той едва преглътна.

— Нямах да е честно, ако те бяхме изоставили, нали така, Джеър? — Огромният човек от границата сграбчи сърдечно ръката му. Трябва ни твоята магия, за да излекуваме Сребърната река.

Младежът от Вейл се ухили щастливо. Форейкър пристъпи напред, вперил очи в муелрета.

— Виждам, че сте успели да го докарате.

Гарет Джакс кимна, без да каже нещо. Докато другите се радваха на Джеър, той беше останал до Стайтис, насочил нож към гърлото му.

— Малки хора ссте съзалавя, че ме взели съсс себе сси! — изсъска съществото злобно. — Ссте намеря нацин накара ги да съзалавяват!

Слантър се изплю презрително. Форейкър насочи пръста си към него.

— Оттук нататък единствено ти носиш отговорността за това, което ще се случи, Стайтис. Ако не беше пленил младежа от Вейл, ние щяхме да те оставим на мира. Но ти го отвлече, така че сега ще си платиш за действията си. Ще ни изведеш живи и невредими от това място, после ще ни преведеш през горите на север до Рейвънсхорн. Само една погрешна стъпка и изобщо няма да си мръдна пръста, за да попреча на Слантър да направи това, което му се прииска да направи още щом те видя. — Хвърли поглед на гнома. — И не забравяй,

Стайтис. Той знае пътя не по-зле от теб. Така че ще трябва добре да си помислиш, преди да се опиташ да ни измамиш.

— Хайде да се махаме отгук — изсумтя нетърпеливо Слантър.

Малката група тръгна след гнома, прекоси дългия коридор, премина през множество по-малки коридори и стигна до подножието на виеща се каменна стълба. Слантър постави предупредително пръст пред устните си. Започнаха да се изкачват в колона по един. Някъде отгоре долитаха гласове на гноми, все още неясни и далечни. В най-горния край на стълбите имаше малка дървена врата. Слантър се спря, послуша се, после я открехна и надникна. Остана доволен и им махна да го последват.

Озоваха се в огромен склад. По пода бяха струпани на купчини оръжия, брони и провизии. През високите зарешетени прозорци се просмукваше сива светлина. В помещението нямаше жива душа и Слантър ги поведе забързано към една врата в най-отдалечения край.

Почти беше стигнал до нея, когато вратата се разтвори широко от външната страна. Озова се лице в лице с цял взвод от гноми преследвачи.

Гномите се поколебаха, когато Слантър се изпречи пред тях. После видяха и спътниците му. В момента, в който забелязаха Форейкър, те почти несъзнателно посегнаха към оръжията си.

— Този път късметът ти изневери, момче! — изръмжа Слантър и се хвърли пред Джеър, за да го защити с тялото си.

Гномите преследвачи се втурнаха срещу тях, но Гарет Джакс вече се беше задействал и размахваше яростно тънкия меч. Нападателяте от първите редици падаха посечени. Форейкър застана до Майстора на бойните изкуства и със брадвата си с две остриета отблъскваше останалите. Зад тях Стайтис се обърна и хукна към вратата, но Хелт се хвърли като котка връз него и го събори на пода. Те се затъркаляха в гора от копия, които падаха около тях и дрънчаха, когато се удряха в дървото и желязото.

Гномите преследвачи стояха пред отворената врата и се отбраняваха. В един момент Гарет Джакс и Форейкър ги притиснаха. Нападателяте нададоха гневен вик, разпръснаха се и се разбягаха. Майсторът на бойните изкуства и джуджето хукнаха след тях и се спряха на врата. Видяха, че е безсмислено да ги преследват. Бързо се обърнаха и се спуснаха да помагат на Хелт. Изправиха Стайтис на

крака. Муелретът съскаше злобно и уголемяваше тялото си. Накрая то се извиси дори над огромния човек от границата. Стиснаха го здраво и го повлякоха към Слантър и Джеър, които се взираха в коридора навън.

От двете страни на коридора се носеха виковете на бягащите гноми.

— Накъде? — викна Гарет Джакс на Слантър.

Без да каже дума гномът сви вдясно, в посока обратна на посоката на гномите, затича се в бърз тръс по коридора и махна на другите да го следват. Те тръгнаха в плътна група след него. Гарет Джакс подканяше Стайтис, като го смущаваше леко в ребрата.

— Глупави малки хорас — задъхваше се гневно муелретът. Ссте умрете тук в тези затвори!

Стигнаха до място, където коридорът се разклоняваше. Група гноми вляво ги забелязаха и насочиха оръжията си към тях. Слантър поведе хората си вдясно. От една врата изскочи гном преследвач, но Форейкър го блъсна, без да спира, удари главата му с невероятна сила и шлемът издрънча рязко. От всички страни се носеха виковете на преследвачите.

— Слантър — викна предупредително Джеър.

Твърде късно обаче. Гномът се беше врязал в група въоръжени преследвачи, които се появиха неочаквано от съседен коридор. Те го събориха и настъпи истинско меле от ръце и крака. Гарет Джакс блъсна Стайтис към Хелт и се спусна да помага на Слантър. Форейкър и Еден Елеседил хукнаха на крачка зад него. Оръжията проблясваха остро в сивкавия сумрак и викове на болка и гняв изпълниха коридора. Тримата се хвърлиха върху гномите и ги отблъснаха от падналия Слантър. Гарет Джакс приличаше на котка, тръгнала на лов за мишки. Парираше умело ударите и размахваше бързо тънката си сабя. Гномите се разпръснаха. Подпомогнат от Еден Елеседил, Слантър отново стана.

— Слантър! Изкарай ни оттук! — викна му Елб Форейкър.

— Напред — изрева Слантър и хукна.

Останалите го последваха, влачейки дърпация се Стайтис, и се вклиниха в гномите, които препречваха пътя им. Изникваха все нови и нови преследвачи, които се нахвърляха върху им от всички страни, но те ги отблъскаха яростно и решително. Слантър отново падна, съборен от метнато по него късо копие. Форейкър моментално му се притече на помощ. С едната ръка размахваше широката си брадва

срещу нападателя, а с другата се мъчеше да вдигне Слантър на крака. Виковете зад тях се превърнаха в рев. Стотици гноми заляха коридора около вратата с хералдиката и хукнаха след тях.

Озоваха се на площадка и се спуснаха по някакви стълби. Стигнаха до кръгла зала с много затворени прозорци и врати. Без да намалява ход, Слантър със силен удар на рамото отвори най-близката врата и малката група отново се озова под дъжда. Намираха се в друг двор, ограден с високи стени. Вятърът бръснеше лицата им и гръмотевици трещяха над главите им. Слантър позабави крачка, преведе ги през двора и отвори вратата. Външна стълба се виеше надолу към редица укрепления и наблюдателни кули. Зад стените се виждаше тъмната сянка на гъстата гора. Слантър смело поведе групата по стълбите към укрепленията. Гномите преследвачи се скупчиха около наблюдателните кули. Разбрали бяха, че нещо се е случило в крепостта.

Слантър изобщо не се стресна от тях. С ниско наведена глава, с плътно увито около тялото наметало, той им посочи коридор под укрепленията. Те се скупчиха около него в сенките на парапетите.

— Ще минем направо през вратата — каза той задъхано. — Никой освен мен да не говори. Наведете ниско глави и ги скрийте дълбоко в качулките. Каквото и да се случи, не спирайте! Хайде, бързо!

Никой не каза нищо, дори и Гарет Джакс. Загърнаха се плътно в наметалата и качулките и отново потънаха в сенките. Тръгнаха след Слантър край стените на укрепленията под наблюдателната кула към една отворена врата. Пред тях имаше група гноми, които разговаряха и отпиваха бира от едно плоско шише. Един-двама вдигнаха глави, когато ги доближиха. Слантър махна с ръка и им викна нещо на гномски език, което Джеър не разбра. Един от гном се отдели от останалите и тръгна към малката група от Кълхейвън.

— Продължавайте напред — прошепна Слантър през рамо. Гномите дочуха виковете зад гърбовете си. Изненадани, те погледнаха към крепостта, за да видят какво се беше случило. Малката група мина край тях без да намалява ход. Джеър инстинктивно така прилепи наметалото до тялото си, че се препъна и насмалко не падна. Добре че Елб Форейкър го прихвана. Докато минаваха край наблюдателната кула Слантър се отдели и ги прикри от очите на един гном, който беше

решил да ги спре. Заговори му нещо гневно и Джеър чу, че споменава думата муелрет. Всички се бяха измъкнали вече с изключение на Слантър. Никой не ги спря. Отдалечиха се бързо от Дън Фий Арън и се скриха в тъмнината на дърветата. Джеър забави крачка и погледна неспокойно назад. Слантър продължаваше да спори нещо с часовия.

— Не си вдигай главата — припомни Форейкър на младежа от Вейл и го побутна да върви напред.

Той навлезе в прогизналата от дъжда гора, като следваше неохотно останалите. Стените и кулите на крепостта изчезнаха от погледа. Продължиха бързо още няколко минути, като заобикаляха храсти и дървета, следвайки Елб Форейкър. После спряха под един чудовищно огромен дъб с окапали листа, които бяха образували разкалян жълт килим. Гарет Джакс притисна Стайтис до ствола на дървото и не му позволяваше да шавне. Чакаха Слантър и мълчаха.

Минутите течаха. Гномът не се появяваше. Клекнал в края на малкото празно пространство, което ограждаше стария дъб, Джеър се взираше отчаяно в дъжда. Другите говореха приглушено. Дъждът се изливаше като порой и плющеше по дърветата и на земята. Слантър все още го нямаше. Младежът от Вейл сви решително устни. Ако гномът не се появеше до пет минути, Джеър щеше да тръгне да го търси. Нямаше да остави гнома — не и след всичко, което Слантър беше направил за него.

Петте минути минаха, а от Слантър нямаше и помен. Джеър стана и погледна въпросително другите.

— Връщам се — каза той.

После нещо прошумоля и Слантър се появи между дърветата.

— Поразприказвах се малко повечко, отколкото възнамерявах — заяви гномът. — Скоро ще тръгнат след нас. — Забеляза облекчението на лицето на младежа от Вейл. — Ти май си намислил да ходиш някъде, момче. — Явно беше се досетил.

— Аз ли..., а не. Вече е безсмислено — заекна Джеър.

На грубото лице на гнома се изписа учудване.

— Отказа ли се? Нима си се отказал да откриеш сестра си? — Джеър завъртя глава. — Е, добре тогава. Значи ти все пак си се запътил нанякъде? Тръгваш с всички нас на север, нали така? Хайде, движение.

Махна на другите и се обърна към дърветата.

— Ще прегазим реката на шест мили надолу по течението, за да се измъкнем най-последно от това преследване, което и без това се проточи толкова много. Там реката е дълбока, но мисля че ще се справим.

Джеър се усмихна леко и тръгна след останалите. Върховете на Хай Бенс се извисяваха пред тях, сиви и мъгливи. Още по на север, скрита от погледа, планината Рейвънсхорн ги чакаше. Има още много път до Греймарк, помисли си Джеър, но за пръв път след Капаал той изпита увереност, че все пак те ще стигнат дотам.

ГЛАВА 34

Брин мълча почти през цялото време по пътя от Гримпонд до Хартстоун. Необходимо ѝ беше време, за да отсее казаното и да разтълкува подтекста на всичко, което беше чула. Сигурна беше, че колкото повече време минава, толкова по-объркана щеше да става. Спътниците ѝ обаче настояваха да им разкаже за срещата си с Гримпонд. Единственото, което девойката от Вейл им каза беше, че Мечът на Лий е в ръцете на гномите паяци и че тя ще може да стигне до Мейлморд незабелязана през каналите на Греймарк. После ги помоли да не ѝ задават повече въпроси, докато не се върнат в долината. Потъна в мисли и се мъчеше да разгадае гатанката, която ѝ беше задала Гримпонд.

Странният образ на Джеър в тази тъмна стая и загърнатата фигура, която се доближаваше заплашително към него, не излизаха от главата ѝ. Когато ѝ показа това видението не беше на себе си от гняв, така че Брин изобщо не можеше да повярва, че в него имаше капчица истина. Загърнатата фигура не беше нито на гном, нито на Призрак Морд, а точно те бяха враговете, които търсеха членовете на фамилията Омсфорд. Гримпонд я беше вбесило, като остави образа да трепти пред очите ѝ, дразнило я беше, защото беше решило да прави точно това. Ако беше проявила малко разум, тя щеше веднага да си тръгне и да не позволи да бъде тормозена. Джеър се намираше на сигурно място във Вейл с родителите и приятелите ѝ. Образът, който видението ѝ беше показало, беше една нагла лъжа.

И все пак не можеше, да бъде съвсем сигурна.

Неспособна да направи нещо повече по-този въпрос, който ужасно я притесняваше, тя отхвърли тази мисъл и се залови с другите недомлъвки на Гримпонд. А те бяха много. Миналото и бъдещето са свързани по някакъв начин от черната магия, беше подхвърлило видението. Силата, над която Господарят на магиите беше властвал по времето на Ший Омсфорд, е същата, която Призраците Морди владеят сега. Но смисълът беше по-дълбок. Намекнало беше за някаква връзка между Войните на расите и по-неотдавнашната война, която баща ѝ и

елфите от Западната земя бяха воювали срещу света на магьосничеството. И това подло подмятане, че Мечът на Шанара бил победил Господаря на магиите, но не го бил напълно унищожил. Кой сега подстрекава Призраците Морди и ги изпраща с магията по Четирите земи — беше я попитало видението Гримпонд. И най-ужасен от всичко беше коварният, неколkokратно направен намек, че Аланон, който през цялото си съществуване беше служил вярно на Четирите земи и на народа ѝ, Аланон, който винаги беше предсказвал всичко, този път се бил излъгал. Като мислел, че прозрява истината, той всъщност не я виждал такава, каквата е. Как точно го беше казало видението? А, да, Аланон бил виждал само завръщането на Господаря на магиите, той бил виждал само миналото.

Какво виждаш ти, беше прошепнало видението. Отворени ли са очите ти?

Девојката от Вейл се почувства напълно безпомощна, но се помъчи да се окопоти. Объркването и безпомощността само бяха заслепили баща ѝ. Тя трябваше да вижда ясно и да държи съзнанието си будно, ако искаше да вникне в смисъла на думите на Гримпонд. Ами ако Аланон наистина се е заблуждавал, помисли тя. Трудно ѝ беше да повярва, но ако искаше да разтълкува казаното от видението, просто трябваше да го приеме за вярно. И така, ако той действително се е заблуждавал, каква е била причината за това? Друидът безспорно беше вярвал неоснователно в две неща. Първо, че Призраците Морди няма да допуснат, че те ще минат през Волфсктааг за Източната земя. И второ, че те не са ги проследили след като напуснаха Шейдската долина. Дали тези заблуди не са били само част от една по-голяма заблуда?

Отворени ли са очите ти? Виждаш ли? Тези два въпроса се набиваха упорито в съзнанието ѝ. Предупреждение, което тя не можеше да разбере. Самоизмамата на Аланон не беше ли в известна степен и нейна собствена самоизмама? Поклати глава при тази мисъл. Трябваше да размисли много сериозно. Трябваше да допусне, че Аланон, без да иска, се е подвел и погрешно е преценил опасността, която ги е дебнела в Мейлморд. Може би силата на Призраците Морди е по-голяма, отколкото той е подозирал. Дали пък някаква част от Господаря на магиите не е оцеляла при унищожението му? Друидът

може би е подценявал силата на враговете им или е надценявал собствената си сила и силата на девойката от Вейл.

После си спомни какво ѝ беше казало видението за самата нея. Дете на мрака, я беше нарекло то, обречена да умре в Мейлморд, носителка на семената на собственото си унищожение. Явно причината за това унищожение ще бъде магията на песента на желанията — недостатъчна и несигурна защита срещу магията на Черните скитници. Призраците Морди бяха жертви на своята магия. И, тя също, ѝ беше казало Гримпонт. А когато Брин се опита да го убеди, че тя не е като тях, то ѝ беше отвърнало, че никой не използвал магията. Магията властвала над хората, които я използвали.

— Там е ключът на това, което търсиш — беше ѝ казало то.

Още една загадка. Сигурно беше истина, че магията я използва точно толкова, колкото тя използваше магията. Спомни си гнева срещу мъжете от Спанинг Ридж. Спомни си и как Аланон ѝ беше показал какво можеше да направи магията с дърветата, които бяха преплели здраво клони. Спасител и унищожител — тя щеше да бъде и двете, така беше предупредил Бремени. А сега и Гримпонт.

Коглайн прошепна нещо и се отдалечи подскачайки, след като Кимбър Бо го смъмри да се държи прилично. За миг мислите ѝ се разпиляха и тя се загледа след стареца, който се шмугна в гъсталака. Смееше се и дърдореше като полуоткачен. Брин пое дълбоко хладния въздух и видя, че сенките на ранната вечер бяха започнали да падат върху земята. Усети, че Аланон ѝ липсва. Стори ѝ се странно, защото мрачното му и потискащо присъствие никак не ѝ беше действало успокоително, докато бяха заедно. Въпреки всичко между тях се беше породила някаква близост, някакво чувство на разбиране, на някакво сходство...

Дали то не се дължеше на магията, която двамата носеха в себе си — песента на желанията и силата на друидите?

Очите, ѝ се напълниха със сълзи и тя отново си представи раненото му тяло, приведено в онази огряна от слънцето долчинка, кървящо и разкъсано. Колко окаян ѝ се стори тогава, повален от приближаващата смърт, вдигнал потопените в собствената си кръв пръсти, за да докосне челото ѝ... Самотен и съсипан. Така ѝ изглеждаше той в последните мигове на живота си, изпълнен не със силата на друид, а изтерзан от чувството за вината на друидите. Отдал

сили на клетвата на баща си, да освободи друидите от отговорността, която те носеха за пренасянето на черната магия в света на хората.

А сега тази отговорност беше прехвърлена върху нея.

Следобедът мина, настъпи вечер. Малката група излезе от пущинаците и се озова в долината Хартстоун. Брин престана да си блъска мозъка върху думите на Гримпонд. Замисли се какво да каже на спътниците си и как да използва малкото неща, които беше научила. Нейната роля в цялата тази работа беше строго определена, но не беше така с останалите, дори и с Роун. Може би ако споделеше с Принца на Лий всичко, което ѝ беше казало видението, тя щеше да успее да го убеди да я остави да отиде в Мейлморд сама. Ако беше предопределено да намери смъртта си там, тя вероятно щеше да може да предотврати неговата смърт.

Час по-късно те стояха пред огъня на камината в малката колиба, изтегнати в удобни столове — Брин, старецът, момичето и Роун. Нощта се беше спуснала, студена и спокойна, и пламъците танцуваха по лицата им и ги сгриваха. Уиспър дремеше върху рогозката си, проснат пред камината. Почти през целия им път до Гримпонд и обратно котаракът беше останал невидим. Появи се едва при завръщането им в долината и бързо се изтегна на любимото си място.

— Гримпонд ми се яви с моя образ — започна тихо Брин. — Яви ми се със собственото ми лице и ме изтормози с това, което каза за мен.

— Видението обича да прави такива номера — отбеляза съчувствено Кимбър Бо. — Не трябва да му се връзваш.

— Само лъжи и измислици! То е злобно и порочно — прошепна Коглайн и наведе напред хилавото си тяло. — Закрепостено е в езерото още преди изчезването на стария свят. Разказва гатанки, които нито един мъж не може да разгадае — камо ли една жена.

— Дядо — срязва го тихо Кимбър Бо.

— Какво е искало да ти каже Гримпонд? — мъчеше се да разбере Роун.

— Това, което ви казах — отвърна Брин, — че Мечът на Лий е в ръцете на гномите паяци, извлечен от водите на Чард Раш и че отиването до Мейлморд няма да бъде забелязано от Призраците Морди, ако се мине през каналите на Греймарк.

— А дали не те е излъгало? — упорстваше Принцът на Лий.

Брин поклати бавно глава и си спомни зловеция начин, по който беше използвала магията на песента на желанията. — Не, за това не.

Коглайн се изсмия подигравателно.

— Всичко останало обаче е било лъжи, кълна се.

Брин се извърна към него.

— Гримпонд каза, че смъртта ще ме застигне в Мейлморд, че няма да успея да я избегна.

Всички мълчаха потресени.

— Пак лъжи, както каза старецът — измърмори накрая Роун.

— Гримпонд каза, че там смъртта дебне и теб. Каза, че ние двамата носим семената на тази смърт в магията, която ще използваме — твоята в Мечът на Лий, моята в песента на желанията.

— И ти вярваш на всички тези глупости? — погледна я учудено планинецът. — Аз пък не вярвам. Мога да се грижа и за двама ни.

Брин се усмихна тъжно.

— Ами ако Гримпонд не ме е излъгало? Какво ще стане, ако и това не е лъжа? Трябва ли смъртта ти да ми тежи на съвестта, Роун? Пак ли ще настояваш да умреш заедно с мен?

Роун се изчерви.

— Ако се налага, да. Аланон ме направи твой закрилник, когато пожелах да стана такъв: Какъв закрилник ще ти бъда, ако те изоставя сега и те пусна да вървиш сама? Предопределено е да умрем заедно, така че няма какво да ти тежи това на съвестта. Нека то тежи на моята съвест.

Очите ѝ отново се наляха със сълзи и тя се опита да потисне чувството, което се надигна в нея.

— Момиче, момиче, не плачи! — Коглайн стана рязко и се затътри към нея. За нейна изненада той протегна ръка и нежно изтри сълзите. — Гримпонд просто си играе, говори само лъжи и полуистини. Видението предсказва смърт на всички. Въобразява си, че е осенено от някакво вътрешно прозрение. Хайде, хайде. Какво може едно призрачно същество да знае за смъртта?

Старецът погали Брин по рамото, после, незнайно защо, се озъби на Роун, сякаш той имаше някаква вина, и измънка нещо сърдито срещу проклетите натрапници.

— Дядо, трябва да им помогнем — изведнъж заяви Кимбър Бо.

Коглайн се обърна рязко към нея и се наежи:

— Да им помогнем ли? И как точно, мога ли да знам, момиче? Като събираме дърва за огън?

— Не дядо, не мисля, че... дядо, но...

— Хайде стига — махна старецът нетърпеливо с ръка. — Естествено, че ще им помогнем!

Девојката от Вейл и планинецът изгледаха смаяно Коглайн. Той се изкиска пронизително, ритна спящия Уиспър и вдигна рязко главата му.

— Аз и това скапано животно — ще помогнем, с каквото можем! Трудно, се понасят тези сълзи! Как ще оставим гостите ни да се скитат по тези места без да има кой да им покаже пътя!

— Дядо — опита се да го прекъсне Кимбър Бо, но той не ѝ обърна никакво внимание.

— Отдавна не съм се срещал с тези гноми паяци, нали така? Много ми допада идеята да ги подсетим, че все още сме тук, ако случайно са си помислили, че сме се преместили някъде другаде. Знаем къде ще ги намерим, на върха на Тофър Ридж. Всъщност не, не там по това време на годината. Те трябва вече да са слезли от хребета в мочурището. Там им е свърталището. Там ще си премерим силите. Уиспър ще ни заведе при тях. После ще тръгнем на изток, ще заобиколим тресавището и ще пресечем Рейвънсхорн. Ще ни трябват най-много ден-два.

Обърна се рязко.

— Но без теб, Кимбър. Не мога да ти разреша да се скиташ по тези места. Черните скитници и тем подобните са много опасни. Ти ще останеш да пазиш къщата.

Кимбър го погледна възмутено.

— Все още се отнася към мен като към дете. А всъщност детето е той.

— Ха! И таз добра. Оставаше ти да се притесняваш за мен! — кипна Коглайн.

Кимбър се усмихна снизходително и му отвърна спокойно:

— Не мога да не се безпокоя за теб. Та аз те обичам — Погледна девојката от Вейл. — Брин, трябва да знаеш нещо. Дядо вече никога не напуска долината без мен. От време на време той има нужда от очите и паметта ми. Дядо, моля те, не се дразни от думите ми. Не можеш да отречеш, че понякога забравяш. Освен това Уиспър не

винаги прави това, което му наредиш. Понякога, ако си сам с него, изчезва точно тогава, когато най-малко ти се иска.

Коглайн се намръщи:

— Права си, това глупаво животно наистина се държи идиотски. — Хвърли гневен поглед на котарака, който премигна сънливо. — Само си загубих времето да го уча на добро поведение. Май наистина трябва да тръгнем всички заедно. Само че ми обещавай да се пазиш. Остави опасностите на мен.

Брин и Роун се спогледаха. Кимбър се обърна към тях и каза:

— Значи всичко е решено. Тръгваме призори.

Девојката от Вейл и планинецът си размениха смаяни погледи. Не можеха да повярват на ушите си. Едно момиче на възрастта на Брин, един слабоумен старец и една котка, която ставаше невидима, когато си поискаше, бяха решили да тръгнат с тях и да вземат Меча на Лий от съществата, които бяха нарекли гноми паяци. Сякаш това беше най-естественото нещо в света. И на всичкото отгоре после щяха да ги преведат до планините Рейвънсхорн и Греймарк! Наистина невероятно! Гномите и Черните скитници и разните му там други опасни същества ще бъдат наоколо — същества, които чрез силата си бяха унищожили друида Аланон. А момичето и старецът се държаха така, сякаш това нямаше абсолютно никакво значение!

— Не, Кимбър. Не съм съгласна — каза най-после Брин, след като не можа да измисли нищо друго. — Не можеш да тръгнеш с нас.

Кимбър Бо изгледа двамата.

— Много по-наясно съм с нещата, отколкото предполагате. И преди ви казах, тази земя е мой дом. И на дядо ми. Знаем какви опасности крие тя.

— Вие обаче не познавате Черните скитници! — избухна Роун. — Как можете да се предпазите от тях?

Кимбър не отстъпваше:

— Не знам. Общо взето това, което вие бихте направили. Така си мисля. Просто трябва да ги избягваме.

— А ако не можете да ги избегнете? — упорстваше Роун. Какво ще стане тогава?

Коглайн извади кожена кесия, пъхната в колана му и я вдигна високо.

— Ще им дам от моята магия, чужденецо! Ще ги накарам да опитат вкуса на огъня, който никога не са опитвали!

Планинецът сви недоверчиво вежди и погледна към Брин с надеждата, че тя ще го подкрепи.

— Това е лудост — процеди той през зъби.

— Е, не подценявай така бързо магията на дядо ми — посъветва го Кимбър и кимна успокоително на стареца. — Той е прекарал целия си живот сред тези пущинаци и се е справял с хиляди опасности. Прави неща, които изобщо не подозирате. Много ще ви помогне, ще видите! Уиспър и аз също.

— Според мен идеята е кошмарна, Кимбър — поклати глава Брин.

Момичето кимна с разбиране.

— Ще си промениш мнението, Брин. Във всеки случай вие просто нямате друг избор. Уиспър ви е необходим, за да души и открива пътя. Дядо ви е нужен, за да ви води. Имате нужда и от мен, за да помагам на тях двамата.

Девојката от Вейл понечи да възрази отново, но се спря. Какво всъщност искаше тя? Нали бяха дошли чак до Хартстоун, защото им трябваше някой, който да ги преведе през Дарклин Рийч.

А само един човек можеше да го направи и това беше Коглайн. Без Коглайн те могат да се лутат седмици наред в Анар, седмици, с които не разполагаха. Сега, когато най-после го бяха открили и той им предлагаше помощта, от която имаха крещяща нужда, тя започна да се дърпа!

Колебаеше се. Може би имаше пълното основание за това. Кимбър ѝ се стори момиче, чието сърце беше по-голямо от силата му. Само че Коглайн едва ли щеше да си мръдне пръста без нея. Имаше ли право Брин да поставя безпокойствата си за Кимбър над доверието, което Аланон ѝ беше гласувал?

Едва ли.

— Мисля, че няма какво повече да умуваме — каза тихо Кимбър. Брин погледна Роун за последен път. Планинецът поклати безпомощно глава, напълно примирен.

Девојката от Вейл се обърна и се усмихна уморено:

— Май си права — съгласи се тя и противно на всякакъв здрав разум се надяваше, че решението е правилно.

ГЛАВА 35

Тръгнаха от Харстоун призори и поеха североизточно през гористата местност към тъмния силует на хребета Тофър Ридж. Напредваха бавно, също както по време на пътуването им на север към Гримпонд. Пущинаците след долината, разположени между Рейвънсхорн и Раб, бяха коварен лабиринт от скалисти проломи и падини, които биха могли да подведат непредпазливите пътници. Със здраво пристегнати на гърба раници и прикачени около китките оръжия, Брин, Роун, Кимбър Бо и Коглайн следваха внимателно виещия се път. Денят беше топъл, с мирис на есен, изпълнен със звуци и багри. Тъмната фигура на Уиспър се движеше успоредно с тях сред дърветата и се виждаше само от време на време. Членовете на малката група се чувстваха напрегнати и недоспали, защото разговорът им продължи до ранни зори. Знаеха, че рано или късно липсата на сън щеше да си каже думата. Засега обаче възбудата от издирването им помагаше да преодоляват умората. Брин не можеше така лесно да се отърве от безпокойството, че беше допуснала Кимбър Бо и Коглайн да я придружават. Решението беше взето и те бяха тръгнали на път, но въпреки това първоначалната ѝ тревога и несигурност не намаляваха. Е, вярно, че някои страхове и съмнения щяха да я съпътстват дори и момичето и старецът да ги нямаше. Те се подклаждаха от това, че знаеше какви опасности ги чакаха и от зловещите предупреждения на Гримпонд. Но тогава тя щеше да се безпокои само за себе си и Роун. Планинецът беше толкова непреклонен в решението си да я следва до край, че в един момент двойката от Вейл разбра, че е невъзможно да го убеди в противното. Но съмненията и страховете нямаше да бъдат същите, ако бяха тръгнали само те двамата. Въпреки всичките им уверения, девойката от Вейл продължаваше да е убедена, че Кимбър Бо и старецът не са достатъчно силни да издържат на черната магия. Не можеше да бъде другояче. Какво от това, че бяха живели през всичките тези години в пущинаците на Анар. В крайна сметка опасностите, на които щяха да бъдат изложени, нямаше да имат нищо общо, с този свят и с тази епоха. Каква ли магия или познания се

надяваха да използват, които да са в състояние да прогонят Призраци Морди, когато те се появяха?

Брин изпитваше ужас при мисълта, че силата на Черните скитници щеше да се насочи срещу момичето и стареца. Плашеше се много повече за тях, отколкото за себе си. Как щеше да понесе, не дай си боже, смъртта им, след като тя самата им беше позволила да я придружават?

Кимбър Бо обаче изглеждаше толкова уверена в собствените си сили и в дядо си. Тя нито се страхуваше, нито се съмняваше. Беше самоуверена и непоколебима. Твърдата ѝ убеденост, че е длъжна да помогне на Брин и на Роун, мотивираше действията ѝ.

— Ние сме приятели, Брин, а приятелите правят един за друг това, което намират за необходимо — беше казало момичето късно предишната нощ, когато си шепнеха уморени. — Приятелството е нещо, което човек усеща дълбоко в сърцето си, дори и да не го е изричал на глас. Силните приятелски чувства, които изпитва към някого, го обвързват. Точно това привлече Уиспър към мен и той ми стана верен до гроб. Аз му отговарях със същата силна обич. И двамата усещахме взаимните си дълбоки чувства. Сега изпитвам същото и към теб. Ние всичките ще бъдем приятели, а щом ще сме приятели, ще трябва да бъдем заедно и в радости, и в беди. Това е приятелството. Твоите нужди стават и мои.

— Чувството ти е прекрасно, Кимбър — беше ѝ отвърнала Брин. — В случая обаче моите нужди са прекалено големи. Прекалено опасни са, за да бъдат споделяни от друг.

— Точно защото са толкова опасни, те трябва да бъдат споделени — беше ѝ се усмихнала Кимбър. — И то споделени с приятели. Трябва да си помагаме един на друг, ако приятелството наистина има някакъв смисъл.

На тези думи нямаше какво да се отговори. Вярно, Брин можеше да ѝ каже, че Кимбър я познава много отскоро, че тя не е длъжна да ѝ помага, че това дирене е поверено единствено на нея и момичето и дядо ѝ изобщо не са обвързани с него. Само че тези аргументи нямаше да разколебаят Кимбър. Тя възприемаше отношенията помежду им като отношения между равни и чувството ѝ на ангажимент беше толкова силно, че не търпеше никакви компромиси.

Денят бавно отминаваше. Вървяха през дива гориста местност, една огромна маса от високи черни дъбове, брястове и хикории. Разкривените им клони се протягаха към небето като ръце на гиганти. През скелетоподобния покрив на гората небето светеше тъмносиньо и кристално чисто, а през оголените клони на дърветата слънцето струеше, осветяваше сенките и изпъстряше околността с красиви цветни петна. В тази пустош обаче слънчевите лъчи бяха само краткотраен гост. Местността принадлежеше на сенките — плътни, непроницаеми, загатващи за спотаени опасности, за неща неவிждани и нечувани, за един призрачен живот, който се пробужда едва когато изчезне и последната дневна светлина и гората потъне в непрогледна тъмнина. Този живот чакаше, скрит безмълвно в тъмното сърце на гъстата гора, лукава, изпълнена с омраза сила, която не допускаше никой да нарушава уединения ѝ свят, ненавиждаше натрапниците и всеки момент беше готова да ги издуха така, както вятърът гаси пламъка на малка свещичка. Брин усещаше присъствието ѝ. Тя шепнеше тихо в съзнанието ѝ, гризеше тънката нишка на решителността и сигурността, които ѝ вдъхваха спътниците ѝ, предупреждаваше я, че с падането на нощта тя трябва да бъде нащрек.

Слънцето започна да потъва зад западния хоризонт и над земята настъпваше мрак. Тъмният силует на Тофър Ридж се мерзелееше пред тях като назъбена сянка. Коглайн ги водеше по виеща се край плътна стена от дървета пътека. Вървяха без да говорят. Започнали бяха да усещат умора. Жуженето на насекомите изпълваше мрака, а високите преплетени корони на дърветата се огласяха от кресливи викове на птици. Хребети и гъсталаци обгърнаха плътно тясната пътека, по която се движеха. Въздухът стана по-горещ и неприятен, с миризма на застояло. Скритият живот, който чакаше спотаен сред сенките на дърветата, се пробуди и започна да се оглежда...

Внезапно дърветата пред тях се разтвориха и пред погледа им се разкри просторна еднообразна долина, потънала в мъгла, призрачно осветена от блясъка на звездите и странната бледооранжева налята луна, която висеше в края на източния хоризонт. Мрачна и потискаща широката долина приличаше на застояла черна вода в бездънен каньон, в който се губеше забуления в мъгла Тофър Ридж.

— Тресавището Оулдън — прошепна Кимбър.

Брин се загледа мълчаливо в него. Изпита усещането, че и то се беше втренчило в нея.

Мина полунощ, времето забави ход и накрая сякаш изобщо спря. Лек полъх на ветрец погали нежно покритото с прах лице на девойката от Вейл и отмина. Тя се огледа очакващо, но нищо не се случи. Отново стана непоносимо горещо — нетърпима потискаща жегга. Имаше чувството, че е затворена в пещ и невидими пламъци изтръгват от болящите я бели дробове и последната глътка въздух. В бездънната долина есенната нощ не обещаваеше прохлада. Дрехите на Брин бяха прогизнали от пот, която се стичаше на вадички по тялото ѝ и лъщеше със сивкав отблясък по лицето ѝ. Мускулите ѝ се бяха вдървили. Често сменяше положението на изтощеното си тяло с надеждата, че ще се почувства по-добре, но скоро откри, че е невъзможно да превъзмогне умората. Болката се беше вкопчила в нея и не я пускаше. Рояк комари бръмчаха досадно наоколо, привлечени от потното ѝ тяло, хапеха лицето и ръцете ѝ и тя безпомощно се мъчеше да ги прогони. Въздухът около нея вонеше непоносимо на загнили дървета и застояла вода.

Свила се зад група от камъни заедно с Роун, Кимбър и Коглайн, тя гледаше в основата на хребета, където се намираще лагерът на гномите паяци в края на тресавището Оулдън. Лагерът се състоеше от импровизирани колиби и ровове и се простираше между най-ниската част на Тофър Ридж и тъмнината на тресавището. Тук там в мъглата горяха огънове. Светлината на ленивите им разхвърляни пламъци с мъка си пробиваше път през мрака. Уродливите приведени сенки на обитателите на лагера се мерзелееха в размазаните проблясъци на огньовете. Чудноватите им гротескни туловища бяха покрити със сивкава козина и те се движеха ниско приведени на четири крака във високата посърнала трева, прегърбени същества без лица. Събираха се на големи групи в края на тресавището и скандираха монотонно в нощта.

— Призовават черните сили — беше им обяснил Коглайн, когато ги доведе в укритието. — Първични същества са те, гномите. А гномите паяци са най-невежи от всички. Вярват в духове и зли сили, които се появяват от други светове със смяната на сезоните. Призовават ги, защото вярват, че те ще им дадат сила, и същевременно се надяват, че тази сила няма да се обърне срещу тях самите. Ха! Суеверни глупаци!

Понякога обаче наистина се появявали зли същества, им каза Коглайн. В тресавището Оулдън имало невероятно зловни и ужасни същества, също като в горите на Волфсктааг — творения на други светове и загубени магии. Наричали ги върколаци. Живеели сред мъглите. Видът им бил отвратителен. Подмамвали тялото и духа, впримчвали по-слаби от тях човешки същества и изцеждали живота от телата им. Върколаците не са нещо въображаемо, увери ги мрачно Коглайн. Точно от тях искали да се предпазят гномите паяци, защото те били любимата храна на Върколаците.

— Сега, когато есента си отива и зимата приближава, гномите слизат в тресавището и призовават мъглата да не се вдига — шепнеше хрипкаво старецът. — Въобразяват си, че зимата няма да дойде, ако не правят това. Суеверни глупаци! Всяка есен идват тук и остават почти цял месец. Слизат от билото, правят множество лагери, настъпва масово преселение. Призовават денонощно черните сили, за да може зимата да ги предпази от зверовете. — Усмихна се съзаклятнически и намигна. — Има ефект. Върколаците се хранят с тях през целия този месец, разбирате ли. Похапват си достатъчно от тях, че да им държи сито през цялата зима. След това изобщо не им трябва да се катерят до билото.

Коглайн знаеше как може да намери гномите паяци. При падането на нощта малката група се запъти на север към подножието на хребета. Вървяха, докато най-после видяха лагера на гномите. После Кимбър Бо им обясни какво щеше да последва.

— Мечът ти, Роун, ще бъде в тях. Меч като твоя, намерен във водите на Чард Раш. Те са решили, че е талисман, който им е изпратен от техните черни сили. Въобразяват си, че той ще ги предпазва от Върколаците. Трябва да открием къде са го скрили и да го откраднем.

— Как ще направим това? — попита Роун. Докато стигнат до лагера той не беше говорил за нищо друго. Изцяло беше подвластен на силата на меча.

— Уиспър ще го открие — отвърна момичето. — След като подуши миризмата ти, той ще проследи меча, независимо къде е скрит. Веднага след като го намери ще се върне при нас и ще ни отведе до скривалището.

И така, Уиспър подуши миризмата на планинеца и тръгна в нощта. Изчезна безшумно почти мигновено. Четиримата от Хартстоун

зачакаха завръщането му, скрити в сенките на влажната нощ и сред зловонието на долчинката. Ослушваха се и чакаха. Блатният котарак все не идваше. Тръгнал беше много отдавна.

Брин затвори очи и се помъчи да прогони умората. Опита се да изключи от съзнанието си монотонното скандиране на гномите паяци. Повтарящ се, кух звук, който не преставаше. На няколко пъти, когато се заслушваше, някъде от мъглата наоколо до нея долитаха крясъци — пронизителни, отсечени, изпълнени с ужас. Заглъхваха почти веднага, но скандирането не спираше...

Една огромна чудовищна сянка изскочи точно пред нея. Тя се стресна и извика.

— Ш-ш-т, момиче! — смъмри я Коглайн, притиснал кокалестата си ръка върху устата ѝ. — Това е котката, не виждаш ли?

Едрата глава се очерта в тъмнината. Блестящите сини очи премигнаха лениво, докато Уиспър се придвижваше гъвкаво към Кимбър. Момичето се наведе и прегърна котарака, погали го нежно и му прошепна нещо в ухото. Говори известно време с блатния котарак, а той се търкаше и умилкваше около нея. После Кимбър се обърна към тях. Очите ѝ горяха от възбуда.

— Уиспър е открил мечата ти, Роун!

Планинецът моментално се приближи.

— Заведи ме веднага в скривалището, Кимбър — помоли той. — Ще имаме оръжие, с което ще можем да се изправим пред Черните скитници и пред всяка зла сила, която им е подвластна!

Брин се опита да потисне горчивината, която внезапно я заля. Роун вече беше забравил, че Мечът не му беше помогнал да предпази Аланон от смъртта, помисли си тя. Той просто беше обсебен от нуждата да го притежава.

Коглайн им махна да се приближат, а Кимбър каза нещо бързо на Уиспър. Започнаха да се спускат към лагера на гномите. Смъкнаха се приведени в сенките на възвишението, където се бяха скрили. Светлината на огньовете почти не достигаше до мястото, където се движеха и те бързо напредваха към целта. Брин не можеше да се отърве от предупрежденията, които не ѝ даваха покой и ѝ нашепваха, че тя трябва да се върне, че там, накъдето бяха тръгнали, не ги очакваше нищо добро. А девойката от Вейл непрестанно си повтаряше наум — твърде късно, твърде късно.

Доближиха до лагера. Светлината на огньовете осветяваше все по-силно пространството наоколо и те започнаха да различават по-ясно приведените фигури на пълзящите около колибите и рововете същества. Те наистина приличаха на паяци. Външният им вид беше отвратителен и отблъскващ. Целите бяха покрити с козина, с пронизващи и тесни очи, прегърбени, сякаш възкресени от някакъв запокитен в най-далечните кътчета на паметта кошмар. Ужасно много бяха на брой. Появяваха се изневиделица и после също тъй бързо изчезваха в мрака. Говореха някакъв странен, нечовешки език. Непрекъснато се събираха пред стената от мъгла и скандираха глухо и ритмично.

Блатният котарак и четиримата му спътници се промъкваха безшумно по края на лагера, заобикаляха го от далечната му страна. Мъглата се носеше край тях на валма. Откъсваше се от стената, която висеше неподвижно над празния простор на мочурището. Беше влажна и лепкава, противно топла. Брин безуспешно се мъчеше да се освободи от нея.

Уиспър, който вървеше пред тях, внезапно спря и потърси с очи господарката си. Брин се потеше обилно и правеше отчаяни опити да се ориентира. Тъмнината беше наситена със сенки и движения, с топлината на есенната нощ и с монотонното скандиране на гномите паяци пред тресавището.

— Трябва да слезем в лагера — чу тя тихия възбуден глас на Кимбър.

— Сега ще ги видим как скачат — изхили се весело Коглайн. — Стойте надалеч от тях, когато го направят!

Момичето каза нещо на Уиспър и той се запъти към лагера на гномите. Като пристъпяше безшумно през мъглата, гигантският котарак се насочи към най-близките колиби и ровове. Кимбър, Коглайн и Роун го последваха ниско приведени. Брин се повлече след тях като се оглеждаше предпазливо наоколо.

Вляво от нея се движеха същества извън обсега на светлината от огъня. Те пълзяха във високата трева край група скали. Вдясно зад тях се появиха и други. Те пристъпяха бавно към скандиращите и към стената от мъгла. Пушек от огньовете влезе в очите на Брин, примеси се с мъглата, щипещ и заслепяващ. Изведнъж девойката от Вейл

престана да вижда. Обзе я гняв и страх. Очите ѝ се насълзиха и тя започна да ги търка...

Пронизителен вик раздра внезапно тъмнината, извиси се над монотонното скандиране и всичко наоколо замръзна. Гном паяк изскочи от сенките пред тях. Той панически се мъчеше да се спаси от блатната котка, която се беше появила на пътя му. Уиспър се хвърли с вой, отметна бягащия гном встрани, сякаш беше перце и заедно с него разпръсна още петима-шестима, препречили пътя му. Кимбър се понесе след огромния котарак, лека и бърза като стрела. Коглайн и Роун я последваха. И двамата викаха като обезумели. Брин хукна след тях и полагаше неимоверни усилия да не изостава.

Водени от блатната котка, четиримата се втурнаха в центъра на лагера. Гномите паяци се носеха край тях, космати, уродливи сенки, които бръщолевеха нещо на техния си език, крещяха и търсеха къде да се скрият. Малката група от Хартстоун се стрелна край най-близкия огън. Коглайн намали ход и зарови в кожената торба, прикачена на колана му. Извади шепа черен прах и го хвърли в пламъците на огъня. Мигновено последва взрив, който разтърси долината. Към небето изригна гейзер от искри и горящи парчета дърво. Монотонното скандиране пред стената от мъгла заглъхна. Гномите в лагера се развикаха пронизително. Четиримата се стрелнаха край друг огън и Коглайн отново хвърли черен прах в пламъците. Земята отново изригна и освети ярко нощта. Гномите се разбягаха във всички посоки. Далеч напред Уиспър се носеше направо през светлината на огньовете като огромен призрак. Накрая се изкачи на грубо скована платформа, която се извисяваше близо до стената от мъгла. Тя се разцепи и се сгромоляса шумно под тежестта на звяра. Множество делви, гравирани дървени съдове и блестящи оръжия се разпиляха по земята.

— Мечът! — провикна се Роун над вдигнатата от викащите гноми олелия и се втурна напред, като отблъскваше встрани уродливите тела, които се мъчеха да го спрат. Миг след това той застана до Уиспър и грабна от разпилените предмети тънко черно като абанос оръжие.

— Лий; Лий! — извика планинецът, размаха победоносно Меча на Лий над главата си и отблъсна група гноми, които се нахвърлиха отгоре му.

Коглайн щедро сипеше черния прах в пламъците на гномските огньовете и всичко наоколо трещеше от взривове. Цялата долина беше залята от ярка жълта светлина, която се издигаше от почернялата обгоряла пръст. Високата трева пламна. Пушеци и мъгла се смесваха и се понасяха като плътна стена през лагера. Скоро всичко изчезна от погледа. Брин тичаше след другите, които я бяха забравили в еуфорията на битката, и все повече изоставаше. Те бяха напуснали вече платформата и се носеха обратно към хребета. Размазани тъмни фигури в сивкавите димни облаци и мъгла. Тя почти не ги виждаше.

— Роун, почакай! — извика отчаяно Брин.

От всички страни беше заобиколена от бягащи гноми паяци, които крещяха неистово. Някои от тях протягаха косматите си крайници към нея. Кривите им пръсти се вкопчваха в дрехите ѝ и ги раздираха. Обезумяла, тя с мъка се изтръгваше от яките им крайници и продължаваше да тича, с надеждата, че ще настигне останалите от малката група. Паяците обаче бяха безброй. Бяха навсякъде около нея. Загубила всякаква надежда, Брин започна да пее песента на желанията. Оглушителният ѝ вик ги отблъсна от нея и те побягнаха, като надаваха пронизителни писъци на ужас.

После девойката от Вейл падна по лице във високата трева. Очите и устата ѝ се напълниха с пръст. Нещо тежко се хвърли върху ѝ и нещо космато и яко се уви около тялото ѝ. В този миг тя загуби самообладание. Страхът и отвращението бяха сковали мозъка ѝ. С мъка застана на четири крака, но съществото, което не можеше да види, не я пускаше. Девойката от Вейл започна да пее с цялата ярост, която беше насъбрала в себе си. Песента се изтръгна от гърлото ѝ като взрив и отхвърли от гърба ѝ съществото, разкъсано на хиляди парчета от силата на магията.

Брин се обърна и видя какво беше направила. Един гном паяк лежеше безжизнен на скалите зад нея. Изглеждаше невероятно дребен и нищожен в смъртта. Тя се вторачи в разкъсаното тяло и за един кратък миг изпита странно, ужасяващо чувство на радост и задоволство.

Веднага прогони чувството. Безмълвна и ужасена девойката от Вейл се обърна и хукна като обезумяла в мъглата, без да има представа накъде тича.

— Роун — крещеше тя.

Втурна се в стената от мъгла, която се издигаше пред нея, и изчезна.

ГЛАВА 36

Изведнъж светът сякаш се продъни. Месецът, звездите и небето изчезнаха. И дърветата, и билата, и хребетите, и долините, и скалите, и потоците — и те изчезнаха. Остана само мъглата. Дори земята, по която Брин тичаше, беше безформена, пихтиеста. Тревите — част от движещото се сиво було на мъглата. Девойката от Вейл беше останала абсолютно сама в безкрайната безлюдна пустош, в която се беше втурнала.

Спря изтощена. Острото ѝ неравно дишане кълтеше в ушите ѝ. Дълго стоя неподвижна в мъглата. Дори и сега смътно осъзнаваше, че в желанието си да се спаси, тя се беше отклонила от долината и беше навлязла в тресавището Оулдън. Не можеше да събере мислите си, да ги задържи и подреди. Те ѝ бягаха. Пред очите ѝ — един единствен образ — ясен и ужасен. Образ на гном паяк — обезобразен, размазан, безжизнен.

Затвори очи. Яростно сви ръце в юмруци. Направила беше нещо, което се беше заклепа никога повече да не прави. Отнела беше още един човешки живот. Изпратила го беше в отвъдното в пристъп на гняв и страх. С помощта на песента на желанията. Аланон я беше предупредил. Чуваше как думите му шепнат в ушите ѝ: „Девойко от Вейл, песента на желанията е сила, каквато никога не съм виждал. Магията може да дава живот, магията може да отнема живот.“ — Но аз никога няма да я използвам...

— Магията използва всички, дете на мрака — дори и теб!

Предупреждението на Аланон беше изчезнало. Сега я измъчваше предупреждението на Гримпанд. Тя бързо го прогони.

Винаги беше усещала, някъде дълбоко в себе си, че някой ден може би щеше да бъде принудена да използва магията на песента на желанията, както я беше предупредил Аланон. Започна да допуска тази възможност в момента, в който друидът и разкри част от тази сила чрез преплетените клони на дърветата в планината Рън. Така че смъртта на гнома паяк не беше за нея никакво неочаквано смущаващо разкритие.

Ужаси я фактът, че някаква част от нея беше изпитала задоволство от това, което беше направила. Някаква част от нея беше изпитала наслада от самото убийство.

Нещо я стисна за гърлото. Спомни си внезапната сладка тръпка, която премина през тялото ѝ, когато видя размазаното тяло на гнома и си даде сметка, че нейната песен на желанията го беше превърнала в пихтиеста маса. За един кратък миг тя се беше отдала на силата на магията...

Как беше допуснала да се превърне в такова чудовище?

Отвори рязко очи. Не тя беше допуснала това. Видението Гримпонд се оказа право. Не ти използваш магията, а магията те използва, беше ѝ казало то. Магията те прави това, което иска. Брин не беше способна да я контролира напълно. Разбрала го беше в сблъсъка ѝ в търговския център „Рукър лайн“ с мъжете от Спанинг Ридж. Тогава си обеща никога да не допуска магията да властва над нея. Но когато гномите паяци тръгнаха да я преследват в лагера, контролът, който тя си въобразяваше, че има над магията, бързо се изпари под напора на чувствата, безпомощността и необходимостта да действа на момента. Почти неосъзнато прибегна до помощта на песента на желанията. Просто запя. Съвсем импулсивно. Задвижи силата на магията така, както Роун Лий би задвижил силата на Меча си — това ужасно, разрушително оръжие.

И после тази сладка тръпка на наслада.

Очите ѝ се наляха със сълзи. Е, вярно, имаше с какво да се успокоява. Блаженството трая не повече от миг, сега тя изпитваше угризения на съвестта и ужасът, който я изпепеляваше в момента, нямаше да позволи това да се повтори. Магията се оказа опасно непредвидима. Тя беше засегнала поведението ѝ по начини, които Брин беше смятала за невъзможни. Това я превръщаше в опасност не само за нея самата, но и за близките ѝ и девойката от Вейл трябваше да бъде непрестанно нащрек срещу тази заплаха.

Знаеше, че няма да може да се откаже от пътуването си на изток до Мейлморд. Аланон ѝ се беше доверил и Брин беше сигурна, че въпреки всичко, което се беше случило, въпреки всички доводи срещу това издирване, тя трябваше да оправдае доверието на друида. Дори и в този момент Брин беше убедена в правотата си. Въпреки това тя можеше да избира начина на поведението си. Аланон искаше от нея да

използва песента на желанията един единствен път, за да влезе в черната дупка. Ето защо тя ще трябва да намери начин да запази магията за себе си, докато ѝ дойде времето. Само още веднъж ще рискува да използва магията. Взела това твърдо решение, тя изтри сълзите от очите си. Край, закле се. Никога вече няма да използва магията.

Изправи се. Трябваше да намери път, по който да се върне при другите. Тръгна отново напред в мрака, без да е сигурна в посоката. Край нея мъглата се носеше на талази. По едно време девойката от Вейл започна да вижда образи. Изненада се. Привлечени от помътеното ѝ съзнание те я заобикаляха, после си отиваха — размазани, неясни. Постепенно започнаха да се избистрят. Накрая придобиха очертания на възкръснали от детството спомени. Ето ги майка ѝ и баща ѝ, по-едри, отколкото бяха в действителност. Каква топлина и сигурност излъчват благите им лица. Брин се почувства защитена и обичана. А, ето го и Джеър. В странната, пуста полусветлина се прокрадваха сенки, духове от миналото. Дали пък отнякъде нямаше да се появи и Аланон — един призрак, дошъл от смъртта сред живите. Огледа се. О, колко много ѝ се искаше...

И не щеш ли, най-неочаквано, тя го видя. Той се приближаваше. Истинско привидение. Застана на няколко ярда от нея, обгърнат от сива мъгла, която се виеше около него, сякаш Рогът на пъкъл се пробуждаше за живот.

— Аланон? — прошепна Брин.

Дали пък е той? Фигурата е неговата, но... Не, това е мъгла — само мъгла!

Сянката, която беше на Аланон, се отдалечи бавно и изчезна, сякаш никога не се беше появявала. Отиде си...

И все пак там беше стояло нещо. Не Аланон, а нещо друго.

Девойката от Вейл бързо се огледа наоколо. Търсеше нещото, усещаше, че то е някъде там и я наблюдава. Отново пред очите ѝ затанцуваха образи, изрисувани от мъгливите валма, отражения на спомените ѝ. Мъглата ги съживяваше. Една магия, омайваща и подмамваща. Брин ги наблюдаваше как се пробуждат. Изпадна в транс. Дали пък не полудяваше? Не, не беше загубила разума си. И все пак... Тези танцуващи пред очите ѝ въображаеми образи... Не бяха ли те безспорни симптоми на лудост? Мъглата явно се мъчеше да я обладае.

Разчепкваше душата ѝ, вкарваше я в собствения си свят, играеше си със спомените на Брин, сякаш те бяха нейни собствени. Мъглата, мъглата правеше това — или нещо в мъглата!

Върколак! Думата изпълзя някъде дълбоко от съзнанието ѝ. Коглайн ги беше предупредил за съществата на мъглата, когато те четиримата се бяха свили в скалите на хребета и бяха наблюдавали лагера на гномите паяци. Разпръснати по цялото протежение на мочурището Оулдън. Възползвали се от слабостта на други същества, подлъгвали ги, изсмуквали жизнените им сокове.

Девојката от Вейл се изправи и несигурно тръгна бавно напред. Нещо се движеше в мъглата заедно с нея — сянка, неясно очертана, размазана, черна като нощта. Върколак. Тя се забърза. Остави се краката да я водят. Беше безвъзвратно загубена, но не можеше да остане там, където беше. Трябваше да продължава да върви. Помисли си за онези, които я бяха изоставили. Щяха ли да я потърсят? Дали щяха да могат да я открият в тази стена от мъгла? Едва ли; Тя не можеше да разчита на това. Тя сама трябваше да намери пътя. Трябваше да се измъкне отгук. Някъде отпред мъглата все някога щеше да изчезне, а мочурището да свърши. Тя просто трябваше да продължи да върви, докато се измъкне, докато се освободи от сковаващата мъгла.

Ами ако мочурището не пожелаеше да я освободи?

Спомените ѝ отново оживяха в движещата се на талази мъгла, която се виеше около нея, дразнеше я, подмамваше я. Ускори ход. Опита се да не им обръща внимание. Усещаше, че някъде съвсем наблизо, сянката също се забърза, нищо че не я виждаше. Колко ужасно противно беше това усещане на чуждо присъствие.

Опита се да си представи как изглежда нещото, което я преследваше. Що за същество беше Върколакът? Беше ѝ се появило с образа на Аланон. Дали пък това не беше номер на мъглата и игра на въображението ѝ? Поклати объркано глава.

Нещо малко и влажно се шумгна под краката ѝ и изчезна в мрака. Тя се отдалечи от него и се спусна по широк наклон в широка блатна падина. Ботушите ѝ затънаха в мочурлива почва. Подгонени от вятъра треви шибаха краката ѝ, увиваха се около тях. Усети неприятната несигурност на почвата. Забави крачка. Тръгна обратно към края на мочурището. В дъното на падината имаше плаващи

пясъци. Те щяха да я всмучат и погълнат. Тя трябваше да се измъкне оттук и да намери по-твърда, по-суха земя. Мъглата я беше обгърнала плътно. Не ѝ позволяваше да види пътя, по който да се измъкне. Все още нямаше представа накъде се движи. Знаеше само едно единствено нещо — тя просто се въртеше в кръг.

Продължаваше да върви. Мъглата на тресавището Оулдън се движеше и напластяваше в тъмната нощ. Във влагата танцуваха сенки. Върколаци. Вече не един, а много. Брин не откъсваше очи от тях, следваше гъвкавите им движения. Плуваха като риби в лунни води. Забърза се. Промъкваше се край високата блатна трева и се движеше по по-високите части. Съществата продължаваха да я преследват. Тя обаче нямаше да им се остави. Съдбата ѝ беше отредила друга участ.

Продължи бързо напред. Започна да тича. Лудите удари на сърцето ѝ и пулсирането на кръвта биеха глухо в ушите ѝ. Гняв, страх и решителност. Всичко се сливаше в едно и я тласкаше напред. Стигна до лек наклон в мочурището и изпъзля на малко възвишение, обрасло с висока трева и храсталаци. Понамали ход и се огледа. О, не. Не може да бъде!

Сенки! От всички страни сенки!

Висока, суха фигура се появи от мъглата пред нея. Загърнатата беше с наметало на планинец. Огромен меч висеше на гърба. Брин се стъписа. Роун! Това беше Роун! Правеше ѝ знаци с ръце. Молеше я да го приближи. Брин протегна ръка към планинеца. Прииска ѝ се да го докосне.

В един миг нещо я спря.

Премигна с очи. Роун? Не!

Разбра измамата. Причерня ѝ пред очите. Заля я гневна вълна. Не Роун Лий беше видяла, а Върколака. Не се беше отказал да я преследва.

Той се приближи. Едно видение — трептящо и изплъзващо се. Наметалото и мечът се свлякоха на земята — част от мъглата, през която минаваше. От планинеца не беше останало нищо. Останала бе само една сянка — огромна и променяща се. Тя бързо се уплътни. Гигантско туловище, приклекло на яки задни крака, които завършваха с криви животински нокти. Грамадни предни крайници — уродливи, покрити с щръкнала гъста четина. Главата — набръчкана и

разкривена около зинали челюсти, които разкриваха лъщящи бели зъби.

Видя го как се извиси сред мъглата, два пъти по-висок от нея и се плъзна в сумрака. Доближи се безшумно, наведе се и я удари. Маса от четина и люспи, мускули, кости, остри като шипове, зъби и дръпнати тесни очи. Същество, родено от най-ужасните кошмари. Същество, което може би Брин беше сънувала в ужаса на отчаянието и безпомощността си.

Дали беше реално? Или само мъгла? Или плод на блуждаещото ѝ въображение?

Всъщност имаше ли някакво значение? Девојката от Вейл претъпи клетвата, която беше дала само преди няколко минути. Заслепена от желанието да постигне целта си, загубила разума си от онова, което беше видяла, Брин призова песента на желанията. Нямаше никакво намерение да умира тук сред тресавището Оулдън в ръцете на това чудовище. Ще използва силата на магията само още веднъж — срещу същество, чието съществуване нямаше никаква стойност.

Опита се да запее. Не успя. Звучите на песента на желанието заседнаха в гърлото ѝ.

Този път беше баща ѝ. Стоеше изправен пред нея.

Върколакът се приближаваше тихомълком. Една фигура, която се видоизменяше в мъглата. От мордата му се стичаха лиги. Предусещаше как девојката от Вейл щеше да засити глада му. Брин се олюля и отстъпи назад. Този път видя мургавото и любвеобвилно лице на майка си. Извика отчаяно. Обезумял вик на ужас, залостен в гробницата на паметта ѝ.

Брин! Някой викаше името ѝ. Смути се. Викът ѝ се стори действителен, но кой...?

— Брин!

Чудовището увисна над нея. Усещаше миризмата на злото му, но песента на желанията беше заседнала в гърлото ѝ. Възпираше я спомена за силата на магията. Този път тя разкъсваше крехкото тяло на майка ѝ, превръщаше го в парчета месо, безразборно разхвърляни, безжизнени.

— Брин!

После някакъв ужасен рев разкъса тишината на нощта. Плъзгаща се сянка изскочи от мъглата и една разярена блатна котка, тежаща петстотин паунда, връхлетя върху Върколака и го отхвърли от Брин, оголи остри зъби, размаха лапи и заби нокти в чудовищния призрак. Двете фигури се затъркаляха бясно във високата трева.

— Брин! Къде си?

Брин залитна. Гласовете се заглушаваха от шума на битката. Развика се като обезумяла. Миг след това се появи Кимбър, която се стрелна през мъглата с развяна дълга коса. След нея тичаше Коглайн, който викаше пронизително и прегърбеното му тяло се мъчеше да не изостава от момичето.

Уиспър и Върколакът отново се появиха. Боричкаха се, въргаляха се във високата трева и се опитваха да вземат надмощие. Блатната котка беше по-силната. Призрачното същество се мъчеше да се измъкне, но всеки път опитите му се проваляха. В тъмнината се появиха и други призраци, огромни и безформени. Те започнаха да затварят кръга. Бяха ужасно много!

— Лий! Лий!

Изведнъж се появи Роун. Стройното му тяло се вряза през множеството призраци с вдигнат меч. Около черното като абанос острие се виеха зловещи зеленикави пламъци. Притиснатият от Уиспър Върколак усети огромната опасност от магията на меча и моментално се извърна. Освободи се яростно от блатната котка и се нахвърли върху Роун. Принцът на Лий обаче вече беше заел отбранителна позиция. Замахна с меча в мъглата и го заби във Върколака. Зелените пламъци лумнаха ярко в тъмната нощ и призрачното същество се взриви.

После светилната изчезна. Отново всичко беше обгърнато от мъгла и тъмнина. Призраците, които се бяха струпали наоколо в мрака, се стопиха в пустошта.

Планинецът се обърна. Забравен, мечът му висеше на хълбока. Принцът на Лий бързо се доближи до Брин. Лицето му беше посърнало.

— Съжалявам, много съжалявам — прошепна той. — Когато открих меча, когато го докоснах... Не можех да мисля за нищо друго. Взех го и избягах. Забравих за всичко останало — дори и за теб. Бях в плен на магията, Брин...

Той млъкна. Тя се сгуши в него и го притисна до себе си:
— Знам.
— Никога вече няма да те изоставям — обеща той. — Никога.
— И това знам — отвърна тихо тя.
Не му каза обаче нищо за решението си да го изостави.

ГЛАВА 37

На третия ден след бягството от затворите на Дън Фий Арън Джеър и малката група от Кълхейвън стигнаха до високата планинска верига Рейвънсхорн. Те не можеха да използват минаващите близо до бреговете на Сребърната река открити пътища, които водеха на юг от планината. Страхуваха се да не бъдат забелязани. Принудени бяха да прекосят гъстите гори над нея. Напредваха бавно. По обед на втория ден проливният дъжд най-после се укроти, запръска ситно и накрая спря. Падна мъгла. Въздухът се затопли, небето се проясни, а облаците се понесоха на изток. Смрачи се. Луната и звездите занадничаха през клоните на дърветата. Мъжете от малката група се придвижваха трудно, въпреки че беше престанало да вали. Прогизналата земя не можеше да поеме бързо големите локви и почвата беше разкаляна и хлъзгава. От време навреме спираха за малко, колкото да похапнат и отдъхнат. Опитаха се да не обръщат внимание на лошото време и упорито продължаваха напред.

На третия ден слънцето се показва, ярко и топло. Започна да се прошмугва дружелюбно през сплетените клони на дърветата и да хвърля пъстроцветни сенки върху просмуканата от дъждовете почва. Пред очите им изникна тъмния силует на Рейвънсхорн — голи скали, които стърчаха над короните на дърветата. Цяла сутрин вървяха упорито към планината. Продължиха и следобеда. Едва привечер стигнаха в подножието и започнаха да изкачват ниските ѝ склонове. Слантър им даде знак да спрат.

— Имаме проблем — заяви той сухо. — За да прекосим тези планини ще са ни нужни дни, а може би и седмици. Единствената ни друга възможност е да тръгнем нагоре по течението на Сребърната река към Извора на рая. Бихме могли да успеем, ако сме предпазливи, но рано или късно ще трябва да минем точно под Греймарк. Изключено е Черните скитници да не ни забележат.

Форейкър се намръщи:

— Невъзможно е да няма друг път, по който да се промъкнем незабелязано.

— Няма такъв път — изръмжа гномът. — Ако имаше, щях да знам.

— Не можем ли да следваме течението на реката, докато доближим Греймарк, а после да преминем през планината? — попита Хелт. — Няма ли начин да стигнем дотам от друга страна?

Гномът поклати глава:

— Не и от мястото, където се намираме. Греймарк е разположен на скална издатина, от която се вижда цялата местност наоколо — Рейвънсхорн, Сребърната река, всичко. Скалата е гола и открита. Няма абсолютно никакво прикритие. — Погледна Стайтис, който седеше и слушаше. — Точно затова Греймарк е любимото място на гущерите. Там нищо не може да изпълзи до тях.

— Значи ще трябва да вървим през нощта — каза тихо Гарет Джакс.

Слантър отново поклати глава:

— Това би било истинско самоубийство. Всички скали са отвесни, а пътеките тесни и охранявани. Абсурд да се справим. Само ще си счупим вратовете.

Настъпи дълго мълчание.

— Е добре де, ти какво предлагаш? — попита най-последно Форейкър.

Слантър сви рамене.

— Нищо. Аз си свърших моята работа — доведох ви дотук. Останалото си е ваш проблем. Може би момчето ще може да ви прекара пак с магията на песента си. — Погледна въпросително Джеър. — Какво ще кажеш — способен ли си да пееш половин нощ?

Джеър се изчерви.

— Трябва да има начин, по който да се промъкнем край стражата, Слантър!

— Е, за мен няма проблем — изсмя се гномът. — Но на всички вас сигурно ще ви бъде трудничко.

— Хелт може да вижда през нощта... — обади се Форейкър, като обмисляше положението.

Гарет Джакс го прекъсна и погледна Стайтис:

— Ти какво предлагаш, муелрет? Това е твоят дом. Какво би направил ти на наше място?

Стайтис присви тесните си очи:

— Търсете сси ссами ваш път, малки хора. Потърсете сси помошта на някой друг глупак. Ославете ме на мира!

Гарет Джакс го гледа съсредоточено известно време; после безмълвно се доближи до него. Сивите очи бяха толкова студени, че Джеър неволно отстъпи крачка назад. Майсторът на бойните изкуства заби показалец в загърнатото с плащ тяло на муелрета.

— Ти май искаш да кажеш, че присъствието ти тук е вече абсолютно бесполезно, а? — изсъска през зъби той.

Муелретът се сви в наметалото си, а в очите му проблясна злобно пламъче. Той обаче нямаше власт над Майстора на бойните изкуства. Гарет Джакс стоеше без да помръдва и чакаше.

После гущерът издаде скрибуцащ звук и раздвоеният му змийски език се стрелна напред:

— Ште ви помогна, ако ме пуснете на ссвобода — прошепна той. — Ште ви прекарам през мяссто, където никой няма да ви види.

Членовете на групата мълчаха и се споглеждаха. Не знаеха какво да правят.

— Не му вярвайте — извика Слантър.

— Глупав малък гном не може да ви помогне ссега — иззлoбя Стайтис. — Нуздаете ссе от моя помошт, малки приятелисс. Знаам пътишта, по които никой друг не може да мине.

— Какви пътища знаеш? — попита Гарет Джакс, който все още се владееше.

Муелретът обаче продължи да упорства:

— Първо ми обештайте да ме пуснете на ссвобода, малки хора. Обештайте.

Мършавото лице на Майстора на бойните изкуства остана безизразно. Не издаваше какво мисли.

— Ако ни отведеш до Греймарк, ще бъдеш свободен.

Слантър се намръщи неодобрително и се изплю на земята.

Всички чакаха отговора на Стайтис. Муелретът обаче като че ли разсъждаваше и мълчеше.

— Имаш думата ни — намеси се Форейкър, изгубил търпение. — А сега ни кажи откъде трябва да минем.

Стайтис се ухили злобно. Усмивка, която беше по-скоро противна гримаса:

— Ште преведа малки хора през пештерите на ношта!

— Ах ти, гаден...! — избухна гневно Слантър и се нахвърли срещу муелрета.

Хелт сграбчи гнома за китката и го възпря. Слантър се разкрещя и замята, сякаш беше обезумял. Стайтис се изсмя с тихо съскане, когато останалите членове на групата наобиколиха гнома и се помъчиха да го озаптят.

— Какво има, Слантър — попита Гарет Джакс, като продължаваше да стиска здраво ръката му. — Чувал ли си нещо за тези пещери?

Гномът се освободи от Майстора на бойните изкуства, но не можа да се измъкне от яката хватка на Хелт.

— Пещерите на нощта, Гарет Джакс! — озъби се гномът. — Погребални ковчези за планинските гноми от времето, когато са попаднали под властта на гущерите! Хиляди от моите хора са тикнати в пещерите, изоставени и изчезнали! Сега това... чудовище ще направи същото и с нас!

Гарет Джакс се извърна рязко към Стайтис. Дългият нож проблясна в ръката му.

— Внимавай какво ще отговориш този път, муелрет — посъветва го той тихо.

Стайтис обаче изглеждаше невъзмутим:

— Малък гном лъзе. През песстерите мозе да се сстигне до Греймарк. Ссте ви преведа под планината, покрай черните сскитници. Никой няма да забелези.

— Вътре наистина ли има проход — попита Форейкър Слантър.

Гномът изведнъж престана да се мята и замръзна в хватката на Хелт.

— Няма никакво значение дали има. Пещерите не са място за живи същества. Тунели, които продължават с мили, изсечени в Рейвънсхорн, черни като чистилището, флашкани с проки! Чували ли сте за проките? Те са живи същества, творения на магия, по-стара от Четирите земи — магия на древния свят, така казват. Устите на скалата. Целият под на пещерите е покрит с проки. Една погрешна стъпка и те се отварят, поемат ви, затварят се, раздробяват ви на... — Тресеше се от гняв. — Точно по този начин гущерите се отърваха от планинските гноми — натикаха ги в тези пещери!

— Но в пещерите има проход, нали? — Гарет Джакс повтори въпроса на Форейкър като установен факт.

— Проход, който не може да ни свърши работа! — избухна отново Слантър. — Няма да можем да открием пътя! Само след няколко крачки проките ще ни унищожат!

— Няма да го ссторят, ако ссте се мен! — прекъсна го Стайтис със съскане. — Аз знам тайната на песстерите на носста! Малки хора не могат да минат, но мои хора знаят пътя. Проките не могат да ни ссторят зло!

Всички се умълчаха. Гарет Джакс застана пред муелрета:

— Пещерите на нощта минават под Рейвънсхорн — далеч от очите на Черните скитници, така ли? И ти можеш да ни преведеш през тях?

— Дасс, малки приятелисс — отвърна раздражено Стайтис. — Ссте ви преведа.

Гарет Джакс се обърна към другите. Всички мълчаха. Накрая Хелт кимна рязко с глава:

— Само шестима сме. Ако изобщо имаме някаква възможност да стигнем до крепостта, ще трябва да го направим незабелязано.

Форейкър и Еден Елеседил също кимнаха. Джеър погледна Слантър.

— Вие сте глупаци! — изръмжа възмутено гномът. — Заслепени глупаци! Не трябва да се доверявате на гущери!

Настъпи неловко мълчание.

— Не си длъжен да продължаваш, ако не искаш, Слантър — каза Джеър.

Гномът се наежи:

— Мога сам да се грижа за себе си, момче!

— Знам. Просто си помислих, че...

— Пази мислите за себе си! — сръза го другият. — Колкото до съвета ти да не продължавам, той май е по-подходящ за теб. Ти обаче със сигурност няма да се вслушаш в него. Така че не ни остава нищо друго освен всички заедно да действаме като истински глупаци. — Погледна свирепо към Стайтис. — Но не трябва да изпускаме от очи този гад и ако се случи нещо нередно, аз ще се погрижа той да не види повече белия свят!

Гарет Джакс отново се обърна към Стайтис:

— Значи ще ни преведеш, муелрет. И не забравяй, ще стане точно така, както ти обещава Слантър. Това, което ще се случва на нас, ще се случва и на теб. И хич не си прави труда да ни разиграваш номера. А си се опитал, а...

Стайтис пусна злобна усмивка:

— Никакви игрички сс васс, малки приятелисс!

Тръгнаха едва когато се свечери. Измъкнаха се от скалите над Сребърната река и поеха на север в планините. Пълната луна и едрите звезди осветяваха тъмната грамада на Рейвънсхорн, която ги заобикаляше. Високи голи върхове се връзваха в тъмносиньото небе. Успоредно на брега имаше пътека, която се виеше край разпръснати групи от дървета и храсти. Мъжете я следваха, докато гората на юг се загуби от погледа.

Вървяха цяла нощ. Хелт и Слантър бяха най-отпред. Всички мълчаха и се оглеждаха предпазливо. Високите върхове се сгъстяваха около коритото на реката и я ограждаха с все по-плътна стена. Цареше странна тишина, нарушавана единствено от ромоленето на реката. Голите скали бяха потънали в дълбок неестествен покой, сякаш Майката Природа беше приютила в скута си спящото си дете. Часовете се изнизваха и Джеър все повече се изнервяше от липсата на какъвто и да е звук. Заглеждаше се в огромните плътни стени на скалите, вираше се в сенките. Търсеше нещо, което не виждаше, но усещаше дебнещото му присъствие. Тази нощ мъжете не срещнаха нито едно живо същество освен големите скални птици, които размахваха безшумно криле над нощните си свърталища. Въпреки това младежът от Вейл имаше чувството, че не са сами.

Това донякъде се дължеше на неотлъчното присъствие на Стайтис. Джеър беше убеден, че не греша. През целия път виждаше тъмната фигура на муелрета непосредствено пред себе си. Усещаше как зелените очи на съществото непрестанно шареха, търсеха го, наблюдаваха го. Чакаха. И Джеър, също като Слантър, не вярваше на муелрета. Независимо от обещанията на Стайтис да им помогне, Младежът от Вейл беше сигурен, че зад думите на гуцера се криеше твърдото му намерение да добие надмощие над магията на елфите, която Джеър притежаваше. Каквото и да се случеше, съществото не смяташе да се отказва от тази сила. Толкова убеден беше в това, че тръпки го побиваха. Прекараните в затвора на Дън Фий Арън дни го

преследваха като ужасен призрак, от който никога не можеше да се отърве напълно. За този призрак беше виновен Стайтис и пак Стайтис щеше да върне този кошмар. Сега Джеър уж беше свободен от муелрета, но не можеше да се освободи от чувството, че коварното съществуване го държеше някак си в ръцете си.

Призори обаче умората притъпи подозрителността и страха на Младежа от Вейл и той се улови, че мисли за Брин. Виждаше лицето ѝ такова, каквото го беше видял два пъти в Кристала на виденията — първия път покрусено от някаква неопишуема тъга, втория път застинало от страх при вида на собствения ѝ изкривен лик в образа на някакво видение. И двата пъти обликът ѝ се беше появил толкова мимолетно, че той не успя да придобие по-пълна представа за онова, което ѝ се беше случило. Усещаше, че много неволи бяха сполетели сестра му — някои, от които ужасни. Почувства невероятна празнота, докато мислеше за нея. Толкова отдавна беше напуснала и Вейл, и него. Впуснала се беше в едно издирване, което би могло да я погуби, както беше казал Кралят на Сребърната река. Странно, но той като че ли изпитваше чувството, че вече я е загубил. Разстоянието и времето, които ги разделяха, му изглеждаха странно уголемени от развоя на събитията след раздялата им. Толкова много неща се бяха случили и той вече беше толкова различен от младежа, който беше навремето.

В един момент празнотата се превърна в болка. Какво щеше да стане, ако Кралят на Сребърната река го беше надценил, ако не беше преценил правилно възможностите му? Ами ако се провалеше и загубеше Брин? Прехапа устни. Мъчеше се да прогони мисълта и се молеше горещо това да не се случи. Братът и сестрата бяха силно привързани един към друг. Свързваше ги кръвта, свързваха ги общите изживявания, споделените интимни мисли, взаимното разбиране, грижата един за друг, и на първо място обичта.

Вървяха през здрача на ранното утро. При пукването на зората Стайтис ги поведе нагоре между скалите. Оставиха зад гърба си Сребърната река, вяла и омърлушена в оковите на коритото си. Навлязоха навътре между скалите. На изток слънчевите лъчи пробиха сивкавия здрач над билото на планината — ярки, ослепително златисти струи, които заблестяха през пукнатините и процепите на скалата като внезапно лумнал огън. Мъжете се изкачваха към този огън. Най-

неочаквано се озоваха в тъмната сянка на скала. Пред очите им зейна отвор на огромна пещера.

— Песстерите на носста! — изсъска тихо Стайтис.

Входът на пещерата приличаше на широко отворена челюст, неравен и пропукан по краищата като криви проядени зъби. Вятърът свистеше по планинските хребети и оставяше чувството, че излиза направо от пастта на пещерата. Пред входа лежах безразборно разпръснати сивкаво-белезникави клони на дървета, сякаш избелени и обезличени от годините и прищевките на сезоните, Джеър ги погледна по-отблизо и се вцепени. Това бяха кости, разхвърляни, натрошени, лишени от живот.

Гарет Джакс застана пред Стайтис:

— Мога ли да знам с какво ще осветим тази непрогледна тъмнина, муелрет? Имаш ли някакви факли?

Стайтис се изсмя хрипкаво и злобно:

— В тази песстера не горят факли, малки приятели. Трябва ни магиясс!

Майсторът на бойните изкуства извърна поглед към входа на пещерата:

— А ти имаш ли я тази магия?

— Имам я, естесствено — отвърна другият, скръстил ръце под наметалото. Тялото му леко се уголеми. — Сстои сси вътре!

— И колко време ще ти е нужно да я откриеш? — попита обезпокоен Форейкър. Джуджетата не обичаха затворени пространства и на него хич не му се влизаше в тази тъмница пред тях.

— Бързо ще прекосим пещерата, приятелисс — прекалено възбудено ги увери Стайтис. — Ссамо три цасса ссте сса необходими. Греймарк цака насс.

Членовете на малката група се спогледаха, после впериха очи във входа на пещерата.

— Повярвайте ми, не трябва да му се доверявате! — отново ги предупреди Слантър.

Гарет Джакс извади въже. Върза единият му край за себе си, а другия за Стайтис. Изпробва здравината на възлите и после извади дългия си нож.

— Ще те следвам като сянка, муелрет. Не забравяй това. А сега ни вкарай в тази дупка и ни покажи магията си. — Стайтис се опита да

се обърне, но Майсторът на бойните изкуства му подвикна:

— Не се отдалечавай много от мен. Поне докато не видим на какво си способен.

Лицето на муелрета се изкриви в гримаса:

— Ссте видете, малки приятели. Следвайте ме.

Тръгна приведен към чудовищния отвор на пещерите. Гарет Джакс го следваше на една крачка. Здравото вързаното около кръстовете им въже ги свързваше като едно цяло. Слантър вървеше непосредствено зад тях. Другите се поколебаха за миг, после тръгнаха подире им. Слънчевата светлина избледня и тъмни плътни сенки ги обгърнаха отвсякъде, когато влязоха в непрогледната тъмнина на каменния търбух. За кратко време бледата светлина на зората им осветяваше пътя, очертаваше силуетите на стените, пода, назъбените сталактити и купчините скали. После дори тази оскъдна светлина започна да се топи и тъмнината ги погълна.

Сякаш изведнъж ослепяха. Мигом спряха и скърцането на ботушите им отекна рязко в гробната тишина на пещерата. Стояха скупчени един до друг и се заслушаха в заглъхващото ехо. В тъмнината някъде далеч пред тях се стичаше вода, капка по капка. А още по-отдълбоко в мрака се разнасяше неприятен стържещ звук, сякаш някой търкаше камък върху камък.

— Виздате ли, малки приятелис — изсъска неочаквано Стайтис. — Тук, в песстерите всеицко е черно!

Джеър се огледа неспокойно, но не видя почти нищо. Продълговатото лице на Еден Елеседил беше бледа сянка. Въздухът беше някак странно влажен — лепнеща влага, която се движеше, въпреки че нямаше вятър. Тя се виеше около тях и ги обгръщаше. Усещането беше отвратително. Миришеше на гнилоч. Младежът от Вейл сбърчи отвратено нос и изведнъж си даде сметка, че това беше същото зловоние, което изпълваше килията на Стайтис в Капаал.

— А всега да призовем Огъня Уейк! — изхриптя муелретът и Джеър се стресна. — Сслушайте! Сега ссте извикам светлината!

Чу се нещо като рязко подсвиркване. Наподобяваше зловец, глухо изхрущяване, като пукане на кости при садистично изтезание. Звукът прокътна в тъмнината и се понесе навътре в пещерите. Ехото му зави дълго и скръбно. После муелретът пак подсвирна. Джеър

потръпна от ужас. Идеята да минат през пещерите все по-малко му се нравеше.

Огънят Уейк се появи внезапно. Летеше към тях в тъмнината като размазано петно от блестящ прах. Дългоцветни огнени искрици, които се виеха и плъзгаха плавно, сякаш понесени от вятър. Вятър обаче нямаше. Когато ги доближиха, разпилените искрящи пращинки се завъртяха пред протегнатата ръка на муелрета и в мит се събраха в плътно светещо кълбо. То заблестя ярко и освети сенките на пещерата. Членовете на малката група гледаха изумени как Огънят Уейк се превърна в огнена топка и застина пред Стайтис. После странното сияние затрептя и затанцува по лицата им.

— Тази магия сси е моя, малки приятелисс — изсъска победоносно муелретът. Зурлестото му лице се извърна към Джеър, зелените му очи блестяха. — Виздаш ли как огънят Уейк ссе подцинява?

Гарет Джакс бързо застана между тях.

— Покажи пътя, муелрет. Времето тече.

— Теце бързо, наистина е такасс — отвърна мрачно другият.

Тръгнаха. Огънят Уейк им осветяваше пътя. Стените на Пещерите на нощта се издигаха високо над главите им и се губеха някъде в мрака, толкова високо, че дори и Огънят Уейк не можеше да проникне докрай. В тъмнината шумът от стъпките им се връщаше като странно, приглушено ехо. Колкото по-навътре влизаха, толкова по-отвратително вонеше. Въздухът стана толкова непоносим, че те бяха принудени да го вдишват на съвсем малки глътки. Иначе щяха да бъдат принудени да си запушат устите и да се задушат. Пътят пред тях се разклоняваше на множество коридори, които се преплитаха в невероятен лабиринт от тунели. Стайтис обаче продължи със същото темпо и без колебание ги водеше из обърканата плетеница. Нямаха друг избор, освен да го следват. Искрящият прах на Огънят Уейк танцуваше пред тях.

Времето течеше. Тунелите и коридорите обаче не свършваха. Безкрайни черни отвърстия в скалата. Зловонието стана още по-непоносимо и звукът на търкане на камък в камък вече не беше така далечен, а неприятно близък. Изведнъж Стайтис се спря пред отвор, който водеше в невероятно огромна пещера. Огънят Уейк освети лицето му, когато вдигна ръка.

— Проки — прошепна той.

Метна Огънят Уейк и той полетяха в пещерата, като освети непрогледната тъмнина. Членовете на малката група от Кълхейвън се втренчиха ужасени в това, което се разкри пред очите им. Целият под на пещерата беше осеян със стотици нащърбени зейнали цепнатини, които се отваряха и затваряха. Приличаха на усти, които мляскаха гнусно и отблъскващо. Скалата дъвчеше отвратително в нощта. От тези усти излизаха звуци — бълникане и къркорене, хълцания и оригвания, бълбукане на течност, плискане на раздробени камъни.

— По дяволите — изруга тихо Хелт. — Цялата скала е жива!

— Трябва да минем оттук — заяви Стайтис и се усмихна гадно.
— Малки хора стоят близо до менс.

Те буквално се бяха накачулили един връз друг. Пребледнелите им лица лъщяха от пот в светлината на Огъня Уейк. Вперили бяха очи в пода пред тях. Стайтис отново ги поведе, следван на крачка зад него от Гарет Джакс. В редица по един идваха Слантър, Джеър, Еден Елеседил и Хелт. Форейкър беше най-отзад. Вървяха бавно по виеща се пътека, която минаваше сред проките. Стъпваха там, където Огънят Уейк им показваше, че няма черни усти. Ушите и мозъците им се пръскаха от ужасните звуци, които тези усти издаваха. Проките бяха навсякъде около тях. Те се отваряха и затваряха, сякаш чакаха да бъдат нахранени. Гладни животни, които усещаха, че наблизо има храна. Понякога се затваряха така плътно, че почти се сливаха с пода на пещерата. Почти незабележими пукнатини в грапавия камък. Въпреки това те можеха да зинат бързо, да отскубнат привидно безопасното пространство, готови да погълнат всичко, което си е позволило да стъпи върху него. Но всеки път, когато опасността ги дебнеше по пътеката пред тях, Огънят Уейк показваше на членовете на групата мястото, където тя се спотайваше и ги чакаше. Прекарваше ги невредими.

Влязоха във втора, после в трета пещера. Проките бяха навсякъде. Всички пътища бяха опасни. Групата се движеше бавно и минутите течаха в един безкраен низ от време. Вървяха нащрек и напрежението започна да ги уморява. Знаеха, че една единствена погрешна стъпка щеше да бъде последната. Проките наоколо се отваряха и затваряха. Предъвкваша доволно, предусещайки пиршество.

— Този лабиринт няма край! — прошепна отчаяно Еден Елеседил на Джеър.

Младежът от Вейл кимна безпомощно. Форейкър беше минал напред и сега Хелт завършваше колоната. Брадатото лице на джуджето беше плувнало в пот, суровите му очи блестяха.

Скрит прок внезапно зейна почти в краката на Джеър. Обезумял Младежът от Вейл отскочи и се блъсна в Слантър. Прокът е бил непосредствено до него и той не го беше забелязал! Потисна отвращението и страха. Стисна силно зъби. Този ужас няма да трае много дълго. Скоро ще се измъкнат оттук.

Когато обаче преминаваха през поредната пещера Стайтис направи точно това, за което Слантър ги беше предупреждавал. Всичко стана толкова бързо, че дори Гарет Джакс не можа, да реагира. В един момент всички се бяха скупчили и се промъкнаха през отвратително разтворените цепнатини. В следващия миг муелретът замахна рязко с ръка и насочи Огънят Уейк право в лицата им. Той ги ослепи с ярката си светлина и те закриха очи. Тогава Стайтис скочи край Гарет Джакс и Слантър и се озова до Джеър. Сграбчи младежа от Вейл за китката с яката си ръка, извади светкавично нож изпод черния си плащ и ге насочи към гърлото на пленника.

— Сстой мирен, малки приятелюс! — изсъска муелретът и се обърна към останалите.

Всички стояха като заковани. Гарет Джакс беше приклепнал, готов за скок. Въжето все още го свързваше със Стайтис. Муелретът държеше младежа от Вейл между тях двамата, а ножът проблясваше в сумрака.

— Глупависс малки хорасс! Виздате ли какво ссте ви ссе случуци?

— Нали ви казах, че изобщо не трябва да му се вярва! — разкрещя се Слантър обезумял. Зад него останалите стаяха като вцепенени в тесен кръг — Хелт, Форейкър и Еден Елеседил. Наоколо проките продължаваха да се отварят и затварят. Носеше се шум на търкане на камък в камък.

Гарет Джакс се изправи. Сивите му очи гледаха с такава омраза, че муелретът Стайтис мигновено затегна хватката си около китката на Джеър.

— Пусни младежа от Вейл, муелрет! — каза тихо Майсторът на бойните изкуства.

Острието на ножа се притисна по-плътно до гърлото на Джеър. Младежът от Вейл преглътна с мъка и се помъчи да се изтръгне. После очите му срещнаха очите на Гарет Джакс. Майсторът на бойните изкуства беше бърз, по-бърз от който и да било на този свят. Показа бързината и ловкостта си за пръв път, когато нападна гномите преследвачи, които бяха взели Джеър за заложник в Черните дъбове. И тогава изпитото му решително лице имаше същото изражение — спокойно, неразгадаемо. Само очите издаваха смъртта, която той обещавахе.

Джеър пое дълбоко въздух. Гарет Джакс се беше приближил достатъчно, но муелретът притисна още по-силно ножа в гърлото му.

— Магията принадлежи на нас, не на малки хорас — изхриптя бързо и тихо Стайтис. — Магията срещу черните сскитници! Малки хора неспособни да я използват, не могат да я използват! Ссте ви ссмацкам като бълхисс!

— Пусни младежа от Вейл! — повтори Гарет Джакс.

Огънят Уейк трептеше и танцуваше пред муелрета като виец се облак от блестящ прах. Стайтис присви злобно очи и се изсмя тихо.

— Ела тогава ти на негово място! — озъби се той. Хвърли бърз поглед на Слантър. — Ти, малък гном! Прерези взето, което ме дързи за него!

Слантър хвърли поглед на Гарет Джакс и отново погледна муелрета. За части от секундата очите му се спряха върху Джеър. Младежът от Вейл разбра какво се очаква от него. Ако се надяваше да се измъкне жив, той трябваше да направи нещо, за да помогне. Слантър бавно направи крачка напред и извади от колана дългия си нож. Никой не помръдна. Джеър се стегна, мъчейки се да потисне страха и отвращението. Слантър се приближи с още една крачка и протегна ръка към разхлабеното въже. Дъхът на младежа от Вейл спря. Имаше един единствен избор. Слантър опря острието до въжето.

В този момент Джеър запя — бърз, остър вик, който гномът веднага позна. Множество сиви, космати паяци нападаха Стайтис и запълзяха по ръката, която държеше опрения в гърлото на младежа от Вейл нож. Муелретът моментално я дръпна рязко и започна да я удря бясно в плаща си. Опитваше се да се отърве от гадините, които се бяха впили в нея. Внезапно Огънят Уейк се разсея в широк кръг. Светлината изчезна и всичко потъна в мрак.

С гъвкавостта на котка Слантър се метна върху Стайтис и заби ножа в ръката, която стискаше китката на Джеър. Муелретът дръпна и нея, а Джеър се строполи на каменния под отново свободен.

Останалите започнаха да крещят и се впуснаха да му помогнат. Стайтис се хвърли върху пода, повличайки и Слантър, който се беше вкопчил в него. Гарет Джакс се хвърли към тях. В ръката му проблясна дълъг нож, когато се опита да пререже въжето, с което беше завързан за муелрета. Въжето обаче се опъна, Майсторът на бойните изкуства загуби равновесие и падна на колене.

— Слантър — изкрещя Джеър.

Гномът и муелретът се замятаха между множеството проки, вкопчени един в друг. Стайтис загуби всякакъв контрол над Огъня Уейк, който продължи да се издига. Накрая цялата пещера притъмня. Само след няколко секунди щеше да настъпи непрогледен мрак.

— Гноме — извика предупредително Форейкър и се втурна към борещите се фигури.

Гарет Джакс обаче го изпревари. Отново се беше изправил и изскочи като сянка от сумрака. Преряза въжето около кръста си с един единствен замах. Проките пощракваха и се зъбеха, челюстите им усилено дъвчеха. Стайтис и Слантър бяха точно по средата им, мятаха се край тях, изплъзваха се...

В миг Гарет Джакс се озова до борещите се и сграбчи крака на Слантър. С едно дръпване той изтръгна гнома от ноктите на Стайтис. Раздра плаща на муелрета, който изсъска неистово.

Стайтис загуби равновесие и залитна назад. Точно под него черната паст на един прок зина зловец. Гуцърът се олюля за секунди над него и размаха безпомощно завършващите с криви животински нокти крайници. После падна и изчезна от погледа. Прокът се затвори. Чу се ужасен писък. Черният процеп започна да дъвче. Разнесе се отвратително хрускане и противният звук изпълни цялата пещера.

В този мис Огънят Уейк се разпръсна, изчезна в тъмнината и отнесе със себе си скъпоценната светлина. Пещерите на нощта потънаха отново в мрак.

Няколко минути никой не помръдна. Стояха свити и чакаха очите им да свикнат с тъмнината. Вслушваха се в гадния шум, който дъвчещите около тях проки издаваха. Скоро разбраха, че в пещерата е тъмно като в рог и колкото и да чакат, очите им няма да могат да се

приспособят. Елб Форейкър викна на другите и ги помоли да се обадят. Един по един те всички му отвърнаха, гласове без лица в непрогледния мрак.

Пределно ясно им беше, че няма да могат да останат задълго там. Огънят Уейк, светлината, от която имаха такава крещяща нужда, за да им показва пътя, беше изчезнал. Без него те бяха като слепци. Трябваше да се опитат да се промъкнат през лабиринта от проки, разчитайки единствено на инстинкта си.

— Няма никаква надежда — заяви Форейкър. — Без светлина не можем да продължим. Даже да успеем да се спасим от проките, ще има да се лутаме безкрай в тези пещери.

В гласа на джуджето прозвуча нотка на страх, която изненада Джеър. Никога досега Форейкър не беше проявявал това чувство.

— Трябва да има начин да се измъкнем от тук — промърмори той тихо по-скоро на себе, отколкото на останалите.

— Хелт, можеш ли да използваш способността си да виждаш през нощта? — попита с надежда Еден Елеседил. — Можеш ли да виждаш в тази непрогледна тъмнина?

Човекът от границата обаче не можеше. Дори и за нощното виждане му беше нужна поне малко светлинка, обясни им той. Способността му да вижда през нощта не вършеше работа при тези обстоятелства.

Замълчаха. Не им беше останала никаква надежда. Джеър чу Слантър как мърмореше и се гневеше срещу Гарет Джакс, че не се е вслушал в съветите му и се е доверил на един гуцер. Джеър слушаше грубия глас на гнома. Стори му се, че чува и гласа на Брин. Тя също го упрекваше, че не се е вслушал в предупрежденията на Слантър. Прогони шепота ѝ от съзнанието си. Помисли си, че ако песента на желанията можеше да му служи така, както служеше на сестра му, той би могъл да върне Огъня Уейк. Само че неговата песен беше само една илюзия, измама.

После се сети за кристала на виденията. Викна възбудено на другите и зарови в дрехите си. Най-после го напипа, все още провесен на сребърната верижка. Извади го и го постави в свитите си длани. Кристалът ще им даде светлина. Светлината, от която те толкова много се нуждаеха! С кристала и със способността на Хелт да вижда в нощта те щяха да се измъкнат от пещерите!

Неспособен да потисне обзелото го вълнение той, той запя на дадения му от Краля на Сребърната река подарък и призова магията. От кристала на виденията заструи ярка светлина, която заля пещерата. Образът на Брин Омсфорд се появи във вътрешността му. Мургавото ѝ лице, красиво и унило, изникна пред тях в мрака на Пещерите на нощта! Приличаше на призрак, появил се от друг свят. Девојката от Вейл беше обгърната от сивота, тъмнина, която много приличаше на непрогледния мрак, в който те се намираха. Потискаща, задушаваша. Те предпазливо се доближиха един до друг и се скупчиха около светлината на кристала. Хванаха се за ръце като деца, които са принудени да минат през някакво тъмно пространство, и тръгнаха напред през лабиринта от проки. Най-отпред вървеше Джеър. С песента на желанията той поддържаше светлината на кристала, която разпръскваше сенките пред тях. На крачка зад него беше Хелт. Проницателните му очи изучаваха пода на пещерата и търсеха скритите проки. Останалите ги следваха.

От тази пещера навлязоха в друга, но доста по-малка. Тук беше по-трудно да се подбира безопасния път. Гласът на Джеър се извиси — ясен, силен, сигурен. Вече беше убеден, че ще се измъкнат от тези пещери и то благодарение на Брин. Искаше да благодари на лика ѝ, който се носеше пред него. Странно наистина как тя беше успяла да се яви по този начин и да ги спаси!

Младежът от Вейл не слушаше звуците на проките, които стриваха камък в камък. Съсредоточи съзнанието си единствено върху светлината и видението на лицето на сестра си, което неотлъчно го водеше напред. Отдал се на магията на песента, той се движеше в тъмнината.

ГЛАВА 38

През останалата част от нощта Брин и спасителите ѝ си пробиваха път през Тресавището Оулдън. Нямаше да успеят да се справят без помощта на Уиспър. Блатният котарак се чувстваше като у дома си в тази долина и нито мъглата, нито хлъзгавата разкаляна почва го притесняваха. Тресавището не можеше да подведе инстинкта, с който той подбираще пътя, и ги водеше на юг към черната стена на Рейвънсхорн.

— Ако не беше Уиспър, нямаше да можем да те намерим в тресавището — каза Кимбър Бо на Брин преди да тръгнат на юг. — Той те откри в мъглата. Никакви видения не биха го подлъгали и нищо в това тресавище не би могло да го измами. За щастие пристигнахме при теб навреме, Брин. Не трябва да се отделяш от нас след всичко това.

Брин прие добронамерения упрек без коментар. Нямаше смисъл да разискват повече случилото се. Вече беше взела решение — ще ги напусне преди да стигнат до Мейлморд. Просто трябваше да изчака удобния момент. Причините бяха много прости. Поверената ѝ от Аланон задача беше да проникне през горската бариера, която охраняваше Илдач и да направи всичко възможно да унищожи книгата на черната магия. Тя ще го направи, като издигне магията на песента на желанията срещу магията на Мейлморд. В началото не беше сигурна, че това ще бъде възможно, но вече изобщо не се съмняваше, че ще успее. Сега Девојката от Вейл се чудеше дали това нямаше да се окаже фатално. Освободената силата магиите ще бъде нещо страхотно. Предстоеше ѝ да противопостави не бяла магия срещу черна, както навремето си беше въобразявала, а две еднакво черни по сила и въздействие магии. Мейлморд беше създадена да унищожава. Само че и песента на желанията можеше да разрушава. Брин вече беше убедена, че тя не само притежава способността да унищожава, но и че не е в състояние да контролира това унищожение. Тя можеше да се зарича, че ще се владее. Можеше най-искрено да се кълне. Никога обаче нямаше да е сигурна, че ще удържи на думата си. Вече се

съмняваше, че е способна да се въздържа да не използва песента на желанията. Поела беше риска за себе си. Направила го беше отдавна, когато реши да се впусне в това издирване. Тя обаче нямаше право да излага на опасност живота на тези, които бяха тръгнали с нея.

Трябва да ги изостави. Независимо от това, което ѝ е писано да изживее, след като влезе в Мейлморд, тя не трябва да допуска спътниците ѝ да споделят нейната съдба. Вървиш към смъртта си, Брин от рода Шанара, беше я предупредило Гримпонт. Ти носиш в себе си семената на това унищожение. Кой знае, можеше и да е така. Възможно беше тези семена да се съдържат в магията на песента на желанията. Едно обаче беше сигурно. Останалите от малката група бяха излагали на опасност живота си заради нея предостатъчно. Повече нямаше да им позволи да правят това.

През цялата нощ, докато се влачеше уморено през долината, Девойката от Вейл си мислеше и си спомняше какво беше изпитвала всеки път, когато беше използвала магията на песента на желанията. Часовете се точеха бавно. Върколаците не се върнаха да ги преследват. В съзнанието на Брин обаче се въртяха друг вид демони.

Призори малката група излезе от Тресавището Оулдън и се озова в подножието на южните части на Рейвънсхорн. Уморени бяха от дългия път и от събитията през предишната нощ. Освен това се страхуваха, че можеха да бъдат забелязани, ако продължат да вървят през деня. Затова петимата спряха сред малка групичка от борове в едно празно пространство между два хребета и заспаха.

Тръгнаха отново когато се здрачи. Поеха на изток край високата стена на планината, която стърчеше зад тресавището. Валма мъгла се виеше сред дърветата на гората по по-ниските склонове. Изпитваха чувството, че се движат в някаква заплетена паяжина. Хребетите на Рейвънсхорн бяха огромни и голи. Очертаваха се рязко над гората и тъмният им силует се протягаше високо в небето. Нощта беше тиха, лишена от всякакви звуци, сякаш всичко наоколо беше мъртво. Скалите, гората, гъстата мъгла на тресавището — всичко тънеше в сенки. Нищо не помръдваше.

В полунощ спряха да починат. Ослушваха се неспокойно в тишината, докато разтриваха изтръпналите си крайници. Изведнъж Коглайн започна да им говори за магията си.

— Това, което аз умея да правя, също е магия — зашепна той на Брин и Роун, като непрестанно се озърташе, сякаш се страхуваше, че някой можеше да го чуе. — Само че магия, по-различна от магията на Черните скитници. Моята не се е появила нито по тяхно време, нито по времето на елфите, а някъде между тях. Тя няма нищо общо със силата, която са притежавали обитателите на света на магьосничеството.

Наведе се напред. Погледна ги строго като че ли ги обвиняваше в нещо.

— Мислеше си, че не знам нищо за стария свят, нали така, момиче? — попита той Брин. — Само че и аз притежавам познанията на стария свят. Предадени са ми от моите прадеди. Не друидите, не. А от учители, момиче, от учители! Когато Великите войни предизвикали ужасното унищожение на човечеството, знанията за съществуващия тогава свят са били у тях!

— Дядо — предупреди го тихо Кимбър Бо. Просто им обясни.

— Ти не ми се бъркай — възропта Коглайн. — Просто им обясни, казва тя. А ти какво мислиш, че правя? — Старецът сбърчи вежди. — Силата на земята! Това е магията, която притежавам. Не магията на думите и на съзаклятията — не, не тази магия! Сила, родена от елементите на земята, върху която ходим, чуждоземци. Това е силата на земята. Малки частички от метали и различни видове прах, и комбинации, които могат да бъдат видени с око и пипнати с ръка. Химикали, така са ги наричали навремето. Изобретени от хора с по-различни умения. Не са тези, простите, които сега използваме в Четирите земи. Повечето от тези знания са изчезнали заедно със стария свят. Въпреки това нещичко е било спасено. Нещо съвсем мъничко. И сега е време да го използвам.

— Това ли носиш в тези торбички? — попита Роун. — С тях ли взриви огньовете?

— Ха-ха! — изсмя се тихо Коглайн. — Те правят не само това, а още много други неща, младежо от Южната земя. С тях можеш да взривиш огън, да превърнеш земята в кал, въздуха в задушавач прах, плътта в камък! Имам достатъчно количество за всичко това, дори в излишък. Подбираш и смесваш, по малко от това, по малко от онова. — Отново се изсмя. — Ще покажа на Черните скитници сила, която те изобщо не са виждали досега!

Роун поклати недоверчиво глава:

— Има огромна разлика между гномите паяци и Призраците Морди. Черните призраци само да те посочат с пръст и те превръщат в пепел. Моят Меч е единствената защита срещу тези същества на злото. Той е пропит с магията на друида.

— Нима — изсмя се презрително Коглайн. — Ти по-добре се дръж за мен, за да те защитавам — ти и момичето ти!

Роун се канеше да му възрази остро, но се позамисли, преди да отвърне и само сви рамене:

— Ако срещнем Черните скитници и двамата ще трябва да помагаме на Брин, всеки, с каквото може.

Младежът от Вейл хвърли поглед на Девојката от Вейл за потвърждение. Тя му се усмихна кротко. Нищо не ѝ костваше една усмивка. Брин вече знаеше със сигурност, че нито единият, нито другият щяха да бъдат с нея.

Замисли се за това, което им каза Коглайн. Притесни се от факта, че някои от старите умения са оцелели в унищожението на Великите войни. Не ѝ се искаше да вярва, че такава огромна сила може отново да се появи. Достатъчно лошо беше, че магията на света на магьосничеството е била възкресена от усилията на шепя друиди бунтари в Съвета на Паранор. Още по-тревожна обаче беше възможността отново да се използват знанията за силата и енергията. Почти всички познания в тази насока са изчезнали с разрушаването на стария свят. Друидите отново са изолирали малкото, което било останало от тях. Но ето, че сега този старец, полулуд и див като природата, сред която живееше, притежаваше поне част от тези знания, особен вид магия, която сега беше негова.

Девојката от Вейл поклати глава. Дали пък всички познания, независимо дали са били натрупвани с добри или лоши намерения, независимо дали са били използвани да дават живот или да го отнемат, неизбежно се появяват отново след определен период от време. Може би това важеше както за уменията, така и за магиите — едните, родени в света на хората, другите, в света на магьосничеството. Може би и двете трябваше да се появяват периодично с течение на времето и отново да изчезват, после пак да се появяват и пак да изчезват, и всичко това да се повтаря безкрай.

Само че какво щеше да стане при завръщането на знанията за енергията и силата точно сега, когато последният друид беше напуснал завинаги земята.?

Е, Коглайн беше много стар, а познанията му ограничени. Когато умре, знанията може би ще си отидат заедно с него и ще изчезнат. За известно време поне.

Същото вероятно щеше да стане и с нейната магия. През останалата част на нощта продължиха на изток като си подбираха пътя през разреждащата се гора. Доближаваха стената на Рейвънсхорн, която свиваше на север в пущинаците на Анар. Издигаше се пред тях като черна сянка в нощта. Тресавището Оулдън остана далеч зад гърба им и само бледата зеленина на подножието ги делеше от високите планински склонове. Земята като че ли потъна в още по-дълбока тишина. Поеха на север и Брин знаеше, че там, някъде пред тях, бяха Греймарк и Мейлморд.

Там трябва да намеря начин да се измъкна от другите. Там трябва да поема сама.

Първите слънчеви лъчи започнаха да се промъкват иззад билото на планината. Небето постепенно се проясни. От тъмносиньо стана сиво, после сивото посребря и накрая сребристите оттенъци порозовяха и заблестяха в златисто жълто. Сенките се стопиха в отиващата си нощ и местността започна постепенно да се очертава в здрача. Първо се открих дърветата, листата, кривите клони и грубите пънове. После слънцето освети скалите, храсталаците и пущинака. Известно време сенките на планината мерзелееха пред тях като тъмна стена на фона на светлината, потънали в сумрака, който все още не си беше отишъл. Накрая обаче и те отстъпиха пред слънчевите лъчи. Светлината се разля над върховете и разкри ужасното лице на Рейвънсхорн.

Вкочанено и грозно, похабено от годините и времето, и от посятата в него черна магия; На север, където планината се връзваше в пустошта, скалата беше безцветна и обезобразена — сякаш животът в нея беше одран като кожа до костта. Планината се издигаше високо в небето. Отвесните ѝ скали и обрасли дефилета бяха посърнали от преминалите през тях векове и от изживените ужаси. Сива пустош, отблъскваща, безжизнена.

Повя вятър и Брин вдигна лице. Сбърчи погнусено нос. Отнякъде пред тях се носеше отвратителна миризма.

— Каналите на Греймарк — изсумтя презрително Коглайн и присви зорките си очи. — Приближаваме.

Кимбър се доближи до Уиспър, който душеше внимателно утринния въздух. Тя се наведе над огромния котарак и му каза нещо тихо — само една дума. Звярът отърка нежно муцуна в лицето ѝ.

Момичето се обърна към тях:

— Хайде, бързо, преди да се е развиделило съвсем. Уиспър ще ни покаже пътя.

Тръгнаха след Уиспър, който ги поведе към мястото, където Рейвънсхорн свиваше на север. Дърветата и храстите изчезнаха напълно, тревата се разреде, а почвата стана камениста. Гадната миризма ги блъсна още по-силно в ноздрите — зловоние и смрад, които задушаваша дори свежестта на ранното утро. Брин усети, че с мъка си поема въздух. Как ли щеше да вони, когато намерят пътя в самите канали?

Равнината рязко се снижи и пред тях се откри дълбока долина, скрита в сенките на огромната планина. Сред нея имаше тъмно езеро, водата му мътна, застояла, неподвижна. В него се стичаше лъкатушеш през скалите поток, който извираше от една грамадна черна дупка.

Уиспър спря. Кимбър посочи с ръка:

— Ето там са каналите.

Брин прокара поглед по назъбените контури на билата. Там, все още скрити от очите им, се намираха Греймарк, Мейлморд и Илдач.

Брин преглътна, опитвайки се да притъпи зловоние на каналите. Там я чакаше и нейната съдба. Усмихна се решително. Тя трябва да отиде и да я посрещне.

Когато стигнаха до входа на каналите, Коглайн им разкри още нещичко от магията си. Старецът извади един пакет от множеството торбички, които висяха на колана му и го разпечата. В него имаше мазило. Като го втриеш в ноздрите си, преставаш да усещаш така остро нетърпимата смрад на каналите. Малка магия, уверяваше ги Коглайн. Е, не можеш да се отървеш напълно от вонята, но тя все пак става поносима. Измъкна къси сухи клонки и пхна върховете им в друга торбичка. Когато ги извади, те бяха покрити със сребристо вещество, което светеше като газена лампа в тъмнината на скала.

— Нищо особено, просто още една моя малка Магия, чуждоземци. — Той захихика, когато те се втренчиха изумени в малките факли. — Химикали, нали не сте забравили? Нещо, за което Черните скитници изобщо не са чували. А имам и още няколко изненади. Ще видите.

Роун се намръщи и поклати недоверчиво глава. Брин не каза нищо, но си помисли, че по-добре би било, ако никога не се наложеше тези изненади да бъдат демонстрирани.

С факлите в ръцете навлязоха в тъмните тунели на каналите. Те бяха широки и дълбоки. Изсипаната в Греймарк и Мейлморд течна отрова се стичаше по врязан в пода на тунела канал. От двете му страни имаше каменни пътеки, които бяха достатъчно широки, за да могат всичките да минат. Уиспър ги водеше. Блестящите му очи премигваха в светлината на факлите, лапите му пристъпваха безшумно по каменния под. Коглайн и Кимбър бяха непосредствено зад него, а Брин и Роун след тях.

Вървяха много дълго. Брин загуби всякаква представа за времето. Съзнанието ѝ беше раздвоено. Мъчеше се да внимава къде стъпва в полумрака и мислеше какво да направи, за да удържи на обещанието си да влезе в Мейлморд без останалите. Каналът водеше нагоре през скалистата планина, виеше се и се усукваше като намотана на кълбо змия. Вонята беше непоносима, въпреки мазилото, което Коглайн им беше дал, за да облекчат дишането си. От време на време отгоре, от върховете, към които се изкачваха, подухваше студен вятър, който отвяваше смрадта. Но полъх на свеж въздух имаше рядко и беше краткотраен, така че зловонието на каналите бързо се връщаше.

Сутринта мина. Часовете изтекоха в едно безкрайно спираловидно изкачване. В един момент стигнаха до масивна желязна решетка, през която не можеше да се провре нищо по-голямо от плъх. Роун посегна към Меча си, но Коглайн извика остро и го стресна. Старецът се закикоти доволно и им направи знак да се отдръпнат. После пак извади някаква торбичка. В нея имаше странен черен прах, примесен с нещо, което приличаше на сажди. Той поръси с него пръчките на решетката там, където бяха заковани в скалата, бързо докосна посипаното място с факлата и прахът лумна с ослепително бял пламък. Когато светлината изчезна, те видяха, че пръчките бяха

напълно проядени. Само с едно побутване и цялата решетка се сгромоляса на пода на пещерата. Те продължиха напред.

Изкачваха се, без да говорят. Ослушваха се за врага, който дебнеше някъде горе — Черните скитници и съществата, които им служеха. От тях не се чуваше нищо, но имаше други шумове, които отекваха в празните тунели — звуци, които идваха далеч отгоре и не можеха да бъдат точно определени. Чуваше се глухо дрънчане и трополене, като от падане на тежки тела, скърцане и стържене, тих вой, сякаш силен вятър се спущаше от върховете надолу по тунелите, свистене като че някой процеп в земята изпускаше пара. Тези звуци изпълваха иначе гробната тишина на каналите и тя им се струваше още по-злокобна. Брин се мъчеше да определи на какво точно приличаха те, но безуспешно. Май ѝ беше познато само това свистене, което ту се засилваше, ту заглъхваше на изумително равни интервали. Девојката от Вейл потръпна. Напомняше ѝ за появата на Гримпонд от езерото и мъглата.

Трябва да намеря начин да продължа сама, помисли си отново тя. Трябва да побързам.

Тунелите се сменяха един след друг и изкачването продължаваше. Въздухът в каналите беше станал осезателно по-топъл с напредването на деня и членовете на малката група се потяха обилно. През проходите започна да се просмуква странна мъгла, лепкава и мръсна, пропита със зловонието на каналите.

Отвратени те се опитваха да я прогонят, но тя се носеше неотлъчно след тях, доближаваше ги и не се отказваше от преследването. Колкото по-нагоре се изкачваха, толкова по-гъста и лепкава ставаше тя. Скоро престанаха да виждат на повече от няколко крачки пред себе си.

Внезапно мъглата и мракът се разсеяха и петимата се озоваха върху издадена скала. Тя висеше над огромна бездна, която се губеше дълбоко в черната паст на планината. Те се спогледаха тревожно. Вдясно проходът се виеше нагоре в скалата и следваше канала, по който течаха нечистотиите от убежището на Призраците Морди. Вляво имаше пътека, която се спускаше на неголямо разстояние до тесен каменен мост, широк не повече от един ярд. Той висеше над пропастта и извеждаше до тъмен тунел на отсрещната страна на скалата.

— Ами сега по кой път да тръгнем — измърмори Роун толкова тихо, сякаш задаваше въпроса на себе си.

Вляво, помисли си Брин веднага. Вляво, през бездната. Не знаеше защо, но инстинктивно усещаше, че това беше пътят, който тя трябваше да избере.

— Пътят е през каналите — погледна Коглайн Девојката от Вейл. — Така ти каза Гримпонд, нали, момиче?

Брин не беше в състояние да отговори.

— Брин — повика я тихо Кимбър.

— Да — отвърна най-после тя. — Да, това е пътят. Тръгнаха вдясно по издадената скала. Следваха канала и отново навлязоха в тъмнината. Брин мислеше усилено. Не, това не е пътят. Защо им казах, че трябва да минем оттук? Пое дълбоко въздух и се опита да подреди мислите си. Пътят, който тя търсеше, беше останал зад тях, пътят, по който бяха дошли, назад през каменния мост. До Мейлморд се стигаше по този път, назад. Усещаше го. Но защо тогава тя им...?

Отговорът дойде почти едновременно с въпроса. Ами просто, защото точно тук тя трябваше да ги остави. Това е възможността, за която тя непрестанно си беше мислила, след като излязоха от тресавището Оулдън. Така трябваше да стане. Песента на желанията щеше да ѝ помогне — една дребна измама, една мъничка лъжа. Пое дълбоко въздух при мисълта. Трябва да го направи, нищо, че щеше да злоупотреби с доверието им.

Девојката от Вейл започна тихо да си тананика. Използва песента на желанията като камък, с който издигна непрогледна стена, а на свое място и в съзнанието на другите създаде образ на самата себе си. После се отдалечи от собственото си видение, прилепи се към каменната стена на прохода и се загледа как спътниците ѝ се отдалечават.

Илюзията щеше да трае само няколко минути. Тя се спусна бързо обратно по тунела на канала. Собственото ѝ дишане кълтеше в ушите ѝ. Стигна до издадената скала, мина през стеснението и се спря пред каменния мост. Черната бездна зейна пред очите ѝ. Пристъпи и се озова на моста. Пое напред. В мрака и мъглата, която се виеше около нея, цареше тишина. Въпреки това тя имаше усещането, че не е сама. За миг изпита страх и съмнение. Опита се да ги потисне чрез разума

си. Затвори се дълбоко в себе си — безучастна и невъзмутима. Няма да допусне някой да я докосне.

Най-после се озова на отсрещния край на моста. Постоя малко пред отвора на новия тунел и позволи на чувствата ѝ да се върнат. Сети се за Роун и другите. Мисълта се мерна и мигновено изчезна. Вече и срещу тях беше използвала песента на желанията, помисли си Девойката от Вейл с горчицина. Може би наистина трябваше да го направи. Въпреки това ѝ беше много болно, че беше постъпила така.

Обърна се рязко към каменния мост и запя. Песента на желанията се изтръгна като остър пронизителен вик и проехтя гневно в тъмнината. Мостът се разби на хиляди парченца, които изчезнаха в бездната.

Сега вече нямаше връщане назад.

Девойката от Вейл се обърна към тунела и потъна в него.

Викът проникна в тунела на канала и стигна до ушите на останалите, които продължаваха напред в мрака.

— По дяволите! Какво е това? — изкрещя Роун.

Ехото заглъхна. И тримата мълчаха известно време.

— Брин. Това беше Брин — прошепна най-после Кимбър.

Роун я изглежда изумен. Как така Брин? Та тя е до него...

В този миг образът, който Девойката от Вейл беше създавала в съзнанието им, внезапно изчезна. Коглайн изруга тихо и тропна с крак.

— Какво е направила...? — заекна объркан планинецът и млъкна безпомощно, неспособен да довърши мисълта си.

Кимбър застана до него. Лицето ѝ беше напрегнато.

— Струва ми се, че е направила това, което искаше да направи още от самото начало. Оставила ни е и е тръгнала сама. Нали ни каза, че не иска никой от нас да я придружава? Е, сега вече е сигурна, че ще е сама.

— По дяволите! — Роун беше ужасен. — Брин не разбира ли колко опасно е да...?

— Брин разбира всичко — прекъсна го момичето и тръгна назад към тунела на канала. — Трябваше по-рано да се сетя, че тя ще го направи. Трябва да побързаме, ако искаме да я настигнем. Уиспър, души!

Огромният блатен котарак се втурна обратно в сенките. Тримата го последваха бързо. Роун Лий беше едновременно ядосан и уплашен.

Защо Брин беше постъпила така? Не можеше да разбере.

Отново бяха на издадената скала. Взираха се през бездната в съборения мост.

— Ето, виждате ли, използвала е магията! — отбеляза троснато Коглайн.

Без да каже дума Роун тръгна припряно напред и стъпи на стърчащото нащърбено парче от моста. На двадесет фута отсреща от скалата стърчеше другия му край. Изведнъж си помисли, че би могъл да скочи на отсрещната страна. Разстоянието никак не беше малко, но той можеше да го прескочи. Или поне да опита...

— Не, Роун Лий — издърпа го Кимбър от ръба на пропастта, досетила се за намеренията му. Стискаше го за ръката изненадващо силно. — Не бъди глупав. Не можеш да скочиш чак дотам.

— Не мога да я оставя и този път — инатеше се той. — Втори път няма да я изоставя.

Момичето кимна с глава:

— Разбирам. Тя и на мен не ми е безразлична. — Обърна се. — Уиспър! — Блатният котарак се доближи до нея. Кимбър му заговори нещо, като го галеше нежно зад ушите. После се отдалечи. — Търси, Уиспър! — изкомандва тя.

Блатният котарак се обърна и се стрелна към моста, засили се и скочи във въздуха. Прелетя с лекота над бездната и се приземи на отсрещната страна на съборения мост. После изчезна в черния тунел.

На лицето на Кимбър Бо беше изписана тревога. Никак не й се искаше да се разделя с котарака, но Брин вероятно щеше да има огромна нужда от него, а Девојката от Вейл й беше приятелка.

— Пази я добре — извика тя след Уиспър. После отново погледна Роун. — А сега хайде и ние да се опитаме да намерим път до Брин Омсфорд.

ГЛАВА 39

Станало беше почти пладне, когато Джеър и спътниците му отново излязоха от Пещерите на нощта. Озоваха се на широка издадена скала над дълбок каньон между върховете на планината Рейвънсхорн. Билата бяха толкова нагъсто, че закриваха всичко, освен една тънка ивица небе, което се синееше високо над главите им. Скалната издатина се простираше на няколко стотици ярда вляво и после се губеше в прорез в скалите.

Младежът от Вейл се загледа уморено нагоре в скалите. Чувстваше се изцеден — физически и емоционално. Още стискаше Кристала на виденията в ръката си. Влезли бяха в пещерите призори. Почти през цялото време той трябваше да използва песента на желанията, за да поддържа светлината на кристала. За това му беше необходимо да впрегне цялата си енергия, и физическа, и психическа. Все още чуваше в ушите си звука на проките — стържене на камък върху камък. Още не можеше да се отърве и от предсмъртния вик на Стайтис.

— Хайде да не стоим тук, където много лесно могат да ни видят — предложи Гарет Джакс и го побутна вляво.

Слантър ги настигна и се огледа неспокойно.

— Не съм сигурен, че това е пътят, Майсторе на бойните изкуства.

— Случайно да виждаш някакви други пътища — отвърна Гарет Джакс, без да се обръща.

Мълчаливо членовете на малката група заслизаха по скалната издатина към процепата; Далеч пред тях се простираше тясно дефиле, което лъкатушеше сред скалите и се губеше в сенките. Движеха се в колона по един и оглеждаха предпазливо грапавите скали. От върховете духаше леден вятър, който бръснеше лицата им. Джеър потръпна от допира му. След ужасите в Пещерите на нощта дори това неприятно усещане беше добре дошло. Вече бяха близо до стените на Греймарк. Мейлморд и Извора на рая не бяха далеч. Диренето вече завършваше. Дългото пътуване беше към края си. Изведнъж му се

прииска хем да се смее, хем да плаче. Само че нямаше сили. Умората и болките в тялото го бяха изцедили.

Дефилето се виеше и навлизаше все по-дълбоко между скалите. Мислите на Младежа от Вейл се рееха надалеч. Къде ли беше сега Брин? Кристалът на виденията им беше показал лицето ѝ, но нищо, което да им подсказе, къде се намираше тя. Обгърнатата от сива мъгла и мрак, в мрачно и пусто място. Проход някакъв, може би, подобен на техния? Дали и тя не беше някъде в тези планини?

— Трябва да стигнеш до Извора на рая преди тя да е стигнала дотам — беше го предупредил Кралят на Сребърната река. — Трябва да бъдеш там преди нея.

Джеър залитна и насмалко не падна. Мислите му бяха отвлекли вниманието. Бързо се съвзе и пъкна Кристала на виденията в куртката.

— Внимавай — прошепна Еден Елеседил.

Джеър кимна и продължи напред.

Някакво предчувствие започна да се загнездва у Младежа от Вейл. Цяла армия от гноми охраняваше укрепленията и кулите на Греймарк. В залите на крепостта имаше Призраци Морди. А кой знае, нищо чудно да ги очакваха и някои по-зли от тях същества, часови, които не допускат натрапници като тях. Те бяха само шестима. На какво можеха да се надяват при такава многочисленост и при тази сила на врага? Май на нищо, както изглежда. Странно наистина. Положението трябваше да му се струва безнадеждно, но въпреки това той не беше отчаян. Може би заради това, че Кралят на Сребърната река беше избрал именно него за това дирене. Старецът беше показал на Джеър увереността си, че младежът ще намери начин да се справи. Или пък заради собствената си решителност, силната си воля, която нямаше да му позволи да се провали?

Поклати леко глава. Може би. Но не беше само това. Ами тези храбри петима мъже, които решиха да го придружат и му бяха помагали? Гарет Джакс, Слантър, Форейкър, Еден Елеседил и Хелт — всички те бяха дошли от Четирите земи, в този последен, ужасен сблъсък. Те петимата представляваха една невероятна амалгама от професионализъм и мъжество. Двама следотърсачи, един ловец, един Майстор на бойните изкуства и един принц на елфите. Всички те бяха изменили различни пътища в живота, за да стигнат до този ден. Може би никой от тях нямаше да остане жив, за да види края. Въпреки това

те бяха тук. Обвързването им с Джеър и с доверието, което му беше гласувано, се бяха оказали по-силни от предпазливостта и благоразумието, които в противен случай биха ги накарали да се замислят, преди да тръгнат с него. Те излагаха живота си на смъртна опасност. Това беше очевидно. Дори и Слантър. Гномът беше направил избора си в Капаал, когато загърби възможността да избяга на север към граничните райони и да се върне към живота, който е изоставил. Всички те се бяха обвързали и в основата на този ангажимент беше несломимото другарство. Джеър не знаеше почти нищо за спътниците си. Той обаче знаеше със сигурност едно — каквото и да му се случеше този ден, тези петима мъже нямаше никога да го изоставят.

Може би точно затова се страхуваше.

Дефилето отново залъкатуши пред тях и слънцето заструи от откритото се над главите им небе. Гарет Джакс забави ход, после приклепна и се стрелна напред. Даде им знак да го последват. Свити до скалите, те се промъкнаха до него.

— Ето там — прошепна той и посочи с ръка.

Греймарк. Крепостта беше разположена върху широка скална издатина високо на отвесна скала. Мрачна и масивна. Укрепленията, кулите и парапетите се издигаха високо нагоре от изградени от каменни блокове стени. Приличаха на копия и тъпи остриета на брадви, протегнати високо в безоблачната синевина на небето. В поставките на кулите не се развяваха никакви знамена. От касите на прозорците също не бяха спуснати флагове. Цялата крепост имаше неприветлив и зловещ вид, дори и в ярката светлина на слънцето. Камъкът беше пепелявосивкав. Действаше потискащо. Малкото прозорци представляваха тесни процепи, покрити с решетки и дървени капаци. Една единствена тясна пътека се виеше нагоре в планината. Приличаше на издълбан в скалата ров. Завършваше пред две високи, обковани с желязо врати, които бяха затворени.

Изучаваха мълчаливо крепостта. Никой не помръдваше.

Изведнъж Джеър забеляза Кроуг — пътеката към Извора на рая. Виждаше само части от нея, които се подаваха изпод Греймарк. Назъбена арка, която сякаш беше част от кулите и парапетите на целия комплекс. Виеше се спираловидно като висяща стълба и се усукваше като нишка нагоре към небето. Завършваше високо на един самотен връх, който се извисяваше над останалите.

Джеър сграбчи ръката на Слантър. Посочи му върха и тясната каменна лента, която водеше до него.

— Да, момче — пътеката Кроуг и Извора на рая — кимна гномът. — Това е, което кралят на Сребърната река те е изпратил да откриеш.

— А Мейлморд — попита бързо Джеър.

Слантър поклати глава:

— От другата страна на крепостта, в дъното на една окръжност от скали. Там пътеката започва да се изкачва, увива се около Греймарк и продължава нагоре.

Отново замълчаха, загледани в крепостта.

— Вътре май няма никой — измърмори след малко Хелт.

— Онези, които са вътре, искат да си мислим точно така — отвърна сухо Слантър. — Освен това Черните скитници предпочитат тъмнината. През по-голямата част от деня не излизат. Размърдват се едва вечерта. Дори и гномите, които им слугуват тук, скоро започват да живеят като тях и престават да се показват на дневна светлина. Но хич не им се хващай на въдицата, човеко от границата. Те всички са вътре — и Черните скитници, и гномите. А и няколко други същества.

Гарет Джакс изучаваше пътеката, която водеше към входа на крепостта.

— Те ще ни очакват точно оттук. — Той по-скоро си говореше сам на себе си, а не на останалите. — Откъде да минем? По пътеката или да изкачим скалите? — Погледна вляво от мястото, където издатината, на която стояха, се спускаше сред скалите и се губеше в планината през тесен тунел. — Може би оттук, въпреки всичко.

Слантър докосна ръката му:

— Тунелът е свързан с множество проходи, които водят нагоре в избите на крепостта. — Оттам ще минем.

— Охранява ли се?

Слантър сви рамене.

— По-добре бих се чувствал, ако можем да се изкачим до пътеката, която води до Извора на рая, на открито — измънка Форейкър. — До гуша ми дойде от тунели и пещери.

Гномът поклати глава:

— Няма да стане. Единственият начин да стигнем до целта е през Греймарк. Направо през Черните скитници и всичките му там

същества, които им служат.

Форейкър изръмжа недоволно:

— Ти какво мислиш, Гарет Джакс?

Майсторът на бойните изкуства продължаваше да изучава крепостта и скалите около нея. Изпитото му лице не изразяваше нищо.

— Познаваш ли достатъчно добре пътя, че да можеш да ни преведеш невредими? — попита той Слантър.

Гномът го погледна навъсено:

— Прекалено много въпроси задаваш. Познавам го, но не много добре. Минавал съм един-два пъти, когато за пръв път ме докараха тук, преди да започне цялата тази история...

Внезапно млъкна. Джеър знаеше, че си спомня как точно когато е решил да се върне при хората в родината си, Черните скитници са го изпратили да следи друида Аланон. Сигурно си спомняше и съжеляваше, макар за кратък момент, как беше оставил да се развият нещата.

— Е, това е достатъчно — каза тихо Гарет Джакс и тръгна напред.

Преведе ги през скалите до мястото, където издатината навлизаше в тунела. Спряха сред група огромни камъни, скрити от погледа на Греймарк. Накара ги да се приближат.

— Черните скитници никога ли не излизат през деня? — попита той Слантър. Сред скупчените камъни беше задушно и от веждите му се стичаше тънка струйка пот.

Гномът сбърчи вежди:

— Ако ме питаш дали е по-добре да влезем сега, вместо през нощта, аз съм за.

— Ако ни остава достатъчно време — намеси се Форейкър. — Денят вече преполови, а в тези планини се смрачава рано. Може би ще е по-добре да изчакаме до сутринта. Тогава ще имаме на разположение цял ден. Какво чак толкова, ако изчакаме дванадесетина часа?

Всички млъчаха. Джеър вдигна очи и огледа назъбените върхове на скалите. Още цели дванадесет часа? Едно съмнение беше започнало да се прокрадва у него. Тормозеше го и го предупреждаваше. Докъде ли беше стигнала Брин? Думите на Краля на Сребърната река го преследваха и не му даваха покой. „Трябва да стигнеш до Извора на рая преди тя да стигне до Мейлморд.“

Бързо се обърна към Гарет Джакс:

— Не съм сигурен, че можем да си позволим да загубим дванадесет часа. Трябва да знам със сигурност къде точно се намира Брин. И без това пак ще се наложи да използвам Кристала на виденията. По-добре е да го направя сега.

Майсторът на бойните изкуства се поколеба, после стана.

— Не тук. Дайте да влезем в пещерата.

Промъкнаха се през тъмния отвор и отново тръгнаха в мрака. Всички наблюдаваха нетърпеливо Джеър, докато той ровеше из куртката си. Младежът от Вейл бързо намери Кристала на виденията и го извади. Постави го внимателно в свитите си длани. Облиза устни и се помъчи да потисне умората.

— Запей му, Джеър — насърчи го тихо Еден Елеседил. Младежът от Вейл запя тихо, почти шепнешком. Гласът му беше изнемощял от усилието, което беше вложил, докато ги беше превеждал през Пещерите на нощта. Кристалът на виденията започна да блести и да излъчва светлина.

Брин се спря в тъмния тунел. Изпитала беше чувството, че някой я наблюдава. Усетила беше поглед на очи, които я следяха. Същото усещане като при влизането и излизането от Драконовите зъби. Сякаш някой я наблюдаваше много отдалеч.

Поколеба се. Мозъкът ѝ беше скован. Не можеше да мисли. Изведнъж интуицията ѝ подсказа. Джеър. Това беше Джеър! Пое дълбоко въздух. Трябваше да се успокои, Нямаше никаква логика това да е той. И все пак, тя просто го усещаше. Но как е възможно това? Как можеше брат ѝ...?

Нещо зад нея в тунела се раздвижи.

Изминала беше доста разстояние от прохода, бавно и предпазливо с помощта на факлата на Коглайн. През цялото това време нито беше видяла, нито беше чула някакво живо същество. Стигнала беше дотук без да усети някакъв живот. Дори беше започнала да се чуди, дали не беше избрала погрешния тунел.

Най-после обаче нещо се появи. Не пред нея, както беше очаквала, а зад нея. Обърна се предпазливо. Забравила беше за чувството, че я наблюдават. Освети с рязко движение на ръката пространството пред себе си и се вцепени. Огромни блестящи сини

очи премигнаха в мрака. После една грамадна мустаката муцуна тръгна към нея.

— Уиспър!

Извика името на котката с въздишка на облекчение. Когато звярът я доближи клекна и притисна нежно широката му глава до рамото си.

— Уиспър, какво правиш тук? — измърмори тя, когато котаракът легна в краката ѝ и я загледа сериозно.

Вече се беше досетила за отговора на въпроса си. След като са открили, че я няма, другите са се върнали до моста. Не са могли да продължат по-нататък и са изпратили Уиспър след нея. По-скоро Кимбър е изпратила котарака, защото той слушаше само момичето. Брин протегна ръка и почеса нежно котката зад ушите. Сигурно на Кимбър хич не ѝ е било лесно да се раздели с Уиспър. Толкова близки бяха. Момичето толкова много разчиташе на него. Тя обаче си беше такава. Никога не би се поколебала да прати любимия си котарак в помощ на приятелката си. Очите на Девојката от Вейл се замъглиха и тя прегърна животното.

— Благодаря ти, Уиспър — прошепна тя. После стана.

— Само че аз не мога да те взема със себе си, разбираш ли? Не мога да взема никого. Прекалено е опасно — дори и за теб. Дадох си обещание никой друг да не бъде изложен на това, което ме очаква. Ти също. Трябва да се върнеш.

Блатната котка премигна и не се помръдна от мястото си.

— Хайде, тръгвай. Трябва да се върнеш при Кимбър. Хайде, Уиспър.

Котаракът стоеше като закован. Той просто си седеше и чакаше.

— Значи така. — Брин поклати глава. — Не по-малък инат от господарката си, предполагам.

Нямаше друг избор. Трябваше да използва песента на желанията. Запя тихо на котарака. Обгърна го с думи и мелодия. Обясняваше му, че трябва да си върви. Пя няколко минути. Подканяше го нежно, без да го наранява. Когато млъкна, Уиспър стана и заотстъпва в тунела. Накрая изчезна в мрака.

Брин продължи да гледа след него докато се скри. После се обърна и отново тръгна.

След малко тъмнината започна да се разсейва. Проходът, тесен и прихлупен досега, се разшири и извиси просто за секунди. Слабата светлина на факлата вече не стигаше до стените и тавана. Пред нея имаше светлина. Слънцето. То беше толкова близко. Тунелът отново се разтваряше за външния свят. Девойката от Вейл отпусна ненужната факла на Коглайн и се забърза напред. Проходът беше тясна стълба, изсечена в скалата, която водеше нагоре към грамадна открита пещера. Забрави умората си и бързо се заизкачва по стълбите. Усещаше, че пътуването приближава към края си. Слънчевите лъчи струяха в пещерата над нея — сребърни серпентини от пращинки, които се виеха игриво и танцуваха като живи същества.

Най-после стигна последното стъпало, излезе от тунела на широката издатина и спря. Имаше втори каменен мост над втора пропаст. Този беше два пъти по-голям от първия, груб и масивен. Пропастта се спускаше на хиляди футове дълбочина и беше толкова дълбока, че дори слънчевите лъчи, които струяха през пукнатините на пещерата, не можеха да разсеят тъмнината. Брин погледна надолу. В носа я удари непоносимо зловоние. Дори мазилото на Коглайн не ѝ помогна. Повдигна ѝ се. Това, което лежеше на дъното на тази яма, беше много по-ужасно от онова, което минаваше през каналите на Греймарк.

Девойката от Вейл погледна през моста, за да види какво я очакваше. Пещерата се простираше на няколкостотин фута, после се разширяваше в къс висок тунел. Всъщност не точно тунел, а ниша, помисли си тя. Изсечен от нечия ръка, оформен и изгладен, със сложни символи, издълбани в скалата. Светлината се процеждаше в отдалечения му край и небето прозираше размазано и мъгляво зелено.

Тя се вгледа по-внимателно. Не, това не беше небето. Това беше мъглявината на долина.

Това беше Мейлморд. Усети го инстинктивно. Сякаш я беше виждала на сън, който си спомняше в момента. Усещаше докосването ѝ и чуваше шепота ѝ.

Мостът беше широк около двадесетина фута и сводест, с дървени парапети, закрепени за скалата и свързани с вериги. Тръгна бързо напред и когато стигна до средата, започна да се спуска. Почти беше стигнала до края, когато на няколко фута пред нея, от дълбок процеп в пода на пещерата, внезапно изникна черното същество.

Както си мърмореше нещо гневно под носа Коглайн спря. Пред тях каналът се разклоняваше в два абсолютно еднакви тунела. По нищо не се разбираше по кой беше тръгнала Брин. Нищо не подсказваше кой от двата би било по-добре да изберат.

— А сега накъде — попита Коглайн Роун. Планинецът го изгледа учудено:

— Отгде да знам.

Старецът поклати глава.

— И аз нямам представа. Ти реши.

Роун се поколеба, огледа се, помисли.

— Не мога. Не е ли все едно кой ще изберем. Може би и двата свършват на едно и също място.

— Тунелите на каналите водят към едно и също място, но не тръгват от едно и също място. Всеки глупак го знае! — изсумтя старецът.

— Дядо — смъмри го остро Кимбър.

Момичето започна да разглежда тунелите, да изучава Черните води, който течаха в издълбаните канали. Накрая вдигна ръце и поклати безпомощно глава.

— Не мога да ви помогна — призна тя като че ли беше длъжна да го направи. — Не мога да разбера кой накъде води. Изглеждат ми абсолютно еднакви. — Обърна се към Роун. — Ти ще трябва да избереш.

Гледаха се известно време, без да помръдват. Накрая Роун кимна:

— Добре. Ще тръгнем вляво. — Мина край тях. — Този тунел поне изглежда, че се връща към пропастта.

Навлезе бързо в тунела, протегнал напред факлата. Лицето му беше мрачно. Коглайн и Кимбър се спогледаха и тръгнаха след него.

Черното същество се надигна от пукнатината на пода на скалата като оживял от приказките призрак и се приведе пред моста. Имаше вид на човек, само дето тялото му беше неокосмено и гладко, сякаш оформено от черна глина. Подпря се на дългите си предни крайници, но дори и в тази поза беше по-високо от Брин. Крайниците и туловището му бяха странни и безформени, сякаш мускулите под кожата бяха пихтиести или просто нямаше никакви мускули. Не

приличаше на същество от плът. Повдигна безизразните си очи, а черната като кожата уста се отвори широко. Изсъска глухо и беззвучно.

Кръвта на Девойката от Вейл се смрази. Нямаше начин да се измъкне от съществото. То явно беше поставено там, за да пази моста и да не пуска никой да минава през него. Вероятно Призраците Морди го бяха създали чрез черната магия — създали или призовали от някой отвъден свят и от някое отдавна отминало време, както бяха направили с Джачайра.

Черното същество направи крачка напред — бавно и сигурно. Безжизнените му очи гледаха втренчено. Брин се мъчеше да не помръдва. Не знаеше колко опасно беше съществото, но усещаше, че е много опасно и че ако се обърне или отстъпи назад, то щеше да скочи върху ѝ.

Черната муцуна на съществото се отвори широко и съскането му раздра тишината. Брин се вцепени от ужас. Знаеше какво щеше да се случи. Ето че тя пак трябваше да използва песента на желанията. Гърлото ѝ се сви. Не искаше да използва магията на елфите, но не можеше да остави това чудовище да я залови дори ако това означаваше...

Черното същество внезапно я нападна. Бързината, с която то скочи, я изуми. Направо невероятна. Песента на желанията заседна на гърлото ѝ, нерешителността я сковаваше. Мигът увисна неподвижно като възел в броеницата на времето и Девойката от Вейл зачака удара.

Удар обаче не последва. Внезапно нещо зад нея се стрелна, сграбчи черното същество и го повали с огромна сила. Брин залитна и падна на колене. Беше Уиспър. Песента на желанията явно не е била достатъчно силна, за да противодейства на заповедта на господарката му. Уиспър се е освободил от магията и, е тръгнал след нея!

Противниците се затъркаляха преплетени един в друг с впити нокти и зъби. Черното същество беше напълно изненадано. То беше видяло само девойката от Вейл. Разсъска се гневно и започна да се мъчи да се освободи от блатния котарак, който се беше вкопчил в гърба му. Те продължаваха да се търкалят по моста. Ноктите на Уиспър се забиваха във врата и раменете на чудовището, а то се мятеше и гърчеше обезумяло.

Брин стоеше на няколко ярда от средата на моста и се чудеше какво да предприеме. Трябва да направя нещо, повтаряше си тя. Това

не е борба на Уиспър. Това е моята борба. Потрепери от ожесточеността на битката. Неволно извика, когато двамата противника се търкулнаха на опасно близко разстояние от перилата на моста и раздрусаха железните вериги. Тя трябва да помогне. Но как? Нямаше друго оръжие освен песента на желанията, а не можеше да използва магията. Не би трябвало!

Изненада се от силата на решителността си. Не можеше да използва песента, защото... защото... Заля я гневна вълна. Уплаши се. Обърка се. Защо? Изтерзаната ѝ душа изкрещя въпроса. Какво ѝ ставаше?

Изведнъж тръгна напред, към отдалечения край на каменния свод, далеч от борецките се същества. Решила беше какво да прави — ще избяга. Черното същество търсеше нея. Когато я видеше, че бяга, щеше да я последва. А ако тя беше достатъчно бърза, щеше да стигне до Мейлморд преди него...

Спря. В края на моста, пред входа на пещерата, забеляза нещо друго, което се измъкваше от процепа.

Второ същество!

Изстина от ужас. Изходът на пещерата към светлината и долината беше прекалено далеч, а черното същество стоеше точно на пътя ѝ. То беше дошло за нея. Вдигна се от скалата и тръгна бавно по моста на четири крака. Черната му муцуна беше широко отворена. Брин отстъпи назад. Този път тя трябваше да се защитава. Уплаши се. Не знаеше какво да предприеме. Трябва да използва песента на желанията. Трябва!

Черното същество съскаше и я приближаваше. Брин отново усети буца в гърлото си.

И отново Уиспър я спаси. Той се освободи от първото същество, метна се яростно върху второто и го отхвърли от девойката. Вдигна се с мъка на крака и се приготви да посрещне новия враг. Черното същество нададе гневен вой и подскочи високо във въздуха. Уиспър обаче беше изключително бърз. Той отстъпи ловко встрани, замахна силно с лапа и раздра корема на нападателя. Парчета черна плът се откъснаха от тялото на чудовището, но то не се предаваше. Изтръгна се с един скок и вторачи безизразните си очи в нападателя си.

Първото същество се доближи до второто. Започнаха да напредват предпазливо към блатния котарак. Уиспър отстъпи назад,

като продължаваше да прикрива Брин. Гъстата му четина така беше настръхнала, че той изглеждаше два пъти по-голям от обикновено. Застанали на четири крака, черните същества маневрираха и нападаха с бързина, която беше изненадваща за огромните им туловища. Те внимателно дебнеха за някакъв пробив в отбраната на големия котарак. Уиспър държеше позициите си и не им се даваше. После двете същества скочиха едновременно върху него. Ноктите и зъбите им се забиваха яростно и разкъсваха козината и плътта му. Уиспър отново се озова върху веригите на парапетите, почти прикован от силния удар. Отскочи, хвърли се разярен върху черните същества и изсипа с удари омразата си върху тях.

Черните същества отново започнаха да го обикалят в кръг. Дишайки тежко, с окървавена козина, блатният котарак приклепна в отбранителна позиция. Нападателят го бяха притиснали към парапетите на моста, далеч от Брин. Не обръщаха вече никакво внимание на Девојката от Вейл. Впили бяха безизразни очи в котарака. Отново се готвеха за атака, а този път веригите нямаше да издържат. Уиспър щеше да падне в пропастта и да намери смъртта си.

Блатният котарак изглежда също разбираше какво става. Той скочи и направи маневра. Опита се да мине в центъра на моста. Чудовищата обаче реагираха бързо и му пресякоха пътя. Задържаха го притиснат до парапетите.

Брин Омсфорд изтръпна от ужас. Уиспър можеше да загуби битката. Тези същества бяха прекалено силни за него. Той им беше нанесъл дълбоки рани, които би трябвало да ги омаломощят, но те изглеждаха незасегнати. Плътта им беше разкъсана, но не кървяха. Бяха невероятно силни и бързи — по-силни и по-пъргави от всяко живо същество. Те очевидно бяха създадени от черната магия. Не бяха създания на природата.

— Уиспър — прошепна Девојката от Вейл с пресъхнала уста. Тя трябва да го спаси. Нямаше кой друг да направи това. Тя имаше песента на желанията и силата на магията. Можеше да я използва, за да унищожи тези същества, да ги премахне веднъж завинаги от лицето на земята...

Преплетените дървета в планината Рън...

Разсъдъкът на мъжете от Спанинг ридж...

Гномът... разкъсан на парчета...

Разплака се. Не можеше да стори това! Нещо се изпречваше между желанието и способността ѝ да го изпълни. Нещо я възпираше да осъществи намерението си и нерешителността разклащаше твърдостта ѝ. Тя трябваше да помогне на Уиспър, но не беше в състояние да го направи!

— Уиспър — изкрещя Девојката от Вейл.

Черните същества скочиха и се поизвърнаха. Внезапно Уиспър се изправи, хвърли се срещу тях, отхвърли ги с невероятна сила и се спусна към средата на моста и Брин. Черните същества моментално го последваха, съскаха разярено, мъчеха се да го повалят.

Накрая успяха. Случи се на няколко крачки от Девојката от Вейл. Тримата се затъркаляха по пода. За няколко секунди Уиспър се отбраняваше отчаяно. После едното същество се метна върху гърба му, а другото се освободи от хватката. Насочи се към Брин. Девојката от Вейл отскочи и падна. Уиспър нададе вик. С последни сили се хвърли срещу нападателя на Брин. Второто същество продължаваше да е върху гърба му, впило се в козината му като чудовищен паяк. Силата на скока метна и тримата отново върху парапета на моста. Веригите се разхвърчаха и черните същества изсъскаха доволно, когато видяха, че Уиспър започна да се плъзга към пропастта.

Брин застана на колене. От гърлото ѝ се изтръгна гневен вик. Оковите, които ѝ пречеха да действа, бяха разкъсани. Нерешителността и колебанието бяха пометени. Девојката от Вейл беше освободила волята си. Запя бързо. Гласът ѝ не потреперваше. Звучеше твърдо и непоколебимо. Звуците на песента на желанията се изстрелваха с ярост, каквато тя никога досега не беше допускала, че може да изпитва. Гневът ѝ се заби в черните същества като железен таран. Съществата се надигнаха от яростта на гласа ѝ и я погледнаха с безизразни очи. Крайниците им се отпуснаха, черните им усти се отвориха широко, беззвучно. Откъснати бяха от Уиспър, от сигурността на моста. Вдигнати бяха във въздуха. Загърчиха се като обрулени от вятъра листа и паднаха в бедната. Изчезнаха.

Всичко стана за секунди. Брин спря да пее. Мургавото ѝ изтощено лице беше почервеняло, напрегнато. Отново изпита това внезапно, странно чувство на извратено задоволство. Само че този път то беше по-силно, много по-силно. Изгаряше я като огън. Възбудата

беше неописуема, неконтролируема. Тя беше унищожила черните същества почти без никакво усилие.

И това ѝ доставяше удоволствие!

Тогава осъзна, че бариерата, която се беше изпречила между желанието и постигането му, си я беше създала тя самата — една задръжка, за да се предпази от това, което току-що се беше случило. Сега всичко беше минало и нищо не можеше да се върне назад. Усетила беше, че губи контрол върху магията. Не беше разбрала защо стана така. Просто го беше усетила. Всяко използване на магията като че ли я отдалечаваше все повече от нея самата. Опитвала се беше да се противопоставя на това, което ѝ се случваше, но всеки път усилията ѝ да се възпира да използва магията се проваляха. Имаше чувството, че някаква опърничава орисница е решила, че тя трябва да използва магията.

Уиспър се приближи бавно до падналата на колене Брин и завря тъмната си муцуна в лицето ѝ. Тя прегърна нежно огромния котарак и по бузите ѝ се затъркаляха сълзи.

Дишането на Джеър Омсфорд се учести, гласът му изхриптя и замря. Светлината на Кристала на виденията изчезна. Заедно с нея изчезна и образът на сестра му. Падна мрак. Мъжете мълчаха. Лицата им бяха восъчно бледи и напрегнати.

— Това бяха мютени — прошепна накрая Слантър.

— Какво? — изгледа го изумен Еден Елеседил и седна до него.

— Черните същества — така ги наричат — мютени. Творение на черната магия. Те охраняват каналите под Греймарк... — Гномът млькна и хвърли поглед на Джеър.

— Значи тя е тук — продума с мъка Младежът от Вейл. Устата му беше пресъхнала.

Слантър кимна утвърдително.

— Да, момче. Тук е. И е по-близо до черната дупка от нас.

Гарет Джакс скочи на крака. Другите също станаха.

— Изглежда нямаме никакво време. Нямаме и друг избор, освен веднага да тръгваме. — Дори в полумрака очите му горяха като огънчета. Протегна към тях ръце с вдигнати нагоре длани. — Дайте ми ръцете си.

Един по един те протегнаха ръце към него.

— По този начин ние се заклеваме — каза им Майсторът на бойните изкуства. — Младежът от Вейл ще стигне до Извора на рая, както е дал дума да направи. Ние сме едно цяло, каквото и да се случи. Като един до края. Закълнете се.

Настъпи гробна тишина.

— Като един — повтори Хелт тихо и гърлено.

— Като един — повтори останалите.

Пуснаха ръцете си и Гарет Джакс се обърна към Слантър:

— Води ни — каза той.

ГЛАВА 40

Вървяха през планинските проходи към избите под Греймарк. Приличаха на Призраците Морди, срещата с които се мъчеха да избегнат. Осветяваха пътя с факлите, които намериха в ниша при входа на тунела. Напредваха бавно в тъмнината и тишината. Навлизаха все по-дълбоко в недрата на крепостта. Водеше ги Слантър. Грубото му жълто лице беше ниско приведено над светлината, в проблясващите черни очи се четеше страх. Гномът вървеше бързо, без никакво колебание. Само очите му издаваха това, което вероятно искаше да скрие дори от самия себе си. Джеър обаче забеляза страха на гнома. Долови го. Осъзна, че очите на Слантър отразяваха чувствата, които бяха обладали и него самия.

Младежът от Вейл също се страхуваше. Предчувствието, което до неотдавна му вдъхваше такава сила и решителност, го нямаше. Изтласкано бе от страха — подлудяващ, непреодолим страх. Този страх го прегазваше. Сковаваше волята му. Странни разпилени мисли се въртяха в главата му. Вървеше редом с другите през скалния тунел, запушил нос. Опитваше се да се спаси от миризмата на плесен и на собствената си пот. Мислеше си за дома във Вейл, за разпръснатото по Четирите земи семейство, за приятелите и любимите неща, които беше изоставил, а може би и загубил, за призрачните същества, които го преследваха, за Аланон и Брин, за причината, поради която те бяха дошли в това зловещо място и в това злокобно време. Всички образи бяха разклатени и размити като пуснати във вода водни бои. Никой не можеше да даде разумно обяснение за поведението на нито един от тях. Страхът пропъждаше мислите му. Младежът от Вейл се опита да се съсредоточи, да събере кураж и да му се противопостави.

Проходите се виеха нагоре — един лабиринт, който като че ли нямаше нито начало, нито край. Слантър обаче не спираше и продължаваше упорито напред. Най-после стигнаха до широка, обкована с желязо, закрепена към скалата врата. Доближиха мълчаливо и спряха. Гномът прилепи ухо и се послуша. Джеър и другите клекнаха.

В гробната тишина на съзнанието си Младежът от Вейл чуваше биенето на сърцето си.

Слантър се изправи и кимна. Той внимателно вдигна резето и постави ръка на дръжката. Дръпна вратата. Тя се отвори с тихо поскърцване. Видяха стълба, която се губеше в тъмнината. Започнаха да се изкачват. Водеше ги пак Слантър. Напредваха стъпало по стъпало. Бавно и предпазливо. Ставаше все по-непрогледно тъмно. И тихо. Стълбата свърши. Озоваха се на каменна площадка. Над тях проехтя остро поскърцване на ботуши. Заглъхна в тишината. Джеър изтръпна. През цялото време му се беше струвало, че са сами в мрака.

Взираха се в тъмнината с протегнати напред факли. Светлината не можеше да достигне нито до стените, нито до тавана. Нямаше обаче никакво съмнение, че се намираха в огромно помещение. Толкова огромно, че те приличаха на джуджета. Успяха да различат контурите на кошове и бидони. Дървото — сухо и прогнило. Железните скоби — ръждясали. Навсякъде паяжини. Подът покрит с дебел слой прах.

Следи в прахта. Някой беше минал оттук. Всъщност не някой, а нещо — нещо очевидно нечовешко. Личеше, че онова, което беше дръзнало да влезе на по-ниските равнища на Греймарк, е било тук не много отдавна. Джеър изтръпна от ужас.

Слантър им даде знак да продължат. Членовете на малката група тръгнаха в тъмнината. Под ботушите им се вдигаха облаци прах и се смесваха със слабата светлина на факлите. Вървяха край купчини от струпани запаси и провизии. Отминаваха ги. Краят на помещението изобщо не се виждаше.

Изведнъж равнището на целия под започна да се издига като се губеше някъде в мрака. Изкачваха стълбите плътно един зад друг. Изминаха около двадесетина ярда. Озоваха се в огромен сводест коридор. От двете страни имаше залостени с решетки железни врати. По стените — метални поставки с пъхнати в тях обгорели дръжки на факли. Край стените бяха струпани вериги. Наоколо пъплека стоновки. Подплашени от светлината, те хукваха като обезумели и търсеха убежище в тъмнината. Въздухът смърдеше непоносимо. Зловоние, силно и задушавачо. Притъпяваше сетивата. Носеше се на талази от камъка на избата.

Коридорът свърши. Появи се нова стълба. Тази се виеше като змия нагоре. Слантър спря, после започна да се изкачва. Другите го

последваха. Стигнаха до друг коридор. След няколко десетки ярда той се разклоняваше в две посоки. Слантър тръгна вдясно. Не след дълго се изправиха пред затворена желязна врата. Гномът дръпна резето. То не поддаде. Той поклати безпомощно глава. Лицето му беше угрижено, когато се обърна към останалите. Явно се беше надявал, че тя нямаше да е заключена,

Гарет Джакс посочи назад към коридорите. Неизказаният въпрос се четеше в очите му. Дали не можеха да се върнат и да тръгнат по другия коридор? Слантър бавно поклати глава. Очите му говореха красноречиво. Гномът не можеше да отговори на този въпрос. Той просто не знаеше.

Останаха неподвижни още малко. Затворили очи, стиснали силно клепачи. Чудеха се какво да предприемат. После Слантър мина край тях и им махна да го последват. Поведе ги обратно по коридора към мястото, където той се разклоняваше. Този път поежа вляво. Вторият коридор се оказа по-дълъг от първия. Минаваше край забулени в сенки ниши и множество врати, всичките залостени с решетки. Гномът се спираше пред тях, после продължаваше напред. Минутите се изнизваха и безпокойството на Джеър непрестанно растеше.

Накрая коридорът свърши, този път с две големи железни врати. Те бяха толкова огромни, че Слантър трябваше да подскочи, за да стигне дръжките, които поддадоха с невероятна лекота и вратата вдясно се отвори беззвучно. Мъжете от малката група надникнаха предпазливо. Видяха огромна, претъпкана със запаси стая. В стените, близо до високия таван на помещението, имаше тънки процеци, през които се процеждаше сивкава светлина и разсейваше мрака.

Слантър посочи към процепите, после към отсрещната страна на стаята, където имаше друга затворена врата. Останалите веднага го разбраха. Намираха се сред външните стени на Греймарк.

Следвайки гнома, те всички влязоха предпазливо в другото помещение. Тук подът не беше наслоен с прах. Въздухът пак вонеше, силно и отвратително, но смрадта като че ли идваше отвън, а не от стените. Джеър запуши носа си отвратен. Зловонието можеше да ги довърши преди да бъдат открити от Призраци Морди. То беше толкова противно, че...

Някъде нещо проскърца тихо. Гарет Джакс светкавично се обърна, стиснал по една кама в двете си ръце. Викна предупредително

на другите.

Прекалено късно. Нещо огромно, черно, с крила, се изстреля от сенките. Извиси се в полумрака и увисна във въздуха като някой уродлив прилеп. Зъбите и кривите му нокти пробляснаха, сякаш бяха от слонова кост. От гърлото му се изтръгна оглушителен вик. Нападна ги така ненадейно, че те нямаха време да реагират. Стрелна се светкавично към тях, прелетя край останалите и спря до Хелт. Размаха яростно криле и се спусна стремглаво към огромния човек от границата. Пронизителният му крясък се беше превърнал в съскане, което смразяваше кръвта. Хелт отскочи назад, сграбчи черното същество с двете си ръце и го отхвърли яростно от себе си. То прелетя през стаята и се сгромоляса шумно върху купчина от провизии.

Гарет Джакс се хвърли със скок напред. Камата му изхвърча от ръката и закова съществото в дървените кошове.

Слантър беше стигнал до отдалечения край на помещението и отвори широко желязната врата.

— Да се махаме! — изрева той.

Всички се втурнаха един след друг в съседната стая. Слантър тръшна вратата и я залости. Разтреперан, той се подпря на нея с цялата тежест на тялото си.

— Какво беше това? — попита задъхан Форейкър, свил гневно вежди. Брадясалото му лице лъщеше от пот.

Гномът поклати глава:

— Не знам. Нещо, което Черните скитници са изобретили чрез черната магия — някаква охрана, може би.

Хелт беше клекнал на едно коляно, заврял глава в ръцете си. През пръстите му се стичаше яркочервена кръв.

— Хелт! — прошепна Джеър и тръгна към него. — Хелт, ти си ранен...

Човекът от границата вдигна бавно глава. Лицето му беше потъмняло от гняв. Едното му око беше надуто и почти затворено. Попиваше кръвта от раните с ръкава на куртката си. Направи знак на Младежа от Вейл да не се доближава:

— Не, недей. Само някакви си драскотини. Няма нищо страшно.

Свил се беше на две от болка. Изправи се с усилие на крака и се подпря на стената. Изглеждаше смутен и тревожен.

Слантър се беше отдалечил от вратата и се оглеждаше неспокойно. Намираха се в средата на тесен коридор, който от едната страна завършваше с две затворени врати, а от другата със стълба, която водеше към светлината.

— Оттук — викна той и хукна към светлината. — Бързо, докато нещо друго не е изскочило насреща ни!

Всички се втурнаха след него с изключение на Хелт, който стоеше подпрян на стената на коридора. Джеър погледна назад и поизостана.

— Хелт! — викна той.

— Побързай, Джеър. Лицето на огромния мъж продължаваше да кърви. Той се отблъсна от стената и тръгна. — Е, хайде, върви. Не се отделяй от другите.

Джеър изпълни нареждането му. Чуваше, че човекът от границата го следва. Усещаше, че за това му бяха нужни огромни усилия. Случило му се беше нещо много лошо.

Стигнаха края на коридора и хукнаха нагоре по стълбите. Неестествената тишина на крепостта беше нарушена от други стъпки и гласове — разпокъсани, далечни, неясни. Крясъкът на крилатото същество беше сигнал за тревога, че в крепостта има неканени гости. Мислите на Джеър препускаха като бесни в парещия му мозък. Не трябваше да забравя, че песента на желанията е неговата защита, че можеше да я използва само ако запазеше разума си...

Нещо изсвистя край лицето му. Той се препъна и падна. Една стрела се заби в стената до него. Хелт мигновено му се притече на помощ и го вдигна. Гноми преследвачи се появиха в коридора под тях и на парапетите над тях и ги засипаха със стрели. Мъжете от малката група бяха сред стените на Греймарк. Враговете им бяха научили това и вече прииждаха. Джеър изпълзя на върха на стълбите и зави надясно след другите край парапети, които се извисяваха над широк вътрешен двор и множество кули и укрепления. От всички страни изникваха въоръжени гноми. Надаваха оглушителни крясъци. Неколцина лежаха скупчени пред тях, повалени от Гарет Джакс, който разчистваше пътя на спътниците си. Шестимата преминаха бързо парапетите и се озоваха пред тясна стълба на кула. Слантър им направи знак да спрат.

— Вратата към пътеката. Ето там! — Той посочи към подвижна вертикална решетка в отсрещния край на вътрешния двор, която

висеше над сводест вход. Най-бързият път, по който можем да стигнем до пътеката Кроуг за Извора на рая. — Жълтеникавото му лице се изкриви, докато се мъчеше да си поеме въздух. — Гномите бързо ще се досетят за намеренията ни. А когато това стане, те ще свалят подвижната врата, за да ни хванат в капан. Но ако успеем да ги изпреварим, ние ще можем да използваме вратата вместо тях и да им пресечем пътя!

Гарет Джакс кимна. Изглеждаше невероятно спокоен в този напрегнат момент.

— Къде е кулата с механизмите за управление? — попита той с равен глас.

Слантър посочи с ръка:

— Под вратата — от тази страна. Ще трябва да блокираме зъбчатото колело!

От всички страни се разнесоха викове и крясъци. Гномите бяха започнали да се събират в двора под тях. Гарет Джакс се изправи:

— Хайде. Трябва да побързаме и да ги изпреварим, преди да са станали прекалено много за нас.

Малката група се втурна надолу по стълбите. Слантър отново беше пръв. После прекосиха един тъмен и тесен коридор и стигнаха до врата, която извеждаше навън. Целият двор беше препълнен с гноми преследвачи, които ги чакаха.

— По дяволите — изръмжа Слантър.

После шестимата се втурнаха към вратата.

Брин Омсфорд се изправи бавно, подпряла леко ръка върху огромната глава на Уиспър. В пещерата отново цареше тишина. Девойката от Вейл остана няколко минути в средата на каменния мост, загледана в отсрещната страна на бездната, където слънцето осветяваше високия сводест отвор, който водеше навън. Тя погали нежно Уиспър по главата и напипа дълбоките рани от ужасната битка с черните същества. Усети болката, която той изпитваше.

— Това никога няма да се повтори — прошепна тихо тя. Обърна се и се отдалечи, без да се обръща. Мина бързо по моста и се насочи към сводестия отвор. Уиспър тръгна тихо след нея. Големите му кръгли сини очи блестяха. Девойката от Вейл знаеше, че той я следва. Тя внимателно огледа отвора в скалата, за да се увери, че около него няма

нито черни същества, нито никакви други ужасни творения на черната магия. Нямаше никой друг освен нея и блатния котарак.

След няколко минути Девојката от Вейл беше при отвора. Във високите му гладки стени бяха вдълбани заплетени рисунки, каквито беше забелязала и преди. Не им обърна внимание, а продължи бързо към изхода и светлината отвън. Обладана беше от една единствена цел.

Отворът остана зад нея и тя отново се радваше на слънчевите лъчи. Беше средата на следобеда. Слънцето слизаше на запад към короните на дърветата. Ярките му лъчи мержелееха през мъглата и облаците, които се носеха високо в небето. Брин се намираше на издатина над дълбока долина, заобиколена от голи назъбени върхове. Планините, облаците, мъглата — всичко изглеждаше странно, като на сън. Сякаш цялата долина беше потопена в блещукаща оловна отливка. Огледа се бавно наоколо. После се обърна и плъзна поглед нагоре. Високо в скалите се издигаше самотна мрачна крепост. Греймарк. От нея и още по-високо, докъдето погледът ѝ не можеше да стигне, се виеше каменната пътека Кроуг, която водеше до Извора на рая. Тя минаваше през издатината, на която Брин се намираше, и продължаваше спираловидния си път надолу към долината.

Девојката от Вейл се загледа в долината. Дълбока вдлъбнатина, която постепенно се скриваше от светлината, потъваше в сенки и изчезваше сред мъгла и тъмнина. Пътеката Кроуг лъкатушеше в този мрак, сред множество дървета, лози, гъсти шубраци и храсталаци, толкова гъсти, че през тях не можеше да проникне никаква светлина. Един пущинак от разкривени, чворести, здраво преплетени клони и стволове, който сякаш нямаше начало и край. Една дива природа с буйна растителност, която се обуздаваше единствено от скалистите върхове.

Брин се вторачи. Ето откъде е идвало свистенето, което беше чула преди това в каналите. Наподобяваше дишане. Девојката от Вейл премигна в сивкавия сумрак. Дали беше видяла...?

В най-ниската част на долината гората се раздвижи.

— Ти си жива — прошепна тя и се помъчи да потисне чувството, което я завладя, когато разбра това.

Приближи се до края на издатината, до самия ѝ ръб, точно там, където пътеката Кроуг се съединяваше с нея. Груби каменни стъпала

бяха издялани в скалата и се губеха в един завой. Девойката от Вейл отново погледна долината под нея.

— Мейлморд, дойдох при теб — прошепна тя.

После се обърна към Уиспър. Клекна до него и го почеса нежно зад ушите. Усмиваше се тъжно и кротко.

— Не трябва да идваш с мен, Уиспър, въпреки че господарката ти те е изпратила да ме пазиш. Не трябва да идваш по-нататък с мен. Трябва да останеш тук и да я чакаш, докато дойде при теб. Разбираш ли?

Блестящите очи на блатния котарак премигнаха и той се отърка в девойката.

— Охранявай пътя, докато се върна, ако изобщо се наложи да ме защитаваш — каза тя тихо. — Може би няма да се случи точно това, което Гримпонт предсказа — че аз ще умра там. Може би ще се върна. Пази пътя за мен, Уиспър. Бди над господарката си и приятелите ми. Не им позволявай да ме последват. Чакай тук. Когато свърши с това, което трябва да направя, ще се върна при теб, ако мога. Обещавам ти.

После Девойката от Вейл запя на котарака. Този път тя не използваше песента на желанията като средство за убеждение или измама, а като обяснение. Извика образи, които щяха да въздействат на съзнанието на блатния котарак, образи, чрез които да му покажат какво трябваше Брин да направи. Когато свърши, тя се наведе и притисна Уиспър до себе си. Завря лице в твърдата му козина и почувства как топлината на животното проникна в цялото ѝ тяло. Тя задържа за себе си малко от тази топлина, за да ѝ дава сила.

После Девойката от Вейл стана и отстъпи крачка назад. Уиспър бавно клекна на задните си лапи и се подпря на предните. Погледна я право в очите. Тя кимна одобрително и му се усмихна. Той заемаше отбранително положение. Щеше да охранява пътя ѝ. Щеше да я послуша и да направи това, което тя искаше.

— Довиждане, Уиспър — каза тя тихо и стъпи на пътеката Кроуг.

Зловонието на бездната, което насмалко не я беше задушило, сега отново се надигна — този път от наситените с изпарения дълбини на долината под нея. Брин се загледа за миг над скалите, в облечения от ярките лъчи на слънцето хоризонт. Помисли си за Аланон и се зачуди дали той не можеше да я види отнякъде сега или някак си да бъде до нея.

После пое дълбоко въздух и се запуска по пътеката.

ГЛАВА 41

Шестимата от Кълхейвън като един се втурнаха през вратата и се затичаха през двора. Около тях се понесоха предупредителни викове и от всички страни заприиждаха гноми.

В центъра на този водовъртеж Джеър следеше развоя на битката като страничен наблюдател. Времето се беше раздробило на парчета и той беше загубил чувството за собственото си аз. Ограден плътно от приятелите, които се мъчеха да го предпазят, той се носеше сред тях, безмълвен и безтегловен, като някой дух, който никой не можеше да види. Земя, небе, целият свят зад тези стени, бяха изчезнали. Изчезнало беше и всичко, което някога е било и което щеше да бъде. Съществуваше само настоящият момент и лицата и телата на онези, които умираха в този двор.

Гарет Джакс ръководеше атаката. Прелиташе като стрела край гномите, които се опитваха да го спрат, бърз и гъвкав като котка. Избиваше всички по пътя си. Приличаше на облечен в черно танцьор. Обаятелна изящност, изумителна издръжливост, привидна лекота на движенията. Изхабените от безчетните битки гноми преследвачи се хвърляха като обезумели срещу него, размахваха яростно оръжията си и нанасяха смъртоносни удари. Все едно се мъчеха да съберат разпръснал се живак. Никой не успяваше да докосне Майстора на бойните изкуства, а онези, които проявяваха неблагоразумие и се приближаваха прекалено много, падаха покосени от черната сянка на смъртта.

Другите от групата се биеха рамо до рамо с него, също толкова всеотдайно и ожесточено. От едната страна на Младежа от Вейл беше Форейкър. Покритото с черна брада лице на джуджето беше свирепо, докато размахваше брадвата с две остриета срещу нападателите, които се разпръскваха с викове на ужас. Еден Елеседил го отбраняваше от другата му страна. Острият му меч се виеше като змия, а дългият му нож парираше ударите на противниците. Слантър беше близо зад тях, стиснал здраво дълги ножове в двете си ръце. Хелт беше най-отзад — един огромен щит. Лицето му продължаваше да кърви и изглеждаше

ужасно. Той размахваше огромно копие и поваляше всеки, който се опитваше да се промъкне край него.

Джеър беше обзет, от странна възбуда. Имаше чувството, че нищо не беше в състояние да спре приятелите му.

Оръжия летяха от всички страни, а виковете на ранените и умиращите изпълваха сумрачния следобед. Сега се намираха в центъра на двора и пред тях се издигаха високите стени на замъка. Внезапно Младежът от Вейл усети силен удар и залитна. Изненадан забеляза върха на копие, което стърчеше от рамото му. Болката се разнесе по цялото му тяло. Слантър го видя, че залита и веднага се притече на помощ. Задържа го на крака и започна да го влачи след другите. Хелт нададе гневен вик и започна да отблъсква яростно гномите, които се мъчеха да ги хванат. Джеър изпита неопишуема болка и стисна силно очи. Ранили го бяха, мислеше си той и не можеше да повярва. Подвижната врата се мерзелееше пред тях. В подножието ѝ вече се бяха струпали множество гноми, които нападаха яростно и викаха предупредително. Вратата на кулата със задвижващия механизъм се затвори с трясък и зъбните колела започнаха да се въртят. Вратата започна бавно да се спуска.

— Гарет! — викна предупредително Форейкър, почти пометен от щурм на гномите нападатели.

Хелт връхлетя върху гномите и ги разпръсна с лекота. Засипаха го с удари от всички страни, но той ги парираше без никакво усилие. От стените зад тях гноми стрелци насочиха стрелите си към огромния човек от границата. Две го улучиха. При втория удар той се свлече на колене, но не се предаваше. После се появи пред кулата с механизмите. Започна да блъска затворената врата с огромното си тяло. Вратата се разскърца, изметна се и се отвори. Хелт нахлу в кулата и връхлетя върху група гноми защитници. Разпръсна ги като пилци от механизма и протегна яките си ръце към лостовете, за да ги затегне отново. Подвижната врата забави ход и спря сред шум от скърцане на механизми и дрънчене на вериги. Назъбеният ѝ край увисна неподвижно на около десетина стъпки от земята. Гарет Джакс разпръсна останалите пред вратата гноми, а Слантър и Джеър влязоха в затъмнения двор. Той беше празен, поне засега. Джеър се свлече на колене и изпита пареща болка. Слантър се завтече към него.

— Съжалявам, момче, но трябва да свърша тази работа.

С едната си ръка го хвана за рамото, а с другата издърпа стрелата. Джеър изкрещя и насмалко не изгуби съзнание. Слантър го придържаше, като междувременно пхна парче плат под куртката и го привърза здраво с колана си.

Под подвижната врата Гарет Джакс, Форейкър и Еден Елеседил бяха застанали един до друг в очакване на напредващите гноми. Хелт, който все още беше в кулата, пак освободи лостовете. Вратата отново започна да се спуска.

Джеър премигна и погледна насълзените от болката очи. Нещо не беше в ред. Човекът от границата изобщо не се опитваше да ги последва. Натискаше с цялата си тежест лостовете и наблюдаваше как вратата се доближава до земята.

— Хелт...? — прошепна немощно Джеър.

В този миг Младежът от Вейл разбра намеренията на човека от границата. Хелт се опитваше да свали до долу вратата и да я притисне от другата страна. Ако направеше това, той щеше да остане в капан. Човекът от границата щеше да се обрече на сигурна смърт.

— Хелт, недей! — извика Джеър и скочи на крака.

Вече беше късно. Вратата се спусна и се удари в земята. Гномите защитници се разкрещяха гневно и се нахвърлиха освирепели върху мъжа в кулата. Хелт събра всичките си сили и изтръгна лостовете. Механизмът на вратата беше разбит.

— Хелт — изкрещя отново Джеър и се мъчеше да се изтръгне от Слантър. Човекът от границата стигна залитайки до вратата на кулата, протегнал дългото копие пред себе си. Гноми прииждаха от всички страни. Той се приведе и олюля. Въпреки това ги удържа за миг. После те се струпаха върху му и го довършиха.

Джеър стоеше като вцепенен зад вратите. Гарет Джакс го доближи, доста грубо го завъртя и блъсна пред себе си.

— Тръгвай! — изръмжа Майсторът на бойните изкуства. Бързо, Джеър Омсфорд, какво зяпаш!

Младежът от Вейл се отдръпна от вратата, все още изумен.

Гарет Джакс тръгна до него.

— Той и без това вече умираше — каза Майсторът на бойните изкуства. Джеър вдигна рязко глава. Сивите очи го гледаха втренчено. — Крилатите същества в складовото помещение го отровиха. Прочетох това в очите му, Младежо от Вейл.

Джеър кимна безмълвно и си спомни погледа на човека от границата.

— Но ние... ние можехме да...

— Ние можехме да направим много неща, ако не бяхме тук, където сме — прекъсна го Гарет Джакс. Гласът му беше ледено студен. — Отровата е смъртоносна. Той е знаел, че умира. Предпочел е да свърши по този начин. А сега бягай!

Гигантът Хелт! Джеър си спомни огромната доброта, която грамадният мъж беше проявявал към него при пътуването им на север. Хелт, за когото не знаеше почти нищо...

Наведе глава, за да скрие сълзите си, и хукна.

В края на пътеката Кроуг, точно по средата, където тя се съединяваше с издатината в скалите под Греймарк, Уиспър се вслушваше в шума от битката над него, която се разразяваше все по-свирепо. Проснал се в цял ръст върху засенчения камък, той се беше превърнал в слух. Очакваше завръщането на Брин или появата на господарката си. Слухът му беше много по-остър от слуха на всяко друго живо същество и отдавна беше доловил шумотевицата от битката. Само че шумът изобщо не го плашеше, затова той не помръдваше и не напускаше поста си.

Внезапно долови някакъв нов звук. Звук, който не идваше от битката, която се вихреше сред стените на Греймарк. Долята отнякъде съвсем наблизко. Дочу стъпки по каменните стъпала на Кроуг — тихи и предпазливи. Заби нокти в скалата. Наведе глава и сякаш се сля с камъка.

Секундите течаха. Накрая се появи една сянка. Присвитите очи на Уиспър доловиха движението и големият блатен котарак замръзна на място. Едно черно същество се спускаше по стълбите на Кроуг. Приличаше на онези, с които се беше бил в пещерите на планината. Промъкваше се надолу по стъпалата. Безизразните му очи не мигнаха, сякаш беше сляпо. Не видя Уиспър. Блатният котарак изчакваше.

Когато чудовището се озова на около пет-шест крачки от мястото, където лежеше, Уиспър скочи. Нахвърли се върху черното същество преди то да беше успяло да го усети. Метна се беззвучно, едно размазано петно от козина и нокти. Съществото полетя от Кроуг, размахало крайници, и падна като камък в долината. Застанал на ръба на дългата спираловидна стълба, Уиспър наблюдаваше как съществото

пропада. Когато то се заби в дъното, цялата гора около него се сви в конвулсии. Земята се взриви. Разтвори се. Разхвърчаха се клони, листа, мустачета на пълзящи растения, ластари. Сякаш бяха обезумели. Сякаш някаква ненаситна паст искаше да ги погълне. После всичко се успокои.

Уиспър се отдръпна от Кроуг, с прилепнали към главата уши. Изпитваше едновременно страх и омраза. Зловонието го блъсна в ноздрите. Задави го. Задуши го. Котаракът се закашля. Изплю се. Върна се на издатината.

Отново се чува звуци. Уиспър извърна глава. Други черни фигури стояха върху Кроуг над него — две черни същества, а зад тях — загърната в плащ фигура, висока, със забулена в качулка глава. Уиспър присви очи и премигна. Вече беше късно да се крие. Те го бяха видели.

Блатният котарак се обърна да ги посрещне.

Джеър Омсфорд и спътниците му тичаха през сенките и сумрака на крепостта Греймарк. Замъкът умираше — разнебитен от годините, занемарен. Никой от обитателите му не понасяше живота. Всички, които го обитаваха, намираха удовлетворение единствено в смъртта.

Те искат и моята смърт, помисли Джеър. Те искат да ме погълнат и да ме направят част от тях.

Наоколо беше тъмно и пусто. Някой дебнеше. Гномите останаха назад. Призраците Морди не се бяха появявали. Младежът от Вейл се опитваше да потисне страха. Къде ли бяха Черните скитници? Защо още не са ги видели? Сигурен беше, че съществата, които ще погубят разума и сърцата им, са някъде сред тези стени. Те бяха тук и щяха да дойдат. Но къде ли са сега? Препъна се, блъсна се в Слантър и насмалко да падне, но гномът го подхвана.

— Гледай къде вървиш! — викна Слантър.

Младежът от Вейл изпитваше пареща болка в рамото, която се разнасяше по цялото му тяло.

— Боли, Слантър. Всяка крачка...

— Болката ти напомня, че си жив, момче. Хайде, бягай!

Чуха стъпки на тичащи крака и гласове. Гномите бяха дошли по друг път и ги търсеха.

— Гарет, — извика Слантър предупредително и Майсторът на бойните изкуства спря рязко. Гномът им махна да го последват и се отправи към една ниша. Отвори малка врата. Видяха тясна стълба, която се виеше нагоре и се губеше в мрака.

— Оттук можем да се измъкнем над тях — каза задъхано Слантър и се облегна на стената. — Но изчакайте само една минутка, заради момчето.

Той бързо извади шишето с бира и го допря до устните на Джеър. Младежът от Вейл отпи няколко глътки. Горчивата течност се разля по тялото му и почти веднага облекчи болката. Облегна се на стената до Слантър. Гарет Джакс изучаваше стълбата. Зад тях Форейкър и Еден Елеседил пазеха входа, скрити в сенките.

— По-добре ли си сега? — попита Слантър младежа.

— Да.

— Като в Черните дъбове, а? След като Спилк те беше смазал?

— Също като тогава — усмихна се Джеър. — Лекува всичко тази гномска бира.

Гномът се изсмя горчиво.

— Всичко ли? Не, момче, не и това, което Черните скитници ще ни направят, когато ни хванат. Те идват за нас, разбираш ли, точно както бяха дошли и в Черните дъбове. Излизат от сенките безшумно, тези черни същества. Просто усещам миризмата им.

— Това е само смрадта на мястото, Слантър.

Гномът наведе към него глава, сякаш не го беше чул:

— Хелт си отиде просто ей така. Не мислех, че ще загубим този гигант толкова бързо. Хората от границата по природа са много яки. А следотърсачите са още по-яки. Никога не си бях помислял, че той ще си отиде толкова бързо.

— Знам — отвърна Джеър. — Но с нас няма да е така, Слантър. Преследват ни гноми. Пак ще им се измъкнем, както преди.

Слантър поклати бавно глава.

— Не, този път няма да се измъкнем, момче. Този път няма да успеем. — Отдръпна се от стената. — Всички ще умрем преди да се усетим.

Дръпна грубо Младежа от Вейл и се забързаха към Форейкър и Еден Елеседил. Започнаха да изкачват стълбата. Джуджето и елфът ги последваха. Настигнаха Гарет Джакс и продължиха заедно нагоре в

тъмнината. Единствената светлина идваше някъде отгоре, слаба и бледа. Сред стените на Греймарк Джеър се почувства като в гроб, от който никога нямаше да излязат. Изпита остро собствената си тленност. И той можеше да умре също така бързо като Хелт. Изобщо не беше сигурно, както си въобразяваше преди, че ще доживее до края на това издирване.

Младежът от Вейл отхвърли мисълта. Ако той не оцелееше до края, тогава нямаше да има кой да помогне на Брин. И с двамата щеше да бъде свършено, защото тя нямаше на кого да се надява за помощ, освен на него. Значи той трябва да живее, трябва да намери начин да живее.

Стълбата свърши. Застанаха пред малка дървена врата с прозорец с решетка. Ето откъде е идвала слабата светлина, докато се бяха изкачвали. Слантър притисна лицето си върху решетките и надникна през прозореца. Някъде близо до тях виковете на преследвачите им отекваха силно.

— Пак ще трябва да тичаме — каза Слантър през рамо. — Напред, през голямата зала. Стойте близо един до друг!

Гномът отвори вратата и те отново се озоваха на светло. Слантър ги поведе вляво по дълъг коридор край ниши и врати, край поставки с ръждясали доспехи и накачени по стените оръжия. Виковете се засилиха и на петимата им се стори, че тичат право към тях. Изведнъж от всички страни се разнесоха викове. Зад тях, само на няколко ярда, се отвори врата и в коридора нахлуха множество гноми преследвачи. Те нададоха възбудени викове и хукнаха след тях.

— Бързо — извика Слантър.

Дъжд от стрели се сипеше край тях, докато се доближаваха до две високи дървени врати. Слантър и Гарет Джакс се хвърлиха върху едната и я отвориха. Те се втурнаха през нея и хукнаха надолу по една дълга стълба. Стигнаха до голямата зала, както им беше казал Слантър. Ярка дневна светлина струеше през високите прозорци с решетки. Петимата от Кълхейвън се затичаха край маси и пейки. Зад тях преследвачите гноми нахлуха в помещението.

Джеър следваше Слантър. Изпитваше парещ болка в дробовете си, а раната на рамото пулсираше бясно. Край тях прелитаха стрели и се забиваха в дървените маси и пейки. Отвсякъде бяха заобиколени от гноми.

— Стълбите — изкрещя обезумял Слантър. Пред тях дълга стълба се виеше нагоре към един балкон и те хукнаха към нея. Няколко гнома обаче ги изпревариха, застанаха пред стъпалата и им препречиха пътя за бягство. Гарет Джакс тръгна право към тях. Засили се, скочи върху една пейка, отхвърли тялото си с един скок и се метна като котка върху изумените гноми. С дълги ножове в двете ръце той се изплъзваше от копията и мечовете им и ги посичаше един след друг. Когато другите се присъединиха към него почти всички гноми преследвачи бяха мъртви. Останали бяха само неколцина, но те се разбягаха.

Гарет Джакс се обърна към Слантър. Цялото му лице беше покрито с кръв.

— Къде е Кроуг, гноме?

— През коридора зад балкона! — отвърна Слантър. — Хайде, бързо!

Хукнаха нагоре по стълбата. Зад тях нови преследвачи се доближиха и заизкачваха на бегом стъпалата. На средата на стълбата гномите ги настигнаха. Майстора на бойните изкуства, джуджето и елфът се обърнаха да ги отблъснат. Слантър изтегли Джеър няколко стъпала по-нагоре, за да го предпази. Гномите размахваха мечове и боздугани. Разнесе се оглушително дрънчене на метал. Нападателяте откъснаха Гарет Джакс от останалите и той изостана. Елб Форейкър падна. Ранен беше в главата от отплеснало се острие. По лицето му се стичаше кръв. Помъчи се да стане, но не успя и Еден Елеседил му се притече на помощ. За известно време елфът успяваше да отблъсква нападателите, но в ръката, в която държеше тънкия си меч, се заби едно копие. За миг принцът се разсея и един гном замахна с боздугана си към крака на елфа. Еден Елеседил изкрещя от болка и падна. Нападателяте се нахвърлиха върху него.

В един момент изглеждаше, че и с петимата е свършено. Гарет Джакс обаче отново се намеси. Спусна се върху гномите преследвачи и ги отблъсна. Те се затъркаляха по стълбите и умираха изумени. Посечени бяха преди да видят от какво. Когато и последният гном падна мъртъв на земята, петимата от Кълхейвън отново останаха сами.

Форейкър се доближи до гърчещия се от болка Еден Елеседил и опипа ранения му крак.

— Размазан — каза той тихо и погледна многозначително Майстора на бойните изкуства.

Превърза крака с парчета от късото си наметало, като използва стрели за шини. Слантър и Джеър ги доближиха и гномът изсипа малко от горчивата бира в гърлото на елфа. Лицето на Еден Елеседил беше преbledняло и изкривено от болка. Младежът от Вейл се наведе към него и веднага разбра безнадеждното състояние на крака.

— Помогнете ми да го вдигна — каза Форейкър.

Заедно със Слантър качиха елфа на върха на стълбата, подпряха го на парапета и се наведоха над него.

— Оставете ме — прошепна Еден Елеседил и се сви от болка. — Трябва да ме оставите. Заведете Джеър до Кроуг. Хайде, тръгвайте. Бързо!

Джеър хвърли поглед на останалите. Те гледаха мрачно и безпомощно.

— Не — извика Младежът от Вейл гневно.

— Джеър. — Елфът го стисна за ръката. — Нали така се разбрахме? Нали се заклехме? Каквото и да се случи на някого от нас, ти трябва да стигнеш до Извора на рая. Вече не съм в състояние да ти помагам. Трябва да ме оставите и да продължите.

— Той е прав, Омсфорд. Той не може да ходи.

Гласът на Елб Форейкър прозвуча странно приглушено. Джуджето постави ръце на раменете на Младежа от Вейл, стана бавно и погледна Слантър и Гарет Джакс.

— Страхувам се, че и аз не мога да продължа — каза той. — Тази дълбока рана в главата ме изтощава и няма да мога да издържам на дълги преходи. Вие тримата продължете. Мисля да остана тук.

— Елб, не, не можеш да направиш това... — опита се да възрази елфът.

— Изборът е мой, Еден Елеседил — прекъсна го джуджето. — Този избор е мой. Твоят избор беше, когато ми се притече на помощ. Ние двамата имаме много здрава връзка. Връзката между елфи и джуджета е от незапомнени времена. Никога не сме се изоставяли едни други. Настъпи моментът, в който аз трябва да почета тази връзка. — Обърна се към Гарет Джакс. — Този път оставането ми тук изобщо не е спорно, Гарет.

Група гноми преследвачи се появиха в отдалечения край на залата. Те се поспряха и извикаха нещо на другите зад тях.

— Хайде, побързайте — прошепна Форейкър. — Вземайте Омсфорд и тръгвайте.

Гарет Джакс се поколеба само за миг, после кимна с глава.

Протегна ръка към джуджето.

— Късмет, Форейкър.

— И на вас — отвърна другият.

За миг очите на джуджето се срещнаха с очите на гнома. После, без да продума, Форейкър остави лък, стрели и тънкия меч на елфа до Еден Елеседил. В ръцете си стискаше брадвата с двете остриета.

— Хайде, тръгвайте — викна им той, без да се обръща. Изражението на лицето му беше сурово и решително.

Джеър не помръдваше от мястото си и местеше поглед ту към Майстора на бойните изкуства, ту към Слантър.

— Хайде, момче — подкани го тихо гномът.

Хвана го грубо за здравата ръка и го помъкна към балкона. Гарет Джакс тръгна след тях. Сивите му очи бяха студени и съсредоточени. Джеър искаше да се разкреци, да протестира, да каже, че не трябва да оставят другите двама. Решението обаче вече беше взето. Хвърли поглед през рамо към Форейкър и принца на елфите. Те не го погледнаха. Стояха в края на стълбите, вперили очи в приближаващите ги гноми преследвачи.

После Слантър се забърза по един коридор. Виковете на преследвачите проехтяха още веднъж, далечни и разпокъсани. Джеър тичаше мълчаливо до гнома и се бореше с желанието да погледне назад.

В края на коридора имаше сводеста врата. Минаха през нея в сивкавата, размазана светлина на деня. Стените на крепостта останаха зад тях. Пред тях се простираше широк двор. Зад него имаше долина, в която една тясна каменна стълба се виеше спираловидно нагоре и все по-нагоре и накрая опасваше един самотен връх.

Пътеката Кроуг, а в края ѝ, на най-високото, Изворът на рая.

Тримата, които бяха останали от групата от Кълхейвън, се забързаха към стълбата и започнаха да се изкачват.

ГЛАВА 42

Брин измина стотици стъпала надолу по каменната стълба Кроуг към черната дупка Мейлморд. Тесните каменни стъпала се спускаха спираловидно надолу от оловносивите кули на Греймарк през мъглата и наситената с пара горещина на джунглата под нея. Едно спускане в пространството, от което ти се завива свят. Девојката от Вейл слизаше с вдървени крака и скован от страх и умора мозък, съсипана от съмнения, които ѝ шептяха в ушите. С едната ръка се държеше за каменните перила, за да има усещането за някаква опора. На запад заоблаченото слънце продължаваше да потъва бавно зад планината.

Докато се спускаше надолу, тя нито за миг не откъсна очи от черната дупка под нея. От горната част на стълбата Мейлморд изглеждаше като тъмна размазана маса. С всяко следващо стъпало дупката се очертаваше все по-ясно. Постепенно животът в долината започна да придобива контури и форми. Дърветата бяха огромни, наклонени и много стари, изкорубени. Сред тях растяха гъсти храсталаци и плевели с несъразмерна големина. Лози се виеха около всичко — приличаха на змии без глави и опашки. Растителността в тази джунгла нямаше яркозеления цвят на пролетта. Тя беше мръсно сива, имаше вид на нещо, което умира в мразовития студ на зимата.

Въпреки това жегата беше непоносима. Девојката от Вейл имаше чувството, че върви през горещ летен ден, толкова жарък, че земята се напуква, тревата придобива кафеникави отънъци, а изсъхналата почва попива всяка капчица вода. Ужасната воня на каналите тръгваше отгук, излъчваше се от земята и от растителността на джунглата на талази, от които ти прилошаваше, задържаше се неподвижно във въздуха и се просмукваше в скалата на планината. В началото беше направо непоносима, въпреки мазилото на Коглайн в ноздрите. След известно време обаче Девојката от Вейл престана да се задушаваше. Обонянието ѝ просто се беше притъпило. Вече и жегата не ѝ се струваше толкова нетърпима. Тялото ѝ се беше приспособило към високата температура. Ужасната горещина и противното зловоние бяха

престанали да ѝ правят впечатление. Не можеше да се отърве единствено от злоещия тягостен вид на черната дупка.

Чуваше се някакво съскане и свистене. Растителността се надигаше и спускаше: Приличаше на тяло, което диша. Девойката от Вейл изпита усещането, че цялата долина беше нещо живо, едно самотно същество, въпреки несъразмерните си части, което можеше да действа, да мисли и да чувства. И въпреки че нямаше очи, Брин усещаше, че я гледа. Наблюдаваше я и чакаше.

Девойката от Вейл обаче продължи да се спуска по стълбата. И през ум не ѝ минаваше да се отказва. Пътуването, което я беше довело до тук, беше толкова продължително и мъчително, беше ѝ коствало толкова много жертви. Тя вече не е момичето, което беше преди да тръгне. Магията я беше превърнала в нещо ново и ужасно. Затвори очи при тази мисъл. Сега вече можеше да го признае пред себе си. Тя беше променена. Магията я беше променила. Поклати глава. Кой знае, всъщност това, което беше изживяла, може би не е промяна, а просто едно прозрение. Може би това, че беше научила какви ужасяващи възможности имаше силата на магията, само ѝ беше разкрило нещо, което винаги си е било такова, разкрило ѝ беше нея самата такава, каквато тя винаги си е била и всъщност тя изобщо не се беше променила. Може би тя просто едва сега разбираше истинската си същност.

Мислите не я отвличаха от огромния размер на долината Мейлморд, до която тя почти беше стигнала. Оставаше ѝ само един последен завой на каменната стълба Кроуг. Брин забави крачка и се втренчи в джунглата под нея — усукан лабиринт от стволове, клони и лози, потънали в мъгла, повдигане и спускане на живота, пуснал дълбоки корени там долу, равномерно свистящо дишане. Сред опустошените гърди на черната дупка нямаше никакви други признаци на живот.

Някъде сред тази объркана плетеница от растителност обаче беше скрита книгата Илдач.

Как ли ще я намери?

Стоеше върху Кроуг на двадесетина стъпала от най-долния ѝ край. Мейлморд се надигаше навсякъде около нея. Погледна я смутено. Отчаяно се мъчеше да потисне отвращението и страха, да запази самообладание. Знаеше, че сега беше моментът да използва

песента. Дърветата, шубраците, лозите на тази джунгла приличаха на онези разкривени, вплетени едно в друго дървета в гората над Езерото на дъгата. Песента на желанията можеше да се използва, за да ги раздели. Можеше да образува проход.

Но докъде щеше да я отведе този проход? Поколеба се. Нещо вътре в нея я предупреждаваше да бъде предпазлива, нашепваше ѝ, че този път силата на песента на желанията трябваше да се използва по друг начин, че само силата нямаше да е достатъчна. Мейлморд беше прекалено огромна, прекалено силна, за да бъде подчинена с използвания досега начин. Брин трябваше да прибегне до лукавство и хитрост. Черната дупка беше творение на същата магия, която Девойката от Вейл владееше, предавана през вековете още от света на магьосничеството, от времето, когато магията е била единствената сила...

Брин отново вдигна очи към небето. Слънцето стопли лицето ѝ. Топлината му беше съвсем различна от жегата на дупката. В неговата топлина и яркост имаше живот. Те я привличаха толкова силно и настойчиво, че за момент, без да знае защо, изпита непреодолимо желание да избяга.

Девойката от Вейл откъсна очи от слънцето и се насили да погледне към изпускащите пара дълбини на джунглата. Все още се колебаеше, дали да продължи да слиза. Все още не виждаше ясно пътя, не беше сигурна. Не можеше да се напъха сяло в пастта на това нещо. Първо трябваше да разбере накъде да върви, да открие мястото, където беше скрита Илдач. Мургавото ѝ лице се напрегна. Тя трябваше да разбере нещото. Трябваше да проникне в него...

Спомни си подигравателните думи на Гримпонт. Въплъщението ѝ нашепваше присмехулно, дразнеше я подло: Погледни навътре, проникни вътре, Брин от рода Шанара. Виждаш ли нещо?

Най-неочаквано тя видя всичко. Изуми се. То ѝ беше казано още в Шейдската долина, но тогава тя не го беше разбрала. Спасителка и унищожителка. Така я беше нарекъл Бремен, когато се появи от Рога на пъкала. Спасителка и унищожителка.

Това, което видя, силно я потресе. Брин трябваше да търси отговори на въпросите не в Мейлморд, не в черната дупка.

Те бяха вътре в нея!

Изправи се. Изпълни се с решителност. Толкова сигурна беше в това, което вече знаеше. Колко лесно щеше да ѝ бъде да мине през Мейлморд и да открие това, което търсеше! Нямаше да има нужда да си проправя пътека сред нещото, което бдеше над Илдач. Дори нямаше да ѝ се налага да търси Илдач. Тук нямаше да има борба. Нямаше да има сблъсък на магии.

Щеше да има сливане!

Спусна се по последните стъпала на Кроуг и застана на края на стълбата. Навесът на джунглата над нея като че ли внезапно се затвори и скри слънцето. Обгърна я в сенки, жега и непоносима смрад. Девойката от Вейл обаче вече изобщо не се притесняваше, че е тук. Знаеше какво трябва да прави и всичко друго беше без значение.

Запя тихо. Песента на желанията се понесе — гърлена, дръзка и страдна. Мелодията се плисна върху огромните преплетени клони, хрусталаци и лози, заля ги. Докосваше нещо, милваше и утешаваше изкусно, обгръщаше всичко и разпалено увещаващо, изискваше отзивчивост. Приеми ме, Мейлморд, шепнеше песента на желанията. Приеми ме в себе си, защото аз съм като теб. Ние не сме различни. Ние си приличаме. Магиите ни са слени в едно. Ние сме еднакви!

Думите, които мелодията нашепваше, би трябвало да я ужасят, но те ѝ доставяха удоволствие. Навремето песента на желанията ѝ се беше струвала само една прекрасна играчка — игра с багри, форми и звуци. Едва сега безграничността на нейното използване ѝ се разкриваше напълно. Тази песен можеше да бъде всичко. Брин можеше да бъде приобщена тук, където беше съсредоточено най-голямото зло. Мейлморд е създадена да не допуска в себе си живо същество, което не е в хармония с нея. Дори силата на магията на песента на желанията нямаше да успее да се пребори с основната цел на съществуването на Мейлморд. Магията обаче беше толкова многостранна, че можеше да захвърли силата и да я замени с притворство и коварство. Тя беше в състояние да направи така, че Брин Омсфорд да заприлича на всичко, което би ѝ се противопоставило. Магията беше способна да влезе в хармония с живота в тази дупка. Можеше да поддържа тази хармония толкова дълго, колкото щеше да ѝ е нужно, за да открие Илдач.

Обзе я силна възбуда, докато пееше на Мейлморд и усещаше, че долината ѝ отвърща. Разплака се. Толкова силно беше чувството, което я обвързваше с песента. Джунглата реагираше, като се олюляваше.

Клоните се навеждаха, лозите и храсталаците се виеха като змии. Мелодията, която Брин пееше, нашепваше за смъртта и ужаса, дали живот на тази долина. Девойката от Вейл просто си играеше с нея, потопена в собственото си творение така, че да бъде сметната за това, което искаше да изглежда.

Потъна дълбоко в себе си, изцяло отдадена на песента, която пееше. Забрави Аланон и пътуването, което я беше довело дотук. Забрави Роун, Кимбър, Коглайн и Уиспър. Спомняше си само задачата, която беше дошла да изпълни — да открие и унищожи Илдач. Освобождаването на магията отново предизвика у нея онова странно и ужасяващо чувство на радост и наслада. Усещаше, че започва да губи контрол, също както се беше случило с гнома паяк в Тофър ридж и с черните същества при каналите. Усещаше как нишките на собственото ѝ аз се разплитат. Тя обаче трябваше да рискува, сигурна беше в това. Рискът беше необходим.

Дишането на Мейлморд се учести, а свистенето се усили. Мейлморд я желаше, имаше нужда от нея. Откриваше в Девойката от Вейл някаква резонираща част от себе си. Изчезналото толкова отдавна сърце на тялото, което беше там, сега се завръщаше. Ела при мен, изсвистя Мейлморд. Ела при мен!

Брин се оживи от възбуда. Изпита непреодолима необходимост да се слее с долината, слезе от последното стъпало на Кроуг и навлезе в джунглата пред нея.

— По дяволите, тези проклети канали все някъде трябва да имат край! — каза изнервеният Роун на Кимбър и Коглайн, като излезе от тунела и влезе в пещерата зад него. Чувстваше се напълно безпомощен и му се струваше, че никога няма да се измъкнат от каналите на Греймарк.

— Как пък не — озъби му се старецът, начумерен както винаги.

Планинецът обаче не го чу. Съсредоточил беше вниманието си върху пещерата, в която бяха влезли. Тя беше огромна, таванът ѝ толкова напукан, че размазаните слънчеви лъчи минаваха свободно през цепнатините. Подът в средата беше разцепен на две от грамадна пропаст. Без да каже дума, Роун тръгна да обикаля ръба на бездната. Изучаваше мостът, който висеше над нея. Зад моста пещерата се простираше надалеч и завършваше с висока сводеста ниша от излъскан

камък, с вдълбани в него древни знаци. Имаше отвор, който извеждаше в светлината и зеленината на една долина.

Мейлморд, помисли си веднага Роун.

Брин трябва да е там.

Скочи на моста и тръгна напред. Старецът и момичето го последваха. Приближаваше нишата, когато Кимбър извика остро и го стресна.

— Планинецо, ела да видиш!

Роун се обърна и бързо се доближи. Тя стоеше по средата на моста и му посочи нещо. Голямо парче от желязната верига на парапета беше откъснато и разбито. В краката на Кимбър имаше кървави петна, които засъхваха върху камъка.

Момичето коленичи и докосна с пръсти кръвта.

— Не е много отдавнашна. Отпреди не повече от час.

Планинецът я изгледа потресен. В този момент и двамата си зададоха мислено един и същ въпрос.

— Не, не може да е нейната...

Ужасен вик разкъса въздуха — пронизителен и зловец. Вик на разгневено и уплашено животно. Той раздра тишината и двамата замръзнаха при мисълта, която мина през главите им. Викът идваше иззад нишата.

— Уиспър — изкрещя Кимбър.

Роун хукна като обезумял. Брин!

Скочи от моста на пода на пещерата и се стрелна към коридора на нишата, сграбчил с две ръце меча, който висеше на гърба му. Планинецът беше бърз, но девойката още по-бърза. Тя профуча край него като подплашено животно и полетя към нишата и светлината зад нея. Коглайн се завлачи след тях и напразно се мъчеше да ги накара да намалят скоростта. Викаше гневно, силно и пронизително, но краката му бяха прекалено слаби и бавни и не му позволяваха да ги застигне.

Планинецът и момичето най-после излязоха от нишата. Кимбър тичаше на десетина ярда пред Роун. Върху тясна скална издатина пред тях видяха Уиспър, който се биеше с две облечени в черно същества без лица. Зад тях, върху каменна стълба, която се спускаше спираловидно надолу от скалите — Роун веднага разбра, че тясната стълба беше Кроуг — стоеше един от Призраците Морди и наблюдаваше.

Призракът Морд се обърна, когато чу стъпките на приближаващите се.

— Кимбър, внимавай — предупреди я Роун. Момичето обаче вече се беше спуснало да помага на Уиспър. Държеше дълги ножове в двете ръце. Призракът Морд насочи ръка към Кимбър и от пръстите му изхвърча червен огън, който се плъзна край момичето и се удари в скалата. Разхвърчаха се парчета разтрошен камък. Роун извика и се втурна напред, протегнал пред себе си абаносово черния Меч на Лий. Призракът моментално се обърна към него и отново изстреля от пръстите си огън. Той се стрелна към планинеца, който го прихвана с острието на меча и въздухът около него лумна в ярки пламъци. Силата на удара го повдигна от земята и отхвърли назад.

В този момент Коглайн се появи от пещерата, стар, прегърбен и вбесен. Разкрещя се предизвикателно на Призрака Морд. Едно джезве кокали, плът и дрехи, той се запъти право към облечената в черно фигура. Черният скитник се извърна и насочи ръката си към него. Старецът обаче бързо метна с хилавата си ръка някакъв черен предмет, който полетя към Призрака Морд и се заби в яркочервения му огън. Страхотен взрив разтърси планината. От долния край на Кроуг изригнаха пламъци и дим и се понесоха към небето. Откъснати парчета скала се разхвърчаха във всички посоки.

За един миг всичко изчезна сред облаци дим и пръст. Обезумял Роун стана от земята.

— На ти малко от моята магия, проклетник такъв, храна на червеите! — крещеше развеселен Коглайн. — Я да видим какво ще направиш срещу това!

Старецът профуча край Роун преди планинецът да успее да го спре, заподскача от удоволствие като луд и хилавото му тяло се скри сред дима. Ръмженето на Уиспър внезапно долетя някъде отпред, после се чу острия вик на Кимбър. Роун изруга гневно и хукна след Коглайн. Ама че изкуфял старец!

Точно пред него в мъглата избухна червен огън. Хърбавото тяло на Коглайн изхвърча встрани като кукла, хвърлена от ядосано дете. Планинецът стисна зъби и се втурна към източника на огъня. Почти веднага налетя върху Призрака Морд. Мечът на Лий се заби в червения огън и го отблъсна. Призракът изчезна. Роун чу стъпки зад себе си и отскочи. Беше Уиспър, който се движеше през облаците от дим.

Едното от черните същества се беше вкопчило в блатния котарак, който стискаше в зъби другото същество. Роун бързо замахна с меча. Острието му разсече черното същество и то се свлече от гърба на Уиспър.

— Кимбър! — изкрещя планинецът.

Близко до него избухна червен огън и той отново го отблъсна с меча си. От дима почти веднага се появи загърнатата в черен плащ фигура и Роун се хвърли върху нея. Този път Призракът Морд не беше достатъчно бърз. Притиснат до каменната стълба Кроуг, той се мъчеше да се измъкне вляво. От пръстите му изскочи огън. Планинецът моментално се метна върху му и замахна с Меча на Лий. Призракът Морд се взриви и се превърна в купчина пепел.

Настъпи тишина. Чуваше се само покашлянето на Уиспър, който се приближаваше към Роун. Димът бавно се вдигна и отново разкри скалната издатина и пътеката Кроуг. Издатината беше покрита с парчета откъртена скала. Липсваше цял участък от Кроуг, там, където пътеката се свързваше с издатина и където беше седял Призракът Морд, когато старецът го беше предизвикал.

Роун бързо се огледа наоколо. Призракът и черните същества също ги нямаше. Не знаеше какво точно им се беше случило — дали бяха унищожени или само прогонени — но те не се виждаха никъде.

— Роун.

Той се обърна рязко, когато чу гласа на Кимбър. Тя идваше от отдалечената страна на издатината и изглеждаше толкова дребничка. Цялата беше изпоцапана и леко накуцваше. Планинецът изпита едновременно гняв и облекчение, като я видя.

— Кимбър, защо по дяволите ти...?

— Защото Уиспър щеше да направи същото за мен. Къде е дядо?

Двамата огледаха издатината. Най-послед го видяха полузатрупан сред купчина откъртени скални парчета, черен като пепелта, оставена от огньовете на битката им с Черния призрак. Завтекоха се към него и го извадиха изпод развалините. Лицето и ръцете му бяха обгорени, косата му опърлена и целият беше покрит със сажди. Кимбър нежно прегърна главата му. Очите на Коглайн бяха затворени и той като че ли не дишаше.

— Дядо? — прошепна момичето и постави ръка на бузата му.

— Кой е — извика неочаквано старецът и стресна и планинеца, и момичето. Размаха яростно ръце и крака. — Махайте се от къщата ми, натрапници! Марш от дома ми!

Стисна силно клепачи и отвори очи.

— Момиче? — измърмори немощно той. — Какво стана с черните същества?

— Няма ги, дядо. — Коглайн се усмихна с облекчение. — Добре ли си?

— Дали съм добре? — Изглеждаше замаян, но кимна твърдо с глава. Продължи възмутено. — Разбира се, че съм добре! Я ми помогнете да стана!

Роун пое дълбоко въздух. Късметлия си, щом си останал жив, старецо, ти и момичето, помисли си мрачно той.

С помощта на Кимбър планинецът вдигна Коглайн на крака и го пусна, за да изпробва силите си. Старецът сякаш беше измъкнат от ров с пепел, но нямаше наранявания. Момичето го прегърна сърдечно и започна да изтърсва пепелта от него.

— Трябва да си по-внимателен, дядо — смърри го то. — Вече не си толкова бърз. Черните скитници ще те хванат, ако пак се опиташ да минеш край тях, както направи тук преди малко.

Роун поклати глава. Я виж ти! Кой на кого всъщност трябваше да се кара — момичето на стареца или старецът на момичето? Ама и той, и Брин, как можаха да...

Сепна се. Брин. Забравил я беше. Погледна към Кроуг. Ако Девойката от Вейл беше стигнала дотам, тя сигурно вече е слязла в Мейлморд. Той също трябва да отиде там.

Отдалечи се от момичето и стареца и тръгна бързо към мястото, където скалната издатина се съединяваше със стъпалата на Кроуг. Продължаваше да стиска силно Меча на Лий. Колко ли време беше загубил тук? Трябваше да настигне Брин преди тя да е успяла да навлезе навътре в долината.

Изведнъж спря. Уиспър стоеше точно на пътя му, препречил стъпалата на Кроуг. Блатният котарак го гледа известно време, после се отпусна на задните си лапи и премигна.

— Махай се от пътя! — извика ядосано Роун.

Уиспър не се помръдна. Планинецът се поколеба, после тръгна припряно напред. Котаракът изръмжа тихо.

Роун моментално спря и погледна гневно назад към Кимбър.

— Махни котката си от пътя ми, Кимбър. Искам да сляза.

Кимбър подвикна на Уиспър, но той продължаваше да стои като закован на мястото си. Озадачено, момичето го доближи и се наведе над него. Заприказва му нещо тихо, спокойно, като го галеше нежно по главата и врата. Котаракът зарови в нея муцуна и замърка от удоволствие, но пак не се помръдна. Накрая момичето се отдели от него.

— Брин е добре — каза тя на планинеца, леко усмихната. — Слязла е долу в дупката.

Роун кимна успокоен.

— Тогава трябва да я последвам.

Момичето обаче поклати глава:

— Трябва да останеш тук, планинецо.

Роун я погледна изумен:

— Да остана тук ли? Невъзможно! Брин е съвсем сама там долу! Тръгвам след нея!

Кимбър обаче отново поклати глава:

— Не трябва. Тя не иска ти да си с нея. Използва песента на желанията, за да ти попречи да я последваш. Оставила е Уиспър да пази пътеката. Никой не може да мине, дори и аз.

— Но той е твой котарак! Накарай го да се махне! Кажу му, че трябва да се отдръпне! Магията не е чак толкова силна, нали?

Момичето вдигна към него луничавото си лице:

— Въпросът не е само до магията, Роун. Инстинктът подсказва на Уиспър, че тя е права в това отношение. Не магията го задържа, а разумът му. Той знае, че в долината дебне огромна опасност, независимо каква е тя. Никога няма да те пусне да минеш.

Планинецът не откъсваше очи от момичето. У него се надигна гняв. Направо не можеше да повярва на ушите си. После премести поглед върху котарака и отново погледна момичето.

Какво трябваше да направи сега?

Брин изпадна в еуфория, която я заля с топла вълна и се разля по цялото ѝ тяло, сякаш беше кръвта на живота ѝ. Усети как я понесе дълбоко вътре в самата нея като малък лист на повърхността на голяма река. Образи, звуци и миризми се вплитаха в едно и се превръщаха в

смайваща смесица от безумни представи. Някои от тях бяха красиви и светли, други уродливи и черни. Всички те прииждаха и се оттегляха като приливни и отливни вълни пред окото на съзнанието ѝ. Нямаше нищо от това, което беше виждала досега. Всичко беше ново, екзотично, удивително. Беше едно пътешествие на себеоткриване, нещо по-висше от мисълта и чувствата, нещо, което си имаше собствена логика на съществуване.

Тя пееше. Мелодията на песента на желанията беше храната и водата, които я поддържаха, даваха ѝ живот.

Навлязла беше дълбоко в Мейлморд далеч от пътеката Кроуг и от света, който беше оставила зад себе си. Тук беше един съвсем различен свят. Докато тя се мъчеше да се слее с него, той протягаше към нея ръка и я влечеше все по-навътре. Зловонието, горещината, загниването на живи същества се увиваха около нея и откриваха в нея тяхното дете. Чворести клони, разкривени лози, огромни стъбла на храсталаци и плевели галеха тялото ѝ, когато минаваше край тях, хранеха се с трелите на мелодията, откриваха в нея еликсир, който ги връщаше към живот. Брин отдалеч усещаше ласките им и се усмихваше.

Сякаш беше спряла да съществува. Някаква мъничка част от нея знаеше, че би трябвало да бъде ужасена от нещата, които се виеха около нея и се отъркваха толкова любвеобвилно в нея. Тя обаче се беше отдала на мелодията на песента на желанията и вече не беше онази, която беше. Черната магия беше свалила като маска всички чувства и мисли, които преди бяха нейни, които я бяха правили такава, каквато си беше и сега тя беше заприличала на нещото, в което се движеше. Брин се беше превърнала в сродна по дух, върнала се отново от някакво далечно място. Злото в нея беше толкова силно, колкото и злото, което беше намерила да я чака. Сега Девойката от Вейл беше толкова ужасна, колкото Мейлморд и животът в това място. Превърнала се беше в част от него. Приобщила се беше.

Една мъничка част от нея разбираше, че Брин Омсфорд беше престанала да съществува, променена от магията на песента на желанията. Тази мъничка част разбираше, че тя се беше оставила да се превърне в това друго нещо — нещо толкова противно и отблъскващо, което тя при други обстоятелства не би могла да понесе. Тази малка част разбираше, че тя нямаше да дойде на себе си, докато не открие

пътя си до сърцето на злото, което я обгръщаше. Имаше опасност еуфорията и възбудата, породени от ужасяващата сила на песента на желанията, да я откъснат напълно от нея самата, да я лишат от разум и да я превърнат завинаги в нещото, което тя се беше преструвала, че е. Всичките тези чудати и омайващи представи не бяха нищо друго освен фалшива украса на лудостта, която щеше да я унищожи. Единственото, което беше останало от истинската Брин беше тази мъничка част от собственото ѝ аз, която тя все още пазеше ревностно дълбоко в себе си. Всичко останало беше станало дете на Мейлморд.

Стената на джунглата ту изчезваше, ту пак се появяваше, и нищо от нея не се променяше. Сенките я обграждаха плътно, меки като черно кадифе, безмълвни като смъртта. Небето беше забулено и само сумракът на приближаващата нощ прозираше през мрака. През цялото време докато вървеше през този тъмен лабиринт и задушаваша жегата, свистящият дъх на Мейлморд се изтръгваше от земята и при всяко издишване клоните, стволите, стъблата и лозите се олюляваха и увиваха. Като се изключеше свистенето наоколо цареше дълбока тишина — напрегната, очакваща. Нямаше признаци на друг живот — нямаше следи от Черните скитници, от черните същества, които им служеха, нито от Илдач, която им беше дала живот.

Девојката от Вейл продължаваше да върви, водена от тази искрица памет, която таеше дълбоко в себе си. Намери Илдач, нашепваше ѝ тя със слабия си, кух гласец. Намери книгата на черната магия. Времето се разпокъса и тихомълком се измъкна. Накрая престана да има значение. От колко време беше тук? От един час? Или повече? Имаше странното чувство, че е била в това място много, много дълго, едва ли не вечно.

Някъде много далеч нещо изтрополи в скалите над нея и падна в дупката. Чу викът, който то издаде, когато Мейлморд бързо се затвори около него, стисна го силно, смачка го и го погълна. От него не остана нищо. Брин вкуси с наслада смъртта му, усети вкуса на кръвта, когато беше разкъсано. Прииска ѝ се още след като нещото беше погълнато.

Дочу предупреждения, които ѝ нашепваха. От един смътен спомен от миналото отново се появи Аланон. Ужасно висок и приведен, с посивяла коса, с набръчкано от възрастта лице. Протягаше към нея ръка над една бездна, през която тя не можеше да мине. Думите му се сипеха като дъждовни капки върху затворен пред нея

прозорец. Внимавай. Песента на желанията е сила, каквато не съм виждал досега. Бъди предпазлива, когато я използваш. Брин чу думите, видя ги как се блъснаха в стъклото и се улови, че се присмя на начина, по който те паднаха. Фигурата на друида се отдалечи и изчезна. Той е мъртъв, изненадано си спомни тя. Напуснал завинаги Четирите земи.

Повика го да се върне, сякаш ако той отново се появи, щеше да ѝ припомни нещо, което тя беше забравила. Той се появи от мъглата. Вървеше през бездната, която ги разделяше. Сложи силните си ръце върху раменете ѝ. Очите му излъчваха разум и твърдост. Девојката от Вейл изпита усещането, че той никога не си е отивал истински, че винаги е бил там. Това, което правиш, не е игра, прошепна той. И никога не е било игра! Внимавай! Тя кимна с глава. Аз съм спасител и унищожител, отвърна му тя шепнешком. Но коя всъщност съм аз? Кажи ми сега! Кажи ми.

Някаква вълничка в тъканта на съзнанието ѝ го помете, него, духа, и тя отново се озова сред Мейлморд. Нещо в дупката се размърда неспокойно, в свистенето ѝ прозвуча нотка на недоволство. Тя беше усетила моментната промяна у Брин и се беше обезпокоила. Девојката от Вейл веднага се върна към нещото, което самата тя беше създала. Песента на желанията се извиси се понесе в джунглата. Пак започна да утешава и придумва. Безпокойството и недоволството изчезнаха.

Брин отново се отпусна в нищото и остави Мейлморд да я погълне. Сенките се сгъстиха, светлината отслабна. Дишането на дупката стана по-тежко. Чувството на сходство, което песента на желанията създаваше между тях, се засили и Девојката от Вейл цялата се превърна в очакване. Вече беше близо, близо до това, което търсеше. Усещането се разля по тялото ѝ като прилив на свежа кръв и тя запя с нова сила.

Магията на песента на желанията се издигна в мрака и Мейлморд потръпна в отговор на мелодията.

После стената на джунглата падна. Брин се намираще сред голямо засенчено празно пространство, обградено от дървета, храсти и лози. В центъра имаше кула, древна и порутена, скрита в здрача. Каменни стени се извисяваха към свода на гората и образуваха поредица от кулички и парапети, голи и безцветни като кости на мъртъвци. По кулата нямаше и следа от растителността на дупката.

Джунглата я беше отминала, сякаш докосването до нея означаваше смърт.

Девојката от Вейл спря. Запя по-тихо, почти шепнешком, изпълнена с очакване. Не откъсваше поглед от кулата.

Ето тук! Сърцето на злото е тук! Илдач!

Придърпа по-близо до себе си пластове на магията, които я обгръщаха и тръгна напред.

ГЛАВА 43

Дървената врата, износена и напукана от годините, беше открената и висеше на полуизкъртени, ръждясали от неупотреба панти. Обгърната от мелодията на песента си, Девойката от Вейл влезе през тъмния вход. Вътре цареше мрак, но през пролуките и пукнатините на рушащата се кула се процеждаше слаба мъглява светлина, благодарение на която девойката можеше да вижда. Каменният под беше покрит с прах. Тук беше прохладно. Жегата и зловонието бяха останали навън.

Брин тръгна по-бавно. Пред нея се виеше коридор. Тя се обърна рязко. Нещо вътре в нея я предупреждаваше да бъде бдителна. Загледа се в джунглата, която изолираше като стена това място.

Продължи напред. Силата на магията изведнъж я заля внезапно с гореща вълна. Стори ѝ се, че се носи безтегловно. Вървеше по коридора, следвайки чупките и завоите, без да обръща внимание на прахта, която се вдигаше като пара под краката ѝ. Направи ѝ впечатление, че нямаше следи от никакви други стъпки. Зачуди се как е възможно това, след като Призраци Морди сигурно бяха минавали оттук, но бързо забрави какво беше забелязала.

Стигна до стълби и започна да се изкачва. Едно бавно, безкрайно изкачване. Дочуваше шепот, който я зовеше, гласове, неопределени, ниции. Те просто излизаха от въздуха, който дишаше. Навсякъде около нея се носеше шепот. Сенките и сумракът се смесваха и сливаха. Струваше ѝ се, че се просмуква в камъка на самата кула, че се движи като призрак през стаите, че се разстила и превръща в едно цяло с нея, също както се беше сляла с Мейлморд. Усещаше го как става, малко по малко. Постепенно приятно обтягане в тялото ѝ. Правеше го магията на песента, която се протягаше към скритото там зло. А то се прокрадаваше тайно вътре в нея, сякаш Брин наистина се беше съединила с него.

Стълбата свърши и Девойката от Вейл застана на прага на куполообразно, подобно на пещера кръгло помещение. То беше старо,

отблъскващо и празно. Почти от само себе си мелодията на песента заглъхна в шепот, а гласовете във въздуха около нея стихнаха.

Брин влезе в стаята. Направи го без да си дава сметка, че тялото ѝ се движи. Все още ѝ се струваше, че се носи безтегловно. Сенките се отдръпнаха и очите ѝ се приспособиха към светлината. Стаята не беше празна, както ѝ се стори в началото. Почти невидима в сумрака се издигаше една платформа. Върху платформата имаше олтар. Девојката от Вейл направи крачка напред. Върху олтара беше поставено нещо огромно, четвъртито, потънало в мрак, нещо, което сякаш се излъчваше отвътре. Приблужи се с още една крачка. Обзе я страхотна възбуда.

Това беше Илдач!

Веднага разбра, без да беше още сигурна какво точно търсеше. Това беше Илдач, сърцето на злото. Силата на песента на желанията я изпълни и прокара през цялото ѝ тяло нажежена до бяло енергия.

Брин прекоси стаята, разкъсвана от мислите си. Сви се дълбоко в себе си като навита на кълбо змия. Песента на желанията се превърна в злобно съскане. Стаята като че ли се отдръпна от нея, стените отстъпиха в сенките. Накрая не остана нищо друго в света, освен книгата. Девојката от Вейл изкачи стъпалата на платформата и се доближи до олтара, върху който беше поставена книгата. Тя беше вехта и протрита, с потъмнели тъмнозелени медни кантове, с напукани и омазани кожени корици. Огромна и чудовищна, сякаш е била свидетел на всички отминали епохи на човечеството.

Девојката от Вейл остана за миг неподвижна. Втренчила се беше и чакаше, изпитваше огромно задоволство, че най-последно книгата е пред нея.

Последно се протегна и я хвана в ръцете си.

— Дете на мрака.

Гласът шепнеше тихо в съзнанието ѝ и пръстите ѝ замръзнаха върху потъмнените корици.

— Дете на мрака.

Песента на желанията се превърна в шепот и замря. Гърлото на Брин се сви и препречи пътя на мелодията. Девојката стоеше мълчаливо пред олтара. Ръцете ѝ все още стискаха книгата. Ехото на гласа кънтеше на пресекулки в съзнанието ѝ, като филизи, които се протягаха и я овързваха така, че не можеше да се помръдне.

— Чаках те, дете на мрака. Чакам те още, откакто се пръкна на белия свят, още от времето, когато се роди от утробата на майка си. Дете на магията на елфите. Винаги сме били свързани, ти и аз, с връзки, по-силни от кръвните, по-силни от плътта. Много пъти духът ни се е докосвал и въпреки че никога не съм познавала нито теб, нито начина, по който използваш магията си, винаги съм знаела, че един ден ще дойдеш.

Гласът беше равен и беззвучен. Не беше нито на жена, нито на мъж, а на нещо, което беше едновременно и двете, лишен от всякакви емоции и чувства. Звучеше кухо. Бездушен шепот, лишен от живот. Брин слушаше гласа и кръвта ѝ се смразяваше във вените. Дълбоко вътре в нея егото, което тя все още криеше усърдно, потръпна от ужас.

— Дете на мрака.

Девойката от Вейл се огледа бързо наоколо. Къде е това нещо, което ѝ говореше, което я беше завладяло? Какво представляваше то? Погледна ужасена дебелия том, който държеше здраво в ръце. Пръстите ѝ бяха побелели от стискане, а обложката пареше.

— Аз съм, дете на мрака, същата като теб. Аз имам живот. Винаги е било така. Винаги е имало някой, който да ми дава живот. Винаги е имало някой, който е бил готов да даде собствения си живот заради мен.

Брин отвори уста, но не успя да издаде нито звук. Паренето се разнесе от дланите в ръцете ѝ и започна да пълзи нагоре.

— Познаваш ме. Аз съм Илдач, книгата на черната магия, създадена от епохата на магьосничеството. По-стара съм от елфите. Стара съм колкото Краля на Сребърната река, древна съм като света. Онези, които ме създадоха, онези, които ми придадоха форма, отдавна напуснаха земята с появата на световите на магьосничеството и на човека. Навремето аз бях част от света, скрита от хорски очи. За мен се говореше само нощем. Аз бях сбор от тайни. После тези тайни придобиха форма, бяха написани и усвоени от онези, които щяха да познаят моята сила. Винаги е имало същества, които са опознавали силата ми. През всички тези векове аз бях тук за тях и издавах тайните си на онези, които искаха да ги узнаят. Създавах същества на магията и им давах сила. Никога досега обаче не е имало някой като теб.

Думите преминаха в шепот, изпълнени с очакване и обещание. Девойката от Вейл ги усещаше като духнати от вятъра листа, които се

носеха в мозъка ѝ. Вече цялата изгаряше от огън, който приличаше на горещината, която изскача стремително от отворена внезапно врата на пещ.

— Преди тебе са идвали много други. От друидите се родиха Господарят на магиите и Носителите на черепи. Те откриха в мен тайните, които търсеха и станаха това, което щяха да станат. Само че силата бях аз. От прокудените от расите се родиха Призраците Морди, вече посети семена. Силата пак бях аз. Винаги аз съм силата. Всеки път, когато има върховно прозрение за това, какво трябва да стане със света и с неговите същества. Всеки път това прозрение придобива форма чрез умовете на онези, които ще използват силата, заключена в страниците ми. Всеки път прозрението се оказва неточно и този, който го е оформил, се проваля. Дете на мрака, можеш ли сега да прозреш нещо от онова, което мога да ти предложа.

Ръцете на Брин сякаш сами отвориха внимателно книгата на Илдач и пергаментните ѝ страници започнаха да се прелистват. Думите от текста зашептяха на някакъв древен шрифт и език, по-стари от човека, надигнаха се от текста и се превърнаха в глас, тих и тайнствен. Съзнанието на Девойката от Вейл се отвори за тях и тя веднага разбра смисъла. По малко отгук, по малко оттам и тайните на силата ѝ се разкриха — черни и ужасни.

После, също толкова бързо, както се бяха появили, откровенията изчезнаха, оставили бледа следа в дразнещи спомени. Страниците на книгата се прелистиха обратно и кориците се затвориха. Ръцете на Брин, все още стиснали огромния том, се разтрепериха.

— Показах ти една съвсем малка част от това, което съм. Аз съм сила, дете на мрака. Сила, пред която всичко, усвоено от друида Брона и последователите му, бледнее. Сила, в сравнение, с която силата на Призраците Морди, които сега идват при мен, е нищо. Усещаш ли, как тази сила те обладава в момента?

Горещината отново се разля по тялото на Девойката от Вейл. Тя изпита усещането, че набъбва и се уголемява.

— Хиляди години бях използвана по начини, които определяха твоята съдба и съдбата на такива като теб. Хиляди години враговете на семейството ти са призовавали силата ми и са се мъчили да унищожат това, което би те запазило. Аз направих така, че да дойдеш на това място по това време. Аз те направих такава, каквато си. Аз оформих

живота ти. Във всяко нещо, което се случва, има логика. Така че и в това има логика. Досещаш ли се каква е тази логика? Погледни навътре.

Изведнъж някакво предупреждение ѝ нашепна и тя си спомни бегло една висока, облечена в черно фигура с посивели коси и пронизващи очи. Тя ѝ говореше за нещо, което щеше да мами и покварява. Помъчи се да си спомни името на мъжа, но не успя и видението беше изтласкано от паренето вътре в нея и от спомена за думите на Илдач.

— Не виждаш ли самата себе си? Не виждаш ли каква си всъщност? Погледни навътре.

Гласът беше студен, равен, лишен от емоции, но толкова настойчив, че прогони мислите ѝ. Погледът ѝ се замъгли и тя успя да види отстрани съществото, в което се беше превърнала чрез магията на песента на желанията.

Ние сме едно цяло, дете на мрака, точно както ти пожела. Никога не е имало нужда от магията на елфите, защото ти си такава, каквато си и винаги си била такава. Точно това ни свързва. Има връзки, създадени от магията. Те ни правят такива, каквито сме, защото ние не сме нищо друго освен магиите, които носим в себе си — ти в твоето тяло от плът и кръв, а аз в пергамента и мастилото. Ние сме два живота свързани в един и това, което е било преди, ни се предоставя сега. Всичките тези години чаках точно този момент.

Лъже! Думата проблясна като светкавица в съзнанието на Брин и изчезна. Мислите ѝ се завъртяха объркано и разумът ѝ се разпиля. Ръцете ѝ продължаваха да стискат книгата, сякаш вътре беше собственият ѝ живот. Думите, изречени от безжизнения глас на Илдач, ѝ прозвучаха невероятно убедителни. Наистина имаше връзки, които ги обвързваха. Имаше някакво сливане. Тя беше като Илдач, част от нея, сродна.

Извика мислено името на друида и се мъчеше да възкреси спомена, която сега ѝ се губеше. У нея се надигна бурна гореща вълна, заля го и го помете. Гласът отново проговори.

— Всички тези години чаках теб, дете на мрака. Най-последно ти дойде и аз съм твоя. Виждаш ли какво трябва да се направи с мен? Прошепни ми го.

Думите се сляха в съзнанието ѝ. Черни на фона на червената мъглявина на видението ѝ. Искаше да изкрещи, но викът заседна в гърлото ѝ.

— Прошепни ми какво трябва да се направи с мен.

Не! Не!

— Прошепни ми какво трябва да се направи с мен.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, които се затъркаляха бавно по бузите.

— Трябва да те използвам — отвърна тя.

Роун се отдръпна разгневен от Кроуг, отдалечи се и отново се върна. Така стискаше абаносовочерното острие на меча, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

— До гуша ми дойде. Разкарай тази котка от пътя ми, Кимбър! — заповяда той на момичето и тръгна към него, но се поспря, когато Уиспър вдигна огромната си глава към него.

Девојката обаче отново поклати глава:

— Не мога да направя това, Роун. По този въпрос Уиспър си има собствено мнение.

— Пет пари не давам за мнението му! — избухна Роун. — Той е само едно животно и не може да взема решения за подобни неща! Ще мина край него, независимо дали това му харесва или не! Няма да оставя Брин сама в онази черна дупка!

Вдигна меча и тръгна към Уиспър. В този момент планината се разтресе. Тътенът се носеше от зловещата джунгла на Мейлморд. Трусът беше толкова силен, че планинецът и момичето залитнаха. Изненадани и озадачени те се втурнаха към ръба на скалите.

— Какво става там долу? — прошепна тревожно Роун. — Какво става, Кимбър?

— Черни скитници, предполагам — озъби се Коглайн някъде зад тях. — Кой знае, може би призовават черната магия, за да я използват срещу момичето.

— Дядо — кресна му Кимбър. Този път тя наистина се беше ядосала.

Роун се обърна разгневен:

— Старецо, ако нещо се случи на Брин само защото тази котка тук не ме пуска да мина...

Изведнъж млъкна. Върху стълбата Кроуг се появи редица от сенки, приведени и обгърнати от здрача на късния следобед. Вървяха една след друга. Спускаха се от оловносивите стени на Греймарк към издатината, където стояха Роун и спътниците му.

— Призраци Морди — едва продума планинецът.

Уиспър се обърна и зае отбранителна поза. Коглайн пое рязко въздух с остро изсвистяване.

Роун гледаше онемял как редицата от черни фигури се удължава и напредва. Бяха ужасно много.

— Застани зад мен — каза той тихо на Кимбър. Изтегли меча си.

Трябва да те използвам... да те използвам, да те използвам. Думите се повтаряха отново и отново в съзнанието на Брин, извисяваха се в молитва, превръщаха се в идея фикс, която имаше опасност да обладае целия ѝ разум. И все пак беше ѝ останало някакво мъничко подобие на логика, което пищеше сред това натрапчиво монотонно повтаряне на думите.

Това е черната магия, Девойко от Вейл! Това е злото, заради което ти дойде тук, за да го унищожиш!

Допира на книгата до кожата на ръцете ѝ обаче и паренето в цялото ѝ тяло така я сковаваха, че нищо друго не беше в състояние да отвлече вниманието ѝ. Гласът отново се появи и я обгърна плътно.

— Та аз не съм нищо друго освен сборник от мъдри поуки, натрупвани през вековете и съхранени, за да бъдат използвани от простосмъртни! Аз не съм нито добро, нито зло, а просто нещо, което съществува. Знания, записани и събрани на едно място. На разположение на всеки, който проявява интерес към тях. Вземам това, което ми се дава от живота, на онези, които изпълняват моите пророкувания. Аз съм само едно тяхно отражение. Помисли, дете на мрака. Кой са онези, които са ме използвали? На каква цел са искали да служат? Ти не си като тях.

Брин се подпря на олтара, стиснала книгата в ръце. Не слушай! Не слушай!

— Хиляди години, че и повече, бях в ръцете на враговете ти. Сега не те, а ти си тук. Имаш възможност да ме използваш, както никой друг досега. Държиш силата, която е моя. Държиш тайните, които бяха погрешно използвани от толкова много други. Помисли си

само какво би могла да направиш с тази сила, дете на мрака. И животът, и смъртта могат да бъдат променени благодарение на това, което съм. Свързване на песента на желанията с написаните думи, сливане на магия с магия. Колко прекрасно би било! Усецаш ли колко чудесно би било! От теб не се иска нищо друго, освен да опиташ. Просто опитай.

Не беше необходимо да опитва. Усецала го беше и преди в магията на песента на желанията. Сила! Обладавана беше от нея, отдавала се беше на насладата, която тя ѝ доставяше. Когато силата я поглъщаше изцяло, тя се издигаше нависоко, извисяваше се над света и над съществата в него. Тогава тя можеше да ги приюти в дланта си или да ги унищожи с един замах, както си пожелаеше. Какво още тогава би могла да направи, да изпита, ако притежаваше и силата на тази книга?

— Всичко, което е, ще бъде твое. Всичко. Ще бъдеш такава, каквато ще си и ще правиш света такъв, какъвто смяташ, че би трябвало да бъде. Така ще можеш да направиш много неща и те ще бъдат такива, каквито ти пожелаеш, а не, каквито са пожелавали всички преди тебе. Ти притежаваш силата, която на тях им липсва. Ти си родена от магията на елфите. Използвай ме, дете на мрака. Открий границите на своята и моята магия. Слей се с мен. Толкова години чаках точно това и точно за това ти дойде. То винаги ни е било предопределено. Винаги.

Главата на Брин се люшкеше бавно наляво и надясно. Дойдох да унищожа това, дойдох да сложа край... Вътре в нея всичко се раздираше, трошеше се като изпуснато върху камък стъкло. Върхлитата я ослепително горещи вълни. Имаше чувството, че е нещо отделно от тялото, което се мъчеше да я задържи.

— Имам знание, което ти предлагам и ще ти го дам. Притежавам прозрение, което превъзхожда всичко, за което някога простосмъртните са могли да мечтаят. Мога да направя всичко, което пожелаеш. Целият свят може да бъде сътворен отново, направен такъв, какъвто би трябвало да бъде, какъвто ти смяташ, че би трябвало да бъде. Ако ме унищожиш, всичко, което притежавам, ще бъде ненужно погубено. Ако ме унищожиш нищо от това, което би могло да се случи, няма да може никога да се случи. Запази това, което е добро, дете на мрака, и го направи свое.

Аланон, Аланон...

Гласът обаче прекъсна беззвучния ѝ вик.

— Виждаш ли, дете на мрака? Това, което ти наистина ще унищожиш, стои зад теб. Обърни се и виж.

Брин се обърна. Група от облечени в плащове Черни скитници се промъкваше край сенките. Същински призраци, високи, черни, зловещи. Те влязоха в кръглото помещение един по един и се поспряха несигурно, когато видяха Брин, стиснала в ръце книгата на черната магия. Гласът на Илдач зашепна отново.

— Песента на желанията, дете на мрака. Използвай магията.

Унищожи ги. Унищожи ги.

Тя се подчини без да се замисля. Притисна Илдач до тялото си, сякаш да се предпази, и призова силата на магията си. Тя дойде мигновено, отприщена вътре в нея като водите на придошла река. Брин извика и песента на желанията разкъса злокобната тишина в кулата. Понесе се из мрака на кръглото помещение, почти като нещо материално. Заля Черните скитници с взрив от звуци и ги изпрати в небитието. От тях не остана дори и пепел.

Брин залитна назад към олтара. Вътре в нея магията на песента на желанията се сливаше с магията на книгата.

— Усети я, дете на мрака. Усети силата, която е твоя. Тя те изпълва и аз съм част от нея. Колко лесно враговете ти падат в краката, когато тази сила е призована. Продължаваш ли да се съмняваш какво би трябвало да бъде? Никога вече не мисли, че би могло да бъде нещо друго. Никога вече не мисли, че ние не сме едно цяло. Вземи ме и ме използвай. Унищожи Призраците Морди и черните същества, които ще се изправят срещу теб. Направи ме част от себе си. Дай ми живот.

Онази малка част от нея, която Брин беше заключила дълбоко в себе си, понечи да се възпротиви на гласа, но тялото вече не ѝ принадлежеше. Сега то принадлежеше на магията и Девойката от Вейл беше зазидана в нейната черупка. Започна да се разтяга, да се превръща в ново същество. А онази мъничка част от собственото ѝ аз, която все още виждаше истината, беше забравена. Брин се уголеми ужасно много. В един момент ѝ се стори, че е изпълнила малкото помещение. Тук ѝ беше тясно! Тя трябваше да притежава простора, който я чакаше навън!

Продължителен изтормозен стон се изтръгна от устните ѝ.
Девојката от Вейл протегна ръце и вдигна високо книгата Илдач.

— Използвай ме. Използвай ме.

Вътре в нея силата започна да се гради и укрепва.

ГЛАВА 44

Стъпалата на Кроуг префучаваха под краката на Джеър, който тичаше след Гарет Джакс и Слантър. Имаше чувството, че всяко следващо стъпало щеше да бъде последното. Усецаше мускулите си сковани. Болката от раната пулсираше в цялото му тяло и доизцеждаше малкото останала сила. Едва си поемаше въздух. Белите дробове го боляха, а лицето му беше плувнало в пот.

Въпреки това, дявол знае как, той продължаваше да тича, без да изостава от другите двама. Повече от ясно беше, че друг избор нямаше.

Погледът му се плъзна нагоре по Кроуг, по виещите се стъпала и парапета на тясната пътека от грапав камък. Осъзнаваше, че скалите и крепостните стени бяха под него, останали зад гърба му. Те все повече се отдалечаваха от тях, от Греймарк и Рейвънсхорн. Осъзнаваше също, че долината наоколо, захлупена от мъгла и здрач, бързо се доближаваше. Край погледа му се мяркаха мимолетни образи, които той бързо забравяше. Сега те вече нямаха никакво значение за него. Нищо нямаше значение, освен изкачването и това, което чакаше на края на Кроуг. Изворът на рая.

И Брин. Джеър щеше отново да я намери във водите на извора. Щеше да разбере какво ѝ се беше случило, щеше да открие какво трябва да направи, за да ѝ помогне. Кралят на Сребърната река му беше обещал, че той ще намери начин и ще помогне на Брин да се върне при себе си.

Подхлъзна се върху купчина свлечем камъни и се просна по очи. Изподра ръцете си. Бързо стана и продължи да тича, без да обръща внимание на раните.

Пред него другите двама тичаха неуморно. Гарет Джакс и Слантър, последните двама от малката група, която тръгна от Кълхейвън на север. Горчивина и гняв изпълниха сърцето му.

Пред очите му заиграха ярки петна. Мъчеше се да поеме въздух. Изтощението съсипваше тялото му. Но те бяха почти на края на това издирване.

Каменната спирала на Кроуг сви внезапно вдясно и скалната стена, към която тичаха, се изпречи близо пред тях — назъбена и дебнеща на фона на сивкавото небе. Каменната стълба водеше до черната паст на пещера, която зееше в сърцето на планината. Оставаха не повече от двадесетина стъпала.

Гарет Джакс им направи знак да спрат и изчакат. Той мълчаливо изкачи последните стъпала и се озова на издатината. Черната му фигура се очертаваше на фона на следобедното небе, мършава и призрачна. Не прилича на човек от плът и кръв, помисли си Джеър, сякаш беше нещо нереално.

Майсторът на бойните изкуства се обърна и втренчи в него сивите си очи. Махна му с ръка.

— По-бързо, момче — измърмори Слантър.

Те изкачиха останалите стъпала на Кроуг и застанаха до Гарет Джакс. Пещерата зееше пред тях зловещо. Пропукана беше на много места и през пукнатините се процеждаше слаба размазана светлина. Наоколо сенките се уплътняваха и в тъмнината нищо не помръдваше.

— Нищо не мога да видя оттук — изръмжа Слантър. Тръгна напред, но Гарет Джакс го спря.

— Чакай гноме — каза той. — Там има нещо... нещо, което чака...

Млъкна. Всичко наоколо потъна в тишина — дълбока и потискаща. Дори и вятърът, който раздвижваше мъглата в долината, сякаш внезапно утихна. Джеър пое дълбоко въздух и го задържа в гърдите си. Там наистина имаше нещо. Чакаше. Младежът от Вейл усещаше присъствието му.

— Гарет... — започна той тихо.

— Ш-ш-т.

После една сянка се откъсна от скалите до входа на пещерата. Кръвта на Джеър се смрази. Сянката безмълвно се плъзна в мрака. Никой от тях не беше виждал подобно нещо. Не беше нито гном, нито Призрак Морд. Беше същество, физически яко, на външен вид почти като човек, гъсто окосмено в слабините. Пръстите на ръцете и краката завършваха с огромни животински нокти. Приковало беше в тях свирепите си жълти очи. Широко отворената му отвратителна муцуна беше покрита с белези и разкриваше множество криви зъби.

Съществото се доближи до светлината и спря. Не беше черно като Призраци Морди. То беше червено.

— Какво е това — прошепна Джеър и се помъчи да потисне отвращението, което изпита от вида му.

Неочаквано Джачайра изрева — рев, който проехтя в тишината като зловец смях.

— Младежо от Вейл, това е сънят! — изкрещя Гарет Джакс. Суровото му лице изглеждаше странно, налудничаво. Майсторът на бойните изкуства бавно наведе острието на меча си и го допря до скалата. — Това е краят на пътуването — прошепна той.

Джеър поклати смаяно глава;

— Гарет, какви...?

— Сънят! Видението, за което ти разказах онази нощ в дъжда, когато за пръв път говорихме с Краля на Сребърната река! Сънят, който ме доведе на изток с теб, Младежо от Вейл — това е то!

— Но видението ти се е явило като нещо огнено — заекна Джеър.

— Огън, да — така ми се появи! — прекъсна го Гарет Джакс. Издиша бавно въздуха си. — Досега си мислех, че може би — без да разбирам защо — съм грешал в това, което съм видял. Но в съня, докато стоях пред огъня, а гласът, който ми казваше какво трябва да направя, заглъхна, огънят извика с човешки глас. Беше вик, който прозвуча почти като смях. Викът, който това същество нададе преди малко!

Сивите му очи горяха от възбуда.

— Младежо от Вейл, това е битката, която ми беше обещана!

Пред тях Джачайра приклепна и започна да ги доближава.

Гарет Джакс моментално измъкна меча.

— Мислиш да се биеш с това същество? — изуми се Слантър.

Другият изобщо не го погледна само каза:

— Стойте настрани от мен!

— Ти не знаеш нищо за това същество. Ако е отровно като онова, което нападна човека от границата...

— Аз не съм човека от границата, гноме. — Гарет Джакс наблюдаваше напрегнато приближаването на Джачайра. — Аз съм Майсторът на бойните изкуства. И никога досега не съм губил битка.

Стрелна ги със суровите си очи и после впи поглед в Джачайра. Джеър тръгна към него, но Слантър го сграбчи грубо за рамото и го изтегли назад.

— Недей, не трябва — изръмжа гномът. — Щом иска да има тази битка, остави му я! Никога не бил губил битка! Загубил си е ума, ето какво е загубил!

Гарет Джакс се примъкваше предпазливо към мястото, където стоеше Джачайра.

— Заведи Младежа от Вейл в пещерата и намери извора, гноме. Тръгнете, когато съществото се запъти към мен. Не забравяйте клетвата.

Джеър беше като обезумял. Хелт, Форейкър, Еден Елеседил. Всички те загинаха, мъчейки се за го отведат до Извора на рая. А сега и Гарет Джакс.

Вече беше прекалено късно. Джачайра изрева и се хвърли върху Гарет Джакс. С един скок се озова пред Майстора на бойните изкуства и размаха крайниците си. Черната фигура обаче се плъзна встрани, сякаш беше сянката, на която приличаше. Острието на меч се вряза в нападателя — веднъж, после още веднъж. Всичко стана светкавично бързо. Джачайра нададе вой, освободи се и се приготви за втори скок.

Гарет Джакс се обърна. Мършавото му лице беше свирепо, сивите му очи блестяха от възбуда.

— Тръгвай, Джеър Омсфорд! — извика той. — Щом пак ми се нахвърли изчезвайте!

Слантър го задърпа, а Младежът от Вейл се задушаваше от гняв и безсилие. Нямахше да тръгне!

— Слушай, момче, до гуша ми дойде от теб! — кресна му вбесен Слантър.

Джачайра отново нападна и Гарет Джакс отново се изплъзна. Тънкият му меч проблясна. Само че този път той закъсна с части от секундата. Ноктите на Джачайра се впиха в куртката и се забиха в ръката.

Джеър извика и се изтръгна от Слантър.

Слантър го сграбчи бързо и го удари. Юмрукът на гнома улучи брадичката на Младежа от Вейл. Пред очите му се завъртя ослепително бяло кълбо, после всичко потъна в непрогледна тъмнина.

Последното, което си спомняше, е че падна.

Когато дойде на себе си, видя Слантър клекнал до него. Гномът го беше поставил в седнало положение и го друсаше силно.

— Ставай, момче! Стъпи на крака!

Гласът му беше суров и гневен. Джеър бързо се изправи. Вече се намираха навътре в пещерата. Слантър сигурно го беше носил на ръце. Единствената оскъдна светлина се провираше през пукнатините на тавана.

Гномът го нахокваше:

— И какво си въобразяваше, че правиш там?

Джеър все още беше замаян от удара.

— Не можех да го оставя да...

— Щеше да му се притечеш на помощ с твоите номерца, така ли? — прекъсна го Слантър. — Ти просто нищо не разбираш, ясно ли ти е? Ти наистина нищичко не разбираш! И какво мислиш, че правим тук? Фантазираш си, че играем някаква игра, а? — Гномът беше излязъл извън кожата си. — Има неща, свързани с живота и смъртта, които са решени много отдавна, момче! Ти не можеш да ги промениш! Нямах правото! Всички други, всичките умряха, защото така е трябвало да стане! Те са искали така да стане! И знаеш ли защо?

Младежът, от Вейл поклати глава:

— Аз...

— Заради теб! Те умряха, защото вярваха в това, което ти беше тръгнал да правиш — всички до един! Дори и аз... — Замълча и пое дълбоко въздух. — Щях да сторя голямо добро, ако те бях оставил там да се втурнеш да помагаш на Майстора на бойните изкуства и да се оставиш да бъдеш убит, така ли? Много по-разумно щеше да бъде, няма що!

Слантър вдигна Джеър и го повлече навътре в пещерата.

— Прекалено много време загубихме да те уча на неща, които ти би трябвало вече да знаеш. Пропиляхме време, с което не разполагаме! Останах само аз и едва ли ще ти бъда много полезен, ако попаднем на Черните скитници сега. Виж другите, те бяха истински закрилници. Грижеха се за мен не по-малко, отколкото за теб!

Джеър забави крачка и се извърна:

— Какво ли се е случило на Гарет, Слантър?

Гномът поклати мрачно глава:

— Той се бие в обещаната му битка, точно както беше пожелал. — Отново побутна Джеър и го пришпори напред. — Намери си извора бързо, момче! Намери го и направи това, за което си дошъл тук. Направи го, за да има някакъв смисъл цялото това безумие!

Джеър хукна с него и не пророни нито дума. Изчервил се беше от срам. Разбираше гнева на гнома. Слантър беше прав. Действал беше, без да мисли, без да разсъди защо другите бяха жертвали живота си заради него. Е, намеренията му може би са били добри, но постъпката му наистина беше неразумна.

Пред тях сенките чезнеха в размазаната сивкава светлина, която струеше през огромна пукнатина в скалата. От скалния под на пещерата бликаше отвратителна черна вода, изпомпвана по някакъв невероятен начин от дълбините на земята на разстояние от стотици фута. Събираше се и блъбукаше в широк басейн, потичаше по дълбок улей в единия му край, понасяше се по износен канал, след което се изливаше през отвор в стената на планината и падаше в каньоните. От там започваше дългото ѝ пътуване на запад, където се превръщаше в Сребърната река.

Гномът и Младежът от Вейл се приближиха предпазливо. Очите им шареха в мрака ѝ проникваха в отдалечените тъмни ниши и ъгли на пещерата. Нищо не помръдваше. Животът се усещаше единствено от шуртенето на тъмните води. Един ужасен, стремглав приток на отрова, която изпускаше пара, пенеше се и кипеше, докато излизаше от извора. Няма я вече Сребърната река, помисли си Джеър мрачно. Вероятно дори магията на стареца нямаше да може да промени водите ѝ, да ги направи пак такива, каквито са били. Младежът от Вейл бавно бръкна в куртката си и извади малката торбичка със Сребърния прах, която беше носил през цялото пътуване. Разхлаби връзките и погледна вътре. Прахът приличаше на най-обикновен пясък. Ами ако това наистина беше само пясък...?

— Стига си се мотал! — изрева Слантър.

Джеър се доближи до ръба на басейна. Виждаше тинята, която задушаваше тъмните води на извора, усещаше смрадта. Невъзможно беше да е само пясък! Сети се за Брин. Сърцето му се сви от страх...

— Хвърли го! — извика гневно Слантър.

Джеър бръкна, извади Сребърния прах и с широк жест го разпръсна върху повърхността на отровения извор. Малките зрънца

политнаха в тъмнината. Изведнъж те затрептяха и заблещукаха в мрака на пещерата. Докоснаха водите и лумнаха ослепително. От тъмния извор полетяха пръски от блестящ сребрист огън. Джеър и Слантър отстъпиха и закриха очи.

— Магията — изкрещя Джеър.

Водите на Извора на рая засвистяха и закипяха. Гейзер от водни стълбове изригна към небето и се посипа из цялата пещера. Нахлу чист въздух. Гномът и Младежът от Вейл гледаха изумени, невярващи на очите си. Пред тях водите на Извора на рая бълбукаха чисти и пресни от скалата на планината. Вонята и гадният черен цвят бяха изчезнали. Сребърната река отново беше чиста.

Джеър бързо свали от врата си Кристала на виденията. Престанал беше да изпитва всякакви съмнения. Увереността му се беше върнала. Доближи се до басейна и се изкачи на малка издатина. Отново чу гласа на Краля на Сребърната река, който му казваше какво трябва да направи, за да спаси Брин.

Стисна Кристала на виденията и се загледа във водите на басейна. В този миг му се стори, че умората и болката го напущат.

Хвърли Кристала на виденията и верижката в дълбините на извора. Проблесна ослепителна светкавица — много по-голяма от предишната — и сякаш цялата скала лумна в бели пламъци. Джеър падна на колене ужасен. Чуваше виковете на Слантър зад себе си. В миг му се стори, че се беше случило нещо непоправимо. После светлината угасна и потъна във водите на басейна. Повърхността на извора стана гладка и прозрачна като стъкло.

Отговора — покажи ми отговора!

Един образ се разпростря в огледалната повърхност и затрептя. В началото беше прозрачен. После се уплътни и придоби очертания. Появи се една стая в кула. Приличаше на пещера, изпълнена с мъглява, сивкава светлина. Пропита беше с нещо угнетяващо, почти осезаемо. Джеър потръпна от усещането. Изведнъж стаята започна да набъбва и да го повлича.

В този момент се появи лицето на сестра му...

Брин Омсфорд усети очите, които я наблюдаваха. Видя това, което беше и това, в което щеше да се превърне. Въпреки дебелиите пластове на магията, която силата на Илдач наслагваше вътре в нея,

Девојката от Вейл усети погледа на очите и собственото ѝ аз се отключи.

— Не ме доближавай! — изпищя тя. Аз съм детето на мрака!

Но тази мъничка част от нея самата, която магията не беше обладала, позна очите и потърси помощта им. Окованите мисли се изтръгнаха от веригите си в съзнанието ѝ, побягнаха като подгонени от вълци овце, крещяха и се оглеждаха обезумели за подслон. Тя ги видя. Това, което откри, я разгневи. Протегна ръка към разпилените мисли, които продължаваха да бягат. Започна да ги мачка, една след друга. Детство, дом, родители, приятели — отделните парчета на това, което е била преди да разбере каква би могла да бъде. Смачка ги всичките.

Едва тогава свитото ѝ гърло се отпусна. Гласът ѝ се отприщи във вопъл на неописуемо терзание. Дори стените на древната кула се разтърсиха от силата на страданието ѝ. Какво беше направила? Сега дълбоко в себе си Брин изпитваше болка, породена от злото, което беше причинила. Проблясък на мимолетно прозрение. Чу ехото на пророчеството на Гримпонт. Дошла беше в Мейлморд, за да намери това, което беше направила! Собствената си смърт. Само че не тази смърт, която беше предполагала, че ще намери. А смъртта на собственото си аз, впримчено от магията! Тя унищожаваше самата себе си!

Дори в ужаса на това откритие тя не можеше да се освободи от Илдач. Обладана беше от усещането на силата на магията, която прииждаше и заливаше като приливна вълна. Държеше пред себе си книгата в смъртоносна хватка, чуваше безжизнения шепот, който я насърчаваше и обещаваеше. Забрави страданието си. Очите бяха изчезнали. Останал беше само гласът. Слушаше думите му. Не беше в състояние да не ги слуша. Светът започна да се разтваря пред нея...

При басейна на Извора на рая Джеър отстъпи от видението на сестра си. Тази, която видя, наистина ли беше Брин? Вцепени се от ужас, когато се помъчи да си припомни образа, който водите му бяха показали. Ликът беше на сестра му, само че изкривен в нещо, което той едва разпозна. Някакво извращение на човешкото същество, което тя беше навремето. Брин беше загубила себе си — точно както го беше предупредил Кралят на Сребърната река.

А Аланон? Къде беше Аланон? Къде беше Роун? Дали не бяха я изоставили, както той я беше изоставил, след като пристигна твърде

късно при Извора на рая?

Сълзи намокриха лицето му. Случи се това, което старецът му беше казал. Нещата се бяха развили така, както Кралят на Сребърната река ги беше предвидил. Младежът от Вейл изпадна в ужасно отчаяние. Единствен той беше останал. Аланон, Брин, Роун, малката група от Кълхейвън, всички си бяха отишли.

— Ей, момче, какво правиш? — чу той гласа на Слантър. — Отдръпни се оттам и използвай разума си, ако...

Джеър запуши ушите си и изключи съзнанието си за останалото, което гномът щеше да му каже. Отново впери очи във видението във водите на басейна. Там беше видял образа на Брин, макар и изкривен. Това беше Брин, слязла в Мейлморд, привлечена от книгата Илдач, обладана по някакъв начин от магията, която трябваше да унищожи.

Той трябваше да отиде при нея. Той трябваше да се опита да ѝ помогне, дори и да беше вече късно.

Стана и си спомни за последния подарък на Краля на Сребърната река.

— Един единствен път магията на твоята песента на желанията ще бъде използвана, за да породи не илюзия, а реалност.

Младежът от Вейл се пребори с безпомощността, страха и отчаянието и запя. Мелодията на песента се надигна в безмълвната тишина на пещерата, заля мълчанието и удави силните протести на Слантър. Загърби болката и умората. Остана само желанието. Той крещеше желанието си! Ярката бяла светлина на водите на басейна отново затрептя във въздуха над Извора на рая и отново водите изригнаха като гейзер и полетяха към небето.

Слантър залитна назад, ослепен и оглушен. Когато отново отвори очи, Джеър Омсфорд беше изчезнал в светлината.

ГЛАВА 45

В един момент на Джеър му се стори, че е напуснал себе си. Уж беше в светлината, пък беше излязъл от нея. Движеше се през материя и пространство като безтегловен дух и цялата земя се въртеше бясно около него. От това завихрено кълбо му се явяваха мимолетни образи. Слантър, втренчил смаян поглед в празния басейн, от който Джеър беше изчезнал. Гарет Джакс, вкопчен в битка на живот и смърт с червеното същество, лицето му неустрашимо, тялото му кървящо и разкъсано. Объркани гноми преследвачи, хукнали като обезумели да търсят натрапниците, които като по чудо им се бяха изплъзнали. Проснатият на пода на кулата с механизмите Хелт, тялото му прободено от мечове и копия. Форейкър и принцът на елфите — обкръжени от всички страни... Стига вече!

Той изкрещя думите. Изтръгна ги като нещо загнездило се като осил в мелодията на песента му. Образите се разпръснаха. Спусна се надолу. Краката му се носеха върху хлъзгавата повърхност на вика. Трябваше да стигне до Брин!

Под него гъстата непроходима растителност на Мейлморд се надигна. Виждаше как тъмната ѝ гръд се повдига и отпуска като жива плът. Чуваше шум. Също като при вдишване и издишване. Отвратително свистене. Край него префучаваха стените на планината. Джунглата протягаше ръце. Май искаше да го погълне. Изпадна в паника. После потъна в Мейлморд. Зиналата ѝ морда се затвори. Зловоние и мъгла. После нищо.

Джеър постепенно дойде на себе си. Около него непрогледна тъмнина. Черна като покров. Главата му замаяна. Премигна. Отново имаше светлина. Престанал беше да пада във водовъртежа на звуците на песента. Не потъваше и в черната паст на Мейлморд. Намираше се между каменните стени на кулата, която бе искал да стигне. Приличаше на онова, което беше видял във водите на басейна на Извора на рая.

— Брин — прошепна дрезгаво той.

Една фигура се обърна. Забулена в сенки и сивкав здрач. Стиснала в ръцете си дебела книга в метална обложка.

Брин. Изопачен образ на това, което сестра му беше навремето. Чертите изкривени до неузнаваемост. Деликатната прелест загрубяла. Бликащата жизненост застинала. Издялана от камък. Това беше тя сега. Призрак. Безцветна. Същински скелет. Прегърбена в сумрака. Джеър се вцепени от ужас. Какво ѝ бяха направили?

— Брин? — отново я повика той. Гласът му трепереше.

Впримчена в страхотната сила на магията на Илдач, която се беше устремила да се слее с нейната магия, Девојката от Вейл не забеляза самотната фигура, застанала на отсрещната страна на стаята. Джеър я викаше. Звучен, познат глас. Брин трепна. Опълчи се срещу пластовете магия, които се усукваха около нея. Мъчеше се да достигне до разума, който беше избягал и се беше спотаил някъде в дълбините на душата ѝ. Спомни си. Джеър! По дяволите, това беше Джеър!

Черната магия отново я стегна. Придърпа я коварно назад. Силата отново се надигна и я заля. Заличи спомена за онзи, който беше стоял пред нея и когото Девојката от Вейл беше разпознала. Върна я към съществуването, в което Брин се беше превърнала. Съмнения и подозрения пробягаха през нея. Само за миг. После безжизненият глас на Илдач зашептя предупредително.

— Той е зло, дете на мрака. Една измама, на която Призраците Морди са вдъхнали живот. Пази се от него. Унищожи го.

Не, това е Джеър... той беше дошъл... кой знае как... Джеър...

— Той ще открадне силата, която е наша. Ще направи така, че да умрем.

Не, Джеър... беше дошъл...

Унищожи го, дете на мрака. Унищожи го.

Брин май не беше в състояние да си помогне. Съпротивата ѝ отслабваше. Гласът ѝ проплака. Сърцераздирателен вопъл. Джеър обаче беше забелязал внезапната омраза в очите на сестра си. Вече беше тръгнал. Пееше. Собствената му магия беше щит, докато се измъкваше от себе си и оставяше зад гърба си един образ. Въпреки това той не можеше да се спаси от нея. Звукът се взриви в гърлото на Брин, разби образа на парчета. Срути стената зад този образ. Застигна го и го повали на земята. Вдигнаха се облаци от прах и древната кула се олюля от удара.

Джеър бавно се надигна на колене, обгърнат от пушилката. В миг му се стори, че не беше използвал разумно третата магия. Уж всичко му беше толкова ясно, когато видя Брин във водите на Извора на рая. Тогава беше сигурен, че трябва да отиде при нея. Но сега? Какво трябваше да направи той сега, когато беше стигнал до нея? Тя се беше объркала. Точно както беше предсказал Кралят на Сребърната река. Сестра му беше станала неузнаваема, подвластна на черната магия на Илдач. И не само това. Имаше и нещо още по-страшно. Не само тя се беше променила. Променила се беше и магията на песента ѝ на желанията. Тя се беше превърнала в ужасна сила, в оръжие, което Брин можеше да използва срещу него, без да знае кой е той, без изобщо да си го спомня. Какво трябваше да направи, за да ѝ помогне, след като тя имаше намерение да го унищожи?

Джеър трябваше да реши проблема на момента. Стана. Аланон сигурно щеше да може да устои на такава сила. Роун щеше да бъде достатъчно бърз, за да я избегне. Малобройната група от Кълхейвън щеше да бъде достатъчно многочислена, за да я надвие. Само че сега той беше сам. От тях никой не беше останал жив. Всички бяха напуснали този свят. Нямаше никой от онези, които биха застанали до него. Единственият, който беше останал и на когото можеше да разчита, беше той самият.

Джеър бързо се измъкна от облаците дим и прах. Знаеше много добре, че ако можеше по някакъв начин да помогне на Брин, той трябваше да я отдели от Илдач.

Въздухът пред Младежа от Вейл се поразчисти и на няколко ярда от него се появи фигурата на Брин. В момента, в който я забеляза, запя. Тръпчив звук в тишината. Мелодията — прошепната молба. Брин, зовеше я песента. Книгата е прекалено тежка. Тежестта ѝ е прекалено голяма. Пусни я, Брин. Остави я да падне!

Брин отпусна ръце. За части от секундата. Май се разколеба. Стори му се, че илюзията ще свърши работа и сестра му ще се освободи от Илдач. После измъченото ѝ лице потъмня от гняв. Викът на песента ѝ разтроши звука. Молбата на Джеър се разпиля на хиляди парчета.

Младежът от Вейл се олюля назад. Опитва отново. Пак с илюзия. Илюзия за огън. Пламъци засвистяха около обложката на древната книга. Брин изпищя. Вой на ранено животно. После притисна книгата

до себе си. Сякаш искаше да потуши огъня в собственото си тяло. Извърна глава. Очите ѝ шареха. Тя го търсеше. Искаше ѝ се да го открие и да използва магията срещу него. Искаше да го види унищожен.

Джеър отново смени мелодията. Този път създаваше илюзията за дим. Дим, който се носи на талази из стаята. Успя да я подведе, но много за кратко. Младежът от Вейл се плъзна край стените на кулата, опита се да я изненада от друга посока. Запя отново. Този път песента му беше шепот от мрака, тъмен и непрогледен. Трябваше да бъде побърз от нея. Не трябваше да я оставя да си поема дъх.

Шмугваше се в сенките на кулата като призрак. Атакуваше я с всички начини, които му бяха познати. С горещина и студ. С тъмнина и светлина. С болка. С гняв. Тя на два пъти го замери напосоки с магията си. Главозамайваща сила, която го отлепи от земята и разтърси. Тя като че ли се обърка. Изглеждаше несигурна. Сякаш не можеше да се реши да използва цялата сила, която беше насъбрала. Въпреки това притискаше силно Илдач до себе си, шепнеше ѝ нещо беззвучно. Вкопчила се беше в книгата, сякаш тя беше изворът на жизнените ѝ сили. Всички опити на Джеър да я освободи от книгата оставаха напразни.

Сега той не играеше игра, помисли мрачно Младежът от Вейл и си спомни яростното негодувание на Слантър.

Бързо губеше сили. Уморен от изнурителните усилия да стигне до Извора на рая и от огромното напрежение да използва продължително песента на желанията, той беше започнал да се изтощава. За разлика от Брин той не притежаваше силата на черната магия, която да го поддържа. Помъкваше се крадешком напред-назад в мрака и в сенките. Мъчеше се да направи пробив в отбраната на сестра си. Дишаше тежко и неравномерно. Силата му се изчерпваше.

Отчаян Джеър използва песента на желанията по същия начин, по който я беше използвал пред Съвета на джуджетата старейшини, за да създаде видението на Аланон. От падналата над порутената стая пушилка той издърпа друида — мрачен и внушителен, протегнал напред едната си ръка. Остави книгата на Илдач, Брин Омсфорд! — каза властно гърленият му глас.

Пусни я!

Девојката от Вейл залитна назад към олтара. Тя като че ли го беше разпознала. Задвижи устни и зашепна като обезумяла на Илдач. Сякаш нещо я предупреждаваше. После отново потъна някъде дълбоко в себе си. Вдигна високо над главата си книгата и песента ѝ проехтя като гневен вой. Образът на Аланон се разби.

Джеър отново се шмугна невидим, обгърнат в шепот. Започваше да се отчайва. Нищо ли не можеше да помогне на Брин? Нищо ли не беше в състояние да ѝ помогне да дойде отново на себе си? Какво трябваше да направи той? Младежът от Вейл трескаво се мъчеше да си спомни думите на стареца: „После хвърли Кристала на виденията и ще видиш отговора.“ Но какъв отговор беше видял? Опитал беше всичко, което му беше минало през ума. Използвал беше песента на желанията, за да създаде всички илюзии, които беше в състояние да предизвика. Какво още не беше опитвал? Замисли се. Илюзия! Не илюзия — а действителност! Изведнъж получи отговор на въпроса си.

Около Роун избухна червен огън, отразен от острието на Меча му срещу ужасяващата атака на Призраците Морди. Черните скитници вървяха приведени по каменните стълби на Кроуг, една виеща се редица от зловещи фигури, която се спускаше от скалите и крепостта горе, обгърната в дим и мъгла на сивия фон на следобедното небе. Пет-шест ръце се вдигнаха и пламъците се забиха с изумителна сила в планинеца. Той се олюля от удара. Кимбър приклепна зад него и закри лице и очи, за да се предпази от горещината и разхвърчалите се скални парчета. Яростният рев на Уиспър долетя от сенките в долната част на стълбата. Той се хвърли срещу черните фигури, които се опитваха да се промъкнат край него.

— Коглайн! — изрева отчаяно Роун, който се мъчеше да открие стареца сред огнените пламъци и дима, които се виеха около него.

Призраците Морди бавно си пробиваха път напред. Ужасно много бяха. Силата на черната магия беше неимоверно голяма. Нямаше да може да им се противопостави.

— Коглайн. По дяволите!

Загърната в плащ фигура се откъсна от сенките над него и се стрелна към младежа от Вейл. От двете ѝ ръце изхвърчаше огън. Роун размаха като обезумял меч си, улавяше пламъците и ги отблъскваше. Черният скитник обаче беше стигнал почти над него и внезапно

изсъска зловещо. Звукът на гласа му се извиси над експлозията. После Уиспър се спусна от укритието си, сграбчи черната фигура и я повали на земята. Блатният котарак и черният скитник потънаха в огнени пламъци и дим и изчезнаха от погледа.

— Коглайн! — изкрещя отново Роун.

Изведнъж старецът се появи от облаците дим. Бялата му коса се развяваше във всички посоки.

— Дръж се, чужденецо! Сега ще им покажа на тези черни същества огън, който наистина гори!

Зави като обезумял и хвърли срещу Призраците Морди шепа кристали, които заблестяха като обсидиан, докато се изсипваха върху черните фигури и попадаха в червените пламъци на огъня. Моментално се взривяваха и лумваха ослепително бели към небето. Оглушителен гръм разтреса планината. Една огромна част от Кроуг се разпиля на парчета и отнесе със себе си черните скитници.

— Изгорете, изчадия адови! — изкрещя ликуващият Коглайн. Само че никак не беше лесно Черните скитници да бъдат убити. Те се измъкнаха от пушилката и дима като черни сенки и от пръстите им отново забълва червен огън, който обгърна Коглайн. Старецът извика и изчезна. Пламъци се извиха около Роун и момичето, което той предпазваше. Призраците Морди хукнаха към тях. Планинецът нададе бойния вик на прадедите си и размаха абаносово черното острие на Меча. Улучи първите двама, и те мигновено се превърнаха в пепел. Останалите обаче продължаваха да напредват. Кривите им животински нокти сграбчиха меча и Роун залитна назад. Заобиколиха го от всички страни.

Изтощена от притока на черната магия в тялото и объркана от противоречивите чувства, които я разкъсваха, Брин стоеше пред олтара на подиума. Илдач се беше вкопчила здраво в нея. В стаята притъмня. Във въздуха се стелеха гъсти облаци прах. Нещото все още беше там, нещото, което я дразнеше и тормозеше, нещото, което беше приело образа на брат й Джеър. Тя искаше да го открие и унищожи, но едва ли щеше да успее. Магиите в нея бяха някак си незавършени и май нямаше да могат да се слоят. Тя и книгата бяха едно, знаеше го. Те бяха свързани. Гласът продължаваше да я уверява шепнешком, че е така.

Шепнеше ѝ за силата, която принадлежеше и на двете. Защо тогава ѝ беше толкова трудно да задвижи тази сила?

— Ти се бориш срещу нея, дете на мрака. Ти ѝ се противопоставяш. Отдай ѝ се.

После въздухът около Брин се взриви. Магията на тази, към която тя се стремеше, избухна сред прахоляк и сумрак и стотици образи на брат ѝ изпълниха стаята. Наобиколиха я отвсякъде. Те се промъкваха през полумрака към подиума, викаха името ѝ. Тя се отдръпна изумена. Джеър! Ти наистина ли си тук? Джеър...?

— Те са зли, дете на мрака. Унищожи ги. Унищожи. Покорна на гласа на Илдач, макар някъде дълбоко в себе си да осъзнаваше, че това не е вярно, тя изстреля магията си. Звукът на песента на желанията заля стаята. Един по един образите се разпадаха пред очите ѝ, сякаш тя убиваше Джеър отново и отново, унищожаваше го безброй пъти с всеки раздробен на парченца образ. Образите обаче продължаваха да се доближават. Онези, които бяха останали, непрестанно намаляваха разстоянието между тях, протягаха се към нея, докосваха я...

Девојката от Вейл изкрещя. Някакви ръце я обгърнаха. Ръце от плът и кръв, топли и живи. Пред нея стоеше Джеър. Той я прегръщаше. Съвсем истински беше, не въображаем образ, а живо същество. Говореше ѝ чрез песента на желанията. В съзнанието ѝ нахлуха образи. Образи от това, което брат ѝ и тя бяха на времето и което бяха сега. Образи от детството им и след това — всичко, което навремето беше животът им и всичко, което беше сега. Брин видя Шейдската долина, скупчените сгради на общността, в която беше израсла. Облицованите с дъски къщи се смесваха с каменните колиби и бараки със сламени покриви, и хората, приключили всекидневната си работа, се готвеха да вечерят и да се отдадат на дребните удоволствия, които домашният уют и сладките приказки с близки и приятели предлагат. Страноприемницата ехтеше от шеги и смях, осветена от свеци и газени лампи. Ето го и домът ѝ, потъналите в сянка пътеки и живият плет, оцветените от есенните багри стари дървета, пламтящи в потъващите зад хоризонта слънчеви лъчи. Едрото лице на баща ѝ се усмихваше и ѝ вдъхваше увереност, мургавите ръце на майка ѝ се протягаха, за да я помилват по бузата. И Роун Лий беше тук, и приятелите ѝ и... Една по една опорите, които бяха изтръгнати изпод краката ѝ и така безпощадно натрошени, отново си идваха на мястото.

Образите се втурваха ясни, приветливи и неимоверно пречистващи, излъчваха любов и сигурност. Брин се разплака и отпусна в прегръдките на брат си.

Гласът на Илдач заудря съзнанието ѝ като камшик.

— Унищожи го! Унищожи го! Ти си детето на мрака.

Брин обаче не го унищожи. Залутана в калейдоскопа от образи, които връхлитаха и я потапяха в един дълбок кладенец на спомени, Девойката от Вейл усещаше, че предишната Брин отново се връща. Онази част от нея, която се беше загубила, възкръсваше. Веригите на магията, които я бяха оковали, започнаха да се разхлабват, да се отдръпват и да я освобождават...

Внезапно Илдач се разкрещя неистово.

— Не! Не трябва да ме пускаш! Трябва да ме държиш здраво. Ти си детето на мрака.

Не. Не е! Вече го чувстваше. Усещаше го чрез връзките на лъжите, с които книгата се опитваше да я накара да повярва. Тя не е дете на мрака!

Лицето на Джеър изплува пред нея като от гъста мъгла. В началото чертите му бяха размазани, после се проясниха и станаха реални. Той ѝ говореше тихо:

— Аз те обичам, Брин. Обичам те.

— Джеър — прошепна тя.

— Направи това, за което, си изпратена тук, Брин — това, което Аланон ти каза, че трябва да направиш. Хайде, бързо.

Девойката от Вейл отново вдигна високо над главата си Илдач. Брин не беше детето на мрака, нито пък подвластна на Илдач, която ѝ внушаваше това. Книгата ѝ беше казала, че Девойката от Вейл ще бъде господарка на черната магия, но я беше излъгала. Никое живо същество не можеше да бъде господар на черната магия, а само неин роб. Не е възможно сливане на плът и кръв с черната магия, колкото и добри да са намеренията. Всяко използване на черната магия винаги завършваше с унищожение на онзи, който я е използвал. Сега тя го разбра ясно и долови внезапната паника, която се надигна в книгата. Илдач беше жива и можеше да усеща. Нека усеща тогава! Тя насмалко не я подчини на себе си, не изцеди жизнените ѝ сокове, както беше направила с толкова много живи същества преди нея, насмалко не я превърна в същество, толкова зло и перверзно като Черните скитници,

като Носителите на черепи преди тях, като самия Господар на мрака. Насмалко не я пусна по Четирите земи и при всички, които ги обитаваха, за да застеле отново всичко с мрак...

Брин захвърли гневно книгата. Тя се удари в пода с невероятна сила. Обложката се разби и изхвърча встрани. Страниците се разкъсаха и разхвърчаха във всички посоки.

После Брин Омсфорд използва песента на желанията. Изстрелваше звуците бързо, безпощадно, гневно. Силата на песента се вряза в останките от книгата и превърна Илдач в шепа прах.

В горния край на Кроуг, на скалите под Греймарк, Роун усети, как животинските нокти на Призраците Морди се отпуснаха като попарени с вряла вода. Загърнатите в плащ черни фигури се отдръпнаха рязко, запревиваха се и се загърчиха в конвулсии. От гърлата им се изтръгна вик на болка и ужас. По цялата дължина на Кроуг, която водеше до издатината, където се намираше Роун, Черните скитници се мятаха безпомощно като парцалени кукли.

— Роун! — изкрещя Кимбър и го издърпа бързо встрани. Черното същество, което беше начело на колоната, се беше втренчило с невиждащ поглед в мястото, където беше застанал планинецът.

От пръстите на призраците Морди и от забулените им лица се стрелкаха пламъци. После, един след друг, съществата на злото се разпаднаха, раздробиха се като разтрошени пръстени статуи и се разпиляха по скалната издатина. След секунди от тях не беше останало нищо.

— Роун, какво им се случи? — прошепна недоумяващо момичето.

Роун стана, все още стиснал здраво дръжката на меча на Дий. Поклати бавно глава. Във въздуха се виеше дим и се носеха скални отломъци. Нараненото тяло на Уиспър се появи като призрак иззад вдигналия се до облаците прахоляк.

— Брин — измърмори тихо планинецът в отговор на въпроса на Кимбър. — Това беше Брин.

После той усети първите земни трусове, които нагънаха вълнообразно повърхността на планината. Идваха от Мейлморд.

Напълно изтощена, Брин Омсфорд се беше втренчила в обгорения каменен под на кулата, където лежах превърнати в ситен

прах останките на Илдач.

— Ето го твоето дете на мрака — прошепна горчиво Брин. Лицето ѝ беше обляно в сълзи.

Дълбок силен трус раздруса кулата. Пропълзя от дълбините на земята и се разля към старите стени. Камък и дърво започнаха да се огъват и пропукват, да пропадат от вибрациите, които се мъчеха да ги изтръгнат от земята. Брин вдигна рязко глава и затвори очи. Върху лицето ѝ се изсипа порой от прах и пръст.

— Джеър...? — опита се да извика тя.

Брат ѝ обаче се измъкваше от нея. Плът и кръв се размазаха в мъглявината и той отново се превърна във видение. На лицето на Младежа от Вейл беше изписано недоверие и той сякаш се опитваше да ѝ каже нещо. Призрачната му фигура се поспря колебливо в здрача на кулата и после изчезна.

Покрусена, Брин се загледа след него. Огромни каменни късове се изсипваха около нея. Знаеше, че не може да остане повече в кулата. Черната магия на Илдач беше унищожена и всичко, създадено от нея, умираше.

— Аз обаче ще живея! — прошепна възбудено Девойката от Вейл.

Зави се плътно в наметалото, обърна се и тичешком излезе от празната стая.

ГЛАВА 46

Сребрилата светлина лумна ярко над водите в басейна на Извора на рая и разтревоженият Слантър отново отстъпи назад. Последва взрив — златисто сияние, лъчисто и ослепително като първия проблясък на зората, надничаща иззад мрака на отиващата си нощ. Припламна в гъстите сенки на пещерата, разпиля хиляди бели искри и изчезна.

Слантър премигна и отново погледна към каменния басейн. На ръба му, посърнал и изтощен, стоеше Джеър Омсфорд.

— Момче! — извика угриженият гном, въздъхна с облекчение и се втурна към Младежа от Вейл.

Пребит от умора Джеър залитна.

— Не успях да я извадя от състоянието ѝ, Слантър — прошепна той. — Какво ли не опитах, но магията се оказа по-силна. Принуден бях да я оставя там.

— Хайде, хайде. Замълчи и си поеми дъх — смъмри го Слантър. — Седни ей тук.

Гномът помогна на Джеър да седне и го подпря на стената. Младежът от Вейл вдигна към него очи:

— Слязох в Мейлморд, Слантър — или поне част от мен беше там. Използвах третата магия, онази, която Кралят на Сребърната река ми даде, за да помогна на Брин. Тя ме изведе в светлината, а после и от мен самия. Слязох в черната дупка, където видях сестра си в Кристала на виденията. Тя беше там, в една кула, държеше Илдач. Но книгата я беше променила, Слантър. Тя се беше превърнала в нещо..., ужасно...

— Хайде, успокой се, момче. Ела на себе си. — Гномът улови погледа му. — Намери ли начин да ѝ помогнеш?

Джеър кимна и преглътна с мъка:

— Тя беше променена, но знаех, че ако успеех да стигна до нея, ако успеех да я докосна, и тя да ме докосне, — тя щеше да се оправи. Използвах песента на желанията, за да ѝ покажа кой съм, да ѝ покажа, какво означава тя за мен... да ѝ покажа, че я обичам! — Преглъщаше сълзите си. — И тя унищожи Илдач. Превърна я в пепел! Но когато го

направи, кулата започна да се разпада и нещо се случи на магията. Не бях в състояние да остана с нея. Не можех да я взема със себе си. Опитах се, но нещата се развиха толкова бързо. Дори не успях да ѝ кажа какво става! Тя просто... изчезна, а аз се озовах отново тук...

Отпусна глава между коленете си. Задушаваше се от ридания. Слантър го хвана с грубите си ръце и го стисна силно.

— Направил си всичко, което е било по силите ти, момче. Направил си всичко, което си можал. Не трябва да се обвиняваш, че не си направил нещо, което не си бил в състояние да направиш. — Поклати глава. — По дяволите, просто не знам как изобщо си останал жив! Мислех си, че си станал жертва на магията! И през ум не ми минаваше, че пак ще те видя! После той прегърна възбудено Джеър и прошепна:

— Знаеш ли, в теб има много повече мъжество, отколкото в мен. Много повече.

Отдръпна се, смутен от импулсивната си реакция и промърмори нещо от рода, че никой от тях не знаел какво точно прави в цялата тази бъркотия. Тъкмо щеше да каже още нещо, когато трусовете се подновиха — поредица от дълбоки, силни тътнежи, които разтърсиха планината из основи.

— Сега пък какво става? — възкликна той, като хвърли поглед през рамо към тунела, по който бяха дошли.

— Това е Мейлморд — отвърна веднага Джеър и мигновено скочи на крака. Раната в рамото му запулсира и го заболя от рязкото движение. Хвана се за гнома, за да не падне. — Слантър, трябва да се върнем за Брин. Тя е сама там долу. Трябва да ѝ помогнем.

Гномът му се ухили:

— Разбира се, момче. Ти и аз. Ще я измъкнем. Ще влезем в тази проклета дупка и ще я намерим! Хайде, облегни се на рамото ми и се дръж здраво.

С отпусналия се върху него Младеж от Вейл, гномът се запъти обратно през пещерата към стълбата, по която бяха дошли. Над земята беше паднал здрач, а слънцето беше потънало над върховете на планината. Угасващата светлина се промъкваше на тънки струйки през пукнатините на скалата и се смесваше със сенките на здрача. Двамата продължаваха да вървят упорито. Грохотът не заглъхваше и злокобно им напомняше, че времето тече. Скални късове и буци пръст се сипеха

около тях и вдигаха прахоляк, който се стелеше като мъгла в неподвижния въздух на вечерта. От далечината долетя глухо боботене. Прозвуча като гръм, който предвещаваше буря.

Най-после излязоха от черния отвор на скалата. Отново бяха върху скалната издатина, която се спускаше към Кроуг. Видяха луната. На изток кадифеното небе беше осеяно със звезди. Земята беше изпъстрена от сенки с различна форма и големина. Те се готвеха да погълнат и последните остатъци от бледнеещата светлина, като разлети върху бял лист мастилени петна.

Сред сенките и полумрака лежеше Гарет Джакс.

Джеър и Слантър останаха като втрещени. После го доближиха. Майсторът на бойните изкуства се беше подпрял на група скали. Облеченото му в черно тяло беше покрито с рани и кървеше. Продължаваше да стиска в ръка тънкия си меч. Очите му бяха затворени. Приличаше на заспал. Слантър коленичи до него.

— Мъртъв ли е? — прошепна Джеър. Изненада се, че успя да намери сили да произнесе въпроса.

Гномът стоя наведен известно време, после се отдръпна. Кимна бавно с глава.

— Да, момче, мъртъв е. Най-после е намерил нещото, което е успяло да го убие. Нещото, което му е било равностоен съперник. — Гласът на гнома трепна. Като че ли не можеше да повярва на очите си. — Той беше прекалено упорит и прекалено търпелив, за да дочака този момент, нали?

Джеър не отговори. Припомняше си моментите, в които Майсторът на бойните изкуства беше спасявал живота му. Измъквал го беше от положения, от които никой друг не би могъл да измъкне. Гарет Джакс, неговият закрилник.

Щеше да се разплаче, ако можеше, но вече не му бяха останали сълзи.

Слантър застана на колене и се загледа в неподвижното тяло.

— Винаги съм се чудел как ли ще изглежда това, което би могло да го убие — промърмори гномът. — Допускам, че е било нещо, създадено от черната магия. Не би могло да бъде създание на този свят. Не и при такъв майстор като него. Обърна се и се огледа неспокойно.

— Интересно какво ли е станало с червеното същество? Земята се раздруса и грохотът се разнесе по цялата долина.

— Той го е унищожил, Слантър. Гарет Джакс го е направил на пух и прах. Когато Илдач беше превърната в пепел, черната магия си го е взела обратно.

— Какво, пък. Нищо чудно да е станало точно така.

— Точно така е станало. Това е била битката, към която той се беше стремил цял живот. Тя беше всичко за него. Единственият смисъл в живота му. Той никога не би я загубил.

Гномът го погледна остро:

— Само че не си сигурен, че е било така, нали момче? Не си сигурен, че той е бил равностоен противник за това същество.

Джеър кимна унило.

— Напротив, Слантър, сигурен съм. Убеден съм. Той беше достоен противник на всекиго. Той беше най-добрият.

Мълчаха дълго. После и гномът кимна.

— Знаеш ли, и аз така си мисля — каза уверено той.

Планината отново се разтърси. Дълбините на скалата отново забоботиха. Слантър хвана Джеър за рамото и го обърна към себе си:

— Не можем да останем, момче. Веднага трябва да открием сестра ти.

Джеър хвърли последен поглед на неподвижното тяло на Майстора на бойните изкуства и се насили да откъсне очи от него:

— Сбогом, Гарет Джакс — прошепна той.

Гномът и Младежът от Вейл стигнаха бързо до пътеката Кроуг и се запускаха по нея.

Брин прекоси на бегом потъналата в мъгла джунгла на Мейлморд, най-после откъснала се от кулата на Илдач. Долината се раздираше от дълбок тътен, трусове, които се предаваха чак до върховете на планината наоколо. Черната магия беше напуснала земята. А след като тя си беше отишла, Мейлморд не можеше да оцелее. Повдигането и отпускането на дишането, свистенето, което шепнеше за неестествения й живот, беше спряло.

Къде съм? Мислите на Брин се блъскаха като обезумели в главата й, очите й шареха трескаво върху сгъстяващите се сенки. Какво беше станало с Кроуг?

Знаеше, че е безвъзвратно загубена. Загубена беше в момента, в който беше избягала от кулата. Нощта се беше спуснала над долината

и тя се намираше в гробище, в което всички знаци изглеждаха еднакви и нито една алея не показваше накъде води. През плетеницата от клони и лози пред нея, тя можеше да види силуета на скалите, които ограждаха черната дупка, но долната част на Кроуг тънеше в тъмнина. Мейлморд се беше превърнала в един непроходим лабиринт и тя беше попаднала в капана ѝ.

Девойката от Вейл се чувстваше изтощена. Силите ѝ бяха изцедени от дългото използване на песента на желанията и от продължителното слизване в черната дупка. Имаше усещането, че се е загубила, а магията вече не ѝ позволяваше да има поглед върху нещата. Цялата долина около нея се тресеше, предупреждение за гибелта на Мейлморд и на всичко в нея. Единствено духът на Девойката от Вейл се беше запазил силен ѝ само благодарение на този дух тя продължаваше да върви и да търси изход за спасение.

Земята под краката ѝ хлътна рязко, толкова неочаквано, че тя изпадна в паника. Брин се препъна и насмалко не падна. Мейлморд се разтваряше. Продънваше се под самата нея. Сега вече знаеше, че ще я отнесе заедно със себе си.

Спря и се опита да поеме въздух. Нямаше смисъл да продължава да върви. Тичаше безцелно, без път и без посока, като сляпа. Дори и прехвалената магия на песента на желанията, ако решеше да я използва, нямаше да ѝ помогне. Защо я изостави Джеър? Защо си отиде? Отчаянието я заля и тя се почувства предадена. Отчаяние и безразсъден гняв. Тя обаче се опита да се пребори с обладалите я чувства. Знаеше, че са безсмислени и неоправдани. Джеър никога не би я напуснал, освен ако не беше принуден да го направи. Това, което го беше довело при нея, го беше върнало обратно.

Дали пък представата ѝ за Джеър не е била превратна или пък онова, което беше видяла и изпитала, не е било реално? Нищо чудно всичко да е било нещо, което тя, в момент на умопомрачение, беше сънувала.

— Джеър — проплака безпомощно тя.

Ехото на вика ѝ се сля с боботенето и изчезна. Почвата под краката ѝ продължи да пропада.

Брин събра всичката си решителност, цялата си упоритост, обърна се и продължи да върви. Престанала беше да тича. Прекалено уморена беше за това. На мургавото ѝ лице се изписа твърдост и

непоколебимост и тя изхвърли всичко от мозъка си, освен необходимостта да движи непрестанно краката си. Няма да се предава. Ще продължава да върви. Когато силите я напуснат, ще започне да пълзи. Но ще продължи да се движи.

Изведнъж от мрака се спусна една сянка — огромна и призрачна. Тя се приближаваше към Брин и Девојката от Вейл извика ужасена. Огромна мустаката муцуна се отърка в тялото ѝ, а блестящите кръгли очи премигнаха дружелюбно. Това беше Уиспър! Тя се отпусна с благодарност върху огромното тяло на котарака, прегърна го и се разплака на глас. Уиспър беше дошъл да я отведе!

Блатният котарак се обърна и веднага тръгна, като я повлече след себе си. Тя го стисна с една ръка за косматия врат и се затътри след него. Движеха се през лабиринта на умиращата джунгла. Около тях тътнежите са засилиха и трусове разтърсваха земята. Появиха се пукнатини, от които изригна като гейзер пара. Тя смърдеше отвратително. От ограждащите долината скали се откъсваха огромни парчета и се сгромолясваха в мрака.

Въпреки това те успяха да стигнат невредими до Кроуг. Огромният котарак се заизкачва по стъпалата на стълбата. Брин го следваше по петите. Тътенът стана оглушителен. Кроуг се огъна от ужасните трусове, които следваха на кратки интервали. Брин залитна и падна на колене. Под нея камъкът запука и се разцепи. Големи парчета от стълбата се откъсваха и падаха с трясък в черната дупка. Не още, крещеше тя беззвучно. Не, докато не съм се освободила напълно! Гърленият рев на Уиспър се извисяваше над грохота и тя полагаше максимум усилия, за да не изостава от огромния котарак. Под тях гигантските дървета се разцепваха, сякаш бяха сухи клонки. Бледата светлина на залеза се стопи, когато слънцето потъна зад хоризонта и цялата земя потъна в мрак.

И ето че скалната издатина отново беше пред очите ѝ. Девојката от Вейл стъпи на нея и извика на тъмните фигури, които я доближаваха. Прегърнаха я, изтеглиха я от разклатените стъпала и от пропастта. Кимбър я галеше и целуваше. Луничавото ѝ лице грееше от щастие, очите ѝ, пълни със сълзи. Коглайн сумтеше и мърмореше нещо под носа си, бършеше лицето ѝ с мръсен парцал. И Роун беше там. Продълговатото му лице изпито, изтерзано и наранено, но сивите му

очи искряха от любов. Притискаше я силно в прегръдките си и шепнеше името ѝ. Едва тогава Девојката от Вейл разбра, че е спасена.

Няколко минути по-късно Джеър и Слантър, които се спускаха тичешком от Извора на рая по Кроуг, втурнали се в едно отчаяно търсене на Брин, налетяха на тях. Изгледаха се изумени и възкликнаха с облекчение. Брин и Джеър отново бяха в прегръдките си.

— Ти беше този, който дойде при мен в Мейлморд — прошепна сестра му, докато разрошваше косата на брат си. Усмихна се през сълзи. — Ти ме спаси, Джеър.

Джеър я отблъсна нежно, за да не издаде смущението си. Роун ги доближи и ги прегърна.

— По дяволите, тигре, ти май трябваше да си във Вейл! Нищо ли не изпълни от това, което ти беше наредено?

Слантър се отдръпна предпазливо. Загледа ги с нескрито подозрение. Прегърнати, тримата се доближиха до хърбавия старец, момичето и огромната котка и ги разцелуваха щастливи.

— Ама че странна компанияка — изсумтя гномът под нос.

Тътнежите от дълбините на долината проехтяха в планината и цялата пътека се срива от силата на трусовете. Кроуг се строполи шумно в черната дупка и изчезна. Всички на скалната издатина се втурнаха към ръба ѝ и надникнаха надолу в тъмнината. Луната и звездите бяха изрисували светли паяжини в мрака. Мейлморд започна да потъва. Хлътваше все по-надолу и по-надолу. Земята я поглъщаше като плавун. Почвата, скалите и умиращата растителност се разпаднаха и изчезнаха. Сенките се удължиха и уплътниха. Накрая не се виждаше и следа от това, което беше допреди малко.

Само за секунди Мейлморд беше заличена от лицето на земята.

ГЛАВА 47

Настъпи есента. Багрите на сезона оцветиха земята и тя се оживи под ласката на слънчевите лъчи. В горите на Източната земя беше ясен прохладен ден. Чард Раш ромолеше по пътя си от планината Волфсктааг, а небето беше безбрежно синьо. Падналата сутринта слана беше оставила мокри петна в гъстата трева, втвърдената земя и покритите с мъх скали по бреговете на реката и се смесваше с пръските на разпенените води на реката.

Брин се спря на брега и се опита да събере мислите си. Минала беше цяла седмица, откакто малката група приятели се беше завърнала от Рейвънсхорн. След унищожаването на Илдач и изчезването на черната магия и на всичкото зло, което тя беше сторила, гномите преследвачи, които бяха отбранявали Греймарк, бяха избягали отново в планинските части и в гористите местности дълбоко в Анар. Върнали се бяха при племената, от които са били взети. Останали сами сред развалините на изоставената крепост Брин, Джеър и приятелите им откриха телата на човека от границата Хелт, на джуджето Елб Форейкър и на принца на елфите Еден Елеседил. Погребаха ги и ги оставиха да почиват в мир. Само Гарет Джакс остана там, където беше намерил смъртта си, защото след срутването на Кроуг пътят до Извора на рая беше пресечен. Може би точно така и трябваше да бъде — Майсторът на бойните изкуства да бъде оставен там, където никой друг простосмъртен не би могъл да стигне: Нищо чудно Гарет Джакс да не се чувстваше по-различно в смъртта, отколкото в живота.

Онази нощ те пренощуваха в гората под Греймарк. Тогава Брин каза на останалите за обещанието, което беше дала на Аланон — когато унищожи Илдач и завърши диренето си, да се върне при него. Сега, когато беше дошъл краят на дългото пътуване, тя трябваше да го открие за последен път. Все още имаше въпроси без отговори и неща, които трябваше да научи.

Всички тръгнаха с нея — брат й Джеър, Роун, Кимбър Бо, Коглайн, блатният котарак Уиспър, дори и гномът Слантър. Върнаха се обратно през Рейвънсхорн, заобиколиха планината от юг покрай

пущинаците на тресавището Оулдън, отново прекосиха Тофър ридж, навлязоха в горите на Дарклин Рийч, после пресякоха долината Хартстоун и следваха лъкатушещия път на Чард Раш на запад, докато стигнаха долчинката, в която Аланон беше водил последната си битка. Всичко това продължи една седмица и вечерта на седмия ден те спряха да пренощуват в края на долчинката.

На сутринта Брин стоеше сама в утринния хлад, загледана във водите на реката. Зад нея другите се бяха скупчили в дъното на долчинката и чакаха мълчаливо. Не бяха я придружили до брега. Тя беше пожелала така. Това беше нещо, което Девојката от Вейл трябваше да направи сама.

— Как ще го призова? — чудеше се тя. Дали да не запея? Дали не трябва да използвам магията на песента на желанията, за да разбере, че съм тук? Или той ще дойде сам, знаейки, че го чакам...?

Като че ли в отговор на въпросите ѝ водите на Чард Раш утихнаха пред нея. Повърхността им стана гладка като стъкло. Гората наоколо се смълча. Дори далечният бумтеж на водопада заглъхна и изчезна. Водите бавно се раздвижиха. Покриха се с вълнички, разпениха се и закипяха. Въздухът се изпълни с един единствен ясен, мелодичен звук.

После от Чард Раш се появи Аланон. Мършавото му тяло се извиси — изправено, загърнато в черен плащ. Вървеше през водите на езерото с високо вдигната глава, скрита в гънките на качулката, черните му очи сурови и пронизателни. Не приличаше на Бремен, когато старецът беше излязъл от водите на Рога на пъкъла. Тялото изглеждаше по-скоро плътно, отколкото прозрачно. Не беше обгърнат от мъглата, която се беше носила около духа на баща му и го нямаше плащът на смъртта, в който беше загърнат старецът. Та той е като жив, изведнъж си помисли Брин, сякаш изобщо не беше умирал.

Друидът се приближи до нея и спря. Увисна във въздуха над водите на реката.

— Аланон — прошепна Девојката от Бейл.

— Чаках те да дойдеш, Брин Омсфорд — отговори той тихо. Тя се вгледа по-внимателно в него. Сега забеляза слабото проблясване на водите на реката през тъмната му дреха. Те потрепваха леко и тя се увери, че той наистина беше умрял. Пред нея стоеше само духът му.

— Всичко свърши, Аланон — каза тя и установи, че ѝ е трудно да говори. — Илдач е унищожена.

Скритата в качулка глава се наклони леко.

— Унищожена от магията на елфите, придобила форма и цвят благодарение на песента на желанията. Но и от още нещо, Девойко от Вейл, от една още по-могъща сила — от любовта, Брин. От любовта, която брат ти изпитва към теб. Той те обича страшно много, затова не се провали, въпреки че дойде твърде късно.

— Да, Аланон. И от любов.

— Спасителка и унищожителка. — Черните му очи се присвиха. — Силата на магията те превърна и в двете и ти сама се увери колко коварна може да бъде тази сила. Толкова непреодолима е съблазънта и толкова трудно е да не ѝ се поддадеш. Предупреждавах те много пъти, но моите предупрежденията се оказаха недостатъчни. Подведох те много лошо.

Тя поклати рязко глава:

— Не, Аланон, не ти ме подведе. Аз сама се подведох.

Друидът вдигна ръка изпод плаща си и Брин забеляза, че тя беше прозрачна. Можеше да вижда през нея.

— Нямам много време, затова слушай внимателно, Брин Омсфорд. Не съм разбирал всичко, което е трябвало от черната магия. Самозаблуждавал съм се — точно както ти каза Гримпонд. Знаех, че магията на песента на желанията би могла да бъде това, за което баща ми ме беше предупредил — едновременно благословия и проклятие — поради което онзи, който я притежава, може да се превърне както в спасител, така и в унищожител. Ти обаче имаш разум и сърце. Затова реших, че опасността не е чак толкова голяма, след като притежаваш тези две качества. Явно не съм разбирал истината за Илдач. Не съм разбирал, че истинската опасност от черната магия за онези, които я притежават, е че тя може да излезе извън тях, които са създадени да я използват. Защото истинската опасност винаги е била самата книга, защото винаги тя е покварявала всички, които са искали да използват магията, още от времето на Господаря на магиите до появата на Призраците Морди. Всички са били подвластни на Илдач, всички са се превръщали в нейни слуги. Само че Илдач не е била един неодушевен сборник от страници и корици, в която е била записана черната магия. Тя е била жива — едно зло, което било способно да превърне в

извършител на своите цели всеки, който се е блазнил от силата му и се е стремил да я притежава.

Аланон се наведе ниско. Слънчевите лъчи прозираха през краищата на черния му плащ, сякаш платът беше протрит.

— Още от самото начало ми се искаше да разбереш истината. Само че за тази цел ти трябваше да бъдеш подготвена. Всеки път, когато използваше магията на песента на желанията, ти все повече се блазнеше от силата на магията. Усещаше, че има нещо нередно, че продължаваш да използваш магията, и въпреки това ти беше принудена да я използваш. Не бях до теб, за да ти обясня какво става. Когато слезе в Мейлморд, ти вече беше нещо много подобно на всички, които се бяха превърнали в роби на книгата, в нейни слуги. Започнала беше да вярваш, че това е в реда на нещата. Точно това беше целта на книгата. Тя искаше да те накара да се чувстваш като едно цяло с нея. Дори силата на Призраците Морди беше нищожна в сравнение с твоята, защото те, за разлика от теб, не бяха родени с магията. В теб Илдач беше открила средство, което можеше да й даде далеч по-могъща сила от всички, които й бяха служили — дори и от Господаря на магиите.

Брин гледаше друида онемяла. Не можеше да повярва на ушите си.

— Значи тя не ме е излъгала, когато ми каза, че ме е чакала, че има връзки, които ни свързват.

— Изкривена полуистина — поправи я Аланон. — По дух ти се беше доближила много до онова, което тя търсеше, за да може да те убеди в това, което казва. Тя можеше да те убеди, че ти наистина си дете на мрака на собствените си страхове.

— Но песента на желанията би могла да ме превърне в такава...

— Песента на желанията можеше да те превърне във... всякаква.

Брин се поколеба.

— И все още може?

— Да, все още може. Винаги ще може.

Загърнатата в плаща фигура се доближи още до нея. На девойката от Вейл й се стори, че ще я притегли към себе си. Вместо това мършавото лице се вдигна и погледна над нея.

— Моята смърт беше предсказана в Рога на пъкъла. Сигурно беше, че ще напусна този свят. Но с унищожаването на Илдач черната

магия също трябва да изчезне. Колелото на историята се върти и вековете минават. Баща ми най-после е свободен. Върнал се е при онези, които толкова дълго са го отхвърляли. Вече не е обвързан с мен, нито с думата си, която е дал на расите на Четирите земи.

Забулената в качулка глава отново се наведе към нея:

— Сега и аз си отивам. След мен няма да дойде нито един друид. Сега обаче техният завет е твой.

— Аланон — прошепна тя и поклати глава.

— Чуй ме, девойко от Вейл. Това стана чрез кръвта ми, която поставих върху челото ти и чрез думите, които тогава ти казах. Ти си носител на завета, който беше поверен на мен, а преди това на моя баща. Не се страхувай от това, което той означава. Нищо лошо няма да ти се случи заради него. Последната магия живее в теб и в брат ти, в кръвта на рода ви. Тя ще си остане там, на сигурно и защитено място. Няма да бъде нужна през века, който идва. Магията няма да бъде необходима в следващия век. Расите ще имат по-добър и по-искрен съветник.

Само че трябва да се внимава. Ще дойде време, много, много далечно, след много поколения на още неродени Омсфордови, когато някой отново ще изпита нужда от магията. Времето не се различава по нищо от всички други неща. Колелото на историята отново ще се завърти. Тогава заветът, който ти оставям, ще бъде необходим и потомството на рода Шанара отново ще бъде призовано, за да го изпълни. Запази този завет за света, който някога ще бъде.

— Не, Аланон, не искам това...

Той вдигна рязко ръка и я накара да замълчи.

— То вече е сторено, Брин Омсфорд. Направих с теб това, което баща ми е направил с мен. Аз избрах теб — дете на моя живот.

Девойката от Вейл го гледаше безмълвно. В погледа ѝ се четеше отчаяние.

— Не се страхувай — прошепна той.

Тя кимна безпомощно:

— Ще се опитам.

Аланон започна да отстъпва назад. Черната му фигура се отдалечаваше бавно. Светлината прозираше все по-ярко през него.

— Изтръгни магията от себе си, Брин. Никога не я използвай пак. Вече няма нужда от нея. Бъди спокойна.

— Аланон — извика тя.

Той се носеше над Чард Раш. Водите на реката леко помътнях под него.

— Не ме забравяй — каза той тихо.

Потъна в реката, надолу в сребристите ѝ води. Изчезна. Чард Раш отново се развълнува.

Брин стоеше на брега и не откъсваше очи от водата. Сълзи бликнаха в очите ѝ.

— Никога няма да те забравя — прошепна тя. После се обърна и отдалечи.

ГЛАВА 48

Така магията изчезнала от Четирите земи, а приказките за друидите и Паранор се превърнали в легенда. Известно време мнозина твърдели, че друидите са били живи същества от плът и кръв, които обикаляли из Четирите земи като простосмъртни. Имало и малцина, които уверявали, че магията не е била измислица, а нещо действително, че между доброто и злото магьосничество наистина се е водила ужасна борба. С течение на годините обаче броят на вярващите намалявал и накрая не останал почти никой, който да вярва.

Сутринта, в която Аланон изчезна завинаги от света на хората, членовете на малката група си казаха сбогом и се разделиха. Всеки тръгна за собствената си земя.

— Ще ми липсваш, Брин Омсфорд — каза тъжно Кимбър. — Ще липсваш и на дядо. Нали, дядо?

Коглайн пристъпваше нервно от крак на крак и кимна утвърдително с глава, без да поглежда Девојката от Вейл:

— Да, донякъде — призна той неохотно. — Със сигурност обаче няма да ми липсва целия този ужас. Не и това. Е, не мога да си изкривя душата и да отрека, че изживяхме няколко чудесни приключения, момиче. Заради тях ти наистина ще ми липсваш. Гномите паяци и Черните скитници и всичко останало. Почти като едно време...

Старецът млъкна, а Брин се усмихна:

— И вие двамата ще ми липсвате. Уиспър също. Дълга живота си както на вас, така и на него. Ако той не беше слязъл в Мейлморд да ме открие...

— Уиспър усещаше, че имаш нужда от него — заяви уверено Кимбър. — Иначе нямаше да пренебрегне предупреждението ти. Той просто е усещал, че помощта му е нужна. Струва ми се, че между вас съществува особена връзка, по-различна от връзката, създадена чрез песента.

— И все пак не ми идвай на гости, преди да си ме предупредила — внезапно се намеси Коглайн. — Чакай аз да те поканя. Човек не може да се изтърсва в нечий дом току-така, без да е бил поканен!

— Дядо — въздъхна Кимбър, усмихна се и погледна стареца. — Мисля да остана известно време с дядо и Уиспър в Хартстоун. Доста дълго бях далеч от дома. Домъчня ми за долината.

Брин се доближи до нея и я прегърна.

— И на мен ми домъчня за дома, Кимбър. Някой ден обаче ние отново ще се срещнем.

— Винаги ще ми бъдеш приятелка, Брин. — В очите ѝ бликнаха сълзи и тя бързи скри лице в рамото на Девойката от Вейл

— И ти моя — прошепна Брин. — Сбогом, Кимбър. Благодарят ти.

Роун се сбогува с Кимбър и се доближи до Уиспър. Големият блатен котарак седна на задните си лапи и кръглите му сини очи се загледаха с любопитство в планинеца.

— Знаеш ли, не бях прав за теб, котарако — промърмори неохотно младежът. Замълча за миг. — За теб това може би е без значение, но за мен не е. Ти спаси и моя живот. — Гледа известно време Уиспър, после обърна очи към останалите. — Обещах си да призная това, ако извади Брин от черната дупка. Въпреки това се чувствам като идиот. Стоя тук и говоря на една котка... По дяволите...

Роун млъкна. Уиспър се прозя сънливо и показа всичките си зъби.

Застанал встрани от тях Джеър също се чувстваше като идиот, изправен пред Слантър, объркан и задушаван от чувствата си.

— Виж какво, момче — изръмжа грубо и нервно гномът. — Я не се вживявай чак толкова много. Просто го кажи. Сбогом. Кажи го.

Джеър разтърси упорито глава:

— Не мога, Слантър. Не е достатъчно. Ти и аз бяхме заедно още от самото начало — още от момента, в който те изиграх със змиите и те затворих в онази дървена кофа.

— Не ми припомняй това, ако обичаш! — измърмори гневно гномът.

— Само ние останахме, Слантър — опитваше се да обясни Джеър. Помисли си как тръгнахме, ти, аз и останалите. Тях обаче вече ги няма. Останахме само ти и аз. — Младежът от Вейл поклати глава. — Толкова много неща се случиха. Не мога да изтрия всичко от паметта си само с едно „сбогом“.

Слантър въздъхна:

— Хайде, стига. Говориш така, сякаш се виждаме за последен път. Какво ти става? Да не би да си мислиш, че и аз ще свърша като тях? Я се стегни! Знам как да се грижа за себе си. Помни това, ясно ли е? Нищо лошо няма да ми се случи. Сигурен съм, че и на теб няма да ти се случи нищо лошо! Кълна се! Умееш да се измъкваш от трудни положения като същински дявол!

Джеър неволно се усмихна:

— Приемам го почти като комплимент, след като излиза от твоята уста. — Младежът от Вейл пое дълбоко въздух. — Ела с мен, Слантър. Ела в Кълхейвън и им разкажи какво се случи. Трябва да го чуят от теб.

— Не, момче. — Гномът наведе грубото си лице и поклати глава. — Никога не бих се върнал там. Още много години гномите няма да бъдат желани в Долен Анар, независимо от причините. Не, сега мястото ми е в граничните райони. Поне засега.

Джеър кимна. Двамата замълчаха неловко.

— Довиждане, Слантър. До следващата ни среща.

Младежът от Вейл доближи гнома и го прегърна. Слантър се поколеба, после го потупа грубо по рамото:

— Е, момче, времето, което прекарахме заедно не беше чак толкова лошо, нали?

Дълго не можа да откъсне очи от младежа.

Мина повече от седмица, докато Брин, Джеър и Роун стигнат до Шейдската долина и тръгнат по покритата с чакъл пътека, водеща до дома на Омсфордови. Беше късен следобед. Слънцето вече се беше скрило зад хълмовете. Гората беше обгърната в сенки и сумрак. В спокойния есенен въздух от разпръснатите наоколо къщи долитаха гласове. Окапали листа шумоляха сред високата трева.

Прозорците на къщата вече светеха.

— Брин, как ще обясним всичко това? — попита Джеър за стотен път.

Минаха край сливата, която беше останала без листа и в този момент вратата се отвори широко. Еритрия се втурна към тях:

— Уил, те се върнаха! — викна тя през рамо и се завтече да прегърне децата си и Роун. Миг след това се появи и Уил Омсфорд. Той целуна Брин и Джеър и подаде сърдечно ръка на Роун.

— Изглеждаш малко уморена, Брин. — установи тихо той. — Май докато сте били в Лий, ти и брат ти изобщо не сте спали?

Брин и Джеър се спогледаха, а Роун се усмихна мило и заби поглед в земята.

— Как мина пътуването ви на юг, татко? — побърза да смени темата Джеър.

— За щастие успяхме да помогнем на много хора. — Уил Омсфорд се вгледа внимателно в сина си. — Работата ни задържа по-дълго, отколкото възнамерявахме. Затова не можахме да минем през Лий да ви видим. Едва снощи се върнахме.

Брин и Джеър отново се спогледаха. Този път баща им го забеляза веднага.

— А сега някой от вас ще благоволи ли да ми каже кой беше онзи старец, когото бяхте изпратили при нас?

Брин го изглежда смаяно:

— Какъв старец?

— Старецът с известието, Брин.

Джеър се намръщи:

— Какво известие?

Този път се намеси Еритрия. В очите ѝ се четеше недоволство:

— Един старец дойде при нас в селцето Кайпра, далеч на юг. Каза, че е от Лий. Донесе ни бележка. В нея пишеше, че сте отишли в планините и няма да се върнете няколко седмици, затова да не се притесняваме. Баща ти и аз се учудихме, че бащата на Роун е използвал този толкова стар човек като куриер, но...

— Брин! — прошепна Джеър стъписай.

— Стори ми се познат. Имах чувството, че и преди го бях виждал — отбеляза изведнъж Уил.

— Брин, не съм изпращал никакъв... — започна да обяснява Джеър и после се спря. Всички бяха втренчили очи в него. — Чакайте... само за минутка... не мърдайте отгук... само... един момент — изломоти той и префуча край тях. — Веднага се връщам.

Втурна се в къщата, прекоси коридора и влезе в кухнята. Отправи се направо към камината и се спря до третата ниша с полици. Отмести каменната плоча и протегна вътре ръка.

Пръстите му напипаха камъните на елфите и познатата кожена торбичка.

Остана изумен. После взе камъните и се запъти към останалите, които го чакаха на пътеката. Усмихна се и показа торбичката и съдържанието ѝ на смаяните Брин и Роун.

Последва дълго мълчание. После Брин хвана майка си с едната ръка, а баща си с другата:

— Майко. Татко. Мисля, че е най-добре да влезем у дома. — Девойката от Вейл се усмихна. — Джеър и аз имаме да ви казваме нещо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.